ANUL DE GRAȚIE

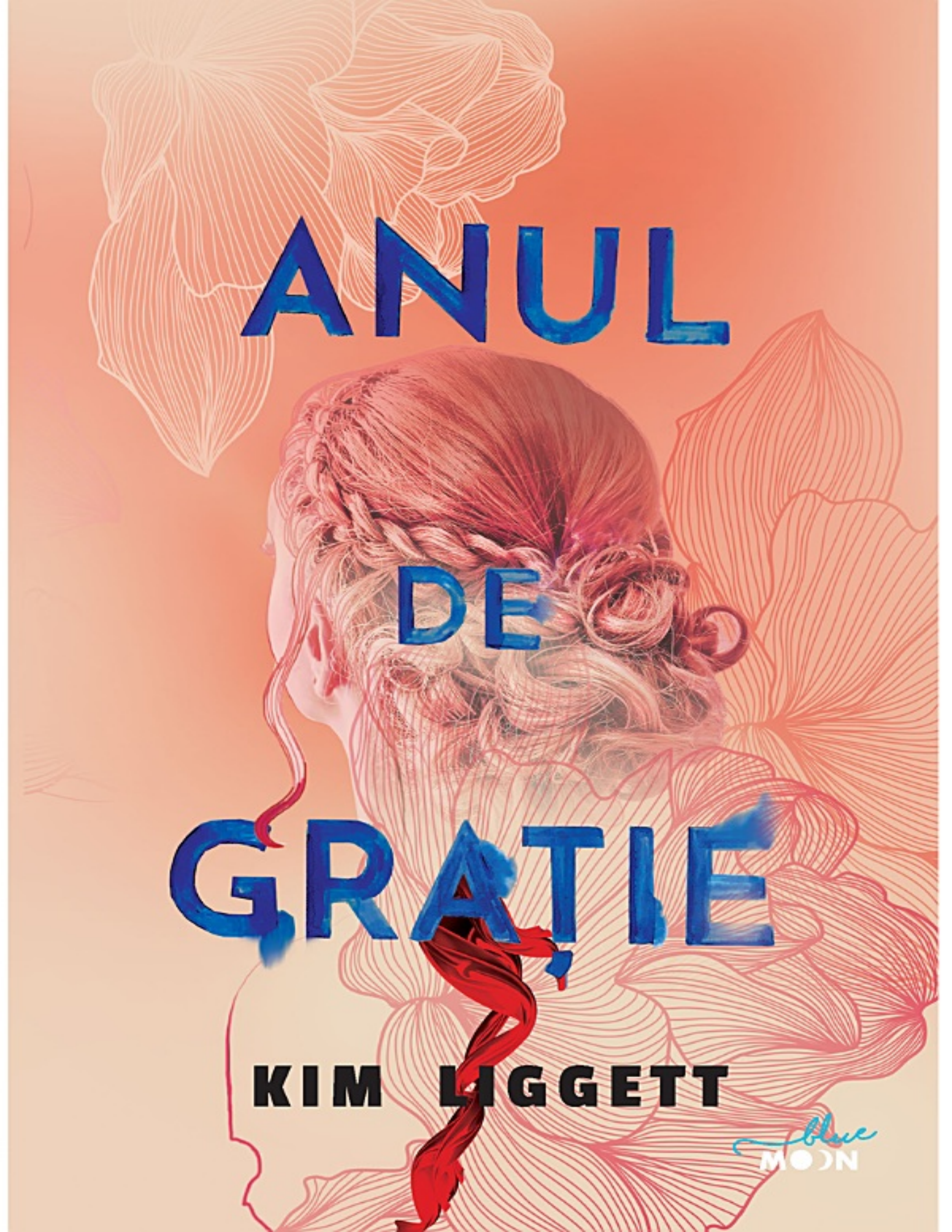

KIM LIGGETT

blue MOON

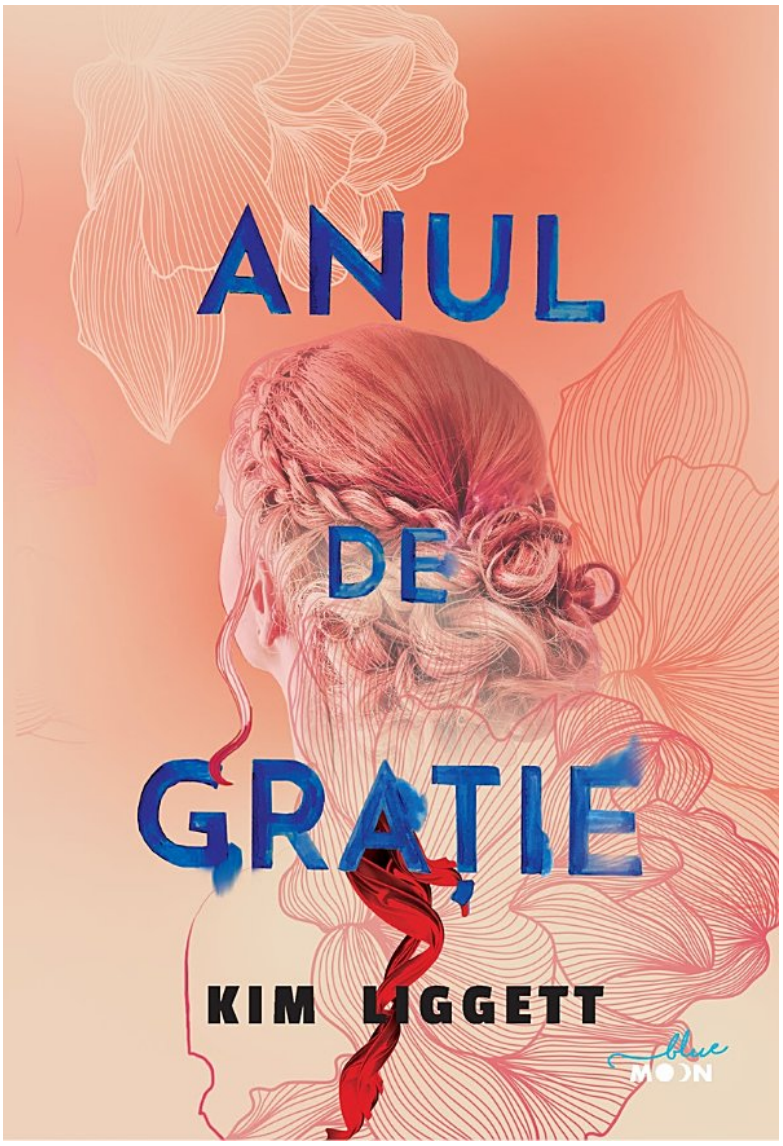
ANUL
DE
GRAȚIE
KIM LIGGETT
blue
MOON

TOAMNA

IARNA

PRIMĂVARA

VARA

ÎNTOARCEREA

MULȚUMIRI

blue
MOON

KIM LIGGETT

ANUL DE GRAȚIE

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București
2019

The Grace Year

Kim Liggett

Copyright © 2019 Kim Liggett

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată pentru prima dată

de Wednesday Books, un imprint al St. Martin's Publishing Group

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Anul de grație

Kim Liggett

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Alexandra Diaconescu

Copertă: Alexandra Baciu

Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României LIGGETT, KIM

Anul de grație / Kim Liggett; trad. din lb. engleză: Graal Soft –

București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4414-5

ISBN EPUB 978-606-33-5683-4

I. Paulevici, Bianca (trad.)

821.111

Pentru fiicele lumii
și pentru cei care le venerează

Un șobolan într-un labirint este liber să meargă oriunde,
câtă vreme rămâne în labirint.
MARGARET ATWOOD,
POVESTEA SLUJITOAREI
Poate că există într-adevăr o fiară... poate că
suntem doar noi.
WILLIAM GOLDING,
ÎMPĂRATUL MUȘTELOR

Nimeni nu vorbește despre anul de grație.

Este interzis.

Ni se spune că putem ademeni bărbați maturi din paturile lor, că-i putem face pe băieți să-și piardă mințile și pe neveste să înnebunească de gelozie. Ei cred că însăși pielea noastră emite un afrodiziac puternic, esența tare a tinereții, a unei fete pe punctul de a deveni femeie. De aceea suntem alungate în cel de-al șaisprezecelea an de viață, ca să ne eliberăm magia în sălbăticie înainte să ni se îngăduie să ne întoarcem la civilizație.

Dar eu nu mă simt puternică.

Nu mă simt magică.

Deși este interzis să vorbim despre anul de grație, asta nu m-a împiedicat să caut indicii.

O vorbă greșită între îndrăgostiți pe pajiște, o poveste de culcare înfricoșătoare care nu pare deloc o poveste, priviri fugare cuibărite în golurile glaciale dintre amabilitățile schimbate între femei la piață. Dar nu trădează nimic.

Adevărul despre anul de grație, despre ceea ce se întâmplă în acel an-nălucă, se ascunde în filamentele subțiri care plutesc în jurul lor atunci când cred că nu le privește nimeni. Dar eu privesc mereu.

Un șal alunecă, iar luna plină luminează cicatricele de pe umeri.

Degete bântuite care crestează ușor helești, privind cum ondulațiile se estompează și se întunecă.

Privesc parcă la milioane de kilometri depărtare. Uluite. Îngrozite.

Înainte credeam că aceasta era de fapt puterea mea magică: să văd lucruri pe care alții nu le vedeau, lucruri pe care nu voiau nici măcar să le recunoască față de ei înșiși. Dar tot ce trebuie să faci e să deschizi ochii.

Ai mei sunt larg deschiși.

TOAMNA

O urmez prin pădure, o cărare bătătorită pe care am văzut-o de o mie de ori. Ferigi, papucul-doamnei și ciulini, florile roșii misterioase presărate de-a lungul potecii. Cinci petale, perfect formate, de parcă ar fi fost făcute doar pentru noi. O petală pentru fetele din anul de grație, o petală pentru soții, una pentru muncitoare, una pentru femeile din zona de trecere și una pentru ea.

Fata mă privește peste umăr zâmbindu-mi larg, încrezător. Îmi aduce aminte de cineva, dar nu reușesc să identific cu precizie nici numele, nici chipul. Poate ceva dintr-o amintire de mult uitată, o viață trecută, poate o soră mai tânără pe care n-am cunoscut-o niciodată. Are fața în formă de inimă și un semn mic roșu în formă de căpșună sub ochiul drept. Trăsături delicate, ca ale mele, dar nu pare câtuși de puțin delicată. Privirea ei gri ca oțelul are ceva feroce. Părul închis la culoare îi este tuns periuță. Nu îmi dau seama dacă este o pedeapsă sau un semn de revoltă. N-o cunosc, dar, în mod ciudat, știu că o iubesc. Nu așa cum o iubește tata pe mama, ci într-un fel protector și pur, așa cum am simțit pentru măcălendrii pe care i-am îngrijit iarna trecută.

Ajungem în luminișul unde s-au adunat femei de toate rangurile, purtând în dreptul inimii câte o floare roșie. Fără gâlceavă sau priviri ucigătoare; ne-am strâns toate în pace. În unitate. Suntem surori, fiice, mame, bunici, unite de o nevoie comună care le depășește pe cele proprii.

– Noi suntem sexul slab, dar nu mai suntem slabe, spune fata.

Femeile răspund cu un răget primitiv.

Dar nu mi-e teamă. Simt doar uimire și mândrie. Fata o va face. Va schimba totul și, cumva, sunt și eu implicată.

– Drumul acesta a fost pavat cu sânge, cu sângele celor ca noi, însă nu a fost în zadar. În seara aceasta, anul de grație se sfârșește.

Răsuflu și mă trezesc, dar nu în pădure, nu cu fata aceea, ci aici, în încăperea aceasta sufocantă, în patul meu, iar surorile mele mă privesc cu asprime.

– Ce-a spus? întreabă sora mea mai mare, Ivy, cu obrajii roșii ca para focului.

– Nimic, îi răspunde June strângând-o de încheietura mâinii. N-am auzit nimic.

Mama intră în cameră, iar surorile mele mai mici, Clara și Penny, îmi dau un ghiont să mă dau jos din pat. Mă uit la June, ca să-i mulțumesc că a potolit lucrurile, dar nu se uită la mine. Nu vrea sau nu poate s-o facă. Nu-mi dau seama care dintre variante ar fi mai rea.

Nu ni se îngăduie să visăm. Bărbații cred că este un mod de a ne ascunde magia. Simplul fapt că visez ar fi de ajuns ca să fiu pedepsită, dar dacă ar afla cineva vreodată ce visez, aș fi spânzurată.

Surorile mele mă conduc spre camera de cusut, fâlfâind în jurul meu ca un stol de vrăbii gâlcevitoare. Împingând. Trăgând.

– Lăsați-o mai moale, icnesc eu în timp ce Clara și Penny trag de sforile corsetului cu puțin prea multă voioșie. Li se pare totul un joc amuzant. Nu-și dau seama că peste câțiva ani va fi rândul lor. Le lovesc ușor. Nu puteți tortura pe altcineva?

– Nu te mai agita, îmi spune mama, vărsându-și frustrarea pe scalpul meu în timp ce-mi termină de împletit cosița. Tatăl tău te-a lăsat să scapi basma curată atâția ani, cu rochiile pătate de noroi și mizerie sub unghii. Măcar o dată vei ști și tu ce înseamnă să fii o doamnă.

– De ce ne-am bate capul? Ivy își afișează cu mândrie burta tot mai mare în oglindă, ca să vedem toate. Nimeni întreg la minte nu i-ar da un voal lui Tierney.

– Așa o fi, zice mama în timp ce apucă sforile de la corset și strânge și mai tare. Dar mi-e datoare cu asta.

Am fost o copilă îndărătnică, prea curioasă pentru binele meu, cu capul în nori, fără pic de cuviință... printre altele. Și voi fi prima fată din familia noastră care-și începe anul de grație fără să fi primit un voal.

Mama nu trebuie s-o spună. De fiecare dată când se uită la mine îi simt ranchiuna. Furia tăcută.

– Poftim.

Sora cea mai mare, June, se strecoară înapoi în încăpere cu o rochie din mătase brută albastru închis, al cărei decolteu petrecut e ornat cu perle de apă dulce. E aceeași rochie pe care a purtat-o ea cu patru ani în urmă. Miroase a liliac și a teamă. Pețitorul ei îi oferise o floare de liliac alb: simbolul dragostei timpurii, al inocenței. E drăguț din partea ei că mi-o împrumută, dar așa e June. Nici măcar anul de grație n-ar putea să o schimbe.

Toate celelalte fete din anul meu vor purta astăzi rochii noi cu volănașe și brodate, după ultima modă, dar părinții mei au știut că n-aveau de ce să-și irosească resursele pe mine. Nu am nici un posibil pețitor. M-am asigurat că așa va fi.

Anul acesta sunt doisprezece băieți eligibili în ținutul Garner, băieți născuți în familii de rang, cu reputație. Și suntem treizeci și trei de fete.

Astăzi ar trebui să ne plimbăm prin oraș, să-i lăsăm pe băieți să ne mai vadă o ultimă dată, înainte să li se alăture bărbaților în hambarul mare ca să facă negoț cu soarta noastră, de parcă am fi vite, lucru care nu este foarte departe de realitate, de altfel, ținând cont că suntem înfierate la naștere pe talpă cu sigiliul tatălui nostru. După ce vor fi făcute toate revendicările, tații noștri le vor duce voalurile fetelor care așteaptă la biserică și vor așeza în tăcere monstruozitățile delicate pe capetele celor alese. Iar mâine dimineață, când vom fi toate aliniate în piață ca să plecăm în anul nostru de grație, fiecare băiat va ridica voalul fetei pe care a ales-o, o promisiune de căsătorie, pe când noi, celelalte, vom fi niște cantități neglijabile.

– Știam eu că se ascunde o siluetă pe dedesubt.

Mama își țuguie buzele, iar ridurile fine din jurul gurii i se adâncesc. Nu ar mai face-o dacă ar ști ce bătrână pare. Singurul lucru mai rău decât a fi bătrân în ținutul Garner este să fii stearpă.

– Jur pe viața mea că nu voi înțelege niciodată de ce ți-ai irosit frumusețea, șansa de a-ți gospodări propria casă, îmi zice ea în timp ce-mi trage rochia peste cap.

Mi se blochează brațul și încep să trag.

– Nu te mai împotrivi, altfel o să se…

Se aude un sunet de material sfâșiat, iar gâtul și maxilarul mamei se înroșesc vizibil.

– Ac și ață, se răstește ea la surorile mele, care se pun numaidecât în mișcare.

Încerc să mă abțin, dar cu cât încerc mai tare, cu atât e mai rău, așa că izbucnesc în râs. Nu știu nici măcar să-mi pun o rochie cum trebuie.

– Dă-i drumul, râzi până nu mai poți, dar n-o să ți se mai pară atât de amuzant când n-o să-ți dea nimeni un voal și-o să te întorci din anul de grație numai ca să te trimită drept la o casă de muncă, să te spetești robotind.

– Mai bine decât să fiu soția cuiva, bombăn eu.

– Să nu spui niciodată așa ceva. Îmi cuprinde fața cu mâinile, iar surorile mele se împrăștie care-ncotro. Vrei să te creadă o uzurpatoare? Să fii izgonită? Braconierilor le-ar plăcea la nebunie să pună mâna pe tine. Își coboară vocea și adaugă: Nu ne poți face familia de rușine.

– Despre ce vorbiți?

Tata își vâră pipa în buzunarul de la piept și intră, lucru rar pentru el, în camera de cusut.

Mama își vine repede în fire și se apucă să coasă ruptura.

– Nu este nici o rușine în munca sârguincioasă, zice el și se apleacă pe sub grindă ca s-o sărute pe mama pe obraz, duhnind a iod și tutun dulce. Poate munci în lăptărie sau la moară când se întoarce. Este o muncă întru totul respectabilă. Știi că Tierney a noastră a fost mereu un spirit liber, adaugă el făcându-mi cu ochiul conspirativ.

Îmi întorc privirea, prefăcându-mă a fi fascinată de punctulețele de lumină încețoșată ce pătrund prin draperii. Eu și tata am fost prieteni la cataramă. Lumea spunea că-i licăreau ochii când vorbea despre mine. Întrucât avea cinci fiice, bănuiesc că aduceam cel mai mult a fiul pe care și-l dorea, dar pe care nu avea să-l primească. M-a învățat pe ascuns cum să pescuiesc, cum să mânuiesc un cuțit, cum să-mi port de grijă, dar lucrurile s-au schimbat acum. Nu pot nici să mă uit la el la fel după noaptea în care l-am prins la spițerie, făcând lucrul acela de negrăit. Era limpede că încă încerca să aibă un fiu, dar mereu am crezut că e mai bun de-atât. Se pare însă că e întocmai ca toți ceilalți.

– Ia te uită, spune tata în încercarea de a-mi atrage atenția. Poate că vei primi totuși un voal.

Îmi încleștez gura, dar în sinea mea îmi vine să urlu. Pentru mine, să mă căsătorească alții nu este un privilegiu. Nu există libertate în confort. Sunt niște cătușe căptușite, ce-i drept, dar tot cătușe rămân. Măcar la casa de muncă viața mea îmi va aparține. *Trupul* îmi va aparține. Dar astfel de

gânduri îmi aduc belele, chiar și atunci când nu le rostesc cu voce tare. Când eram mică, fiecare gând mi se vedea pe față. Am învățat să mă ascund în spatele unui zâmbet plăcut, însă uneori, când mă zăresc în oglindă, văd intensitatea care-mi arde în ochi. Cu cât mă apropii mai tare de anul de grație, cu atât focul acela arde mai puternic. Uneori am impresia că ochii îmi vor ieși prin craniu.

Când mama se întinde după panglica de mătase roșie ca să-mi lege cosița, simt un junghi de panică. Iată că a sosit. Momentul în care o să fiu însemnată cu culoarea de avertizare... a păcatului.

Toate femeile din ținutul Garner trebuie să aibă părul coafat la fel, împletit la spate. Bărbații cred că așa femeile nu le vor putea ascunde nimic: o expresie nesinceră, o privire rătăcitoare sau o scânteie de magie. Panglici albe pentru fetele tinere, roșii pentru cele din anul de grație și negre pentru soții.

Inocență. Sânge. Moarte.

– Perfect, spune mama după ce face ultimele retușuri la fundă.

Deși nu pot vedea panglica roșie, îi simt greutatea și tot ce insinuează ea, ca o ancoră care mă ține în această lume.

– Pot să plec acum? o întreb trăgându-mă de lângă mâinile ei agitate.

– Fără escortă?

– Nu am nevoie de escortă, îi spun în timp ce-mi vâr picioarele zdravene în condurii eleganți din piele neagră. Pot să mă descurc și singură.

– Și cum rămâne cu vânătorii de blănuri de pe teritoriu? Te descurci și cu ei?

– Au luat o singură fată și a trecut o veșnicie de atunci, îi spun oftând.

– Eu îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Anna Berglund, zice mama, iar ochii îi devin sticloși. Era ziua când ni se punea vălul. Se plimba prin oraș și a înșfăcat-o pur și simplu, a aruncat-o pe cal și a zbughit-o în sălbăticie; și nu am mai auzit vreodată de ea.

Ciudat, dar eu am fost mai impresionată aflând că, deși au văzut-o țipând și plângând prin tot orașul, bărbații au declarat că nu s-a împotrivit îndeajuns de tare și au pedepsit-o pe sora ei mai mică în locul ei, alungând-o în zona de trecere ca să ducă o viață de prostituție. Nimeni nu vorbește vreodată despre această parte a poveștii.

– Las-o să se ducă. E ultima ei zi, o imploră tatăl meu, prefăcându-se c-o lasă pe mama să aibă ultimul cuvânt. E obișnuită să fie pe cont propriu. În

plus, mi-ar plăcea să-mi petrec ziua cu soția mea frumoasă. Doar noi doi.

Aparent, se iubesc. În ultimii ani, tata a petrecut tot mai mult timp în zona de trecere, dar asta mi-a oferit destul de multă libertate, așa că ar trebui să fiu recunoscătoare.

Mama îi zâmbește.

– Presupun că ar fi în regulă... Câtă vreme Tierney n-are de gând să se strecoare în pădure, ca să se vadă cu Michael Welk.

Încerc să par calmă, dar mi se usucă gâtlejul. Nu aveam nici cea mai vagă idee că știa despre asta.

Trage în jos de corsajul rochiei, încercând să-l facă să se așeze cum trebuie.

– Mâine, când îi va ridica voalul lui Kiersten Jenkins, îți vei da seama ce prostuță ai fost.

– Nu asta... Nu de aceea... Suntem doar prieteni, bolborosesc eu.

În colțul gurii i se furișează o urmă de zâmbet.

– Ei bine, dacă ești atât de nerăbdătoare să ieși din casă, ai putea să iei niște fructe de pădure pentru adunarea de diseară.

Știe că nu-mi place deloc să mă duc la piață, mai ales într-o zi de ceremonie a voalului, când toți cei din ținutul Garner umblă de colo colo, dar cred că tocmai asta urmărește. Va profita din plin de situație.

Când își dă jos degetarul ca să scoată o monedă din săculețul din piele de căprioară, întrezăresc vârful lipsă al degetului mare. Nu a spus-o niciodată, dar știu că este o aducere aminte din timpul anului de grație. Mă surprinde privind-o și își pune degetarul la loc.

– Iartă-mă, îi spun plecându-mi privirea spre lemnul uzat de sub picioarele mele. O să iau fructe de pădure.

Aș fi de acord să fac orice doar ca să ies din încăpere. Simțindu-mi parcă disperarea, tata încuviințează ușor spre ușă, iar eu o țâșnesc glonț.

– Nu ieși din oraș! strigă mama în urma mea.

Mă feresc de stive de cărți, de ciorapi care se usucă pe balustradă, de geanta cu medicamente a tatei și de un coș plin cu tricotaje neterminate și cobor în goană cele trei rânduri de scări, trec de slujnicele care cloncănesc dezaprobatoare și ies din casă, dar briza tăioasă de toamnă mi se pare străină pe pielea dezgolită: pe gât, claviculă, piept și pulpe, pe jumătatea inferioară a genunchilor. Îmi spun că e doar puțină piele. Au mai văzut așa ceva înainte. Dar mă simt expusă... vulnerabilă.

O fată din anul meu, Gertrude Fenton, trece pe lângă mine împreună cu mama ei. Îi privesc fără să vreau mâinile: sunt acoperite de mănuși albe delicate, din dantelă. Aproape că uitasem ce a pățit. *Aproape.* În pofida ghinionului ei, chiar și Gertie mai speră să i se ridice voalul, să-și înjghebe o gospodărie, să fie binecuvântată cu fii.

Îmi doresc să fi vrut și eu astfel de lucruri. Îmi doresc să fi fost atât de simplu.

– Felicitări de ziua învăluirii, îmi urează doamna Barton agățându-se puțin mai tare de brațul soțului ei.

– Cine e fata? întreabă domnul Barton.

– Fata soților James, îi răspunde ea printre dinți. Cea mijlocie.

Domnul Barton îmi cuprinde pielea cu privirea.

– Văd că în sfârșit și-a căpătat magia.

– Sau a ascuns-o până acum.

Doamna Barton mă scrutează cu ochi mijiți ca un vultur care ciugulește dintr-un cadavru.

Îmi vine doar să mă acopăr, dar nici gând să mă întorc în casă.

Trebuie să țin minte: rochiile, panglicile roșii, voalurile, ceremoniile sunt toate doar niște distrageri, ca să nu ne mai gândim la ceea ce ne așteaptă. Anul de grație.

Bărbia începe să-mi tremure când mă gândesc la anul care urmează, la necunoscut, dar afișez un zâmbet inexpresiv, de parcă aș fi fericită să-mi joc rolul ca să mă pot întoarce, să mă căsătoresc, să procreez și să mor.

Dar nu ne vom întoarce toate... Cel puțin nu întregi.

Încerc să-mi stăpânesc emoțiile și traversez piața în care mâine se vor alinia toate fetele din anul meu. Nu este nevoie de magie, nici măcar de un ochi format, ca să-ți dai seama că în timpul anului de grație se întâmplă ceva profund. Le vedeam în fiecare an când plecau în tabără. Deși câteva purtau voal, mâinile lor îmi spuneau tot ce trebuia să știu: își rupseseră cuticulele până la sânge de îngrijorare, iar vârfurile degetelor li se zbăteau nervos. Dar erau pline de speranță... Vii. Și când se întorceau, cele care se întorceau, erau descărnate, istovite... zdrobite.

Copiii mai mici inventaseră un joc în care pariau pe cine avea să se întoarcă, dar cu cât mă apropiam mai mult de anul meu de grație, cu atât mi se părea mai puțin amuzant.

– Felicitări de ziua învăluirii.

Domnul Fallow își înclină elegant pălăria, dar privirea îi zăbovește pe pielea mea, pe panglica roșie care-mi atârnă pe spate, puțin prea lungă, ceea ce mă face să mă simt incomod. Moș Fallow i se spune pe la spate, pentru că nimeni nu știe întocmai cât de bătrân este, dar în mod clar nu-i prea bătrân ca să mă privească.

Ni se spune sexul mai slab. La biserică, în fiecare duminică, ni se inoculează ideea că totul este din vina Evei pentru că nu și-a izgonit magia când a avut prilejul, dar tot nu înțeleg de ce fetele nu au nici un cuvânt de spus. Bineînțeles, există aranjamente secrete, șoapte în întuneric, dar de ce hotărăsc băieții totul? Din câte îmi dau seama, toți avem inimi. Toți avem creiere. Sunt doar câteva diferențe, din câte văd, și majoritatea bărbaților par să gândească oricum cu partea aia.

Mi se pare amuzant că au impresia că dacă ne revendică, dacă ne ridică voalurile, ne vor oferi un motiv pentru care să trăim în timpul anului de grație. Dacă aș ști că trebuie să mă întorc acasă și să mă culc cu unul ca Tommy Pearson, probabil că m-aș îndrepta direct spre lama braconierului, cu brațele larg deschise.

O mierlă aterizează pe ramura copacului pedepsirii din centrul pieței. Îmi îngheață sângele în vine când îi aud ghearele zgâriind craca negricioasă de metal. Se pare că înainte fusese un copac adevărat, dar când au ars-o pe Eve de vie pentru erezie, copacul a ars și el, așa că l-au construit pe acesta din metal. O emblemă nepieritoare a păcatului nostru.

Un grup de bărbați traversează piața, învăluiți în șoapte.

De luni de zile circulă niște zvonuri... Șoapte despre o uzurpatoare. S-ar părea că paznicii au descoperit dovezi ale unor adunări secrete în pădure. Haine de bărbați care atârnă de crăci, ca o efigie. La început s-au gândit că ar putea fi un vânător care încearcă să stârnească necazuri sau o femeie din zona de trecere care încearcă să se răzbune după ce a fost părăsită, dar apoi bănuielile s-au răspândit în tot ținutul. Greu de crezut că ar putea fi una dintre noi, însă ținutul Garner este plin de secrete. Unele sunt la fel de limpezi ca sticla proaspăt șlefuită, dar ei *aleg* să le ignore. Nu am înțeles niciodată de ce. Eu aș prefera să știu adevărul, oricât de dureros ar fi rezultatul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, îndreaptă-ți spatele, Tierney, mă mustră o femeie în timp ce trece pe lângă mine. Mătușa Linny. Și fără escortă!

Bietul de frate-meu, le șoptește ea fiicelor ei, îndeajuns de tare ca să aud fiecare silabă. Așa mamă, așa fiică!

Își duce o crenguță de ilice la nasu-i în vânt. În limba străveche asta era floarea protectoare. Mâneca îi alunecă de pe încheietura mâinii, lăsând să se întrevadă o dâră de piele roz încreștită pe antebraț. Sora mea, Ivy, mi-a spus că a văzut-o o dată, când s-a dus cu tata să o trateze pentru o tuse. S-ar părea că cicatricea se întinde de la încheietura mâinii până la omoplat.

Mătușa Linny își smucește mâneca în jos, ca să nu mă mai holbez.

– Cutreieră pădurea ca o sălbatică. Zău de nu i-ar sta mai bine acolo.

Cum de știe ce fac? Mă spionează? Încă de la prima sângerare am primit tot felul de sfaturi nedorite. Cele mai multe erau prostești în cel mai bun caz, dar remarca ei e pur și simplu răutăcioasă.

Mătușa Linny se încruntă către mine, apoi dă drumul crenguței din mână. Înainte de a-și vedea de drum alături de ceilalți, îmi mai spune:

– Cum ziceam, sunt multe lucruri de care trebuie ținut cont când te gândești să dai un voal. E plăcută? Ascultătoare? Va naște fii? E îndeajuns de rezistentă ca să supraviețuiască anului de grație? Nu-i invidiez deloc pe bărbați. E într-adevăr o zi dificilă.

De-ar ști ea. Calc în picioare crenguța de ilice.

Femeile cred că adunarea bărbaților din ziua învăluirii, ce are loc în hambar, este o ceremonie solemnă, dar nu e nici pe departe așa. Știu pentru că am urmărit-o în ultimii șase ani ascunsă în șura pentru fân, în spatele sacilor cu cereale. Doar beau bere, rostesc vulgarități și din când în când se încaieră pentru una dintre fete, dar, în mod straniu, nimeni nu vorbește despre „magia periculoasă".

De fapt, magia este pomenită doar când le pică lor bine. Cum ar fi când a murit soțul doamnei Pinter și domnul Coffey și-a acuzat brusc soția de douăzeci și cinci de ani că și-a păstrat în ascuns magia și levitează în somn. Doamna Coffey era cât se poate de supusă și blândă, câtuși de puțin soiul care să leviteze, dar a fost alungată. Fără întrebări. Și, ca să vezi surpriză, domnul Coffey s-a însurat cu doamna Pinter în ziua următoare.

Dar dacă aș face eu o astfel de acuzație sau dacă m-aș întoarce din anul de grație cu spiritul nezdrobit, aș fi trimisă în zona de trecere, să locuiesc printre prostituate.

– Ia te uită, Tierney!

Kiersten se apropie de mine, urmată de câteva dintre adeptele ei. Cred că rochia ei pentru învăluire este cea mai drăguță pe care am văzut-o vreodată: din mătase crem țesută cu fire de aur, lucește în soare la fel ca părul ei. Kiersten întinde mâna și-și trece vârfurile degetelor peste perlele din dreptul claviculei mele cu o familiaritate pe care nu o împărtășim.

– Îți vine mai bine ca lui June, zice ea privindu-mă lingușitor printre gene. Dar să nu-i spui că am zis asta.

Fetele din spatele ei chicotesc înăbușit, răutăcioase. Mama ar fi îngrozită să știe că și-au dat seama că este o rochie uzată, dar fetele din ținutul Garner profită de orice ocazie ca să lanseze o insultă voalată.

Încerc să râd, însă corsetul mi-e atât de strâns, că nu reușesc să trag aer în piept. Oricum, nu contează. Singurul motiv pentru care Kiersten mă bagă în seamă este din pricina lui Michael. Michael Welk mi-a fost cel mai apropiat prieten încă din copilărie. Ne petreceam tot timpul spionându-i pe oameni, încercând să descoperim indicii despre anul de grație, dar, în cele din urmă, Michael s-a săturat de jocul acela. Doar că pentru mine nu era un joc.

Cele mai multe fete se îndepărtează de băieți când împlinesc zece ani, iar școlarizarea lor se încheie, însă eu și Michael am reușit cumva să rămânem prieteni. Poate din cauză că nu voiam nimic de la el și el nu voia nimic de la mine. Era simplu. Bineînțeles, nu mai puteam alerga prin oraș ca înainte, dar am găsit o cale. Kiersten crede probabil că am trecere la el, dar nu mă implic în viața amoroasă a lui Michael. În cele mai multe nopți doar stăm întinși în luminiș, privind stelele, fiecare pierdut în lumea lui. Și pare să fie de ajuns pentru amândoi.

Kiersten le face semn fetelor din spatele ei să tacă.

– Îți țin pumnii să primești un voal diseară, Tierney, îmi spune, zâmbind într-un fel care-mi zburlește părul de pe ceafă.

Cunosc zâmbetul acela. La fel i-a zâmbit și părintelui Edmonds duminica trecută, observând că-i tremurau mâinile când i-a pus azima sfințită pe limba-i rozalie. Și-a căpătat magia devreme și o știa. Își ascundea cruzimea în spatele feței aranjate cu grijă și a hainelor croite cu istețime ca să-i accentueze formele. Odată am văzut-o înecând un fluture, jucându-se cu aripile lui. Deși este rea din fire, ar fi potrivită ca soție pentru viitorul lider al consiliului. I se va dedica lui Michael, își va adora fiii și va crește fiice crude, dar frumoase.

Le privesc pe fete îndepărtându-se într-o formație perfectă, ca un roi de viespi. Nu pot să nu mă întreb cum vor fi în afara ținutului. Ce se va întâmpla cu zâmbetele false și cochetăria lor? Oare se vor sălbătici și se vor rostogoli în noroi și vor urla la lună? Mă întreb dacă poți vedea cum magia îți părăsește trupul, dacă ți se ia ca o strălucire sau poate se scurge din tine ca o otravă lentă. Dar apoi un alt gând mi se strecoară în minte. Și dacă nu se întâmplă absolut nimic?

Îmi înfig unghiile proaspăt șlefuite în partea cărnoasă a palmelor și șoptesc:

– Fata... adunarea... sunt doar un vis.

Nu mă mai pot lăsa ispitită de o astfel de gândire. Nu-mi permit să cedez în fața închipuirilor de copil, pentru că și dacă magia ar fi o minciună, braconierii tot sunt foarte reali. Bastarzi născuți de femeile din zona de trecere; cei ponegriți. Se știe că sunt pe-acolo, așteptând ocazia să înșface fete în timpul anului lor de grație, când se crede că magia lor e cea mai puternică, ca să le poată vinde pe piața neagră esența ca afrodiziac și ser al tinereții.

Mă holbez în sus la poarta masivă din lemn care ne separă de zona de trecere și mă întreb dacă sunt oare deja acolo... așteptându-ne.

Briza îmi mângâie pielea dezgolită drept răspuns, așa că iuțesc pasul.

O mulțime de oameni din ținut s-au adunat în jurul serei, încercând să ghicească ce flori au ales pețitorii pentru fetele din anul de grație. Mă bucur să aflu că nimeni nu-mi rostește numele.

Când familiile noastre au imigrat, se vorbeau multe limbi diferite, așa că florile erau singurul limbaj comun. O cale de a-i spune cuiva că-ți pare rău, de a-i ura noroc, de a-i zice că ai încredere în el, că ții la el sau chiar și că-i dorești răul. Există o floare pentru aproape orice sentiment; acum, că vorbim cu toții engleza, ai fi zis că cererea s-ar fi micșorat, și totuși iată că ne agățăm din răsputeri de vechile obiceiuri. De aceea mă îndoiesc că se va schimba ceva... orice s-ar întâmpla.

– De care speri să primești, domnișoară? mă întreabă o muncitoare ce-și șterge fruntea cu dosul mâinii aspre.

– Nu... nu pentru mine, mă grăbesc să-i răspund jenată. Doar mă uit să văd ce a înflorit. Observ un coșuleț vârât sub o bancă, cu petale roșii ivindu-se printre cusături. Acelea ce sunt? o întreb.

– Doar buruieni. Înainte erau peste tot. Nu puteai să faci un pas fără să dai de una. Le-au stârpit pe aici, dar asta-i nostim la buruieni. Poți să le scoți din rădăcină, să arzi pământul pe unde au crescut și s-ar putea ca ani de zile să nu mai crească, dar vor găsi mereu o cale.

Când mă aplec să văd mai bine, ea îmi spune încet:

– Nu-ți face griji dacă nu primești un voal, Tierney.

– De unde știi cum mă cheamă? mă bâlbâi eu.

Îmi zâmbește fermecător.

– Într-o zi, vei primi o floare. S-ar putea să fie puțin ofilită pe margini, dar va însemna la fel de mult. Să știi că iubirea nu-i doar pentru cei căsătoriți, ci pentru toată lumea, murmură femeia strecurându-mi o floare în mână.

Fâstâcită, mă răsucesc pe călcâie și mă duc glonț spre piață.

Îmi desfac degetele și găsesc un iris mov închis, cu petale și părți perfect formate.

– Speranță, șoptesc cu ochii înlăcrimați. Nu sper să primesc o floare de la un băiat, dar sper la o viață mai bună. O viață sinceră. De obicei nu sunt sentimentală, dar acum mi se pare a fi un semn. Un fel de magie în sine.

Îmi pun floarea în rochie, în dreptul inimii, ca s-o feresc, și trec pe lângă un șir de paznici, încercând cu disperare să nu-i privesc în ochi.

Câțiva vânători de blănuri, proaspăt veniți din teritoriu, își plescăie limba când ajung în dreptul lor. Sunt vulgari și neîngrijiți, dar cumva mi se par mai sinceri așa. Vreau să-i privesc în ochi, să văd dacă le pot simți aventurile, dacă pot ghici sălbăticia nordică întinsă pe fețele lor bătute de vreme, dar e o îndrăzneală pe care nu mi-o permit.

Trebuie doar să cumpăr fructe de pădure. Și cu cât termin mai repede, cu atât mai repede mă pot întâlni cu Michael.

Când intru în piața acoperită, răsună în aer o larmă incomodă. De obicei, trec printre standuri neobservată, mă strecor printre șirurile de usturoi și feliile de costiță ca o briză fantomatică, dar astăzi soțiile mă privesc urât în timp ce trec pe lângă ele, iar bărbații îmi zâmbesc într-un fel care mă face să vreau să mă ascund.

– E fata soților James, șoptește o femeie.

– Cea băiețoasă?

– Eu i-aș da un voal și nu numai, zice un bărbat înghiontindu-și fiul.

Mi se aprind obrajii. Mă simt rușinată și nici măcar nu știu de ce.

Sunt aceeași fată de ieri, dar acum, că m-am spălat, port o rochie ridicolă și sunt însemnată cu o panglică roșie, am devenit întru totul vizibilă pentru bărbații și femeile din ținutul Garner, ca un fel de animal exotic.

Privirile lor, șoaptele lor mi se par ca o lamă tăioasă ce-mi zdrelește pielea.

Dar o privire anume mă face să mă mișc puțin mai repede. Tommy Pearson. S-ar părea că mă urmărește. Nu trebuie să-l văd ca să știu că e acolo. Aud bătăile din aripi ale ultimului lui animal de companie care-i stă cocoțat pe braț. Îi plac păsările de pradă. Sună impresionant, dar nu implică nici un fel de îndemânare. Nu le câștigă încrederea, respectul. Doar le zdrobește spiritul.

Îmi smulg moneda din palma transpirată, o pun în borcan și apuc cel mai apropiat coș cu fructe de pădure pe care-l văd.

Îmi croiesc drum prin mulțime cu capul plecat, în timp ce șoaptele lor îmi răsună ca un bâzâit în urechi. Când aproape că am ieșit de sub copertină, mă ciocnesc de părintele Edmonds, iar dudele se varsă peste tot în jurul meu. Începe să bolborosească enervat, dar se oprește când mă vede.

– Măi să fie, domnișoară James, te grăbești de mama focului.

– Chiar ea e? întreabă Tommy Pearson din spatele meu. Tierney cea Teribilă?

– Încă lovesc la fel de tare, îl înștiințez în timp ce continui să adun dudele.

– Mă bazez pe asta, răspunde el, cu ochii deschiși la culoare ațintiți asupra mea. Îmi plac când sunt țâfnoase.

Când îmi ridic privirea ca să-i mulțumesc părintelui Edmonds, observ că se holbează la pieptul meu.

– Dacă ai nevoie de ceva... de orice, copila mea. Mă mângâie pe mână când dau să apuc coșulețul. Ai pielea atât de moale, îmi șoptește el.

Las de izbelișteș fructele de pădure și o zbughesc de acolo. În urma mea aud râsete, respirația greoaie a părintelui Edmonds, vulturul care bate furios din aripi spre cel care-l ține priponit.

Mă furișez în spatele unui stejar ca să-mi trag răsuflarea și scot floarea de iris din rochie, însă descopăr că a fost zdrobită de corset. Strâng în pumn floarea distrusă.

Simt căldura aceea cunoscută cum mă străbate. În loc să-mi potolesc imboldul, îl inspir, îl încurajez să iasă la suprafață, deoarece în clipa asta tânjesc nespus de mult să fiu plină de magie periculoasă.

O parte din mine vrea să alerge la Michael, spre locul nostru secret, dar trebuie să mă liniștesc mai întâi. Nu poate să afle că m-am lăsat afectată. Smulg un fir de iarbă uscată și-l plimb peste scândurile de gard în timp ce trec pe lângă livadă, încetinindu-mi respirația în ritm cu pașii măsurați. Înainte îi spuneam orice lui Michael, dar acum suntem mai atenți.

Vara trecută, încă amețită după ce l-am prins pe tata la spițerie, mi-a scăpat un comentariu meschin despre tatăl lui, care deține spițeria și conduce consiliul, și s-a dezlănțuit iadul pe pământ. Mi-a zis că trebuie să-mi păzesc limba, că cineva ar putea crede că sunt o uzurpatoare, că aș putea fi arsă de vie dacă s-ar afla vreodată despre visele mele. Nu cred că a vrut să sune a amenințare, dar așa mi s-a părut.

Prietenia noastră ar fi putut să se încheie chiar acolo și atunci, dar ne-am întâlnit și în ziua următoare, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Sinceră să fiu, cred că ne-am maturizat cu mult timp în urmă, însă am vrut amândoi să ne agățăm de un strop din tinerețea și inocența noastră cât mai mult timp posibil. Iar astăzi va fi ultima oară când ne vom putea întâlni așa.

Când mă voi întoarce din anul de grație, *dacă* voi reuși să mă întorc, el va fi căsătorit, iar eu voi fi trimisă la una dintre casele de muncă. Zilele mele vor fi deja plănuite, în timp ce ale lui vor fi ocupate de Kiersten și, seara, de consiliu. S-ar putea să ne mai viziteze, sub pretextul vreunei afaceri, dar după o vreme se va opri, până vom ajunge doar să ne salutăm din cap la biserică, de Crăciun.

Mă sprijin de gardul șubred și mă holbez la casele de muncă. Planul meu este să mă pitesc, să răzbat tot anul și apoi să mă întorc și să-mi ocup locul pe câmp. Majoritatea fetelor care nu primesc un voal vor să lucreze ca slujnice într-o casă respectabilă sau măcar la lăptărie sau la moară, dar pe mine mă atrage ceva la ideea de a-mi vârî mâinile în pământ, de a mă simți conectată cu ceva real. Lui June, cea mai mare dintre noi, îi plăcea foarte mult să cultive diverse plante. Ne spunea povești la culcare despre aventurile ei. Acum, că este soție, nu i se mai îngăduie să grădinărească, dar din când în când o surprind atingând pământul, înlăturând un scaiete secret de pe tivul rochiei. Mă gândesc că dacă e o treabă îndeajuns de bună pentru June, atunci e îndeajuns de bună și pentru mine. Doar pe câmp bărbații și femeile lucrează cot la cot, însă îmi pot purta de grijă mai bine ca majoritatea. Poate că sunt slabă, dar sunt puternică. Destul de puternică încât să mă cațăr în copaci și să-i trag o săpuneală lui Michael.

În drum spre pădurea izolată din spatele morii, aud paznici apropiindu-se. Mă întreb de ce au venit până aici. Nu vreau să am belele, așa că mă ascund între tufișuri.

În timp ce mă târăsc printre rugi îl văd pe Michael rânjind la mine de cealaltă parte.

– Arăți…

– Nu începe, mormăi; încerc să mă descâlcesc, dar o perlă mi se prinde de o crenguță și se rupe, rostogolindu-se în luminiș.

– Ce postură! Râde și își trece mâna prin părul bălai. Dacă n-ai grijă, s-ar putea să fii răpită în seara asta.

– Foarte amuzant, zic eu continuând să mă târăsc. Oricum, n-ar conta, pentru că mama o să mă sufoce în somn dacă nu găsesc perla aia.

Michael se lasă la pământ ca să mă ajute s-o caut.

– Dar dacă e cineva de treabă... Cineva care-ți poate oferi un cămin adevărat? O viață.

– Cum ar fi Tommy Pearson?

Mă prefac că-mi strâng un ștreang în jurul gâtului, iar Michael chicotește.

– Nu e chiar așa de rău precum pare.

– Nu e chiar așa de rău precum pare? Băiatul care torturează păsări maiestuoase ca distracție?

– De fapt, se poartă foarte bine cu ele.

– Am mai discutat despre asta, zic eu în timp ce scotocesc printre frunzele de arțar ruginii de pe jos. Pentru mine, aia nu e viață.

Se lasă pe călcâie și jur că-i aud gândurile. Gândește prea mult.

– E din cauza fetiței? Cea din visele tale? Observându-mi încordarea, insistă: Ai mai visat?

– Nu, îi spun, forțându-mă să-mi relaxez umerii. Ți-am spus doar, am terminat-o cu asta.

Îl privesc cu coada ochiului în timp ce ne continuăm căutările. N-ar fi trebuit să-i povestesc despre ea. N-ar fi trebuit să visez în primul rând. Trebuie să mai rezist o singură zi, apoi pot să scap pentru totdeauna de magia asta.

– Am văzut paznici pe stradă, îi zic, încercând să nu par prea curioasă. Mă întreb ce făceau așa departe.

Se apleacă spre mine, atingându-mi ușor brațul cu al lui, și-mi șoptește:

– Aproape că au prins-o pe uzurpatoare.

– Cum? Stăpânindu-mi entuziasmul din voce, adaug: Nu trebuie să-mi spui, dacă…

– Au montat aseară o capcană pentru urși în pădure, la granița dintre ținut și zona de trecere. S-a declanșat, dar au prins doar o bucată mică de lână bleu... și foarte mult sânge.

– De unde știi? îl întreb cu grijă, disimulându-mi nerăbdarea.

– Paznicii au venit la tata azi-dimineață, au întrebat dacă a fost cineva la spițerie după medicamente. Bănuiesc că l-au căutat și pe tatăl tău, ca să afle dacă a tratat vreo rană în cursul nopții, dar era... indispus.

Știu ce înseamnă asta. E un mod politicos de a spune că tata era iarăși în zona de trecere.

– Caută în tot ținutul acum. Oricine ar fi, nu va rezista multă vreme fără îngrijiri. Capcanele alea sunt vătămătoare rău.

Își coboară privirea spre picioarele mele, zăbovind asupra gleznelor. Mi le vâr instinctiv sub rochie. Mă întreb dacă crede că aș putea fi eu uzurpatoarea... Dacă de aceea întreba despre visele mele.

– Am găsit-o, zice el, scoțând perla dintr-o bucată de mușchi.

Îmi scutur pământul de pe palme.

– Să știi că nu critic... toată treaba cu căsătoria, îi spun, dorindu-mi cu disperare să schimb subiectul. Sunt convinsă că Kiersten o să te adore și-o să-ți dea mulți fii.

Mă întind după nestemată, dar el își trage mâna în spate.

– De ce ai zice una ca asta?

– Haide acum. Toată lumea știe. În plus, v-am văzut pe pajiște.

Cu obrajii roșii ca focul, se apucă să șteargă perla de mânecă. E emoționat. Nu l-am mai văzut emoționat până acum.

– Tații noștri au plănuit fiecare detaliu. Câți copii vom avea... chiar și numele lor.

Îmi ridic privirea spre el și nu pot să nu zâmbesc. Am crezut c-o să mi se pară ciudat să mi-l imaginez într-o astfel de postură, dar mi se pare că i se potrivește. Așa a fost menit să fie. Cred că m-a acceptat atâția ani mai mult ca un divertisment, ca să aibă o ocupație, departe de presiunile familiei lui și de anul de grație care mă aștepta pe mine, dar pentru mine a însemnat mereu mai mult de atât. Nu-l învinuiesc că a devenit cine trebuia să fie. Într-un fel, e norocos. Să fii în dezacord cu firea ta, cu ceea ce se așteaptă toți de la tine, înseamnă o viață de luptă constantă.

– Mă bucur pentru tine, îi zic în timp ce-mi dezlipesc o frunză roșie de pe genunchi. Vorbesc serios.

Ia frunza și-și trece degetul mare peste nervuri.

– Te gândești vreodată că există și altceva pe lume... Altceva decât ce e aici?

Îmi ridic privirea spre el, încercând să pricep ce vrea să spună, dar nu mă pot lăsa prinsă din nou în astfel de gânduri. E prea periculos.

– Ei bine, poți merge oricând în zona de trecere, îi spun lovindu-l glumeț cu pumnul în umăr.

– Știi ce vreau să spun. Respiră adânc. Sigur știi.

Îi smulg perla și o strecor în tivul mânecii, apoi mă ridic.

– Să nu te înmoi acum, Michael. Curând vei avea cea mai râvnită funcție din ținut, vei conduce spițeria, vei prelua funcția de șef al consiliului. Oamenii te vor asculta. Vei avea o influență *reală*. Încerc să-i zâmbesc afectat. Ceea ce îmi amintește că voiam să-ți cer o favoare minusculă.

– Orice, spune el ridicându-se în picioare.

– Dacă mă întorc...

– Bineînțeles c-o să te întorci. Ești deșteaptă și dură și…

– *Dacă* mă întorc, îl întrerup eu, scuturând cât mai bine praful de pe rochie. Am hotărât că vreau să lucrez la câmp și speram să te poți folosi de funcția ta în consiliu ca să tragi niște sfori.

– De ce ai vrea așa ceva? mă întreabă el încruntat. E cea mai josnică muncă dintre toate.

– E o muncă bună, cinstită. Și m-aș putea holba la cer ori de câte ori aș vrea. Când vei lua cina, ai putea să te uiți la farfurie și să zici: „Măi să fie, ce morcov frumos!“ și să te gândești la mine.

– Nu vreau să mă gândesc la tine când mă uit la un nenorocit de morcov.

– Ce te-a apucat?

– N-o să te protejeze nimeni. Începe să se plimbe încolo și încoace. O să fii expusă intemperiilor. Am auzit povești. Câmpurile sunt pline de bărbați... De bastarzi pe punctul de-a deveni braconieri, care te pot lua când vor ei.

– Oh, n-au decât să încerce!

Râzând, apuc un băț și-l flutur prin văzduh.

– Vorbesc serios. Mă apucă de mână în toiul loviturii, forțându-mă să scap bățul, și, ținându-mă strâns, murmură: Îmi fac griji pentru tine.

– Nu-i nevoie.

Îmi smulg mâna din strânsoarea lui, gândindu-mă cât de ciudat mi se pare să mă atingă așa. De-a lungul anilor ne-am încăierat până am rămas fără simțire, ne-am rostogolit pe pământ, ne-am împins în râu, dar de data asta atingerea lui diferă cumva. Îi pare rău pentru mine.

– Nu vezi lucrurile limpede. Se uită la băț, ca o linie care ne desparte, și clatină din cap. Nu asculți ce încerc să-ți spun. Vreau să te ajut…

– De ce? Lovesc bățul cu piciorul, azvârlindu-l cât colo. Pentru că sunt proastă… Pentru că sunt fată… Pentru că nu se poate să știu ce-mi doresc… Din pricina panglicii roșii din părul meu?… Din pricina magiei mele periculoase?

– Nu, șoptește el. Pentru că Tierney pe care o știu eu nu ar crede așa ceva despre mine… Nu mi-ar cere așa ceva… Nu acum… Nu când sunt… Își dă părul la o parte de pe față, frustrat. Vreau doar ce e mai bine pentru tine, îmi mai spune, apoi se îndepărtează cu pași mari și o zbughește în pădure.

Mă gândesc să mă duc după el, să-i cer iertare dacă l-am supărat cumva, să-mi retrag rugămintea, ca să ne despărțim ca prieteni, dar poate că e mai bine așa. Cum îți iei rămas-bun de la copilăria ta?

Nervoasă și confuză, mă întorc în oraș, încercând din răsputeri să ignor privirile insistente și șoaptele. Mă opresc să mă uit la caii din padoc țesălați de paznici pentru călătoria către tabără, la coamele și cozile lor împletite cu panglici roșii. Ca noi. Și îmi dau seama că așa ne văd și pe noi: doar niște iepe de prăsilă în călduri.

Hans îl aduce pe unul mai aproape, ca să-i pot admira coama și împletitura complicată, dar nu vorbim. Nu mi se îngăduie să-l strig pe nume în public, ci doar „paznicule“, dar îl știu de când aveam șapte ani. Nu voi uita niciodată după-amiaza în care m-am dus la casa de vindecare după tata și l-am găsit în schimb pe Hans, singur, cu o pungă cu gheață însângerată între picioare. N-am înțeles atunci. Am crezut că se accidentase. Dar avea șaisprezece ani, era fiul unei femei din casa de muncă. I se dăduse posibilitatea să aleagă: putea să devină paznic sau să muncească pe câmp tot restul vieții. Postul de paznic este respectat în ținut: trăiesc în oraș, într-o casă cu slujnicele, ba chiar li se îngăduie să cumpere apă de colonie din ierburi și citrice exotice de la spițerie, un privilegiu de care Hans profită din plin. Sarcinile lor sunt ușoare în comparație cu muncile câmpului: trebuie să întrețină spânzurătoarea, să țină în frâu câte

un oaspete mai scandalagiu din nord, să le escorteze pe fetele din anul de grație spre tabără și înapoi; cu toate astea, cei mai mulți aleg să muncească pe câmp.

Tata spune că e o procedură simplă, o mică tăietură și apoi o mișcare din foarfece și sunt eliberați de imboldurile lor; și poate că e adevărat, dar eu cred că durerea se ascunde altundeva: în faptul că sunt nevoiți să trăiască printre noi, că li se amintește zi de zi tot ce le-a fost luat.

Nu știu de ce nu m-am temut să mă apropii de el, dar în ziua aceea, în casa de vindecare, când m-am așezat lângă el și l-am ținut de mână, a început să plângă. Nu mai văzusem niciodată un bărbat plângând.

L-am întrebat ce s-a întâmplat, iar el mi-a zis că era un secret.

I-am spus că mă pricep să țin secrete.

Așa este.

– Sunt îndrăgostit de o fată, Olga Vetrone, dar nu putem fi împreună, mi-a zis el.

– De ce? l-am întrebat. Dacă iubești pe cineva, ar trebui să fii cu el.

Mi-a explicat că era o fată din anul de grație, că în ajun primise un voal de la un băiat și nu avea de ales decât să se mărite cu el.

Mi-a spus că plănuise mereu să muncească pe câmp, dar nu îndura ideea despărțirii. Măcar dacă li se alătura paznicilor avea să poată fi aproape de ea. S-o protejeze. Să-i vadă copiii crescând, ba chiar să-și închipuie că erau ai lui.

Îmi amintesc că mi s-a părut atunci cel mai romantic lucru din lume.

La sfârșitul anului, când Hans a plecat cu ceilalți paznici să le aducă acasă pe fete, m-am gândit că poate când aveau să se vadă aveau să fugă împreună, să uite de jurămintele lor, dar când s-a întors convoiul, Hans m-a privit de parcă ar fi văzut o stafie. Preaiubita lui nu se mai întorsese. Nu-i găsiseră cadavrul. Nu-i găsiseră nici măcar panglica. Sora ei mai mică a fost izgonită în zona de trecere chiar în ziua aceea. Era doar cu un an mai mare decât mine. M-am îngrijorat atunci și mai tare pentru surorile mele, dar și în legătură cu ce aș fi pățit eu dacă nu reușeau să se întoarcă.

În iarna aceea, când l-am văzut pe Hans singur în grajd, exersând împletitul, țesând cu degete reci și abile coada castanie a calului și panglica, l-am întrebat despre Olga. Ce pățise? Chipul i s-a umbrit. A venit spre mine ducându-și mâna la inimă de mai multe ori, de parcă ar fi putut cumva s-o reîntregească, un tic pe care-l are și în ziua de azi. Unele fete își bat joc de el

din pricina asta, de foșnetul pe care-l scoate tot timpul, dar mie mi-a părut mereu rău pentru el.

– Nu a fost să fie, mi-a șoptit.

– O să te faci bine? l-am întrebat.

– Acum trebuie să-ți port ție de grijă, mi-a zis el cu o urmă de zâmbet în voce.

Și așa a făcut.

A stat în fața mea în piață ca să nu văd pedepsele cele mai brutale; m-a ajutat să mă strecor în casa de adunare ca să-i spionez pe bărbați; ba chiar mi-a spus și când își făceau paznicii rondul, ca să mă feresc de ei când mă furișam afară. În afară de Michael și de fata din visele mele, era singurul meu prieten.

– Ți-e teamă? mă întreabă în șoaptă.

Mă surprinde să-l aud. De obicei nu e îndeajuns de cutezător ca să-mi vorbească în public. Dar urmează să plec curând.

– Ar trebui să-mi fie? îl întreb la rândul meu în șoaptă.

Dă să-mi spună ceva, dar simt cum mă trage cineva de rochie. Mă răsucesc, pregătită să-l bat măr pe Tommy Pearson sau pe oricine m-a atins, dar le văd pe surorile mele mai mici, Clara și Penny, pline de pene de gâscă.

– Oare vreau să știu ce-ați pățit? le întreb, încercând să-mi înăbuș un râset.

– Trebuie să ne ajuți, spune Penny în timp ce-și linge ceva lipicios de pe degete. Îi simt mirosul de aici: sevă de arțar. Trebuia să luăm pachetul pentru tata de la spițerie, dar... dar…

– Am fost atrase într-o cursă, o salvează Clara, rânjind încrezătoare. Poți să-l iei tu, ca să apucăm să ne spălăm înainte să ajungă mama acasă?

– Te rugăm frumos, intervine Penny. Ești sora noastră preferată. Fă-ne favoarea asta înainte să ne părăsești un an întreg.

Îmi ridic privirea și văd că Hans a ajuns deja la grajduri. Voiam să îmi iau rămas-bun, dar îmi închipui că pentru el e mai greu ca pentru alții.

– În regulă. Le fac pe plac doar ca să nu se mai vaite. Dar ați face bine să vă grăbiți. Mama e într-o pasă proastă azi.

O iau la fugă, râzând și împingându-se una pe cealaltă, și vreau să le spun să se bucure cât mai pot, însă n-ar înțelege. Și de ce să le întinez ultima fărâmă de libertate care le-a mai rămas?

Respir adânc și mă îndrept spre spițerie. Nu am mai fost acolo din seara aceea încinsă de iulie, dar o parte din mine vrea să înfrunte adevărul urât, să-și amintească unde aș putea sfârși dacă nu voi avea grijă. Clopotul sună când deschid ușa, iar sunetul lui metalic mă face să-mi încleștez maxilarul.

– Tierney, ce surpriză plăcută. Tatăl lui Michael mă privește cu gura căscată. Când vede că nu roșesc, nu mă bâlbâi și nu-mi feresc privirea, domnul Welk își drege glasul. Ai venit după pachetul tatălui tău? mă întreabă întorcându-se să caute printre pachetele aliniate pe raftul din spate.

Privirea mi se oprește asupra vitrinei și simt că mi se face greață când îmi amintesc.

Mă furișasem, cum făceam aproape în fiecare noapte ca să mă întâlnesc cu Michael, iar pe drum spre casă am observat lumina aprinsă la spițerie. M-am strecurat mai aproape și l-am văzut pe tatăl lui Michael deschizând un compartiment ascuns din spatele vitrinei cu tonice pentru păr și unelte de bărbierit. Inima a început să-mi bată nebunește când l-am văzut pe tata ieșind din umbre ca să inspecteze șirurile aranjate de sticle ascunse. Unele erau pline cu ceva ce aducea a bucăți uscate de pastramă, altele cu un lichid de un roșu închis, dar una dintre ele mi-a atras în mod deosebit atenția. Mi-am lipit fruntea de geamul cald ca să văd mai bine și am zărit o ureche, acoperită de pustule mici și albe, suspendată într-un lichid roșu. Am dat să-mi pun mâna la gură, dar am lovit din greșeală cu încheietura degetului în sticlă și le-am atras atenția.

Deși am negat că aș fi văzut ceva, domnul Welk a insistat să fiu pedepsită pe loc.

– Pierderea respectului este o pantă alunecoasă, a zis el, iar căldura bățului care mă lovea peste dos părea să-mi întipărească și mai bine în minte imaginea.

Nu am spus nimănui. Nici măcar lui Michael, dar știam că erau rămășițele fetelor care erau prinse de braconieri în timpul anului de grație, bucăți din ele vândute pe piața neagră ca afrodiziace și seruri ale tinereții.

Tata era vraci, un om care credea în medicină, căuta leacuri pentru boli. Avusesem mereu impresia că piața neagră i se părea o superstiție, o întoarcere în vremuri de mult trecute. De aceea nu mă așteptasem să fie atât de înfumurat, de josnic sau de disperat încât să devină client. Și pentru

ce? Ca să aibă robustețea necesară pentru a zămisli fiul pe care și-l dorea atât?

Lobul acela de ureche i-a aparținut fiicei cuiva. Poate că tata a tratat-o când a fost bolnavă sau poate că a mângâiat-o pe cap la biserică. M-am întrebat ce ar face dacă aș fi eu în sticlele acelea mici. Mi-ar mânca oare pielea, mi-ar bea sângele sau mi-ar suge măduva din oase?

– Ah, aproape că am uitat, spune domnul Welk în timp ce-mi împinge în mâini pachetul învelit în hârtie maronie aspră. Felicitări de ziua învăluirii.

Îmi smulg privirea de la vitrină, de la secretul lor murdar, și-i zâmbesc cât de frumos pot.

Pentru că în curând îmi voi căpăta magia și ar face bine să se roage s-o mistui pe toată, până la ultima fărâmă, înainte să mă întorc acasă.

La sunetul clopotelor de la biserică, bărbați, femei și copii se îmbulzesc spre piață.

– E prea devreme pentru adunare, șoptește cineva.

– Am auzit că are loc o pedeapsă, îi zice un bărbat soției lui.

– Dar nu e lună plină, îi răspunde ea.

– Oare au găsit o uzurpatoare? Un băiat își trage mama de turnura rochiei.

Îmi înalț capul și privesc pe lângă mulțime, în piață. Văd cum paznicii aduc scara pentru spânzurătoare, aud scârțâitul roților și-mi îngheață sângele în vine.

În timp ce ne strângem în jurul copacului pedepsirii, încerc să descopăr vreun indiciu despre ce se va întâmpla, dar toți se holbează drept înainte, fascinați parcă de lumina muribundă ce scânteiază din ramurile reci de oțel.

Mă întreb dacă asta încerca să-mi spună Hans. Dacă încercase să mă avertizeze cumva.

Părintele Edmonds iese în față ca să se adreseze mulțimii, cu roba albă atârnându-i peste trupul bulbos.

– În seara noastră cea mai sacră un lucru grav a fost adus în atenția consiliului.

Nu-mi dau seama dacă sunt paranoică, dar mama pare să privească brusc spre mine.

Visele. Înghit în sec atât de zgomotos, încât am impresia că mă aude toată lumea.

Mă uit prin mulțime după Michael și-l văd aproape în față. Oare m-a dat de gol? Oare s-a înfuriat atât de tare pe mine, încât le-a spus celor din consiliu despre fata din visele mele?

– Clint Welk va vorbi în numele consiliului, anunță părintele Edmonds.

Când tatăl lui Michael iese în față, am impresia că-mi va sări inima din piept. Palmele îmi sunt transpirate; îmi simt gura uscată. Probabil că Penny și Clara îmi simt suferința, deoarece se ghemuiesc mai aproape de mine, de-o parte și de cealaltă.

În fața noastră, perfect aliniat cu copacul pedepsirii, domnul Welk își pleacă fruntea, de parcă s-ar ruga, dar jur că mi se pare că-i văd pomeții ridicându-se, de parcă ar zâmbi.

Mi se face rău. Îmi trec prin minte toate păcatele săvârșite, dar sunt prea multe ca să le număr. Am devenit prea comodă, prea nesăbuită. N-ar fi trebuit să vorbesc despre visele mele... N-ar fi trebuit să le visez în primul rând. Poate că, în secret, mi-am dorit să se întâmple așa. Poate că am vrut să fiu prinsă. Chiar pe când mă pregătesc să iau cuvântul, să făgăduiesc că mă voi căi, să jur că voi scăpa de această magie și că voi fi cuminte de acum înainte, domnul Welk deschide gura. Îi urmăresc limba și aștept să și-o lipească de cerul gurii, ca să rostească *T,* în schimb, își apropie buzele și rostește un *M*.

– Mare Fallow, vino în față.

Icnesc și răsuflu apăsat, dar nimeni nu pare să observe. Poate că toate fetele din piață au făcut la fel. În pofida diferențelor noastre, toate avem un lucru în comun: teama de a fi strigate pe nume.

În timp ce doamna Fallow înaintează, femeile se împing în față ca s-o scuipe și să-și bată joc de ea, mama mea aflându-se în primul rând. Nu știu de ce simte nevoia să pună sare pe rană. Doamna Fallow s-a purtat frumos cu mine o dată. În al patrulea an m-am pierdut în pădure. M-a găsit, m-a luat de mână și m-a dus acasă. Nu a mustrat-o pe mama, nu a trăncănit că eram afară, într-un loc în care nu ar fi trebuit să fiu, și așa o răsplătește mama? Mi-e rușine că sunt fiica ei.

Mă concentrez pe poartă și încerc să scap în lumea gândurilor mele, dar pașii cumpătați ai doamnei Fallow și foșnetul juponului ei îmi pătrund în simțuri, ca semne blânde prevestitoare de moarte.

Nu vreau să mă uit la ea. Nu de jenă sau pentru că aș fi dezgustată, ci pentru că simt că aș putea foarte ușor să fiu eu în locul ei. Michael o știe.

Hans o știe. Și mama o știe. Poate că toată lumea o știe. Dar îi datorez atenția mea deplină. Trebuie să știe că-mi amintesc... Că n-o voi uita.

Pare o stafie când trece pe lângă mine. Pielea îi e palidă ca hârtia, cosița căruntă îi atârnă nemișcată pe spinarea gârbovită, iar soțul ei o umbrește ca un semn de rău augur. Mă întreb dacă a știut că i-a sosit ceasul. Dacă a simțit.

– Mare Fallow. Ești acuzată că ți-ai păstrat magia. Că strigi obscenități în somn, că vorbești limba diavolului.

Nu mi-o pot închipui pe doamna Fallow nici măcar ridicând vocea mai mult de o șoaptă, darămite să strige obscenități, dar vremea ei s-a dus. Nu a născut fii. Toate fiicele ei au fost trimise la casele de muncă. Pântecul ei e un pustiu rece și searbăd. Nu mai este utilă.

– Ei bine... Ce ai de spus în apărarea ta? o îmboldește domnul Welk.

În afară de șiroiul subțire de lichid care i se prelinge peste vârful cizmei uzate, nu trădează nimic. Îmi vine s-o zdruncin. Vreau să le spun că-i pare rău, să-i implor să aibă milă de ea, ca să fie trimisă în zona de trecere, însă ea doar stă acolo, tăcută.

– Prea bine, spune domnul Welk. În numele lui Dumnezeu și al bărbaților aleși, te osândesc la moarte prin spânzurare.

Legea le forțează pe femei, fie ele soții, muncitoare sau copile, să asiste la executarea pedepselor. Și nu e o întâmplare că au ales s-o facă de ziua învăluirii. Vor să ne trimită de aici cu un mesaj.

Înainte să urce treptele șubrede, doamna Fallow își privește soțul, poate așteptând o păsuire în ultima clipă, dar în zadar. Și în clipa aceea știu că dacă ar mai avea vreun strop de magie în ea, ar folosi-o. L-ar putea sugruma, ar putea să-i sugrume pe toți cei din consiliu... sau poate pe noi toți. Și nu pot să zic că aș învinovăți-o.

Când ajunge în sfârșit pe platformă și călăii îi pun știreangul în jurul gâtului, își desface mâna, dând la iveală o floricică roșie. E atât de mică, încât mă întreb dacă o mai vede cineva.

Chiar înainte să păşească în gol, îmi dau seama de un lucru, de parcă m-ar fi lovit cineva peste cap cu un ceaun de fontă.

E de un roșu stacojiu, cu cinci petale delicate. E aceeași floare precum cea din visele mele.

Încep să-mi croiesc drum în față. Trebuie s-o opresc. Trebuie s-o întreb de unde o are, ce înseamnă. Mama mă apucă și mă strânge de mână. Nu într-

un fel benefic, ci violent. De parcă mi-ar spune: „Stai locului, copilă. Nu ne face familia de rușine.“

Așa că stau locului, alături de ceilalți, și urmăresc petalele roșii cum dansează la fiecare spasm, la fiecare impuls final, până când mâna îi rămâne flască.

Urmează un moment de tăcere, cum se întâmplă după fiecare spânzurare. Uneori pare a dura la nesfârșit, de parcă ar vrea să sălășluim în el cât mai mult timp posibil. Să sălășluim este cuvântul potrivit, să ne așezăm definitiv, să stăruim, dar de data asta mi se pare prea scurt, de parcă n-ar vrea să ne gândim cu adevărat la ce s-a întâmplat... La cât de *nedrept* este.

Domnul Welk înaintează, aparent fără să-și dea seama de priveliștea macabră a cadavrului care se leagănă în spatele lui, sau poate în pofida acestui fapt.

– Și acum sunt *treisprezece* bărbați eligibili, anunță el făcând semn spre domnul Fallow.

Domnul Fallow stă cu mâinile împreunate în față, pios. Moș Fallow. Mă tot gândesc că l-am văzut azi-dimineață în piață. Părea vesel ca o ciocârlie. Nu ca un bărbat pe punctul de a-și condamna soția la moarte, ci ca unul care ieșise să vâneze o soție nouă.

Pe măsură ce mulțimea se împrăștie încet, în loc să mă îndepărtez împreună cu ceilalți, încerc să mă apropii de eșafod. Nu vreau s-o văd pe doamna Fallow de aproape, dar trebuie să găsesc floarea. Trebuie să aflu dacă este reală, însă Michael mi se pune în față, ca un zid de cărămidă.

– Trebuie să vorbim…

– Te iert, îi zic în timp ce mă uit pe după el, căutând floarea pe jos.

– *Tu* mă ierți *pe mine*?

– Eu doar... Nu e un moment bun..., murmur lăsându-mă pe genunchi să caut.

Unde ar putea fi? Poate că a căzut printre crăpături. Poate că s-a înțepenit între dalele de piatră.

– Aici erai. Kiersten țopăie pe vârfuri în fața lui. E totul pregătit? șoptește ea.

Michael își drege glasul. Face așa doar când nu știe ce să spună.

– Oh, nu te-am văzut acolo, jos, adaugă Kiersten zâmbind încordat. Vom fi cei mai buni prieteni, nu-i așa, Michael?

– În regulă, turturelelor. Tatăl lui Michael îl apucă de umăr ca să-l tragă de acolo. Veți avea timp pentru asta mai târziu. Acum trebuie să participăm la o ceremonie de alegere.

Kiersten chițăie încântată și pleacă în grabă.

În sfârșit am impresia că sunt liberă, dar cineva mă ridică în picioare pe la spate.

Paznicii le duc pe femei înapoi spre biserică.

– Așteptați... Era o floare…, încep eu să țip, dar una dintre femei mă înghiontește cu cotul în coaste.

Mi se taie răsuflarea; nu mai știu încotro s-o apuc. Sunt luată pe sus de mulțime și cu cât mă îndepărtez mai tare de cadavrul doamnei Fallow care se leagănă în vânt, cu atât sunt mai nesigură că floarea a existat vreodată.

Poate că așa începe, poate că așa mă pierd în magia care pândește în mine.

Dar și dacă a fost reală, ce contează?

La urma urmei, e doar o floare.

Și eu sunt doar o fată.

Înainte ca toate femeile să fie închise în capelă, în așteptarea voalurilor, suntem numărate. În mod normal, ar fi momentul în care aș da o raită, aș face ceva enervant ca să ies în evidență, drept care mama m-ar mustra rapid și mi-ar spune să stau liniștită și să mă port frumos. Atunci m-aș furișa în confesional și aș dispărea prin locuința părintelui Edmonds. Era mereu partea cea mai sinistră: mirosul de laudanum și de singurătate care se simțea din dormitorul lui.

Dar nici vorbă de așa ceva în seara aceasta. Chiar dacă nu voi primi un voal, fetele care vor primi unul vor vrea să-mi scoată ochii cu asta, să absoarbă invidia și dezamăgirea din încăpere ca niște căpușe sfrijite.

Cu spatele lipit de perdeaua confesionalului, apuc catifeaua sângerie cu degetele. Mă ucide gândul că nu voi fi de față când se vorbește chiar despre anul meu. Dar dacă închid ochii, simt fânul gâdilându-mi nările, mirosul de bere și mosc ridicându-se până în șura pentru fân și aud numele fetelor rostite cu buze febrile.

Știu deja că cele mai drăguțe fete, cele cu educație înaltă și purtare elegantă vor primi un voal, dar mereu există măcar un factor neprevăzut. Mă uit prin încăpere și mă întreb cine va fi de data aceasta. Meg Fisher pare cuviincioasă, dar are o latură sălbatică ciudată. Se observă în umerii ei, în

felul în care și-i aduce în față când se simte amenințată, ca un lup care încearcă să se hotărască dacă să atace sau să se retragă. Sau Ami Dumont. Delicată, dulce. Ar fi o soție docilă, dar are șoldurile prea înguste, cu siguranță de dorit în pat, dar nu îndeajuns de zdravănă ca să îndure o naștere. Bineînțeles, unora le plac lucrurile friabile.

Le place să le zdrobească.

– Binecuvântează-ne, Tată, spune doamna Miller, încercând să le conducă pe femei în rugăciune. Te rugăm să-i îndrumi pe bărbați. Ajută-i să se folosească de vocea Ta sfântă ca să-ți împlinească voia.

Trebuie să mă stăpânesc cu toată ființa ca să nu-mi dau ochii peste cap. Probabil că bărbații au deschis deja încă un butoi, povestind despre femeile din zona de trecere, despre lucrurile păcătoase pe care le-ar face pentru o monedă, fălindu-se cu bastarzii lor care cutreieră pădurea și vânează fete.

– Amin, spun femeile, una după alta.

Ferească Sfântul să facă ceva la unison.

Este singura noapte din an în care femeilor li se îngăduie să se adune fără bărbați. Ai zice că am profita de această ocazie ca să vorbim, să împărtășim, să ne spunem toate ofurile. În schimb, rămânem izolate și meschine, măsurându-ne din priviri, geloase pe ce au celelalte, mistuite de dorințe pustii. Și cine are de câștigat de pe urma acestei încercări de a ne depăși unele pe altele? Bărbații. Suntem de două ori mai multe ca ei, și totuși iată-ne, încuiate în capelă, așteptând ca ei să ne hotărască soarta.

Uneori mă întreb dacă nu cumva acesta este adevăratul truc de magie.

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă am spune toate ce simțim de fapt... Măcar într-o noapte. N-ar putea să ne izgonească pe toate. Dacă am fi unite, ar fi nevoiți să ne asculte. Dar întrucât circulă zvonuri că există o uzurpatoare printre noi, nici una nu este dispusă să riște. Nici măcar eu.

– Te-ai gândit la o anumită casă de muncă? mă întreabă doamna Daniels, holbându-se la panglica mea roșie. Când se apleacă spre mine, simt un iz de fier pur, dar și de descompunere. Fără îndoială că a folosit sânge de la fetele din anul de grație ca să încerce să se mențină tânără. Vreau să spun, dacă nu primești un voal, bineînțeles, adaugă ea.

Mă gândesc să-i răspund politicos, cum am repetat, dar soțul ei face parte din consiliu, și acum, că eu și Michael nu mai suntem prieteni, poate că mi-ar fi de ajutor.

– La câmp, îi răspund, pregătindu-mă să aud o replică dezaprobatoare, dar a trecut deja la următoarea ei victimă. Nu voia cu adevărat un răspuns, ci doar să-mi insufle teamă și îndoială.

– Tierney! Tierney James. Doamna Pearson, mama lui Tommy, mă cheamă cu singura ei gheară zbârcită. S-a întors din anul de grație cu celelalte patru degete de la mâna dreaptă lipsă. De la degerături, presupun. Lasă-mă să mă uit la tine, fătucă, îmi zice ea și își împinge buza de jos în afară, cercetându-mă cu privirea. Dinți buni. Șolduri cum trebuie. Pari destul de sănătoasă, conchide ea în timp ce mă trage zdravăn de cosiță.

– Mă scuzați, zice June, sărindu-mi în ajutor. Trebuie să o iau puțin pe sora mea.

În timp ce ne îndepărtăm, doamna Pearson spune:

– Te știu. Ești fata cea mai mare a soților James. Cea care nu poate rămâne grea... Cea fără prunc.

– Nu-mi pasă că are doar șase degete, mormăi eu încleștându-mi pumnii și o pornesc înapoi, dar June mă trage la o parte.

– Respiră, Tierney, șoptește ea în timp ce mă conduce spre cealaltă parte a încăperii. Va trebui să înveți să-ți controlezi temperamentul. Nu vrei să-ți faci dușmani înainte să începi anul de grație. Și-așa îți va fi îndeajuns de greu, dar totul se poate schimba cu un sâmbure de bunătate.

Mă bate ușor peste braț, după care îmi dă drumul și se duce lângă Ivy. O urmăresc din priviri, întrebându-mă ce a vrut să spună cu asta.

Ivy se mângâie pe burta-i de preț, proclamându-și mândră convingerea că e băiat. Jur că a moștenit toată vanitatea mamei, dar nimic din tactul ei. June stă lângă ea, zâmbind, dar îi văd încordarea din colțurile gurii. Chiar și June are un punct de rupere.

– Ia uitați-vă la doamna Hanes, spune cineva în spatele meu, stârnind un șir de șoapte agitate.

– Mă întreb dacă a mai lăsat vreun bărbat s-o vadă cu părul despletit!

– Pun pariu că a prins-o iar pe pajiște, uitându-se la stele.

– I-a văzut cineva gleznele? Poate că ea e uzurpatoarea pe care o caută.

– Nu fi scrântită! Dacă așa ar sta lucrurile, ar fi moartă deja, se răstește o altă femeie.

În timp ce doamna Hanes pășește pe culoarul din centru înspre altar, femeile se trag la o parte din calea ei, holbându-se la capătul tocit al cosiței ei tunse, răsfirat cu furie... cu violență. Ni se interzice să ne tăiem singure

părul, dar dacă un soț găsește de cuviință, își poate pedepsi soția tăindu-i cosița.

Câteva își trag cosițele peste umeri pentru alinare, dar cele mai multe își feresc privirea, de parcă s-ar putea molipsi de rușinea ei. Își reiau conversațiile serbede doar după ce doamna Hanes se așază în strana din față.

În aer se simte mireasma uleiului de trandafir când Kiersten trece pe lângă mine, urmată de Jessica și Jenna. Ai zice că sunt triplete, la cum se mișcă perfect sincronizate, însă Kiersten pare a avea efectul acesta asupra oricui decide să-și arunce lumina. Cu sau fără magie, este un dar puternic. Se apropie rapid de Gertrude Fenton, care stă într-un colț, făcând tot posibilul să devină una cu zidul acoperit de panouri vișinii, dar nu poate din pricina rochiei ei frumoase.

– Ce fermecătoare ești cu dantela aceea roșiatică, zice Kiersten, jucându-se cu marginea mânecii lui Gertrude. Mănușile sunt un detaliu drăguț.

Jenna râde pe înfundate.

– Crede că dacă își acoperă încheieturile degetelor va primi un voal.

Jessica îi șoptește ceva la ureche lui Gertrude; obrajii i se fac rubinii.

Nu trebuie să aud ca să știu ce i-a zis. Cum i-a zis.

Până anul trecut, Kiersten și Gertrude erau inseparabile, dar totul s-a schimbat când Gertrude a fost acuzată de destrăbălare. Întrucât avea în continuare o panglică albă, detaliile ofensei au fost ținute secrete, dar cred că asta n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Imaginația ne-a luat-o razna încercând să ne închipuim ce ar fi putut să facă. Și când au târât-o în piață și i-au biciuit încheieturile degetelor până la os, atunci am auzit prima dată porecla, șoptită de la una la alta.

Gertie cea Murdară.

Din clipa aceea, orice șansă de a primi un voal a fost distrusă.

Și tot se iau de ea. Asta îmi amintește de mama și de celelalte hiene, mereu gata să arunce prima piatră.

O parte din mine își dorește să mă arunc pe rug, să-i dau lui Gertrude șansa să evadeze, dar atunci nu mi-aș respecta planul. Mi-am promis că voi trece prin anul de grație agitându-mă cât mai puțin, ceea ce înseamnă să mă țin departe de Kiersten și de cele ca ea. Deși nu-mi place deloc să le văd distrugând o țintă atât de ușoară, poate că a venit vremea ca Gertrude să

învețe să fie un pic mai dură. Anul care urmează va fi plin de terori mult mai rele decât Kiersten.

Am auzit că atâta vreme cât rămânem în interiorul taberei nu vom păți nimic. Este considerat pământ sacru. Nici măcar braconierii n-ar îndrăzni să treacă de împrejmuire, de teamă să nu fie blestemați. Atunci, de ce oare au plecat atâtea fete din siguranța taberei? Oare le mistuia magia?... Oare făceau lucruri prostești din pricina ei? Oricare ar fi motivul, unele dintre noi ne vom întoarce în ținutul Garner doar în sticluțe mici drăguțe, dar măcar este o moarte onorabilă. Cea mai rea soartă posibilă este să nu te întorci deloc. Unii dau vina pe stafii răzbunătoare, alții pe sălbăticie, pe nebunia care le face să-și curme viața, dar dacă nu ne găsesc cadavrele, dacă dispărem în neant, surorile noastre vor duce greul rușinii și vor fi izgonite în zona de trecere. Mă uit la Penny și Clara, care se joacă după altar, și știu că, orice ar fi, trebuie să mă întorc în ținut, moartă sau vie, pentru binele lor.

Pe măsură ce orele se scurg și gustările dispar, încordarea din încăpere devine palpabilă. Vreau să cred că putem fi diferite, dar când mă uit prin biserică, la femeile care-și compară lungimea cosițelor, care se bucură de pedeapsa altei femei, care complotează și se zbat pentru fiecare fărâmă de poziție în societate, nu pot să nu mă gândesc că poate bărbații au dreptate. Poate că nu suntem capabile de mai mult de atât. Poate că fără limitele care ni se impun ne-am sfâșia în bucăți, ca o haită de câini din zona de trecere.

– Vin voalurile, vin voalurile! strigă în sfârșit doamna Wilkerson din clopotniță, în timp ce trage de sfoară.

Se aude un zăngănit posomorât și înnebunitor, fetele se ciupesc de obraji și calcă apăsat cu pantofii cu toc, în aer plutește duhoarea disperării.

Se deschid ușile și tăcerea se așterne peste capelă, de parcă însuși Dumnezeu Și-ar ține răsuflarea.

Tatăl lui Kiersten intră primul, o întruchipare perfectă a emoției paterne. Când îi așază voalul pe cap, Kiersten se uită la fiecare dintre noi, făcându-ne în ciudă cu norocul ei. Nu doar că primise un voal, dar este prima. O onoare.

Urmează voalurile pentru Jenna și Jessica. Deloc surprinzător. Și-au aruncat momeala din al nouălea an, prin priviri fugare și zâmbete frumoase. Vai de capul băieților care le-au căzut în capcană.

Apoi intră domnul Fenton, rumen la față de la băutură sau emoție, sau poate amândouă, dar când îl văd așezând cu tandrețe voalul pe capul lui Gertrude, nu pot să nu mă bucur pentru ea. Cumva, în ciuda așteptărilor, le-a dat tuturor peste nas.

Tații intră în șir, unul după altul, fecioarele drăguțe își primesc voalul, iar după fiecare simt cum lanțurile din jurul pieptului îmi cedează. Sunt cu un pas mai aproape de a-mi clădi o viață așa cum vreau eu.

Dar când îl văd pe tata intrând în capelă, ținând voalul pe brațe ca pe un vițel născut mort, mă simt de parcă m-ar lovi cineva în stomac cu partea boantă a unui topor.

– Nu se poate... Mă clatin în spate și mă lovesc de marea de femei adunate acolo, dar ele mă împing în față, respingându-mă ca un torent greoi.

Mă uit la mama cu privirea încețoșată. Pare la fel de surprinsă ca mine, se clatină pe picioare, dar reușește să-și ridice bărbia, făcându-mi un semn sever să mă port cum se cuvine.

Simt cum mă înroșesc la față, dar nu de jenă. Sunt furioasă. Și când mă uit la celelalte fete din cameră, care ar ucide pentru un voal, simt un junghi de vinovăție.

Cum se poate așa ceva? N-am făcut nimic ca să încurajez un pețitor. Ba, dimpotrivă, mi-am bătut joc de toți cei care au părut câtuși de puțin interesați.

Mă uit la tatăl meu, dar nu-și mută privirea de la voal.

Mă chinui să-mi amintesc vreun indiciu despre cine ar putea fi și atunci îmi dau seama: Tommy Pearson. Mi se întoarce stomacul pe dos când mi-l imaginez țipând la mine când am scăpat dudele, felul în care m-a privit când mi-a zis că-i plac cele țâfnoase. Mă uit prin încăpere după doamna Pearson și văd că privește cu mult interes.

Kiersten îmi zâmbește șters de sub voalul dantelat. Mă întreb dacă a știut... dacă Michael a pus asta la cale. Chiar astăzi i-a luat apărarea lui Tommy, a zis că nu-i chiar așa de rău. Oare a vorbit cu Tommy să mă revendice ca să mă salveze de munca pe câmp? A spus că vrea doar ce e mai bine pentru mine. Oare crede că asta merit?

Tata îmi pune voalul pe cap, fără să mă poată privi în ochi. Știe că pentru mine înseamnă doar o moarte lentă.

Am exersat fiecare expresie posibilă, de la disperare la indiferență, dar nu mi-am închipuit vreodată că va trebui să mă prefac a fi fericită.

Cu degete tremurătoare, îmi coboară voalul peste ochii plini de furie.

Privesc prin plasa dantelată prin încăpere: gelozie, șoapte, priviri cunoscătoare.

Eu am fost factorul neașteptat.

În seara aceasta am devenit soție.

Doar pentru că un băiat m-a revendicat.

În timp ce părinții mă însoțesc spre casă, surorile mele sporovăiesc în jurul nostru; recită numele fiecărui băiat eligibil, încercând să descifreze expresia tatei, dar chipul lui rămâne împietrit. Conform tradiției, nu voi afla numele viitorului meu soț până nu-mi va ridica voalul mâine dimineață, în timpul ceremoniei de rămas-bun. Dar eu știu deja. Încă simt privirea lui Tommy Pearson pe piele, ca o urticarie plină de puroi. Și curând privirea lui va fi cea mai mică grijă a mea.

Soț.

Mi se taie genunchii doar gândindu-mă la acest cuvânt, dar părinții mei mă prind mai tare de coate, târându-mă după ei, până reușesc să mă țin iarăși pe picioare.

Vreau să scuip și să urlu ca un animal prins în capcană, dar nu pot să risc să fiu izgonită, să le fac de rușine pe surorile mele mai mici. Trebuie să-mi păstrez cumpătul până vom fi în siguranță în spatele ușilor închise. Chiar și atunci trebuie să am grijă ce spun. Am câteva aptitudini, dar dacă m-ar alunga din ținut acum, braconierii m-ar prinde în cel mult două săptămâni. Sunt convinsă.

Când surorile mele mai mari pleacă spre casele lor și mama le duce la culcare pe cele mai mici, rămân singură cu tata pentru prima dată în luni de zile, cu incidentul de la spițerie încă limpede întipărit în minte.

Apuc balustrada, închipuindu-mi cum lemnul se învinețește sub greutatea degetelor mele.

– Cum de-ai lăsat să se întâmple una ca asta? îl întreb în șoaptă.

Îl aud cum înghite în sec.

– Știu că nu așa ai plănuit, dar…

– De ce m-ai învățat toate acele lucruri? De ce mi-ai arătat cum este să fii liber și la ce bun? Acum sunt ca toate celelalte.

– Mi-ar plăcea să fie așa.

Cuvintele îi sunt tăioase, dar mă răsucesc spre el să-l înfrunt.

– Ai încercat măcar să-mi iei apărarea? I-ai fi putut spune că nu am sângerat sau că miros urât... sau orice!

– Crede-mă, multă lume a protestat. Dar peţitorul tău era hotărât.

– Măcar Michael a încercat să-l descurajeze, sau el a pus totul la cale? Spune-mi măcar atât.

– Fiica mea scumpă, murmură tata trecându-şi dosul palmei peste obrazul meu; voalul aspru îmi irită pielea, iar atingerea lui împăciuitoare mă irită *pe mine*. Ne dorim doar ce este mai bine pentru tine. Sunt sorţi mai rele de atât.

– Cum ar fi fetele din borcanele alea? Înaintez spre el cu o răutate pe care nici măcar eu n-o recunosc. A meritat? Totul pentru şansa de a avea un fiu?

– Asta crezi? Face un pas clătinat în spate, de parcă s-ar teme de mine.

Şi mă întreb dacă magia începe să preia controlul. Dacă aşa începe, cu o scăpare a limbii? O pierdere a respectului? Aşa mă transform în monstrul despre care şuşotesc bărbaţii?

Mă răsucesc şi urc în fugă scările, înainte să fac ceva ce voi regreta.

Trântesc uşa în urma mea şi sfâşii voalul. Rup şi rochia, contorsionându-mi mâinile la spate, încercând să ajung la sforile corsetului, dar în zadar. Nu reuşesc să ajung la ele, lucru care mi se pare potrivit de altfel.

După o viaţă întreagă în care am plănuit, dorit, sperat, a fost nevoie doar de o şoaptă, „Tierney James“, şi de îndată ce cuvintele s-au desprins de pe buzele-i trădătoare, viaţa aşa cum o ştiam eu s-a sfârşit. N-o să mai trec neobservată pe străzi. N-o să mi se mai permită să am pământ sub unghii, gata cu cizmele roase şi părul încâlcit de soare. Gata cu zilele pierdute prin pădure, printre ciudăţeniile din mintea mea. Viaţa şi trupul meu îi aparţin acum altcuiva.

Dar de ce m-ar alege Tommy Pearson? I-am spus limpede că-l urăsc de moarte. E crud, prost şi arogant.

– Bineînţeles, şoptesc, gândindu-mă la păsările pe care le ţine ca animale de companie. Păsările lui de pradă. Nu-i place decât să le îmblânzească, odată ce-a reuşit îşi pierde interesul şi le priveşte cum mor de foame. Pentru el e doar un joc.

Mă prăbuşesc la pământ, iar rochia albastră din mătase brută se umflă în jurul meu, formând un cerc perfect. Îmi aminteşte de copcile pe care le

făceam împreună cu tata în cel mai adânc punct al lacului. Îmi doresc din răsputeri să mă pot strecura sub gheață, să dispar în abisul rece.

O aud pe mama intrând în cameră, așa că-mi pun repede voalul la loc. Conform tradiției, ea trebuie să mi-l scoată în timp ce-mi povestește despre îndatoririle mele ca soție.

Stă în fața mea în timp ce voalul flutură în continuare din pricina agitației și mă aștept să mă tragă pe picioare, să-mi spună cât de norocoasă sunt. În schimb, cântă o melodie veche, un cântec despre milă și har. Îmi dă jos voalul cu tandrețe, îl așază pe măsuța de toaletă din spatele ei. Îmi dă jos panglica roșie și își trece degetele prin cosiță, lăsându-mi părul să-mi cadă în valuri moi peste umeri. Mă ia de mâini, mă trage în picioare, mă ajută să-mi dau jos rochia, iar când desface corsetul, icnesc și respir adânc. Aproape că mă doare când îmi umplu iarăși plămânii cu aer. Îmi amintește de libertate. O libertate pe care n-o mai am.

Încerc să-mi controlez respirația, dar cu cât mă străduiesc mai tare, cu atât lucrurile se înrăutățesc.

– Nu... nu așa trebuia să se întâmple, bolborosesc. Și nu cu Tommy Pearson…

– Șșșt... Mama înmoaie cârpa în castronul cu apă și mă spală pe față, pe gât, pe brațe, răcorindu-mă. Apa este elixirul vieții, Tierney. Aceasta a fost strânsă din susul izvorului, de unde este cea mai proaspătă. Se simte? mă întreabă ea ținându-mi cârpa lângă nas.

Pot doar să încuviințez din cap. Nu știu de ce îmi spune asta.

– Ai fost mereu o fată isteață, o fată descurcăreață. Privești. Asculți. Te va ajuta.

– În anul de grație? întreb, privindu-i buzele pătate de la fructe de pădure.

– Când vei fi soție. Mă duce pe marginea patului. Știu că ești dezamăgită, dar te vei simți diferit când te vei întoarce.

- *Dacă* mă voi întoarce.

Se așază lângă mine, își dă jos degetarul din argint și îmi arată vârful degetului care-i lipsește, pielea zbârcită, parcă furioasă. E un semn de intimitate rar, așa că mă podidesc din nou lacrimile.

– Știi poveștile pe care le spunea June despre iepurii care locuiau în grădina de legume?

Încuviințez din cap ștergându-mi lacrimile.

– Unul dintre ei intra mereu în bucluc, se aventura pe unde nu ar fi trebuit, dar a învățat lucruri de preț, despre fermier, despre pământ, lucruri pe care ceilalți iepuri nu le-ar fi știut niciodată. Însă cunoașterea costă.

Mi se face pielea ca de găină și simt furnicături.

– Braconierii... Ei ți-au făcut asta? șoptesc eu și o ating pe mână. Are pielea fierbinte. Au încercat să te ademenească din tabără? Asta pățesc fetele?

Își trage mâna și își pune degetarul la loc.

– Ai avut mereu o imaginație bogată. Vorbesc doar despre iepuri. Știi bine că nu vorbim despre anul de grație. Dar cred că trebuie să-ți spun despre îndatoririle tale ca soție…

– Te rog... nu o face. Clatin din cap. Îmi amintesc lecțiile, spun, frângându-mi mâinile în poală. Picioarele depărtate, brațele întinse, privirea spre Dumnezeu.

Am învățat toate astea cu mult timp în urmă, cu mult înainte de lecțiile noastre. Am văzut nenumărați amanți în pajiște. O dată, eu și Michael am rămas prinși într-un stejar, în timp ce Franklin i-a făcut-o lui Jocelyn. Eu și Michael am stat nemișcați, încercând să nu râdem, dar acum nu mi se mai pare deloc amuzantă ideea de a fi nevoită să mă culc cu Tommy Pearson, să-i văd fața roșcovană în timp ce geme deasupra mea.

Mă holbez în jos la podea și văd un strop de sânge cum se prelinge pe interiorul piciorului ei, pătându-i ciorapul crem. Îmi surprinde privirea și își trage piciorul în spate, ascunzându-l.

– Îmi pare rău, îi spun în șoaptă.

Și sunt sinceră. Încă o lună fără un fiu. Mă întreb dacă și vremea ei e pe sfârșite, lucru care o pune în pericol. Nu-mi pot închipui că tata ar înlocui-o, cum a făcut domnul Fallow, dar în ultimul timp nu-mi pot închipui multe lucruri.

– Tatăl tău și cu mine am fost norocoși, dar respectul, țelurile comune pot crește și pot deveni mai mult de atât. Îmi împinge o șuviță slobodă de păr după ureche. Ai fost mereu favorita tatălui tău. Fata lui sălbatică. Știi că nu te-ar da niciodată cuiva pe care îl consideră... imatur.

Imatur? Nu înțeleg. Întocmai așa este Tommy.

– Tatăl tău își dorește doar ce este mai bine pentru tine, adaugă mama.

Știu că ar trebui să tac din gură, dar nu-mi mai pasă. Să mă izgonească, să mă biciuiască până nu mai pot sta pe picioare. Orice ar fi mai bine decât să

tac.

– Nu îl știi pe tata ca mine... De ce e în stare. Am *văzut* lucruri. *Știu* lucruri. Cum ar fi că noaptea trecută paznicii au venit la el și el…

– După cum am spus, imaginația o să te piardă, oftează ea îndreptându-se spre ușă.

– Cum rămâne cu visele mele?

Mama se oprește. Spinarea îi devine țeapănă.

– Adu-ți aminte ce-a pățit Eve.

– Dar nu visez să-i ucid pe cei din consiliu... Visez o fată... Poartă o floare roșie deasupra inimii.

– Nu o face, murmură ea. Nu-i face una ca asta…

– Îmi vorbește. Îmi spune lucruri... despre cum ar putea fi. Are ochii gri, ca ai mei, ca ai tatei. Dacă e una dintre... fiicele lui din zona de trecere? Nici nu mai știu de câte ori l-am văzut ieșind pe poartă…

– Ai grijă, Tierney! se răstește ea cu o intensitate care mă face să tresar. Ai ochii larg deschiși, dar nu vezi nimic.

Mă las pe pat, simțind cum mă podidesc lacrimile.

Mama oftează adânc și se așază lângă mine. Are pielea cleioasă, iar fruntea îi este acoperită de sudoare rece.

– Visele tale sunt singurul loc care îți aparține doar ție, îmi spune cuprinzându-mi cu blândețe fața între palme. Un loc în care nimeni nu te poate atinge. Păstrează-l cât poți de mult. Pentru că, în curând, visele tale vor deveni coșmaruri. Se apleacă și mă sărută pe obraz. Să nu ai încredere în nimeni, îmi șoptește. Nici măcar în tine însăți.

Simt un iz puternic de fier; mirosul metalic îmi inundă simțurile. În timp ce se îndepărtează, observ o substanță roșie calcaroasă la colțurile gurii. Îmi îngheață sângele în vine. Nu are buzele pătate de la fructe de pădure.

Ci de la sânge.

Sticlele de la spițerie. Bucăți din fete prinse de braconieri plutind într-o mare de sânge și alcool de contrabandă. Mereu am crezut că tata le cumpăra pentru el, dar de fapt le cumpăra pentru ea… Doar ca să guste din tinerețe? Era oare atât de disperată să rămână tânără, încât să consume ființe de-o seamă cu ea? Asta face anul de grație? Ne transformă în canibale?

Când iese pe ușă, dau fuga la fereastră, o deschid și trag adânc aer în piept. Orice ca să nu mai simt mirosul de sânge.

În afară de strigătele slabe ale băieților beți și de plânsetul înăbușit al fetelor care nu au primit un voal, domnește o tăcere înspăimântătoare.

Mă holbez la felinarele slabe care lucesc în pădure, în zona de trecere, și mă întreb dacă braconierii mă urmăresc acum... Dacă li se pare că sunt o pradă ușoară.

Respir adânc, închid ochii și-mi întind brațele ca un vultur, lăsând ca vântul aspru să mă învăluie. Mă leagăn în ritmul nopții până mă simt de parcă aș pluti pe deasupra ținutului Garner. Eu și Michael făceam asta când eram mici, când ni se părea că lumea ne va înghiți cu totul. O parte din mine vrea să calce în gol, să vadă dacă magia își va face apariția, dacă mă va lăsa să-mi iau zborul de aici, dar ar fi prea ușor.

Și nimic din toate astea nu va fi ușor.

Mă trezesc singură, cuibărită sub așternuturi din bumbac moale și puf de gâscă. Mijesc ochii la fâșia subțire de lumină gălbuie încețoșată care ciupește din marginile draperiilor grele. Ar putea fi dimineața devreme sau după-amiaza târziu. Preț de o clipă mă gândesc că poate au uitat să mă trezească sau că poate a fost doar un vis, dar când mă uit prin cameră, la voalul care atârnă inocent peste marginea măsuței de toaletă ca o otravă care se scurge încet, știu că vor veni după mine în scurt timp. Mă pot ascunde sub cuvertură, mă pot desfăta în patul în care am crescut, cu ideile mele copilăroase, sau pot înfrunta lucrurile cu capul înainte. Tata mi-a zis mereu că o persoană este suma tuturor alegerilor mici pe care le face în viață. Alegerile pe care nu le vede nimeni niciodată. Poate că nu dețin controlul asupra multor lucruri, cum ar fi cu cine mă voi căsători și copiii pe care-i voi avea, dar dețin controlul asupra acestui moment. Și nu-l voi irosi.

Trupul îmi tremură revoltat când dau la o parte cuvertura. Podeaua rece din lemn geme sub apăsarea mea, de parcă ar simți cât de grea îmi este inima astăzi.

Chiar când sunt pe punctul de a arunca o privire printre draperii, surorile mele dau buzna în cameră.

– Ți-ai pierdut mințile? spune Ivy, în timp ce Penny și Clara se izbesc de mine, împingându-mă în spate. Te-ar putea vedea cineva.

Până la ceremonie nu ni se îngăduie să fim văzute de sexul opus fără voal. Nu mai suntem copile... Nu suntem încă nici soții. Dar am fost însemnate, iar acum suntem proprietatea cuiva.

De îndată ce se asigură că nu mă poate vedea nimeni, Ivy trage draperiile la o parte. Îmi fac mâna pavăză ca să-mi feresc ochii.

– Poți să te consideri norocoasă, zice ea lăsând în jos baldachinul dantelat. În anul meu eram ca niște șobolani uzi leoarcă înainte să ajungem măcar la granița ținutului.

– Cioc, cioc! June intră cu pelerina mea pentru călătorii. Este singurul obiect personal pe care ni se îngăduie să-l luăm. Restul proviziilor sunt date de ținut, probabil împachetate deja în saci de iută care au fost încărcați în căruțe. Am căptușit-o de patru ori, câte o dată pentru fiecare anotimp, îmi spune ea, punând-o pe scaun. Lână crem cu blană gri. Ca să se potrivească cu ochii tăi.

– Lână crem? E o prostie. Ivy își trece degetele lacome peste pelerină. Până la primăvară va fi murdară.

– E încântătoare, zic eu și încuviințez din cap spre June. Mulțumesc.

Își pleacă privirea, îmbujorându-se jenată. Cele mai multe fete, inclusiv Ivy, s-au întors din anul de grație chiar mai dușmănoase decât în momentul plecării, dar nu și ea. June s-a întors cu același zâmbet pașnic dintotdeauna. M-am întrebat deseori dacă oare în aceasta consta magia ei: în faptul că nu avea deloc magie. Se spune că și mama a părut aproape neschimbată la întoarcere, dar mi-e greu să mi-o închipui în largul ei sau plăcută în vreun fel.

– Faceți loc, spune mama. Intră cu o tavă plină cu mâncare cât să hrănească o armată întreagă, dar când surorile mele mai mici se întind după un biscuit, le plesnește peste mâini. Să nu care cumva să îndrăzniți! E pentru Tierney.

Dacă nu aș fi primit un voal, aș fi fost la parter, mâncând terci de ovăz împreună cu tata, într-o tăcere de neclintit, dar mama pare mai mult decât încântată să mă servească, ținând cont că mă voi întoarce acasă la un soț.

Doamna Tommy Pearson. Mi se face greață doar când mă gândesc.

Ascund un biscuit în șervet și-l împing peste margine; surorile mele mai mici îl înșfacă pe loc și se pitesc sub pat ca să-l mănânce. Chițăie și se amuză pe seama mamei, dar ea se face că nu le aude. A fost foarte strictă cu June și Ivy, însă cred că eu am istovit-o.

– Mănâncă, mă îndeamnă mama.

Nici măcar nu mi-e foame, dar îmi înghesui în burtă cârnați, ouă, mere înăbușite, lapte și biscuiți până nu mai pot. Nu dintr-un simț al datoriei ori

ca să-i fac pe plac mamei, ci pentru că nu sunt proastă. Paznicii care le însoțesc pe fete până la tabără sunt plecați timp de patru zile. Așa că-mi închipui că fac două zile la dus și două la întors. Căruțele sunt pentru provizii, ceea ce înseamnă că vom merge pe jos. Și nu am de gând să leșin pe acolo în timp ce braconierii ne urmăresc fiecare mișcare, căutând o țintă ușoară. Voi avea nevoie de forță.

Penny iese târâș de sub pat, apucă voalul de pe masă, și-l pune pe cap și se privește în oglindă.

– Ia uitați-vă la mine... Sunt prima soție aleasă.

Flutură din gene și își face vânt. Știu că doar mă tachinează, dar imaginea stârnește ceva în mine.

– Oprește-te! strig înșfăcându-i voalul de pe cap.

Mă privește șocată, de parcă aș fi plesnit-o. Probabil că mă crede egoistă, că nu vreau să-mi atingă voalul de preț, însă e tocmai invers. Poate fi mai mult de atât. Vreau să-i spun asta, dar îmi mușc limba. Nu-i pot da aceeași speranță falsă pe care mi-a dat-o tata mie. La urma urmei, este mult mai greu așa.

Pe de altă parte, dacă fata din visele mele este reală, atunci poate că mai există speranță pentru ea. Pentru noi toate.

Mă aplec ca să-i spun că-mi pare rău, dar mă lovește în fluierul piciorului. Asta mă face să zâmbesc. Încă luptă. Și poate că și eu mai pot lupta.

Mama îmi împletește părul cu panglica roșie, apoi mă ajută să mă îmbrac. O cămașă din bumbac cu guler înalt, o rochie de călătorie din in, apoi pelerina. E mai grea decât mi-am imaginat, dar asta, pentru că este bine făcută. June ar fi o mamă minunată. O surprind uneori privind la burta umflată a lui Ivy și mă întristez. Viața poate fi crudă. Nimeni nu este imun la asta, oricât de bun ar fi.

Înainte să-mi iau ciorapii groși din lână și să-mi leg șireturile de la cizmele din piele maronie, trebuie să fiu însemnată. Așa cere tradiția. Clara și Penny râd și se ceartă care dintre ele s-o facă, dar surorile mele mai mari și mama stau nemișcate. Ele cunosc profunzimea acestui moment. Semnificația lui. Clara unge vopseaua roșie lipicioasă pe talpa mea dreaptă; Penny ține bucata țeapănă de pergament nemișcată. Mă ridic, lăsându-mă cu toată greutatea pe piciorul drept. Când ele dezlipesc hârtia, mă înfior, și nu doar de la cerneala rece. Este semnul meu, marca sigiliului patern pe care l-am primit la naștere, un dreptunghi alungit cu trei crestături

înăuntru, care semnifică trei săbii. Dacă voi fi prinsă de un braconier și voi ajunge acasă în sticluțe, așa îmi vor identifica trupul.

În piață se aude sunetul clopotului, care se furișează apoi pe străzile înguste și prin mințile înguste până ajunge la casa mea, drept în pieptul meu, apăsând puternic.

Surorile mele mă ajută degrabă să termin cu îmbrăcatul.

În timp ce mama îmi așază voalul pe cap, îmi văd reflexia fantomatică în oglindă și inspir scurt.

– Mă lăsați un moment singură?

Încuviințează din cap tăcută, înțelegătoare.

– Fetelor, ieșiți, spune mama și le scoate din cameră, închizând cu blândețe ușa în urma ei.

Ridic voalul și exersez un zâmbet sfios, liniștit, de nenumărate ori, până îmi reușește unul oarecum plăcut. Dar oricât de tare m-aș strădui, nu-mi pot potoli focul din privire. Mă întreb din nou dacă este magia care începe să-și facă efectul. Cu puțin noroc, flăcările îmi vor scăpăra din ochi și-i vor face scrum pe toți. Mă gândesc să-mi țin privirea plecată, dar poate că neînțelegerea dintre gura și ochii mei nu este un lucru chiar atât de rău. Tommy îmi va ridica voalul așteptându-se la un vultur, iar eu îi voi da o turturea.

Dar nu voi fi o pasăre zdrobită.

Pentru nimeni.

*

Nu am crezut vreodată că voi fi recunoscătoare pentru un voal, dar mulțumită plasei delicate, drumul spre piață mi se pare aproape un vis. Privirile răutăcioase devin priviri în treacăt. Vorbele tăioase sunt înăbușite. Frunzele de plop care cad mi se par mai degrabă o celebrare decât moartea verii.

Frânturi de obscenități își croiesc drum spre mine…

– Cum de a...

– Pe cine a...

– Sigur a...

În mod normal, m-aș concentra pe fiecare cuvânt, aș căuta indicii, dar până acum nu au mai vorbit despre mine.

Îmi vâr mâinile tremurânde în buzunarul pelerinei și găsesc o perlă înăuntru. Forma ei ciudată, luciul roz-albăstrui. Este cea pe care am

strecurat-o în tivul rochiei lui June, ca să nu o pierd. Probabil că a pus-o aici pentru mine, s-o am drept amintire. O răsucesc între degete, simțind o oarecare asemănare între noi. Asemenea perlei, sunt fărâma iritantă care și-a croit drum prin țesutul moale al ținutului. Dacă voi supraviețui acestui an, dacă îmi voi mistui magia, poate că mă voi întoarce la fel de rezistentă.

Din zona de trecere cineva sună într-un corn de bizon, anunțând apropierea fetelor și începutul unui nou sezon de vânătoare.

– *Vaer sa snill, tilgi meg*, îmi șoptește tata în limba strămoșilor lui, te rog să mă ierți, și îmi înmânează floarea pe care mi-a ales-o pețitorul meu.

O gardenie. Semnul purității, al dragostei secrete. Este o floare de modă veche, care a căzut de mult în dizgrație. Probabil mama lui Tommy a ales-o în locul lui, deoarece e mult prea romantică pentru firea lui brutală. Sau poate că este atât de pervers, încât își găsește încântarea în puritate, știind că el va fi cel care o va răpi.

În timp ce familia se strânge în jurul meu și își ia rămas-bun cu o ultimă rugăciune, trebuie să-mi încleștez maxilarul ca să nu plâng. Se spune că braconierii simt mirosul magiei de la un kilometru distanță. Că le poți auzi pe fete țipând zile întregi în timp ce le jupoaie de vii. Cu cât durerea este mai mare, cu atât carnea are mai multă putere.

Ne aliniem sub privirile celor care se înghesuie în spatele nostru și o văd pe Kiersten lângă mine. Moare de nerăbdare s-o observ: ține o camelie între degetele-i delicate. O camelie roșie, simbolul pasiunii dezlănțuite, o flacără a inimii. O alegere îndrăzneață pentru Michael, dar, la urma urmei, nu i-am cunoscut niciodată această latură. M-aș bucura pentru el dacă nu mi-ar veni să-l strâng de gât.

Tobele încep să bată când băieții își încep marșul de la capelă spre piață. Mă năpădesc o mulțime de sentimente deodată: rușine, teamă, furie. Închid ochii, încercând să-mi potrivesc bătăile inimii cu cele ale tobelor, cu pașii lor apăsați, dar trupul nu vrea să mă asculte. Chiar și în această faptă simplă, o parte din mine refuză să cedeze. Să se supună.

Bum.

Bum.

Bum.

Arunc o privire, dar îmi doresc numaidecât să n-o fi făcut. Domnul Fallow este primul din șir, umezindu-și de nerăbdare buzele subțiri ca

hârtia. Văd întruna cadavrul soției lui legănându-se pe fundal în timp ce se anunța că urma să-și ia o soție nouă.

O soție nouă.

Și, brusc, mă simt de parcă m-ar fi lovit cineva drept în piept cu o nicovală. Respirația mi se oprește, genunchii mi se înmoaie, mintea mi-o ia razna: felul în care s-a uitat la mine ieri în piață, felul în care și-a înclinat pălăria și m-a felicitat de ziua învăluirii, felul în care s-a holbat la panglica roșie care-mi atârna pe spate. Floarea demodată. Senzația dulceagă. Nu m-ar surprinde să aflu că le-a dat aceeași floare ultimelor trei soții. Și mama mi-a spus că tata nu m-ar da niciodată cuiva pe care l-ar fi considerat... *imatur*. Asta încerca să-mi spună. Moș Fallow este viitorul meu soț. Gândul mi se pare atât de respingător, încât trebuie să mă forțez să înghit lichidul amărui pe care-l simt în gâtlej. Vreau să mă prefac că este doar o plăsmuire de-a mea, că sunt doar îngrozită, dar mă uit din nou spre el și îl văd holbându-se direct la mine. Adevărul mi se pare dintr-odată șocant, însă am și impresia că am știut cumva dintotdeauna. Poate că este felul lui Dumnezeu de a mă pedepsi pentru că mi-am dorit mai mult. Visele, lucrurile învățate de la tata, toate au fost în zadar. Pentru că iată-mă primind ce este mai bun pentru mine.

Bum.

Bum.

Bum.

Încerc să nu mă pierd cu firea în timp ce se îndreaptă spre mine, să nu trădez ceea ce simt, însă voalul îmi tremură, deși cerul este cât se poate de senin. Îmi cobor privirea și aștept, aștept să mă revendice, dar îl văd trecând pe lângă mine și oprindu-se în fața unei fete din stânga mea, care ține în mâini o floare roz de condurul doamnei. Floarea sacrificiului. Îl privesc cum îi ridică voalul și mă întristez puțin când văd chipul lui Gertrude Fenton. Se apleacă și-i spune ceva în șoaptă. Ea nu zâmbește, nu roșește, nici măcar nu se înfioară. Nu face nimic, doar își trece degetul mare peste încheieturile degetelor pline de cicatrice.

Ar trebui să mă simt ușurată că nu m-a ales pe mine. Mi se face greață când mă gândesc la pielea lui bătrână și zbârcită apăsându-se pe a mea, dar nimeni nu merită să se pricopsească cu Moș Fallow. Nici măcar Gertrude Fenton.

Bum.

Bum.

Bum.

Mai arunc o privire și îi văd pe Tommy și Michael zâmbindu-și unul altuia, apoi văd doar roșu în fața ochilor. Închid ochii și încerc să mă potolesc, dar îmi tot imaginez fața roșcovană a lui Tommy gemând deasupra mea. Credeam că m-am pregătit pentru acest moment, că mi-am repetat rolul la perfecție, dar cu cât se apropie mai mult, cu atât mă aprind mai tare. Îmi vine să fug... să-mi dau foc... să mă dezintegrez într-o grămăjoară de cenușă.

Bum.

Bum.

Bum.

Voalul lui Kiersten flutură lângă mine. O aud icnind și văd camelia roșie căzând pe pământ. Fără îndoială, ca să-l poată îmbrățișa pe Michael cu dramatism. A știut mereu cum să se dea în spectacol.

Bum.

Bum.

Bum.

Văd o pereche de cizme proaspăt lustruite oprindu-se în fața mea. Răsuflarea greoaie a anticipării. Susurul mulțimii din spatele meu. A sosit clipa. Își trece degetele peste marginea voalului, zăbovind șovăielnic, neașteptat. Apoi îmi ridică lent voalul, fiecare mișcare încărcată de intenție.

– Tierney James, șoptește el, dar nu este vocea lui.

Îmi ridic ochii spre el și mă simt ca un biban azvârlit pe malul râului, care se chinuie să respire.

– Michael? reușesc să îngaim. Ce faci?

Mă uit confuză la Kiersten și îl văd pe Tommy Pearson atingând-o peste tot, zdrobindu-i cu călcâiul cizmei floarea roșie.

– Este... Este o greșeală, bolborosesc.

– Nu-i nici o greșeală.

– De ce? Ametită, mă leagăn în spate pe călcâie. De ce ai face una ca asta?

– Doar nu credeai că te-aș lăsa să ajungi să lucrezi pe câmp.

– Dar asta îmi doream, izbucnesc eu, după care îmi cobor vocea. Cum de ai putut să-ți sacrifici fericirea pentru mine?

– Nici vorbă de așa ceva. Își ridică privirea spre cer preț de o clipă, zâmbind chinuit. Tierney, sigur știi. Mă ia de mâini. Am încercat să-ți spun

de atâta vreme. Te iubesc…

– Oprește-te, îi spun puțin prea tare, atrăgând atenția nedorită a celorlalți. Oprește-te, îi șoptesc.

Simt sute de priviri ațintite asupra mea, le simt cum mă judecă, de parcă m-ar înțepa în ceafă cu sute de ace.

– Am încercat să-ți spun ieri, murmură el făcând un pas mai aproape.

– Dar te-am văzut... cu Kiersten... pe pajiște.

– Și sunt convins că ai văzut-o cu mulți alții, dar ai fost prea amabilă ca să-mi spui.

– Nu sunt amabilă. Îmi plec privirea spre vârfurile cizmelor noastre, care aproape că se ating. Nu voi fi niciodată soția de care ai nevoie.

Îmi sprijină bărbia cu degetele-i calde și se lipește de mine.

– Vreau mai mult de atât. Nu trebuie să te schimbi de dragul meu.

Simt lacrimi fierbinți pe pleoape. Nu de fericire, nici de ușurare. Mi se pare că m-a trădat. Am crezut că înțelegea.

– A sosit momentul, strigă domnul Welk aruncându-mi priviri tăioase. Probabil că a fost unul dintre cei care au protestat, cum mi-a zis tata, la ceremonia de alegere. Nu sunt câtuși de puțin nora pe care și-a închipuit-o.

Michael se apleacă și mă sărută pe obraz.

– Poți să-ți păstrezi visele, îmi șoptește el. Dar eu visez doar la tine.

Nu apuc să reacționez, nici măcar să răsuflu, căci se deschid porțile, semnalând sosirea fetelor care se întorc din anul de grație. Atmosfera se schimbă numaidecât. Nu mai este vorba despre voaluri, promisiuni, sentimente rănite și vise, ci despre viață și moarte.

Clopotul începe să bată și cu toții ne apucăm de numărat. Douăzeci și șase. Înseamnă că nouă fete au murit ucise de braconieri. Cu două mai mult ca anul trecut.

Nu ne luăm rămas-bun pe îndelete. Nu ne arătăm afecțiunea în public. S-a spus deja totul. Nu s-a spus nimic.

În timp ce suntem conduse afară din piață, observ un șir lung de bărbați care-și așteaptă rândul la postul paznicilor, bărbați din ținut pe care nu-i recunosc, dar îmi pierd repede interesul când trecem pe lângă fetele care se întorc, slabe ca moartea, trase la față, duhnind a fum de lemn, putreziciune și boală.

Cea din fața mea încetinește și se holbează la una dintre fetele din șir.

– Lisbeth? șoptește ea. Surioară, tu ești?

Fata își înalță capul, dând la iveală o crustă sângerie în locul urechii. Clipește apăsat, de parcă ar încerca să se trezească dintr-un coșmar nesfârșit.

– Mișcă-te, o împinge fata din spate; văd cum panglica murdară și zdrențuroasă îi atârnă fără vlagă de cosița retezată.

Și când te gândești că ele sunt cele norocoase.

Le cercetez ca o nebună chipurile, căutând indicii despre ce li s-a întâmplat... despre ce ne așteaptă. Sub mizerie și negreață, sub expresiile lor pustii, în ochi li se întrezărește un licăr de ură clocotitoare. Nu pot să-mi alung impresia că ostilitatea lor nu este îndreptată împotriva bărbaților care le-au făcut asta, ci a noastră, fetele pure, cu spiritul nezdrobit, care posedăm acum magia pe care ele au pierdut-o.

– Ești moartă, mârâie Kiersten când trece pe lângă mine.

Mă înghiontește cu putere în coaste. Mă aplec în față, încercând să respir, în timp ce restul fetelor din anul meu mă insultă printre dinți.

– Târfo.

– Trădătoareo.

– Curvo.

Poate că Michael are impresia că m-a salvat de la o viață de muncă pe câmp, dar de fapt mi-a pus o țintă pe spate.

Mă gândesc la mama, la sângele uscat de la colțurile gurii, la cum mi-a spus să nu am încredere în nimeni.

Privesc în spate la poarta care se închide, la surorile, fiicele, mamele și bunicile care s-au strâns ca să le vadă pe păsările cu spiritul zdrobit și-mi dau seama de un lucru: poate că nimeni nu vorbește despre anul de grație din pricina noastră. Cum ar putea bărbații să trăiască printre noi, să se culce cu noi, să ne lase să le îngrijim copiii, dacă ar ști ce grozăvii ne facem unele altora singure, în sălbăticie, în întuneric?

Nu există nici un marcaj pe drum, nu ni se anunță oficial sosirea, dar îmi dau seama că ne apropiem de zona de trecere.

Nu doar din faptul că paznicii strâng rândurile în jurul nostru, că întrezăresc prin pădure cabane din piatră cu acoperișuri din paie sau din pricina lucirilor roșiatice care țâșnesc printre frunzișurile tot mai sărăcăcioase, ci din cauza mirosului: un iz apăsător de vânat și sol fertil, de piei proaspăt tăbăcite, de cenușă de frasini verzi, de ierburi înflorite... și sânge.

Nu mă pot hotărî dacă mi se pare plăcut sau respingător, poate undeva între, dar este un loc pe deplin îmbibat de viață.

Deși femeile din zona de trecere nu sunt protejate de porți, de biserică și de consiliu, par să supraviețuiască. Am auzit că soțiile izgonite nu rezistă mult timp aici. Dacă nu au fost dorite în ținut, aici cu siguranță nu le va vrea nimeni, dar dacă sunt tinere și au noroc să fie primite, le pot fi de folos bărbaților din ținut în schimbul unei monede. Fiii lor bastarzi sunt crescuți ca braconieri, iar fiicele lor îmbătrânesc vânzându-și trupul. Mă întrebam înainte de ce nu pleacă pur și simplu… Nu le oprește nimic... Nu sunt porți, nu sunt reguli. E ușor să-mi spun că eu nu pot pleca pentru că surorile mele mai mici ar fi pedepsite în locul meu, dar în adâncul meu știu că nu este vorba doar despre asta. Nu am auzit despre nici un singur suflet care să fi supraviețuit și să ne spună ce se află dincolo de lumea noastră. Bărbații spun că ținutul Garner este o utopie. Raiul pe pământ. Chiar dacă ar fi o minciună, nu putem nega că tradiția, modul nostru de viață, ne-a ținut în viață generații întregi. Și dacă este adevărat, mă înfior gândindu-mă ce se ascunde dincolo de păduri, dincolo de munți și de câmpii. Poate că teama de necunoscut ne ține ferecați aici. Poate că avem asta în comun.

În timp ce femeile din zona de trecere ies din pădure, adunându-se de-a lungul potecii, Kiersten își ridică bărbia, mai sus decât am crezut că ar putea-o ridica vreodată cineva. Celelalte fete îi urmează numaidecât exemplul, dar le văd teama în venele umflate de pe gâturile lor rigide, ca niște gâște de iarnă care-și așază singure capul pe butuc, dorindu-și din instinct să aibă parte de o moarte curată.

Nu și eu.

Am așteptat toată viața să văd asta.

Am spus că voi renunța la vise, într-adevăr, dar știu că tata s-a furișat în zona de trecere ani de zile. Dacă fata este aici? Dacă mă așteaptă? O soră vitregă de mult pierdută pe care nu am cunoscut-o niciodată. Poate că și ea mă visează. Mă amețește gândul. Am nevoie doar de un moment trecător de recunoaștere. Doar cât să știu că este reală.

Mă uit prin mulțime și observ că fetele tinere au toate rochii din in natural, iar femeile poartă haine din in vopsite cu sfeclă. Îmi amintesc de panglicile noastre roșii. Poate că este un simbol al faptului că au avut sângerarea, că sunt disponibile.

Cu părul desfăcut, în neorânduială, împletit cu petale de flori veștejite, femeile se apropie de noi în timp ce trecem, atât de aproape, că pot simți căldura pieptului lor slobod. Un șuierat jos se aude tot mai puternic din mulțime, stârnindu-mi furnicături pe piele. Nu, nu sunt doar curioase, ci revarsă spre noi o gelozie clocotitoare. Aproape că simt amărăciunea pe vârful limbii.

Cu capetele plecate, își ridică privirile aspre către noi printre șuvițele de păr, concentrându-se pe cele cu voaluri. Preț de o clipă, uit că mă număr printre ele. Încerc să-mi ascund voalul subțire în pelerină, dar este prea târziu.

Pentru ele probabil că reprezentăm tot ce nu vor avea vreodată, tot ce-și închipuie că-și doresc.

Legitimitate. Stabilitate. Dragoste. Protecție.

De-ar ști ele.

Oricât de incomod mi-ar fi, mă uit la fiecare chip în parte. Tânără. Bătrână. De toate vârstele. Anumite trăsături îmi amintesc de ea: linia ascuțită a părului, o bărbie ușor crestată, dar nici una nu are un semn mic în formă de căpșună sub ochiul drept.

Mă simt ca o proastă pentru că cedez în fața acestui gând, pentru că-l am pur și simplu, dar apoi întrezăresc o petală roșie împletită în șuvița uneia dintre femeile care străjuiesc cărarea. Nu este fata din visele mele, însă aș recunoaște floarea aceea oriunde. Sigur înseamnă ceva. Mă îndrept spre ea, dar sunt împinsă de la spate.

Cad în genunchi și simt o explozie de căldură roșie înflorind prin ciorapul de lână, scurgându-se prin cămașă și prin rochia pentru călătorie. Până mă ridic eu, femeia a dispărut. Sau poate că nu a fost niciodată acolo.

– Ar trebui să ai grijă pe unde umbli, îmi zâmbește Kiersten.

Mă pierd cu firea. Poate că magia începe să se învolbure în mine, sau poate că m-am săturat pur și simplu, dar când mă îndrept spre ea, simt cum mă apucă cineva de cot. Mă întorc, gata să-l lovesc pe paznicul care a îndrăznit să mă atingă, însă dau de Gertrude Fenton.

– Așa doar vei înrăutăți lucrurile, Tierney.

– Dă-mi drumul.

Încerc să mă trag, dar mă apucă și mai strâns.

– Trebuie să nu ieși în evidență.

– Serios? Reușesc în sfârșit să-mi eliberez brațul, dar e mai puternică decât pare. Și cum anume te-a ajutat asta pe *tine*?

Se îmbujorează rapid, iar eu mă simt numaidecât prost.

– Uite ce este, încerc să-i explic. Dacă nu mă apăr, o să mă trateze ca…

– Ca pe mine, mă întrerupe ea. Mă crezi slabă.

– Ba nu, șoptesc, dar știm amândouă că este o minciună.

– Mereu te-ai crezut mai bună ca noi. Crezi că te pricepi să te ascunzi, să te prefaci, dar nu este așa. Ți se vede totul pe față… Așa a fost mereu, îmi spune ea în timp ce-și continuă mersul.

Vreau să nu mă mai gândesc la asta, să mă cufund iarăși în solitudinea mea, dar mă simt prost că nu i-am sărit niciodată în ajutor până acum. Mi-am dorit-o, de multe ori, dar nu am vrut să atrag atenția asupra mea, și iată că ea se pune în pericol pentru mine. Nu este deloc slabă.

O ajung din urmă și îmi potrivesc pasul cu al ei.

– Tu și Kiersten erați cele mai bune prietene înainte. Îmi amintesc că vă vedeam tot timpul împreună.

– Lucrurile se mai schimbă, murmură ea holbându-se drept înainte.

– După ce ai... Mă holbez fără să vreau la încheieturile degetelor ei.

– Da, îmi răspunde, trăgând în jos de mâneci.

– Îmi pare rău pentru asta, pentru ce ți s-a întâmplat.

– Nu pe cât de rău îmi pare mie, oftează Gertrude fără să-și ia ochii de la ceafa lui Kiersten. Dacă ești deșteaptă, te vei retrage. Nu știi de ce e în stare.

– Dar tu știi...?

– Nici măcar nu era litografia mea, spune Gertrude cu jumătate de gură.

– Era o litografie?

Toată lumea știe că tatăl lui Kiersten are o colecție de litografii foarte vechi.

Gertrude își încleștează maxilarul și-și coboară voalul peste ochi, dându-mi de înțeles că am încheiat conversația.

Îmi vine în minte doar proverbul pe care mi-l spunea tata. Apele liniștite sunt adânci.

Un lucru e sigur. Gertrude Fenton are ceva de ascuns.

Poate că nu suntem chiar atât de diferite la urma urmei.

Soarele a apus de mult când ajungem la locul de popas. Pe un butuc putrezit atârnă o fâșie de in cu pete de sânge proaspăt. Probabil că aici și-au petrecut noaptea și fetele care s-au întors în oraș.

– Două monede pe fata lui Spencer, zice unul dintre gardieni și scuipă între spițele căruței.

– N-o să mai vezi banii ăia, îi răspunde cel cu mustață castanie în timp ce-și pregătește culcușul. O să fie fata lui Dillon, spune el aruncând o privire în spate către fetele adunate în jurul focului de tabără.

– Zdrahoanca?

– Bingo. Rânjește strâmb, dar are o voce dulce-amăruie. Nu cred c-o să reziste nici două săptămâni.

În timp ce ne măsoară din priviri, îi măsor și eu din priviri pe ei.

Nu seamănă cu Hans. Să le însoțești pe fete este cea mai josnică muncă dintre toate, așa că sunt fie prea bătrâni, prea proști sau prea leneși ca să facă ceva în ținut. Se prefac că nu-i interesează marfa virgină pe care o însoțesc, dar îmi dau seama că nu este chiar așa. Se uită la noi cu jind, cu disperare, dar ne și disprețuiesc pentru că le-am luat bărbăția. Mă întreb dacă încă mai cred că a meritat schimbul.

Mă sprijin de un pin noduros care se află la jumătatea distanței dintre paznici și fete. E cel mai bun punct de observație. Pot să ascult ce se vorbește în ambele tabere și, în același timp, să urmăresc pădurea din jurul nostru, dar îmi dau seama ce impresie le fac celorlalte. Poate că Gertrude are dreptate, poate chiar am avut impresia că sunt mai bună ca ele. Credeam că știu totul, că mă puteam ascunde, că puteam trece neobservată, că puteam scăpa cu bine, dar nici vorbă de așa ceva acum. Michael m-a trădat când mi-a dat un voal, fata din visele mele nu era în zona de trecere, iar acum sunt o țintă ambulantă. Însă nu-i totul pierdut. Mai este Gertrude Fenton, o posibilă prietenă, una de care nu am crezut vreodată că aș avea nevoie.

O privesc din umbră cum stă cu celelalte proscrise, jucându-se absentă cu capătul panglicii roșii. Dar chiar și celelalte proscrise stau la distanță de ea. Mă întreb care-i de fapt povestea ei. Dacă Kiersten a lăsat-o pe Gertie să-și asume vina pentru dispariția litografiei, înseamnă că-i în stare de absolut orice.

Deși simt imboldul de a o proteja, îmi tot vin în minte cuvintele mamei. *Să nu ai încredere în nimeni. Nici măcar în tine însăți.*

O briză suflă prin tabără, făcându-mă să-mi strâng mai tare pelerina. Îmi doresc cu disperare să-mi încălzesc la foc membrele chinuite, dar nu sunt pregătită să mă alătur celorlalte fete.

Îmi dau jos cizmele și încerc să-mi frec degetele de la picioare, ca să le redau simțirea. Am avut destulă minte ca să port cizmele prin casă când le-am primit, ca să se mai lase, dar îmi dau seama că unele fete n-au dovedit aceeași prevedere.

Fără ceasul nostru cu pendulă sau clopotele din ținut, nu știu cât este ora. Presupun că nici nu mai contează. Singurul moment care contează va fi peste treisprezece luni. Treisprezece luni lungi. Dar nu trebuie să mă gândesc atât de departe. Tata mi-a spus mereu că trebuie să rezolvi câte o problemă pe rând, iar momentan cea mai mare problemă a mea este Kiersten. Trebuie să mă feresc din calea ei până ajungem în tabără. Poate că vom avea fiecare cabana ei și n-o să am de-a face mai deloc cu ea.

Momentan, voi face lucrurile la care mă pricep cel mai bine.

Voi privi.

Voi asculta.

Vântul își croiește drum prin pădure, făcând pinii să scârțâie și să se miște.

– Crezi că braconierii ne urmăresc chiar acum? murmură Becca holbându-se la pădurea deasă.

– Am auzit că ne urmăresc tot drumul până la tabără, șoptește Patrice.

– Haideți să aflăm. Kiersten se ridică în picioare. Asta vreți? strigă ea și își ridică fustele, arătându-și picioarele spre întunericul care ne înconjoară.

– Oprește-te. Fetele o trag înapoi chicotind, de parcă ar fi un joc.

– Sora mea cea mai mare mi-a zis că-și acoperă tot corpul cu un giulgiu, zice Jessica.

– Ca niște stafii? întreabă Helen.

– Stafiile nu poartă giulgiuri, proasto, râde Jenna. Doar în spectacolele de Crăciun.

– Am auzit că o fac din pricină că sunt diformi, spune Tamara pe un ton sumbru. Au guri uriașe, pline cu dinți ascuțiți.

– Pun pariu că nici măcar nu sunt acolo, intervine Martha. Nu i-am văzut sau auzit deloc până acum. Probabil că ne spun asta doar ca să ne sperie.

– Dar de ce ar face-o? întreabă Ravenna apucându-și voalul, care scârțâie când îl frământă între degete.

Mă apropii de ele. Poate că nu sunt singura care se îndoiește.

– Ca să nu fugim, zice Kiersten. Nu-și permit să alergăm încolo și încoace cu toată magia noastră... Cu toată puterea. Se apleacă în față și își coboară

vocea. Deja simt cum se întâmplă. Simt furnicături în adâncul meu, chiar *aici*, ne spune și își desface pelerina, apoi își răsfiră degetele sub buric.

Un fior de entuziasm străbate grupul, ca atunci când se ascut lamele în piață înainte de o pedepsire.

– Abia aștept să descopăr ce magie am, spune Jessica, îndreptându-și puțin spatele.

– Am auzit că vorbitul cu animalele este o trăsătură de familie la noi. Dena o privește pe Kiersten, cerându-i aprobarea.

– Poate că voi reuși să stăpânesc vântul, spune o altă fată desfăcându-și larg brațele.

– Sau focul nu mă va putea atinge. Meg își trece degetul printr-o flacără.

– Haide, haide… Kiersten se uită la paznici și le face semn fetelor să tacă. Să nu ne lăsăm duse de val. Nu încă.

– Tu ce putere speri să ai? Jenna o îmboldește ușor pe Kiersten cu genunchiul. Te rugăm să ne spui.

– Da, spune-ne, o roagă celelalte fete în cor.

– Eu vreau... Face o pauză dramatică, să se asigure că fetele îi absorb fiecare cuvânt. Vreau să pot controla oamenii cu mintea. Să-i conduc pe calea cea dreaptă... Să-i izbăvesc de păcat, ca să ne putem mistui magia și să ne întoarcem acasă femei purificate.

Gertrude pufnește. Nu-mi dau seama dacă este un oftat, un căscat sau un chicotit, dar Kiersten o privește cu asprime.

– Poate că până și *tu* ai putea fi pură din nou, Gertie.

Mușchii din maxilarul lui Gertrude se contractă, dar se pare că Kiersten nu va avea parte de altă reacție de la ea.

– Dar tu, Betsy? Kiersten se concentrează pe fata de lângă Gertrude. Următoarea țintă.

– Eu?

Fata privește în jurul focului de tabără de parcă ar căuta un martor.

– Mai e vreo Betsy Dillon pe aici? întreabă Kiersten. Tu ce magie speri să ai?

– Să nu mai fii atât de mare și de urâtă? zice una dintre fete râzând pe înfundate.

Kiersten o lovește peste picior.

Chiar și în lumina stinsă, o văd pe Betsy cum se îmbujorează; se simte fie jenată, fie încântată că Kiersten îi acordă atenție.

– Eu... Eu vreau să zbor ca o pasăre, mărturisește ea ridicându-și privirea spre coroanele copacilor.

– Slabe șanse, murmură cineva.

Kiersten îi face semn să tacă și o întreabă dulceag – prea dulceag – pe Betsy:

– Și de ce vrei asta?

– Ca să pot zbura foarte departe, murmură Betsy cu o mină visătoare.

– Crede-mă, *toate* ne-am dori să zbori foarte departe!

Celelalte fete nu se mai pot abține și izbucnesc în râs.

În timp ce lacrimile se preling pe chipul lui Betsy, Kiersten se întoarce cu spatele la ea și continuă să vorbească cu celelalte.

Gertrude se întinde spre ea să o consoleze, dar Betsy îi dă mâna la o parte, se ridică și o țâșnește spre pădure.

– Ce ți-am spus eu? zice paznicul cu mustață castanie privind-o cum o ia la fugă. Fata lui Dillon.

Tovarășul său scoate două monede din buzunar și i le înmânează mormăind:

– În fiecare an. Nu știu cum reușești.

Sunt pe punctul de a mă duce după ea, să-i spun să le ignore, când aud un scâncet ascuțit. Urmat de un altul. Și apoi de altul, din diferite locuri din pădure. Chemări și răspunsuri tipice. La început cred că este o haită de câini sălbatici, dar apoi îl aud din nou, de data asta mai aproape, urmat de un râs aspru. Nu trebuie să-mi explice nimeni că este strigătul braconierilor. Și se țin după ea.

Mă uit la paznici, dar ei își continuă pregătirile pentru noapte.

– Trebuie să mergeți după ea, le spun.

Cel mai înalt ridică din umeri.

– Dacă fugiți, nu suntem răspunzători…

– Dar nu fuge, îl întrerup. Voia doar să plângă... în intimitate.

– Nu vă abateți de la cărare. Astea-s regulile…

– Dar nu ne-a spus nimeni... Nu a zis nimeni…

– Nu ar trebui *să știți* pur și simplu? se răstește el măsurându-mă din priviri și clătinând din cap.

O pornesc după ea, dar apoi aud țipete. Țipete care-ți îngheață sângele în vine răsunând în toată pădurea. Sunetul pare să-mi străpungă pielea și să-mi pătrundă până în oase, împietrindu-le.

– Ai văzut ce am împins-o să facă? îi șoptește Kiersten Jennei.

Jenna îi șoptește mai departe Jessicăi. Și, uite așa, veștile despre magia lui Kiersten se răspândesc cu iuțeala fulgerului.

Mă uit iarăși la fete, la chipurile lor luminate de flăcări, la umbrele întunecate cuibărite în adânciturile craniilor, și le văd cum o privesc pe Kiersten, cu un amestec de teamă și reverență.

Întrezăresc un zâmbet în colțurile buzelor ei perfecte, ca un mugur de trandafir.

Cunosc zâmbetul acela.

Zgribulită pe pământul umed, nu pot să dorm. Nu știu cum de ar putea cineva, cu toate țipetele. Am auzit zvonuri cum că braconierii ne-ar ține în viață cât mai mult timp posibil, cât ne jupoaie, cum că durerea ar scoate la suprafață cea mai puternică magie, dar până și paznicii par puțin descumpăniți de data asta. De parcă braconierii ar vrea să auzim fiecare țipăt, fiecare tăietură. Vor să știm ce ne așteaptă.

Dar în timp ce soarele răsare deasupra munților, greoi și umflat, de culoarea unui gălbenuș de vară târzie, țipetele se potolesc până se mai aude doar câte un scâncet, după care se opresc de tot. Nu am fost nicicând mai îngrozită și mai ușurată ca acum. În sfârșit nu mai suferă.

Ne strângem în tăcere lucrurile ca să pornim la drum. Paznicii dau legătura lui Betsy jos din căruță și o lasă în urmă, de parcă nu înseamnă nimic. De parcă *ea* nu ar însemna nimic.

Un fâlfâit de aripi mă smulge din vârtejul de gânduri. Îmi ridic ochii spre crengile ciolănoase ale copacilor și văd o pitulice care se holbează la mine. Simplă și rotunjoară, vrea să fie văzută.

– Zboară cât mai departe de aici, îi șoptesc.

După ce ne-am aliniat ca să ne numere, o apucăm pe cărare. Percep pădurea care mă înconjoară într-un mod la care nu m-am mai gândit până acum. Noaptea trecută ne-a dovedit că eram privite. Urmărite. Și am vânat destul de mult cu tata ca să știu că probabil caută o verigă slabă.

La un semn de-al lui Gertrude îmi trag voalul peste față. Știu că mă dezumanizează, așa cum le punem un sac peste ochi porcilor înainte să le tăiem gâtul, dar nu vreau să-i las să mă vadă. Nu vreau să-mi memoreze chipul. Să viseze la mine. Nu le voi da satisfacția de a-mi vedea frica.

O fată din fața mea se oprește brusc, apucă o piatră grea de pe marginea cărării și o vâră în buzunarul pelerinei. Este Laura Clayton, o fată tăcută,

fusiformă, care probabil că la întoarcerea acasă va fi trimisă să lucreze la moară.

– Scuze, îngaimă ea fără să mă privească în ochi.

Mă întreb dacă își caută o armă. Din felul în care merge îmi dau seama că nu este primul obiect greu pe care l-a cules de pe drum. Caut și eu o piatră grea, dar Gertrude încetinește pasul ca să meargă în rând cu mine.

– Ai văzut? zice ea cu ochii fixați în față, pe cărare.

Îmi ridic privirea și o văd pe Kiersten șoptindu-le ceva unor fete. Se uită în spate spre mine, apoi trece la următorul grup de urechi dornice să o asculte.

– Ce-i cu asta?

– Pregătește deja scena.

– Nu mă tem de ea.

– Ar trebui să te temi. Ai văzut ce poate face... Ce magie are…

– Am văzut doar o fată rănită care a fugit ca să plângă.

Gertrude îmi aruncă o privire tăioasă, dar o văd în ochii ei: nu sunt singura care are îndoieli.

– Cu sau fără magie, îți poate face rău și în alte moduri.

Îmi amintesc că am văzut-o pe Kiersten făcându-i la fel lui Gertrude anul trecut, răspândind porecla rușinoasă ca pe o molimă. Dar s-a întâmplat în limitele ținutului, în timp ce bărbații ne fereau, se asigurau că nu întreceam măsura. Aici lucrurile stau cu totul altfel.

O parte din mine se întreabă dacă nu cumva mi-am tăiat singură craca de sub picioare. M-am făcut că nu văd cum Kiersten se lua de oricine voia. Aș fi putut s-o opresc atunci, dar acum... orice este posibil.

– Trebuie să te întreb, spun, aruncând o privire agitată în direcția ei. Ți-ai asumat vina pentru... pentru litografie? Asta ai pățit?

Gertrude mă privește cu ochi sticloși, bântuiți.

– Vorbiți despre Betsy? O fată vine sfioasă în dreptul meu, speriindu-ne pe amândouă. E Helen Barrow.

Agitată din pricina întreruperii nedorite, Gertrude își pleacă bărbia și o ia înainte.

– Gertrude, așteaptă, îi strig, dar a plecat deja.

– Știu că nu am un voal, zice Helen. Dar ai părut mereu de treabă, dintr-o familie amabilă. Tatăl tău a fost foarte bun cu mama o dată…

– Da. E un bărbat grozav, rostesc eu încet, pe un ton inexpresiv, întrebându-mă unde vrea să ajungă cu toate astea.

– Lumea vorbește, spune ea uitându-se spre Kiersten. Ar trebui să stai departe de Gertie. Nu vrei ca oamenii să te creadă și pe tine murdară.

– Chiar nu-mi pasă ce crede lumea. Oftând din rărunchi, adaug: Și nici ție nu ar trebui să-ți pese.

Mă privește, îmbujorată și jenată.

– Nu am vrut să te jignesc.

– Doar pentru că nu ai primit un voal nu înseamnă că tu contezi mai puțin. Suntem toate egale aici.

Ochii i se umplu de lacrimi; buza de jos îi iese în afară.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Mi-e teamă. Mi-e teamă de ce se va întâmpla când vom… Helen se împiedică de propriile-i picioare și se înclină în afara potecii.

O apuc de marginea pelerinei și o trag înapoi chiar în momentul în care o lamă subțire vâjâie pe lângă obrazul ei și se înfige într-un pin din apropiere.

– Ai văzut? icnește ea, iar ochii i se umplu din nou de lacrimi, părând și mai mari.

Ne răsucim lent și ne uităm în urma noastră, dar nu vedem nimic. Doar pădurea. Dar jur că-i simt acolo… Le simt privirile pe piele.

– Kiersten se uită la mine? șoptește Helen îngrozită, privind în jos în fața ei. Ea m-a făcut să mă împiedic?

Nu vreau să-i dau crezare, dar când mă uit în lungul potecii, jur că mi se pare că aud foșnetul cosiței lui Kiersten. Că văd umbra unui zâmbet.

Mi se face pielea de găină.

– Nu fi prostuță. O trag după mine. Te-ai împiedicat de o rădăcină, atâta tot.

Nici măcar eu nu sunt pe deplin convinsă de ce spun. Mi se pare că Kiersten înflorește chiar sub ochii mei: o beladonă plină de otravă.

Până la sfârșitul zilei pădurea a devenit atât de deasă, încât doar câte o răbufnire de lumină muribundă mai pătrunde prin ea. Ori de câte ori dispare mi se pare o insultă, până nu se mai întoarce deloc.

Cu fiecare pas, aerul devine tot mai dens, terenul tot mai nesigur; mirosul de stejar șubred și perișor este înlocuit de cel de cucută, ferigi, mușchi, argilă și alge.

Poteca se îngustează atât de tare, încât am impresia că pădurea ne-ar putea inhala cu totul.

Unele dintre fete trebuie să-și dea jos cizmele: au tălpile pline de sânge și de bășici, de nerecunoscut. Din pricina pasului lent, paznicii hotărăsc să nu mai facem popas. Poate că este mai bine așa; nu vom avea timp să stăm să ne gândim la soarta care ne așteaptă. Mi se pare derutant, dar am ajuns să ne resemnăm cumva cu ideea.

Trebuie să mă opresc ca să mă ușurez. Nici măcar nu știu de ce simt nevoia să o fac, pentru că nu ne-au dat nimic de mâncare sau de băut. Poate că este doar o nevoie închipuită. Un lucru pe care trupul meu obișnuia să-l facă. Observând un mănunchi de ferigi, mă împleticesc în față, îmi ridic fustele, îmi dau la o parte lenjeria și mă ghemuiesc.

Aștept, măcar un strop, ca să mă simt satisfăcută, și îl văd pe ultimul paznic trecând pe lângă mine fără să spună nimic. Văd lumina torței cum dispare în josul cărării și îmi dau seama că nu m-a văzut. Nu știu că am plecat și probabil că își vor da seama doar în tabără, la numărătoare. Mă străbate o scânteie de adrenalină. Aș putea să fug chiar acum. Nu înapoi de unde am venit, ci spre un loc nou. Braconierii vor urmări grupul de fete și, până să-și dea cineva seama că am dispărut, voi fi găsit deja un fir de apă în care să-mi pierd urma. Nimeni n-o să poată da de mine. Știu cum să mă ascund. M-am ascuns ani de zile chiar la vedere. Michael avea dreptate într-o privință: sunt puternică și deșteaptă și s-ar putea să nu mai am niciodată parte de o ocazie ca aceasta.

Încep să-mi adun fustele, dar aud sunetul inconfundabil de pași. Mă uit peste umăr și le văd siluetele. O paradă nesfârșită de siluete întunecate care apar din păduri. *Braconieri.*

Îmi dau brusc seama că m-am abătut cumva de la cărare. Nu m-am gândit. Doar am văzut ferigile și m-am dus spre ele. Sunt la doar câțiva pași distanță, zece cel mult, însă nu-mi dau seama cât de aproape sunt braconierii, cât de repede se mișcă, pentru că mă uit la ei și văd doar nori întunecoși care plutesc prin pădure ca niște spectre.

Vreau să alerg spre cărare, să strig după ajutor, dar sunt atât de încremenită, încât pot doar să mă afund mai tare în frunziș și să închid ochii.

Este o copilărie din partea mea să cred că dacă eu nu-i pot vedea, nici ei nu mă pot vedea, dar în clipa asta așa mă simt: ca o copilă. Pot să mă

îmbrac, pot să mă mărit, îmi pot spune că acum sunt femeie, dar nu mă simt nici pe departe pregătită pentru asta. Pentru toate astea.

Ar trebui să mă târguiesc cu Dumnezeu, să Îi promit că nu mă voi mai abate niciodată de la cărare, dar nici măcar atât nu pot să fac. Nu ni se îngăduie să ne rugăm în tăcere, de teamă că ne vom folosi de prilej ca să ne tăinuim magia, dar unde este magia mea acum, când am nevoie de ea?

Când braconierii încep să treacă pe lângă ascunzătoarea mea, nu-mi vine să cred cât de tăcuți sunt. Merg toți în același ritm, așa că mi-e imposibil să-mi dau seama de numărul lor, dar le aud lamele de oțel fredonând când suflă câte o briză peste tăișul lor ascuțit. Nu vorbesc; doar răsuflă, adânc și cumpătat, cu precizie.

Deschid ochii atunci când pier și ultimii pași. Mă gândesc că poate magia mea chiar și-a făcut efectul, poate că sunt invizibilă, dar chiar atunci simt ceva cald pulsând pe lateralul gâtului. Mă răsucesc lent și-mi dau seama că am o lamă curbată în dreptul arterei și doi ochi se holbează la mine ca niște bucăți de marmură, umede și lucioase, dar restul trupului îi este învăluit în întuneric.

– Te rog... nu, șoptesc, dar el stă neclintit.

Ochii aceia... E ca și cum m-aș holba într-o hazna.

Mă îndepărtez ușor de el și mă târăsc spre potecă.

Aștept să-i aud croncănitul dezgustător, să mă apuce de glezne și să mă tragă în pădure ca să mă jupoaie de vie, dar ating cu vârfurile degetelor fâșia golașă de pământ, mă ridic brusc în picioare și îmi dau seama că a dispărut. Simt doar golul care mă înconjoară.

O iau la fugă înainte și mă strecor cu iscusință în grupul istovit. Încerc să mă port firesc, dar nu mă pot opri din tremurat. Vreau să le spun celorlalte despre braconier, cât de aproape am fost de moarte, dar când mă uit în urmă, în întuneric, nici măcar nu sunt convinsă că s-a întâmplat. Nici gând ca un braconier să-mi dea pur și simplu drumul. Iar adevărul este că nici măcar nu am văzut un corp, doar o lamă și ochii aceia.

Bărbia începe să-mi tremure. Ar putea fi de la epuizare sau de la magia care se strecoară în mine, dar orice s-a întâmplat sau nu, trebuie să-mi vin în fire, să fiu atentă, pentru că un singur pas greșit în orice direcție ar putea fi ultimul pe care-l fac.

La răsăritul soarelui trecem pe lângă o cabană dărăpănată. Mă întreb dacă aici ne vom petrece anul de grație, însă paznicii ne îndeamnă să continuăm,

până la capătul pământului, în fața noastră întinzându-se doar o pustietate acoperită de apă. Dar dacă mijești ochii cum trebuie, poți întrezări o bucată mică de pământ în depărtare.

Și știu ce este.

Este începutul sfârșitului pentru unele dintre noi.

Ne urcă în canoe, dar nu ne dau vâsle.

Doar paznicii au privilegiul de a ne cârmui spre închisoarea noastră. Poate că nu vor să o luăm razna și să-i îmbrâncim din bărci. Poate că Laura Clayton a adunat pietre tocmai pentru asta. Stau cu ochii pe ea, pregătită pentru cea mai mică urmă de revoltă. Nu știu unde ne-am duce sau ce am face, dar cred că sunt dispusă să aflu.

Nimeni nu spune nimic când încep să vâslească peste apa ca de sticlă. Cu fiecare mișcare a lemnului care sculptează albastrul profund, am impresia că sunt eviscerată. Bucată cu bucată. Lovitură cu lovitură, dezbrăcându-mă de tot ce am știut cândva, de tot ce am crezut cândva.

Pe la jumătatea lacului vast, o văd pe Kiersten lăsându-și mâna peste lateralul canoei, atingând ușor suprafața apei cu vârfurile degetelor, lăsând urme lungi și senzuale.

Felul în care soarele scânteiază pe șuvițele ei de culoarea mierii și zâmbetul ei liniștit au un efect ciudat asupra mea. Asupra tuturor. Singura care nu se uită la ea este Laura Clayton, care se holbează drept în față, ținând cea mai grea piatră în poală.

Își mișcă buzele, dar nu-mi dau seama ce spune.

Mă aplec spre ea și mă privește ciudat de tot.

– Spune-i surorii mele că îmi pare rău, îmi zice în șoaptă, apoi se balansează încet peste marginea canoei.

– Laura, o strig, dar e prea târziu.

Pelerina din lână neagră îi învăluie trupul și se scufundă repede în adâncuri.

Îmi dau seama în acea clipă că s-a gândit doar cum să se revolte de una singură.

Nimeni nu mișcă. Nimeni nu se clintește. Dacă deja am ajuns așa, mă înfior când mă gândesc cum vom fi peste un an.

Kiersten își trage mâna în barcă, iar fetele îi aruncă priviri cunoscătoare. Toate cred că ea a făcut-o pe Laura să sară.

Și poate că așa a fost.

Mă străbate un val de panică.

Două au murit, au mai rămas treizeci și una.

Pârjolite de soare și istovite, încă legănându-ne în ritmul unduirilor apei, cuprinse de o senzație de goliciune după evadarea Laurei, ne uităm la paznicii care trag canoele pe țărmul noroios. Sunt cu nervii la pământ, așa că hârșâitul carenelor pe plaja stâncoasă îmi seamănă cu sunetul pe care-l face un brici.

– Perimetrul este liber, anunță unul dintre paznici. Nu avem de raportat nici un atac.

Cunosc vocea aceea. Ridic privirea și îl văd pe Hans. Dau să mă ridic, însă Martha, care stă în spatele meu, mă trage în jos de fuste.

– Nu atrage atenția asupra ta. Ai văzut ce-a pățit Laura.

Hans mă privește pe furiș. Mă avertizează. Martha are dreptate. Nimeni nu are voie să afle că suntem prieteni. Ar da de necaz.

– Nu pot să cred că te-ai oferit voluntar, zice paznicul mai în vârstă, clătinând din cap și uitându-se în spate la lacul întins. Un an întreg în cabana aia mică și dărăpănată. Doar tu și Mortimer.

Mă întreb dacă este vorba despre cabana pe care am văzut-o pe mal. Am auzit că doi paznici locuiesc în apropiere ca să apere împrejmuirea taberei, dar mi s-a părut mereu a fi mai degrabă o pedeapsă, decât un privilegiu. Oare asta încerca Hans să-mi spună zilele trecute la padoc?

Posomorâți, paznicii încarcă proviziile în căruțe șubrede și le împing în sus pe o potecă lată din pământ.

Îi urmăm. Ce altceva am putea face?

Dar este mai mult de atât. Ne-am pregătit pentru acest moment toată viața. Anul de grație nu mai este o poveste, un mit, un lucru care se va întâmpla într-o zi.

Ziua aceea a sosit.

Absorb fiecare detaliu al locului: chiar dincolo de linia țărmului stâncos par să se întrezărească mai multe structuri înalte din lemn. La început mă gândesc că poate acolo vom locui, dar paznicii ne conduc tot mai spre interior.

Relieful pustiu se acoperă treptat de pini albi și frasini. În față, copacii par să se îndesească; sunt de înălțimi diferite, cei mai înalți aflându-se spre interiorul insulei. Îmi amintesc că am auzit povești de la vânătorii pe care-i

îngrijea tata despre pădurile de la miazănoapte. Fâșii ascuțite de pământ izolate de restul lumii. Unde oamenii și animalele își pierd mințile.

Hans se uită în spate la mine. Cred că încearcă să-mi spună ceva, dar nu îmi dau seama ce anume. Sunt prea obosită pentru subtilități acum.

Prin frunziș întrezăresc un șir dens de cedri enormi care par să înconjoare toată insula, dar sunt prea apropiați unul de celălalt ca să fi crescut natural. Sigur este un gard, precum cel din ținut, dar nu ca să ne ferească de lumea de afară, ci ca să protejeze restul lumii de *noi*.

Nu am idee de ce suntem în stare, de cum ne va mistui magia; tot ce știu e că nici măcar nu am ajuns la destinația finală, iar două dintre noi au căzut deja.

În timp ce cizmele umede mi se afundă în pământul moale mă gândesc la mama, care a trecut pe aici înaintea mea, la June și Ivy, și la Penny și Clara, care vor fi nevoite să-mi calce pe urme.

Văd urme de căprioare și porci spinoși, vulpi și păsări, dar văd și altele care-mi îngheață sângele în vine. Urme plate de pași mari și două dungi lungi, de parcă cineva ar fi fost târât.

Cercetez pădurea cu privirea, căutându-i pe braconieri, dar nici măcar nu știu ce caut. Ochi și lame, atât știu. Oare s-au camuflat? Oare s-au cățărat în copaci, sau se ascund în tranșee sub noi, așteptând să facem un pas greșit?

Știu că braconierii nu ar trece niciodată dincolo de împrejmuire, de teama blestemului. Prin urmare, ce le face pe fete să iasă? Oare încearcă să evadeze? Oare braconierii le duc cu zăhărelul? Sau poate sunt date afară chiar de celelalte fete?

De parcă mi-ar putea citi gândurile, Kiersten se uită la mine peste umăr, pârjolindu-mă cu ochii ei albaștri ca gheața de la glezne până la creștet.

Mă aplec și mă prefac că-mi leg șiretul de la cizmă; orice, doar ca să scap de privirea ei. Mă tot gândesc cum a fugit Betsy în pădure, cum s-a balansat Laura peste marginea canoei, la expresia aceea de pe chipul lui Kiersten. Indiferent că este sau nu adevărat, ea chiar crede că le-a ucis prin magia ei.

Și se mândrește cu asta.

Încerc să alung gândul, să mi-l scot din minte, pentru că orice s-ar întâmpla, oricum ar părea lucrurile că sunt, trebuie să-mi țin capul pe umeri și picioarele bine înfipte în pământ. Fără superstiții. Fără frică.

Îmi adun fustele și dau să mă ridic, când observ o floricică roșie care încearcă din răsputeri să iasă la suprafață. Mă întind și-i ating cele cinci

petale, perfect formate, ca să mă asigur că este reală. Ochii mi se umplu de lacrimi. E floarea din visul meu, aceeași pe care am văzut-o în mâna doamnei Fallow când i-au pus ștreangul de gât, aceeași care era împletită în părul femeii din zona de trecere. Nu înțeleg cum a ajuns aici, cum a reușit să supraviețuiască pe această cărare bătătorită, dar mi se pare o fărâmă de magie mai adevărată decât orice am văzut până acum.

– În picioare, spune Hans și mă cuprinde cu brațul, trăgându-mă în sus.

– Ce cauți aici? îl întreb în șoaptă.

– Ți-am spus c-o să-ți port de grijă. Nu îndrăznesc să mă uit la el, dar îi simt zâmbetul din voce. Dacă e observată o spărtură în gard, vor trimite după mine. Pricepi? O să vin după tine.

Încuviințez din cap, dar nu am idee despre ce vorbește.

Pe măsură ce ne apropiem de capătul cărării, vedem în fața noastră o poartă înaltă din lemn cu sute de panglici neînsuflețite prinse în cuie în lemnul aspru. Unele sunt zdrențuite, decolorate de mult la o nuanță fadă de roz, dar celelalte sunt tot proaspete, de un rubiniu intens. Aș vrea să mă prefac că fetele le-au pus acolo, într-un ultim act de revoltă înainte să se întoarcă în ținut, dar am terminat-o cu prefăcătoria.

Sunt panglicile celor care au fost ucise.

Este mai mult decât un avertisment.

Este un mesaj.

Bine ați venit în noua voastră casă.

– O să stăm pur și simplu aici? întreabă Kiersten, lovind nerăbdătoare cu cizma în pământ.

– Una dintre voi va trebui să deschidă poarta, zice paznicul scund și îndesat, foindu-se.

Mă uit fără să vreau la vintrea lui. Mă întreb dacă simte mai tare tăietura aici, în tabără.

Fără nici cea mai mică urmă de reverență pentru momentul care ne așteaptă, Kiersten deschide larg poarta.

În timp ce poarta se deschide cu un scârțâit, ca un nechezat plângăcios, ne izbesc un fum copleșitor de lemn verde, păr ars și mireasma grețos de dulceagă a putrefacției. O inhalez fără să vreau. Mă năucește. Este atât de greoaie, de profundă, încât jur că o simt cum mi se agață de spațiile mici dintre coaste, temându-se parcă să fie numită.

– Va trebui să duceți proviziile înăuntru, ne spune un paznic cu vocea ușor tremurândă, de parcă tocmai ce am deschis porțile iadului.

Fetele se pun pe treabă și trag căruțele înăuntru, iar bărbații se îndepărtează, fără să se întoarcă măcar o dată cu spatele la noi, de parcă simplul fapt că am trecut pragul ne va declanșa magia, ne va face să-i înghițim cu totul.

Așteptăm să-și ia rămas-bun de la noi... să ne dea instrucțiuni... orice... dar ei doar stau acolo, tăcuți.

– Închideți-o, ordonă Kiersten uitându-se la mecanismul greoi cu frânghie care acționează poarta.

Meryl și Agnes profită de ocazia de a ieși în evidență și închid poarta.

În ultima clipă, Hans întinde mâna ca să-mi desprindă capătul panglicii de pe stâlpul de lemn, iar degetele îi zăbovesc.

Un alt paznic îl trage în spate.

– Ai înnebunit? Blestemul, îi amintește el. Și știu că este felul lui de a-și lua rămas-bun.

În timp ce poarta se închide, ascunzându-ne chipurile alarmate ale paznicilor, devine tot mai clar că ei chiar ne cred niște creaturi scârboase care trebuie izolate. Trebuie să fim ținute aici pentru binele nostru, ca să ne exorcizăm demonii, dar chiar și în locul acesta blestemat, clocotind de furie, teamă și resentiment, tot nu mă simt magică.

Tot nu mă simt puternică.

Mă simt părăsită.

Este prima dată când suntem singure. Nesupravegheate.

Trece o clipă, câteva secunde încărcate, înainte să ne dăm seama.

Energia care se învolburează în jurul nostru pare vie, de parcă ar avea suflare.

Unele fete o zbughesc la explorat, făcând văzduhul să răsune de triluri pline de entuziasm, altele se agață de poartă, plângând după lumea care le-a fost luată, dar cele mai multe dintre noi, din obligație sau curiozitate, înaintăm încet, pas cu pas, croindu-ne drum printr-un luminiș întins, dar pustiu, în formă de semilună, scobit în pădurea deasă din fața noastră.

– Este o casă, zice Ravenna uitându-se în interiorul construcției lungi și primitive ce aduce a cabană de bârne din capătul de nord-est al luminișului. De-o parte și de alta se află câte o baracă, iar dincolo de ele, doar pădure.

– Asta-i tot? întreabă Vivian rotindu-se lent, târându-și voalul pe pământ.

Mă îndrept spre centrul luminișului, unde se află o veche fântână din piatră și un copac izolat, dar privirea mi-e atrasă de altceva. La piciorul copacului este o grămăjoară de rămășițe care ard înăbușit, încercuite de un șir de frunze de oțetar, ca un gest desfrânat.

– Am auzit că se face, spune Hannah în șoaptă. Dar nu am crezut.

– Că se face ce anume?

Kiersten lovește una dintre frunze, rupând lanțul, lucru care le face pe cele mai multe dintre fete să tresară.

– Nu ar trebui s-o spun. Hannah clatină din cap, holbându-se în jos. E interzis să se vorbească despre anul de grație.

Nările lui Kiersten se umflă de parcă ar fi pe punctul s-o ia razna, dar răsuflă adânc și trăsăturile i se îndulcesc.

– Ce se spune aici... ce se întâmplă aici... Își trece mâna peste obrazul roșcovan al lui Hannah. Rămâne aici pentru totdeauna. E jurământul nostru cel mai sacru.

Hannah își strânge buzele atât de tare, că se fac de nuanța murelor, apoi izbucnește:

– Sunt proviziile rămase, tot ce au construit... Tot ce au primit de-a lungul anului.

– Dar de ce le-ar arde? întreabă Jenna.

– Pentru că așa le-au făcut și lor cele de dinainte, îi răspunde Hannah uitându-se la crestăturile din copacul izolat, în număr de patruzeci și șase. An de an. De ce am avea noi un avantaj, când ele n-au primit nici unul? zice ea, trecându-și degetele peste tăietura cea mai proaspătă, cea mai adâncă.

Nu știu de ce mă surprinde, dar mă simt trădată până în măduva oaselor. Nu doar că au vrut să dăm greș, dar au vrut și să ne zvârcolim în timp ce eșuăm.

Se aude un strigăt dintr-una dintre structurile mai mici. Ruth Brinley se dă în spate, ținându-și pelerina peste nas și gură, în timp ce un roi de muște negre se revarsă din baracă.

Martha aruncă o privire înăuntru și se cutremură înfiorată.

– Cred că am găsit latrina.

– Cenușă, zic eu fără să mă gândesc. Dacă punem cenușă în latrină, va mai reduce din miros, îl va mai potoli.

– De unde știi asta? întreabă Gertie.

– De la tata. Mergeam cu el la casa muncitorilor de pe câmp. Au o latrină asemănătoare.

Se uită toate la Kiersten.

– Păi, și ce mai aștepți? îmi poruncește ea.

Cu o bucată de scoarță de mesteacăn căzută, iau cenușă și o duc în baracă. Mirosul este insuportabil; pereții sunt plini de fecale și de cine mai știe ce. Vărs cenușa și când mă întorc pentru încă o tură, observ piatra ascunsă sub moloz. Pare a fi gravată cu ceva.

– Uite, le zic celorlalte. Poate este un mesaj.

Încerc să dau la o parte funinginea, însă reușesc doar să stârnesc un nor dens de cenușă.

– Vrei să ne omori? se răstește Kiersten făcându-și vânt. Adu niște apă ca s-o speli. Face semn din cap spre fântână.

O parte din mine vrea să refuze din principiu. La urma urmei, nu vreau să creez un precedent, dar măcar așa fac ceva și nu stau aiurea, ca o oaie.

Gertrude mi se alătură la fântână.

– Vezi? Acum ești deșteaptă, îmi spune în timp ce mă ajută să trag în sus găleata grea. Dacă te faci utilă, poate că le vei intra din nou în grații.

Alge verzi se agață de pereții fântânii, de frânghie, de găleată. Poate că delirez de la călătorie, dar mi se par nefirești. Verdele lor aprins strălucește pe piatra mohorâtă.

– Grăbiți-vă!

Vocea tăioasă a lui Kiersten mă trezește la realitate.

Car găleata spre ele, încercând să nu vărs prea mult peste margini. Kiersten o apucă și azvârle apă peste piatră. Cuvintele gravate se văd acum limpede.

Privirea spre Dumnezeu.

Mi se face pielea de găină. La fel scrie și pe placa din piața orașului. Pun spânzurătoarea chiar deasupra ei, ca atunci când ni se frânge gâtul să fie ultimul lucru pe care-l vedem, ceea ce mi s-a părut mereu nespus de crud. Cum să privești în sus dacă ai gâtul rupt? Până și în moarte suntem o dezamăgire.

În timp ce fetele se apropie ca să vadă mai bine, apare un strop roșu, apoi altul.

Mă las pe vine să văd dacă este cumva rugină care iese din piatră, dar apoi văd un strop roșu pe mâna mea.

Când îmi ridic privirea, un nor trece pe deasupra; lumina soarelui târziu de după-amiază pătrunde printre ramuri și scoate în evidență sute de fleacuri legate de copac ca niște ornamente de Crăciun.

Helen arată cu degetul spre crăcile noduroase ale copacului, dar nu pare a găsi cuvintele potrivite.

Durează o clipă până reușesc să pun cap la cap piesele acestui puzzle meschin. Nu este rugină. Este sânge. Și nu sunt ornamente de Crăciun, ci degete, degete de la picioare, urechi, cosițe de toate nuanțele și texturile prinse de copac.

Dar în timp ce toată lumea se dă în spate, Kiersten se apropie.

– Este un copac al pedepsirii, zice ea întinzând mâna spre scoarța aspră. Ca acela din piață, doar că ăsta este *real*.

Becca începe să se plimbe încolo și încoace.

– Am crezut mereu că se întorc acasă cu degete lipsă pentru că le dădeau la schimb braconierilor pentru mâncare, nu pentru că au fost pedepsite.

– De ce ar face schimburi pentru mâncare, prostuțo? bombăne Tamara uitându-se la căruțe. Avem îndeajuns.

– Și totuși se întorc flămânde. Lucy se cuprinde cu brațele.

– Nu fi atât de dramatică, zice Martha dându-și ochii peste cap. Putem oricând să căutăm hrană dacă nu ne mai ajunge.

– Nu în pădurile *alea*. Ellie clatină din cap puțin prea repede în timp ce se holbează dincolo de cabana de bârne spre pădurea care ne înconjoară. Am auzit că animalele sunt nebune acolo.

– Animalele? râde Jenna. Cum rămâne cu stafiile? Toate am auzit poveștile. Dacă intri în pădure, nu mai ieși.

Urmează o pauză adâncă. O electricitate ciudată circulă printre noi. Privirile bănuitoare se preschimbă repede în panică, iar fetele o zbughesc spre poartă, agățându-se de orice lucru pe care-l pot apuca din căruțe.

– Am auzit că așa începe, oftează Gertrude.

– Ce anume? o întreb.

– Așa ne întoarcem unele împotriva celorlalte.

O privesc în ochi și știu că o simte și ea.

Aștept ca Kiersten să le oprească, să facă ceva, dar ea stă nemișcată, zâmbind voalat. De parcă ar vrea să se întâmple toate astea.

Când simt că mi-am depășit emoțiile îmi croiesc drum prin mulțime.

– Trebuie doar să ne păstrăm calmul, le spun, dar nu mă bagă nimeni în seamă. Două fete care se luptă pentru un sac de mâncare se ciocnesc de mine; pânza se sfâșie și o cascadă de castane se varsă pe jos. Fetele se aruncă grămadă una peste cealaltă, ca să ajungă la ele. Mă dau din calea lor, sar în căruța goală și strig: Nu vă este rușine? Vă purtați ca o haită de câini din zona de trecere!

Se încruntă la mine, cu o ură arzătoare în ochi, dar măcar le-am captat atenția.

– Trebuie doar să facem inventarul. Să stabilim rații. Va trebui să avem încredere unele în altele dacă vrem să supraviețuim.

– Să avem încredere *în tine*? Tamara râde gâtuit. Ce drăguț, ținând cont că ne-o spune cea care i-a ciordit soțul lui Kiersten.

Dau să le explic, dar Kiersten înaintează.

– Nu mi l-a furat. Fetele se dau în spate, anticipând ce urmează să se întâmple. L-am vrut mereu pe Tommy, un bărbat adevărat care-mi poate da fii.

Simt însă cum se umple de repulsie doar rostind cuvintele.

– Nu… Mă privește din cap până în picioare, apoi se întoarce spre mulțime. Aici e vorba despre trădare. Tierney nu a vrut niciodată să aibă de-a face cu noi, iar acum crede că poate interveni și că ne poate da ordine? Că ne poate spune cum să ne trăim anul de grație?

– Nu asta încerc să fac. Îmi smulg voalul și cobor din căruță. Nu vreau să preiau conducerea.

– În regulă, spune Kiersten, dar îmi dau seama că este ușor dezamăgită. Era pregătită de luptă. Toată lumea să pună proviziile la loc, adaugă ea. Singurul lucru care vă aparține acum este pachetul vostru. Să și-l ia fiecare.

Fetele fac cum li se spune, dar se privesc în continuare cu scepticism.

În timp ce-mi caut legătura, văd, cu coada ochiului, ceva zburând peste gard.

Mă întorc să mă uit, dar o văd numai pe Kiersten, cu o expresie îngâmfată pe chip, în timp ce un cârd de fete zăbovesc pe lângă ea încercând în zadar să-și înăbușe râsetele.

– E toată lumea gata? întreabă Kiersten.

Mă uit în jur și văd că toate fetele și-au luat proviziile, mai puțin eu.

– Eu nu am pachetul.

– Of, ce păcat, îmi răspunde Kiersten. Probabil că a picat pe drum. Poți să te întorci să-l cauți. Îmi face semn cu capul înspre împrejmuire.

Îmi vine să mă reped la ea, s-o târăsc până la poartă și s-o oblig să iasă să mi-l aducă, dar apoi mă gândesc la avertismentul lui Gertie. Oricât de greu ar fi, trebuie să-i arăt lui Kiersten că nu voi fi o amenințare pentru ea. Și dacă asta înseamnă că-mi va fi puțin mai incomod ca celorlalte, așa să fie.

– Sunt convinsă c-o să apară, murmur în cele din urmă, plecându-mi privirea.

– Așa te vreau, zice Kiersten, cu o satisfacție îngâmfată în fiecare silabă. Dar ascultați-mă bine, continuă ea în timp ce se plimbă prin mijlocul grupului. Dacă cineva a luat proviziile lui Tierney, furtul nu va fi tolerat. Va fi pedepsit.

– Dar cine va administra pedepsele? vrea Hannah să știe. Acasă, bărbații sunt cei care pedepsesc, aleși de Dumnezeu.

– Priviți în jur, zice Kiersten uitându-se drept în ochii mei. Aici noi suntem singurii dumnezei.

Când reușim să deschidem ușa de la structura mică din stânga descoperim un spațiu îngust cu rafturi de fiecare parte.

– Aici trebuie să fie cămara, spune Ravenna.

– Sau un loc pentru cadavre, îi șoptește Jenna lui Kiersten.

– Of, nu, turturea frumușică! strigă Helen, care dă buzna pe lângă toată lumea, ținând o turturea costelivă în mâini. Cred că are aripa ruptă.

Kiersten apucă toporul ruginit din colț.

– O fac eu.

– Nu… Nu poți, suspină Helen, strângând pasărea la pieptul ei generos.

– Ce-ai spus? se răstește Kiersten.

– Vreau să spun că o s-o îngrijesc eu. Helen își îndulcește repede tonul. Nici măcar nu vei ști că e aici.

– Mereu mi-am dorit un animal de companie, intervine și Molly, mângâind capul cenușiu al păsării. O să te ajut.

– Și eu, zice Lucy.

Curând, Helen este înconjurată de fete care se oferă să contribuie.

– Fie, zice Kiersten lăsând toporul din mână. Orice, doar să tăceți din gură. Să știți însă că urăsc păsările.

– Ai face bine să te obișnuiești cu ele, bombănește cineva din mulțime.

Kiersten se răsucește brusc.

– Cine a spus asta?

Stăm toate nemișcate, încercând din răsputeri să nu râdem. Se știe că viitorul ei soț are o afinitate pentru torturarea păsărilor maiestuoase. Cred că Martha a zis-o, nu sunt sigură. Poate că suntem doar epuizate, dar în clipa aceasta mi se pare cel mai amuzant lucru pe care l-am auzit vreodată. Însă frivolitatea noastră se stinge rapid când ne dăm seama cât de puține provizii ne-au dat.

Facem inventarul și aranjăm cămara încordate. În cele din urmă, numărăm totul cu voce tare, la unison, ca în primul an de aritmetică la școală, doar că de data asta nu numărăm mărgele, ci lucrurile care ne vor ține în viață în următorul an. Va fi la limită, însă, așa cum se pare că-i place lui Kiersten să sublinieze, nu vom rezista toate până la sfârșit. Ai crede că asta ar trebui să ne unească într-un fel, să ne apropie, să ne ofere o cauză comună pentru care să luptăm, dar pare a fi un motiv insuficient în cel mai bun caz, de parcă ne-ar lega doar un fir de mătase: o mișcare greșită, o acuzație greșită, și totul se va deșira.

După ce adunăm crengi căzute, orice vreasc care pare îndeajuns de uscat ca să ardă, încerc să le învăț cum se face focul, așa cum m-a învățat tata pe mine, dar nu prea sunt interesate. Câteva sunt atente, în general fete care cu asta se vor ocupa la întoarcere, cum ar fi Helen, Martha sau Lucy, însă Kiersten și restul adeptelor ei par supărate că le deranjez cu o treabă atât de lumească.

Devin brusc interesate doar când Gertrude se oferă să pregătească prima de mâncare.

– Nu ne poate pregăti masa... O să fie murdară, protestează Tamara.

Șoapte încinse erup despre Gertie, dar ea își vede de treabă și umple ceaunul cu apă, prefăcându-se că nu observă. Poate că s-a obișnuit atât de tare, că n-o mai deranjează. Dar pe mine mă deranjează.

– Eu și Gertrude vom face primele de mâncare. Dacă nu vă place, puteți găti singure, le spun, și asta pare să le potolească.

Orice ar fi făcut, nu are de ce să fie pedepsită și aici. Cu sau fără voal, depravate sau sfinte, toate suntem egale în moarte.

În timp ce fetele vorbesc despre ce putere magică cred că vor avea, eu și Gertie ne spetim cu gătitul. E o cină frugală, doar niște fasole cu câteva bucăți groase de costiță pentru aromă, dar în realitate se simte doar gustul apei de la fântână: un gust înțepător, pământos, care pare să se agațe de

cerul gurii. Pe de altă parte, ținând cont de locul unde ne aflăm, ar trebui să fim recunoscătoare că avem o fântână.

În timp ce luăm cina, pălăvrăgeala agitată se potolește și este înlocuită de sunetele lumii noi din jurul nostru. Dincolo de pocnetul focului și de răzuitul lingurilor pe fundul castroanelor de tinichea, ne trezim ascultând pădurea care pare să se apropie de noi: ultimele frunze ale toamnei care foșnesc în suflarea brizei, râcâitul ciudat al unor creaturi necunoscute, apa lacului care plescăie pe țărmul pietros. Dar nu apa, vântul sau pădurile ne țin cu nervii întinși la maximum, ci absența strigătelor braconierilor. Oare sunt acolo? Sau poate tocmai asta vor să credem? Așa ne vor ademeni. Nu prin dulcegării șirete sau cuvinte amenințătoare, ci prin tăcere.

Mă tot gândesc la braconierul cu care m-am întâlnit pe potecă. La expresia din ochii lui: încerc să-mi frec brațele, ca să alung fiorul care m-a cuprins, dar în zadar. M-ar fi putut ucide chiar acolo, pe loc. Eram o pradă ușoară. Nu știu sigur de ce s-a oprit. Pe de altă parte, nici măcar nu sunt convinsă că a fost real. Acolo, afară, voalul dintre lumea noastră și necunoscut pare atât de subțire, că ai putea să-l găurești dintr-o lovitură.

Vântul suflă peste tabără, făcând ca lumina focului să danseze.

– Mă întreb dacă ele sunt, zice Nanette, holbându-se înspre pădure.

– Cine? întreabă Dena.

– Stafiile, răspunde Jenna.

Katie își strânge mai tare pelerina.

– Am auzit că sunt sufletele tuturor fetelor din anul de grație care au murit aici.

– Katie ar trebui să știe, îmi spune Helen în șoaptă, dezmierdând pasărea care-i gângurește în poală. Toate cele trei surori ale ei au fost prinse de braconieri.

– Dar nu sunt toate spirite binevoitoare, adaugă Jenna.

– Ce vrei să spui? întreabă Meg.

– Fetele nerevendicate, cele care au dispărut, se agață de magia lor chiar și în moarte.

Deși acasă ni se interzice să vorbim despre anul de grație, s-ar părea că toate am auzit frânturi de povești. Poate adevăr, poate minciuni, probabil ceva între cele două. Mă tot gândesc că dacă am pune la un loc toate piesele, am putea rezolva cumva puzzle-ul acesta complex, dar mi se pare prea alunecos. Evaziv. Ca și cum am încerca să prindem un nor de fum.

– În anul surorii mele a fost o fată cu voal care s-a dus în pădure, povestește Nanette. Mai aveau puțin până să se întoarcă acasă. Ceva îi bântuia fiecare mișcare. Se trezea și descoperea că avea cosița împletită diferit sau capătul panglicii legat de gleznă. Auzea șoapte în întuneric. Și când s-a dus în sfârșit în pădure, să-l înfrunte pe cel care o chinuia, nu s-a mai întors. Nu i-au găsit trupul niciodată.

– Olga Vetrone? șoptește Jessica.

Nanette încuviințează.

Mă înfior. Este fata pentru care s-a făcut Hans paznic. Nu îi voi uita niciodată chipul când s-a întors în piață în ziua aceea și i-a privit cum au izgonit-o pe sora mai mică a Olgăi în zona de trecere.

Se aude o bufnitură puternică dinspre poartă. Câteva fete țipă, icnesc, dar toate sărim în poziție de drepți. Este ceva înăuntru, cu noi.

Cu mâinile tremurânde, Jenna ridică un felinar și luminează conturul unei grămăjoare mari pe pământ aflate în fața porții.

– Ce este? șoptește cineva. Un cadavru?

– Poate e un braconier...

Cu grijă, ne mișcăm toate la unison, ca să cercetăm.

Când se apropie, Jenna înghiontește grămăjoara misterioasă cu cizma, iar obiectul se dă de-a rostogolul.

– E doar un pachet din ținut, ne anunță ea râzând.

– Hei, ăla nu e sigiliul familiei lui Tierney? întreabă Molly, arătând spre cele trei săbii brodate pe pânză.

Helen își croiește drum printre noi:

– Tu ai făcut-o, Tierney? Ți-ai folosit magia ca să îți faci pachetul să se întoarcă la tine?

– Nu. Clatin din cap. Jur că nu am făcut-o eu.

– Cum se poate, atunci? întreabă Meg. Am văzut toate ce s-a întâmplat cu el... Când Kiers…

– Nu sunt chiar nemiloasă, răspunde Kiersten zâmbind.

Înainte să se stingă ultimul tăciune, aprindem alte câteva felinare și intrăm în șir în clădirea lungă și mohorâtă. Nimeni nu o spune cu voce tare, dar nu cred că vreuneia dintre noi îi place ideea de a fi închise împreună. Deși nu suntem încuiate înăuntru și numărate, ca la biserică, mi se pare și mai periculos acum. Suntem atât de vulnerabile în timpul somnului. Aici se poate întâmpla orice și nimeni nu va povesti vreodată.

Numai douăzeci de paturi din fier sunt înșirate, gata de a fi folosite; celelalte sunt strânse într-un colț al încăperii ca niște oseminte vechi. Jumătate din ele nu au saltele. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-a întâmplat cu ele. Este o amintire dură a faptului că multe dintre noi nu se vor întoarce acasă în viață.

Kiersten se întinde într-unul dintre paturile bune, ca să-l probeze, întinzându-și picioarele lungi.

Jenna se așază pe patul de alături.

– Nu pot să cred că trebuie să dormim aici. Se holbează la salteaua murdară și strâmbă din nas. Cred că asta a fost a cuiva care făcea în pat.

– Am venit aici ca să scăpăm de magia noastră. Atâta tot. Kiersten oftează. În plus, de îndată ce moare prima fată care are saltea, o poți lua pe a ei. O pui peste cealaltă.

Îi arunc o privire tăioasă. Nu pot să cred cu câtă lejeritate a spus-o. De parcă moartea e ceva iminent, nu o chestiune de „cum", ci mai degrabă de „când".

Mă uit prin încăpere întrebându-mă dacă putem schimba cumva situația. Poate că Gertrude are dreptate: dacă pot fi de folos, poate că vor începe să aibă încredere în mine... Să mă asculte.

– Am văzut o tufă de levănțică la marginea luminișului, le spun prefăcându-mă că inspectez cadrele de pat stivuite. Dacă amestecăm levănțica cu bicarbonat de sodiu, am putea să le împrospătăm. Mâine dimineață o să amenajez un loc de spălat. Am putea și să construim butoaie pentru apă de ploaie, să adunăm apă de băut și…

– Nu avem nevoie de astfel de lucruri, mă întrerupe Kiersten.

Jenna o privește rugător:

– Dar apa de la fântână are un gust ciudat.

– Vom bea din fântână, ca toate fetele din anul de grație dinaintea noastră, decretează Kiersten.

– Asta e puterea ei magică? întreabă una dintre fete în șoaptă. Să știe lucruri? Să știe despre plante și cum să repare una și alta?

– Nu e o putere magică, se răstește Kiersten. Tatăl ei a tratat-o ca pe un fiu. Se ridică brusc și se apropie de mine amenințător. Ai vreun cocoșel ascuns pe acolo? Poate că, la urma urmei, nici măcar nu ești fată. Când îmi cuprinde zona dintre picioare cu mâna, mă forțez din răsputeri să stau

nemișcată și să îndur. Sau poate că-ți plac fetele? Ăsta e secretul tău? Îmi șoptește la ureche: De aceea te-ai temut mereu să stai printre noi?

– Te rog, oprește-te, intervine Gertrude.

– Tu ce vrei? Kiersten își întoarce privirea spre ea.

Mă înfior când mă gândesc care ar fi pedeapsa pentru așa ceva. În ținut ar fi însemnat spânzurătoarea. Cu siguranță că sub domnia lui Kiersten ar fi ceva mult mai rău.

– Mă întreb care va fi puterea ta magică, îi spune Kiersten lui Gertrude. Ceva depravat. O putere pe care doar o păcătoasă ar putea s-o aibă, adaugă ea privindu-i fix încheieturile degetelor pline de cicatrice.

I-am spus lui Gertrude că mă voi retrage, că-mi voi îndura pedeapsa, dar nu i-am spus că voi sta și mă voi uita cum pedepsește pe altcineva.

– Las-o în pace, rostesc ferm.

– Iat-o. Kiersten mă privește șireată. Mă întrebam cât o să treacă până vei ieși la iveală, Tierney cea Teribilă.

– Așa e. Te pricepi la porecle, nu?

– Nu te băga, mă trage Martha de mânecă. Ai văzut ce-a pățit Laura... Ce poate face.

– Laura a strâns pietre tot drumul și le-a strecurat în tivul fustelor. *A ales* să moară.

Kiersten se crispează, de parcă i-ar fi vârât cineva o prăjină de metal în șira spinării.

– Mă faci mincinoasă? După ce că mi s-a făcut milă de tine și ți-am adus proviziile înapoi? Spui că magia mea nu e reală?

– Nu. Înghit în sec. Nu asta spun. Cred doar că ar trebui să ne potolim. Să cercetăm totul... Să ne îndoim de tot... În pofida aparențelor.

– S-ar zice că ești o uzurpatoare. În ținut te-ar lega de copacul de fier și te-ar arde de vie.

– Dar nu mai suntem în ținut, îi răspund, forțându-mă s-o privesc în ochi. Dacă suntem unite, dacă avem grijă, poate că nu mai trebuie să moară nimeni.

Kiersten râde, dar nu i se alătură nimeni. Se apropie atât de tare de mine, încât îi simt răsuflarea pe piele.

– Poți s-o negi cât vrei, dar în adâncul tău o simți. Știi ce trebuie să se întâmple aici. Știi ce îți pot face.

În încăpere se lasă o tăcere deplină, la fel ca înaintea unei spânzurări.

Kiersten mă privește cu ochi mijiți. Încerc să-mi păstrez calmul, să mă port de parcă nu mi-ar fi teamă, dar inima îmi bate atât de tare, încât sunt sigură că o poate auzi.

– Așa mă gândeam și eu.

Își trage panglica roșie din păr și își scutură capul, desfăcându-și cosița: șuvițe lungi de culoarea mierii i se revarsă peste umeri. Fetele par să inspire la unison, deopotrivă încântate și înspăimântate din pricina acestui gest de destrăbălare. În afară de surorile noastre, nu am mai văzut niciodată o fată cu părul desfăcut.

Ravenna dă să-și scoată și ea panglica, însă Kiersten o apucă de încheietura mâinii, strângând-o atât de tare, încât văd cum i se albesc degetele.

– Doar cele care și-au revendicat magia își pot desface cosița.

În timp ce se îndreaptă agale spre cealaltă parte a încăperii, fetele o privesc invidioase. Chiar și eu mă întreb cum ar fi să mă eliberez de cosiță.

– Fetele care au primit voal, pe partea asta, proclamă Kiersten revendicând patul de lângă peretele din spate, un adevărat tron de unde-și poate supraveghea noul regat.

În timp ce fetele care au primit voal se bulucesc spre cele mai bune saltele, luptându-se ca să prindă un loc cât mai aproape de Kiersten, eu și Gertrude rămânem la urmă, cu celelalte. Kiersten impune o limită. Și e limpede că este un test. Vrea să vadă ce vom face. Dacă încercăm să ne alăturăm lor, probabil că va râde și ne va alunga lângă celelalte. Dar dacă *nu* încercăm, o va lua ca pe un semn de agresiune din partea noastră.

Încerc să-mi dau seama care ar fi mișcarea corectă, când Gertrude își agață degetul mic de al meu. Căldura acea ciudată și strânsoarea ei fermă mă iau pe nepregătite.

– Vino, Tierney, zice ea și mă trage în spate. Sunt șocată că ia atitudine, dar mă bucur.

Este greșit din partea lui Kiersten și a celorlalte să-și etaleze voalurile așa. Pentru unele este ca și cum ai pune sare pe rană. Însă nu este doar o cruzime, ci și o prostie. Oricum, fetele fără voal sunt mai multe decât cele cu voal.

Împreună cu celelalte descâlcim cadrele de fier și le târâm în partea opusă a încăperii. Mi se încleștează dinții când aud scrâșnetul metalului pe podelele din stejar uzate. Mă tot gândesc la fetele care au dormit aici

înaintea noastră. Oare erau la fel de înspăimântate ca noi? Ce s-a întâmplat cu ele?

După câteva minute, Jenna îi șoptește ceva lui Kiersten.

– În regulă, zice Kiersten și oftează apăsat. În afară de Tierney și de Gertie, cine vrea poate să vină de partea noastră, dar nu prea aproape.

Martha și celelalte fete care nu au primit voal se uită unele la altele, apoi la mine. Mă aștept să profite de ocazie și să înceapă să-și târască paturile în cealaltă parte a încăperii; în schimb, se apucă să-și aștearnă cearșafurile acolo unde sunt.

Simt cum o căldură familiară îmi străbate membrele și-mi furnică ochii, dar nu de furie de data aceasta. Acest act de revoltă simplu mă emoționează; îmi dă un strop de speranță.

În timp ce-mi despachetez lucrurile și-mi întind cearșaful pe arcurile goale, găsesc ascuns un ciucure din piele împletită, precum cei cu care sunt împodobite cravașele din grajd.

– Hans, șoptesc trecându-mi degetele peste împletitura complicată.

Știu că el l-a făcut. Se poate să-l fi strecurat în pachetul meu când au adus proviziile la poartă, dar dacă l-a pus înăuntru înainte să-l arunce peste poartă, ca să știu că este el? Dacă magia lui Kiersten nu a avut nimic de-a face cu asta?

Fata mă conduce prin pădure, dar lucrurile sunt diferite acum.

Copacii sunt mai înalți, ciripitul păsărilor s-a schimbat, până și sunetul apei din depărtare diferă: în loc de clipocitul ritmic și continuu al râului, acum se aude ca un crescendo lent, urmat de sunetul pe care-l scoate untura când atinge tigaia fierbinte. Îmi amintesc sunetul de când am ajuns aici: valuri care se lovesc de un mal pietros.

– Unde suntem? întreb când mă împiedic de un grup de stânci alunecoase. Chiar există o adunare?

Înaintează fără să-mi răspundă, oprindu-se în cele din urmă în fața unui grup de copaci, doar că nu sunt copaci, ci un gard făcut din bușteni masivi de cedru.

Întinde mâinile și le apăsă de lemn, iar gardul începe să se prăbușească.

Nu văd nimic de partea cealaltă, dar aud răsuflări greoaie.

– Oprește-te! îi spun trăgând-o în spate. Sunt braconieri afară. Ne așteaptă.

Se uită peste umăr și mă străpunge cu ochii ei gri.

– Știu, șoptește ea.

Mă trezesc scuturată de un fior. Am nevoie de mai bine de un minut ca să-mi aduc aminte unde sunt.

Mă întorc pe o parte și o văd pe Gertrude holbându-se la mine. Nu reușesc să-i descifrez expresia de pe chip. E straniu, însă e prima oară când o observ cu adevărat. Mi se părea simplă, ca un iepure speriat în vizuina unor lupi, dar este mult mai mult de atât.

– Visai, îmi șoptește ea.

– Ba nu. Îmi înfășor mai strâns pelerina în jurul meu. Doar vorbeam singură.

– E în regulă.

– Dar... Privesc în jur, să văd cine a mai auzit.

– Știi că orice se întâmplă în timpul anului de grație rămâne în tabără pentru totdeauna.

Felul în care o spune, tonul sumbru al vocii… Mă întreb dacă nu oare noi am stabilit această regulă. Ca să nu fim condamnate.

– Tu... *visezi* vreodată? întreb eu cu dificultate.

– Cred că visam cândva, zice Helen din patul de alături.

Mă răsucesc și o văd cu genunchii trași la piept, așa cum stă sora mea mai mică, Penny, când e furtună.

– Dar mama a pus capăt viselor, adaugă ea, trecându-și degetele peste cicatricele de mărimea unei rigle de pe labele picioarelor.

Mă gândesc la mama. Și ea știa că visez, dar nu m-a pedepsit niciodată pentru asta. E un lucru la care nu m-am mai gândit până acum.

– Ce visezi? vrea să știe Gertrude.

Mă gândesc să le spun că visez ponei și un soț arătos, dar nu pot s-o fac. Cred că abia acum îmi dau seama cât de mult am tânjit să-mi împărtășesc secretul... să mă simt legată de cineva de același sex... de *prietene*. Poate că mă vor crede. Poate că nu. Dar trebuie să profit de această șansă.

– Visez o fată. Îmi ridic privirea spre ele și încerc să le descifrez expresiile.

– Ah, face Helen îmbujorându-se.

– Nu. Nu așa. Și, brusc, eu sunt cea care se simte jenată de sugestie.

– Continuă, șoptește Gertrude.

– Are ochii ca ai mei, dar părul închis la culoare și tuns foarte scurt. Are un semn mic în formă de căpșună sub ochiul drept. La început m-am gândit că poate este o soră vitregă de-a mea din zona de trecere…

– De aceea te-ai oprit să te uiți așa la ele, spune Gertrude.

– Da, șoptesc, surprinsă de simțul ei de observație. Dar nu era printre ele.

– Ce visezi că face? întreabă Helen, frecându-și nasul de turtureaua de sub bărbia ei.

– De obicei mă conduce prin pădure, la o adunare.

– Ce fel de adunare? mă iscodește Martha proptindu-se în cot.

Vreau să încetez cu mărturisirile, dar mă uit la chipul ei nerăbdător și mă gândesc: „Ce am de pierdut?“

– Cu toate femeile: soții, slujnice, muncitoare, chiar și femeile din zona de trecere. S-au strâns toate la un loc și poartă o floare roșie în dreptul inimii.

– Ce fel de floare? șoptește Molly, de la două paturi depărtare.

Mă uit într-acolo și văd fete care mă privesc din toate direcțiile. Par să-mi soarbă fiecare cuvânt, dar nu mă opresc.

– Nu are nume. Are cinci petale mici și un centru de un roșu aprins. Mi se pare foarte cunoscută, și totuși n-aș putea să vă spun unde am mai văzut-o. Dar cred că doamna Fallow ținea una în mână când au spânzurat-o. Și cred că am văzut o petală la fel împletită în părul unei femei din zona de trecere. Și am văzut o floare pe cărarea de la mal spre poartă. Ați mai văzut-o careva? le întreb, simțind cum inima îmi bate cu putere.

Se uită una la alta și clatină din cap.

De parcă mi-ar intui dezamăgirea, Gertrude adaugă:

– Dar nici nu ne uitam anume după ea.

Privirea mi se îndreaptă spre ușă.

– În noaptea asta, visul a fost diferit. Nu mai eram acasă, în ținut... Cred că eram aici... în pădure.

– A fost înfricoșător? întreabă Lucy, ținându-și strâns pătura la piept.

Încuviințez din cap. Nu știu de ce, dar am ochii umezi.

– Mă întreb dacă asta e puterea ta magică, zice Nanette gânditoare. Visele... Fata... Floarea. Poate că vezi viitorul.

Cândva îmi doream mai mult ca orice ca acest lucru să fie adevărat, dar în ultimul vis n-am avut parte de cuvinte de încurajare, sau de o mulțime care să fie alinată. Eram doar noi două, în pădurea întunecată. Încerc să nu-mi las imaginația să o ia razna, dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva încerca să-mi spună ceva. Dacă nu cumva încerca să-mi arate cum voi muri.

Îmi apăs palma pe pântece și-mi răsfir degetele, așa cum am văzut-o pe Kiersten făcând în prima seară.

– Nu mi se pare magic. Voi *simțiți* ceva?

– Nu încă, spune Helen. Dar Kiersten…

– Vă amintiți când Shea Larkin s-a ales cu bubele alea care o mâncau, acum câteva veri, și s-au infectat și aproape că a murit? Apoi toate fetele din anul ei s-au îmbolnăvit de același lucru? le întreb.

Se privesc unele pe altele și confirmă din cap.

– Au spus că era un blestem, că una dintre fete și-a căpătat magia mai devreme, a ascuns-o și le-a infectat pe celelalte. Tata le-a tratat pe toate și mi-a zis că celelalte fete s-au scărpinat până la sânge, dar nici urmă de bube.

– Vrei să zici că s-au prefăcut? întreabă Martha.

– Nu. Cred că ele au crezut cu adevărat, îi spun uitându-mă înspre Kiersten. Iar asta mi se pare cel mai înspăimântător.

*

Soarele care pătrunde printre buștenii negeluiți umple aerul cu puncte scânteietoare de lumină pline de firicele. Dacă n-aș ști că sunt fărâme de polen de la buruieni de mult uitate sau piele moartă de la fetele din anii de grație trecuți, mi s-ar părea o imagine frumoasă.

Are ceva ce mă face să-mi țin răsuflarea, de parcă dacă aș inspira-o, m-ar infecta cu orice au avut ele, m-ar duce spre același sfârșit amar: încă un cadru fără saltea stivuit, o panglică vlăguită prinsă de poartă.

Mă dau jos din pat, mă încalț cu cizmele și străbat pe vârfuri labirintul de paturi. Mă doare corpul de la călătorie, de la adrenalina stinsă care-mi zăbovește în mușchi sau poate doar de la arcurile neiertătoare care-mi zdrobesc spinarea; oricum, tot ce vreau e să găsesc un pat moale din ace de pin și să dorm toată ziua.

Ies pe ușă și trag adânc aer proaspăt în piept, doar că nu este deloc proaspăt.

Toate sursele de confort, toate lucrurile cu care ne-am obișnuit în ținut ne-au fost luate. Ne-au lăsat până și fără limbajul nostru comun. Aici nu avem sere, nu avem flori îngrijite, doar buruieni. Mă întreb cum vom comunica fără ele. Vreau să cred că ne vom folosi cuvintele, dar mă uit la copacul pedepsirii și-mi dau seama că de fapt o vom face prin violență.

La urma urmei, asta știm, așa am fost crescute, dar nu pot să nu mă gândesc că poate noi vom fi diferite.

Mă plimb prin luminiș și mă gândesc la toate lucrurile de care vom avea nevoie ca să răzbim tot anul. Ne vor trebui măcar o zonă acoperită pentru gătit și mâncat, un loc de spălat... Lemne de foc ca să ne ajungă toată iarna.

Mă duc spre marginea pădurii și mă uit la butucii aspri, ciopliți, care marchează perimetrul. Se pare că fetele nu s-au aventurat niciodată mai departe de ei. Mă întreb cât de adâncă este, încotro se întinde și câte creaturi o numesc casa lor, dar orice ar pândi dincolo de luminiș, animale nebune sau stafii răzbunătoare, suntem prinse în capcană aici, la un loc, de un gard mai înalt ca uriașii. Vântul care răzbate printre crengi face ultimele frunze ale iernii să tremure. Tremur și eu, fără să știu de ce.

Poate că nu știu multe despre tabără, despre ce ni se va întâmpla aici, dar știu câte ceva despre pământ. Insulei nu-i pasă că suntem fete în anul nostru de îndurare, că Dumnezeu și bărbații cei aleși ne-au trimis aici ca să ne descotorosim de puterea noastră. Iarna va veni oricum peste noi. Și îmi dau seama după răcoarea din aer că va fi nemiloasă.

Un sunet înăbușit îmi captează atenția. În spatele copacului pedepsirii, înspre gardul de est, s-ar părea că Kiersten înfige prăjini în pământ. Am crezut că m-am trezit prima, dar, din câte se pare, s-a trezit de ore bune și a strâns ramuri căzute pe care le-a ascuțit la capăt. Mă gândesc că poate construiește ceva pentru tabără, poate o baracă pentru spălat sau chiar stâlpi de arminden, dar după ce înfige ultimul par în pământ și se dă în spate, ca să-și admire munca, înțeleg ce este. Un calendar. Câte un par pentru fiecare lună plină. Anul acesta vor fi treisprezece. Un semn de rău augur. Vreau să cred că este doar o modalitate de a ține șirul lunilor petrecute aici, dar nu poate fi o coincidență. Acasă, pedepsele se ispășesc în zilele cu lună plină. Sunt totemuri pentru păcatul nostru.

De parcă mi-ar fi simțit prezența, Kiersten se răsucește și se uită peste umăr. Mi se face pielea de găină sub privirea ei. Mai sunt douăzeci și șase de zile până la următoarea lună plină. Douăzeci și șase de zile în care să-mi dau seama cum să schimb lucrurile în favoarea mea. Pentru că dacă nu o voi face, sunt convinsă că voi fi prima pe lista ei.

– Înapoi, mai întâi fetele cu voal! aud pe cineva urlând.

Mă uit pe după peretele cămării și le văd pe Jenna și Jessica împingându-se ca să ajungă primele la fântână, unde îi smulg găleata Beccăi.

Aș vrea să mă las pe spate, să dispar în lemnul zgrunțuros, dar zilele acelea au apus. Și cu siguranță nu m-a ajutat că m-am împotrivit lui

Kiersten aseară. Am crezut că voi fi o singuratică pe aici, însă mă simt oarecum responsabilă pentru Gertie și celelalte. *Celelalte*. Sună îngrozitor, dar așa suntem crescute să gândim: cele fără voal, cele nedorite, cele indezirabile, așa cum *ar fi trebuit* să fiu și eu. Dar dacă încep să mă gândesc acum la asta, la Michael, mă voi înfuria atât de tare, că nu voi mai putea gândi limpede.

Trag adânc aer în piept și mă îndrept spre fântână.

– E vreo problemă?

Fetele din față își lasă în jos voalul și se încruntă spre mine, după care se duc târșâit lângă Kiersten.

Stăm toate acolo, uitându-ne unele la altele, întrebându-ne dacă s-a schimbat careva în somn, dar toate părem să fim la fel. La fel de speriate... la fel de confuze. Noaptea trecută eram foarte emoționate, s-au trasat limite, dar după o noapte de odihnă, toate acestea se pot schimba. Nu le-aș învinovăți pe fete. Este limpede că Kiersten mi-a pus gând rău. Iar Gertrude... Ei bine, cu Gertrude e cu totul altă poveste. Știu că fetele sunt încă puțin prudente în preajma ei, dar nu cred că a greșit cu ceva. Mă întreb cât îi va lua lui Gertie până să ne mărturisească ce s-a întâmplat de fapt.

– Chiar trebuie să o bem? întreabă Molly, mirosind apa din găleată.

– Nu zicea Tierney ceva despre un butoi pentru apă de ploaie? întreabă Martha.

Gertie mă împinge în față.

Îmi dreg glasul.

– M-am gândit să folosim apa de la fântână pentru îmbăiat și spălat și apa de ploaie pentru băut și gătit.

– Ai auzit ce-a zis Kiersten, ne întrerupe Tamara, bâjbâind să-și scoată brațul de sub voal ca să poată lua apă din găleată cu cana ei de cositor. Bem din fântână.

Când nu ne mai poate auzi, Martha mă întreabă:

– Cât crezi că ți-ar lua să construiești unul?

– Vreo două zile, îi răspund. *Dacă* am avea uneltele potrivite.

– Ei bine, s-a zis și cu ideea asta. Martha își vâră cana în găleată, apoi o dă pe gât. O văd icnind. Doar ce e mai bun pentru fetele din anul de grație!

Nu-mi dau seama dacă se împiedică sau se dezechilibrează, dar se bălăngănește pe picioare și împinge din greșeală găleata peste gura fântânii.

Apucă frânghia și aproape că pică în fântână.

– Sunt bine, strigă ea.

Fustele îi sunt ridicate în aer. Trebuie s-o ținem de picioare ca s-o tragem în spate, moment în care sunt izbită – nu doar de cercul tare al malacovului în frunte, ci și de o idee.

– Cercurile. Putem folosi cercurile de la fuste ca să legăm lemnul pentru butoaie.

– Dar ai auzit ce-au zis, spune Becca, rozându-și pielițele de la unghii.

Martha, care stă acum din nou pe picioarele ei, îmbujorată, are o licărire zburdalnică în ochi.

– N-au decât să-și țină apa. Noi o să avem apa noastră.

Fetele se privesc agitate, după care încuviințează toate din cap.

În ținut, dacă ne-am tăia hainele și ne-am da jos straiele de dedesubt, am fi biciuite, dar aici totul este diferit. Gândul acesta pare să se răspândească printre noi cu iuțeala fulgerului, umplându-ne de energie.

După un mic dejun modest cu turte de mălai, luăm toporul și orice cuie pe care le putem găsi în cenușă și ne îndreptăm spre vest, în direcția opusă față de Kiersten și celelalte, care nu fac altceva decât să îngenuncheze în țărână și să se roage.

Poate că magia ne va mistui, poate că ne va reduce la puțin mai mult decât niște animale, dar până atunci, până când braconierii ne vor ademeni să ieșim pe poartă ca să fim tăiate și puse în sticluțe frumoase, avem treburi de făcut.

Ne oprim înspre marginea vestică a luminișului, lângă o dumbravă de frasini și stejari. Văd un copac uscat lângă perimetru. E mort deja, așa că vom avea suficiente lemne de ars până se vor usca celelalte.

Aștept să vină toată lumea, să contribuie, să spună care ar fi cel mai bun unghi pentru prima tăietură, dar fetele par întru totul uluite. E limpede că sunt singura care știe cum să o facă, așa că va trebui să încep cu lucrurile de bază.

– Secretul este să se crape bine. După ce ați pătruns adânc, o să cedeze în cele din urmă. Uite-așa!

Izbesc tare cu toporul, apoi îl scot și i-l dau lui Molly. Îl ia cu gingășie, de parcă ar accepta o floare de la un pețitor, dar după prima lovitură în lemn, rânjește și apucă toporul puțin mai strâns. Când brațele i se înmoaie ca o budincă, i-l dă mai departe lui Lucy.

Lucy îl duce în spate, gata de prima lovitură.

– Stai, stai, stai! îi strig apucând mânerul. Trebuie măcar să ții ochii deschiși!

Câteva dintre fete râd.

– Nu, e în regulă. Nu ai mai făcut-o niciodată, o liniștesc eu. Dar e treabă serioasă. Nu m-ai crede dacă ți-aș spune ce răni de topor am văzut în casa de vindecare.

La auzul avertismentului, fetele se potolesc.

– Poftim... Îi pun toporul în mâini. Depărtează picioarele, apucă-l bine, trage adânc aer pe nas și, când dai afară aerul pe gură, privește bine ținta și lovește.

Mă dau câțiva pași în spate. Lucy nu se grăbește, iar când lama se înfige în lemn se aude un pârâit satisfăcător. Copacul începe să se încline. Mă uit în sus, încercând să-mi dau seama unde va cădea, iar când începe să se lase în jos, fugim toate în cealaltă parte, râzând, chiuind și țipând.

E istovitor să tăiem copacul în bucăți și apoi să despicăm lemnele în sferturi, dar se pare că e întocmai ce ne trebuie. Fetele se duc cu rândul la fântână după apă, aduc pe furiș mere uscate din cămară; și pe măsură ce ziua trece, vorbim și râdem, de parcă am face asta de ani de zile. Poate este din pricină că suntem departe de ținut, că ne putem folosi trupurile ca să facem ceva folositor, dar cred că din cauză că le-am povestit deschis azi-noapte despre vise, despre fată, simt cumva că au primit îngăduința să facă și ele la fel. Să fie ele însele.

Mi-e greu să cred că într-un an s-ar putea să ne răzvrătim una împotriva alteia, să sacrificăm bucăți din carnea noastră și să ardem locul acesta din temelii, dar să ne ajute Sfântul dacă va fi cum zice Kiersten.

În timp ce fetele adună cercuri de fuste, eu mă apuc de butoaiele pentru apă de ploaie, tăind discuri mari dintr-un stejar maiestuos. Am văzut cum se face doar de câteva ori, la bărbații de pe câmp, dar n-am de gând să le spun asta. Încrederea în sine este secretul, așa zicea mereu tata. Când vizita bolnavi, chiar dacă nu știa sigur cum să trateze pe cineva, nu lăsa să se vadă asta. Se temea că dacă ar fi șovăit câtuși de puțin, oamenii s-ar fi întors la vremurile întunecate: s-ar fi apucat să bea sânge de animal ori să facă rugăciuni pentru vindecare sau, mai rău chiar, ar fi recurs la piața neagră. Era necesar ca ei să aibă încredere în el. Trebuia ca ei să creadă că-i putea ajuta chiar și atunci când nu știa cum să-i trateze.

Când mă apuc să tai scândurile pentru doage, Ellie mă întreabă:

– De ce te-a învățat tatăl tău toate astea?

Mă copleșește un val neașteptat de emoții.

– Cred că am fost ca un fiu pentru el.

Mă întreb dacă nu cumva a avut un motiv mai adânc de-atât. Vreau să cred că a făcut-o ca să-mi port de grijă aici, dar ar însemna că, deși știe ce se întâmplă aici, m-a trimis oricum. În seara de dinaintea plecării mi-a zis că a fost o greșeală să mă învețe... De parcă *eu* aș fi fost o greșeală.

– Tierney? Ești bine? mă întreabă Ellie.

Îmi plec privirea și văd că îmi tremură mâinile. Nu știu de cât timp stau așa, holbându-mă în gol, dar cred că de mult, căci toate fetele mă privesc îngrijorate. Nu mi s-a mai întâmplat până acum.

– Poftim, ce-ar fi să încerci și tu? spun întinzându-i toporul lui Ellie. Orice, numai să nu se mai uite toate la mine.

Îl duce în spate ca să-și ia avânt, dar își pierde echilibrul și începe să se rotească până se prăbușește, aproape tăindu-și piciorul.

Ne strângem în jurul ei, privind-o îngrijorate.

– Lăsați-o să respire, spune Martha.

Nanette îi pune o cană cu apă la gură.

– Nu știu ce s-a întâmplat, șoptește ea îmbujorată, chinuindu-se să-și limpezească vederea. Mi-am simțit capul atât de ușor, de parcă mai avea puțin și începea să plutească.

– Poate că e puterea ta magică, zice Helen. Poate c-o să fii în stare să plutești... printre stele.

– Sau poate că am muncit prea mult, zic eu și iau toporul, înfigându-l în butuc. A fost un drum lung.

Se uită unele la altele; îmi dau seama că nu sunt chiar convinse.

– Tierney are dreptate, zice Gertie trântindu-se pe iarbă. Până nu se întâmplă ceva... Până nu suntem sigure, cel mai bine este să nu ne pierdem capul.

Ne așezăm pe peticul de iarbă uscată, holbându-ne la nori, cu trupurile istovite, cu mințile destul de deschise încât să vorbim fără prefăcătorie.

– Nu știu la ce m-am așteptat, spune Lucy mijind ochii la gard, dar sigur nu la asta. O molie mică îi dă ocol și i se oprește pe dosul palmei. Am crezut c-o să ne luptăm cu braconierii.

– Sau cu stafii și animale sălbatice, completează Patrice.

– Am crezut că după ce vom intra pe poartă, magia ne va sfâșia, zice Martha, smulgând un spic din iarbă și suflându-i semințele. Dar nu s-a întâmplat nimic.

– Eu mă bucur că suntem departe de ținut, mărturisește Nanette. Aș fi explodat dacă ar fi trebuit să mai văd chipurile dezamăgite ale părinților mei chiar și o secundă în plus.

– Eu am știut că nu voi primi un voal, spune Becca îndreptându-și ochii spre cerul de culoarea albăstrelelor. Abia în mai am avut prima sângerare – și nimeni nu vrea o întârziată.

– Mai bine decât să nu sângerezi deloc, zice Molly. Eu nici măcar nu am avut o șansă la un voal, darămite la un loc de muncă la moară sau la lăptărie. Mă așteaptă câmpul, e clar.

– Pe mine nu m-a deranjat că n-am primit un voal, spune Martha.

O privesc toate șocate.

– Ce e? zice ea ridicând nepăsătoare din umeri. Măcar nu-mi fac griji că aș putea muri la naștere.

Par îngrozite, dar nimeni nu o contrazice. Ce-ar putea spune? E adevărat.

– Eu am crezut că voi primi unul, recunoaște Lucy.

– De la cine? Patrice se sprijină pe cot, entuziasmată să audă o bârfă picantă.

– De la Russel Peterson, șoptește Lucy, de parcă simplul fapt de a-i rosti numele este ca și cum ar apăsa pe o vânătaie proaspăt căpătată.

– De ce ai crede că ți-ar da un voal? întreabă Helen, ocupată să vâre o bucățică de măr în ciocul turturelei. Toată lumea știe că-i place de Jenna de ani de zile.

– Pentru că așa mi-a spus, murmură Lucy.

– Vezi să nu! exclamă Patrice dându-și ochii peste cap.

– Spune adevărul, intervin eu. I-am văzut împreună pe pajiște.

Lucy mă privește cu lacrimi uriașe în ochi.

Încerc să nu mi-o imaginez: cu privirea spre Dumnezeu, în timp ce Russel geme deasupra ei, șoptindu-i promisiuni deșarte.

– Și *tu* ce făceai pe pajiște? întreabă Patrice, evident încercând să afle informații despre faptele mele necuviincioase.

– Michael, îi răspund. Ne întâlneam tot timpul acolo.

– Cum a zis Kiersten, șoptește una dintre fete.

– Ba nu... Niciodată. Îmi ridic capul încercând să-mi dau seama cine a vorbit, dar nu reușesc. Nu așa. Suntem doar prieteni, atâta tot. Am fost la fel de surprinsă ca toată lumea că am primit un voal. Și chiar și atunci, eram convinsă că e de la Tommy sau de la domnul Fallow.

– Nu m-ar deranja să fie de la Tommy; măcar are toți dinții, dar Moș Fallow... Ellie strâmbă din nas.

Nanette o înghiontește cu cotul, făcând semn spre Gertrude, dar Gertie se preface că nu aude. Mă întristează când mă gândesc ce bine se preface.

Urmează o pauză ciudată. Încerc să mă gândesc la ceva de spus, orice ca să le distrag atenția, dar Gertrude rupe tăcerea:

– Părinții mei au spus că este un miracol. Adică nu se întâmplă în fiecare zi ca o fată acuzată de destrăbălare să primească un voal.

Francheța ei pare să dezarmeze pe toată lumea. Ne holbăm toate la cicatricele groase de pe încheieturile degetelor ei. Vreau să-i spun că nu a fost un miracol, că merită voalul, însă are dreptate. Nici o fată acuzată de o infracțiune nu a mai primit până acum un voal, cu atât mai mult pentru o faptă atât de gravă precum destrăbălarea.

– E amuzant, adaugă Gertie fără să zâmbească. Moș Fallow mi-a dat un voal din același motiv pentru care nu l-am căpătat de la unul dintre băieții din anul meu.

– Ce vrei să spui? întreabă Helen.

Gertie trage adânc aer în piept ca să-și facă curaj.

– Când mi-a ridicat voalul și s-a aplecat ca să mă sărute pe obraz, m-a ciupit tare între picioare și mi-a șoptit: „Destrăbălarea mi se potrivește de minune".

Simt o căldură ciudată în gât și obraji.

Poate că toate o simțim, pentru că este atât de liniște, încât jur că pot să aud o sămânță de salcie cum cade printre firele de iarbă.

Orice ar fi fost în litografia aceea, știu că Gertrude Fenton nu a meritat una ca asta... Și sunt destul de convinsă că Kiersten este de vină.

Ne întoarcem în tabără cu lemne de foc cât pentru o lună și începem să le stivuim în șiruri ordonate sub tenda cămării. La un moment dat, auzind țipete din partea de est a luminișului, lăsăm totul baltă și dăm fuga să ajutăm, dar scena pe care o găsim mă nedumerește și mă înfioară în același timp. Fetele sunt aliniate în spatele Ravennei, se țin de mâini, creând parcă un fel de barieră. Ravenna are mâinile ridicate spre cer, mușchii încordați,

venele umflate, sudoarea i se prelinge pe gât și pare să țină în mâini o minge invizibilă, tremurând sub greutatea ei.

– Continuă, o îndeamnă Kiersten. Un pic mai jos.

– Ce face?... Ce se întâmplă? șoptește Martha.

– Taci din gură, prostuțo, îi zice printre dinți o fată din spatele voalului. Face soarele să apună.

Patrice dă vestea mai departe, de parcă nu ar sorbi deja toată lumea fiecare silabă.

– Crede că face soarele să apună.

– Poate chiar așa e, șoptește Helen, holbându-se uluită.

– Într-adevăr, parcă e mai devreme ca ieri, adaugă Lucy.

Fetele o privesc gemând, transpirând și încordându-se, și-mi dau seama că e momentul pe care l-au așteptat. Asta-și închipuiau ele c-o să le aducă anul de grație.

Vreau să le spun că soarele va apune puțin mai devreme în fiecare zi până la solstițiu, dar până și eu încep să mă întreb.

Când soarele ajunge în sfârșit în locul lui de odihnă, Ravenna se prăbușește la pământ, leoarcă de sudoare. Fetele dau buzna în jurul ei s-o bată ușor pe spate, s-o felicite.

– Știam că poți s-o faci.

Kiersten se întinde spre cosița Ravennei și trage de panglica roșie de mătase. O aud lunecând prin părul ei și simt o senzație de eliberare de netăgăduit. Mă emoționează când își scutură părul castaniu. Nu e vorba doar de senzația pe care ți-o dă amurgul când îți trece prin păr, deși probabil că este divină, ci și de scopul neșovăielnic pe care par să-l aibă în comun.

Ravenna îngenunchează să se roage, iar fetele i se alătură.

– Izbăvește-mă de rău. Mistuiește această magie din mine, ca să mă pot întoarce o femeie purificată, demnă de dragostea și mila Ta.

– Amin, șoptesc fetele pe sub voaluri.

Îngenuncheate în țărână, cu picioarele goale, cu privirea spre Dumnezeu, scăldate în lumină aurie, par nepământene de-a dreptul. Nu mai sunt fete, ci femei pe punctul de a-și căpăta puterea. Magia.

Mi-am promis că-mi voi ține picioarele ferm înfipte în pământ, că nu voi ceda în fața superstițiilor și a plăsmuirilor. Atunci, de ce tremur?

Cinăm în jurul focului de tabără, tăcute, încordate. Fiecare grup de fete se agață de secretele lui. Aș vrea să ne exprimăm doleanțele, să fie totul pe față, ca să putem lucra împreună, dar e limpede că asta n-o să se întâmple câtă vreme Kiersten va fi la conducere.

– La ce te uiți? mă întreabă Kiersten.

Îmi mut repede privirea.

Kiersten îi șoptește ceva Jennei, Jenna Jessicăi, Jessica Tamarei – și știu că vorbesc despre mine. Nu știu ce minciuni răspândește, ce poreclă isteață mi-o fi dat, însă e limpede că pune ceva la cale.

Dintr-odată, se aude un chiot ascuțit care ne taie răsuflarea și ne face să ne holbăm înspre pădurea întunecată.

– E o stafie, șoptește Jenna. Am auzit că, dacă te apropii prea tare, pot pune stăpânire pe corpul tău. Te pot obliga să faci lucruri pe care nu vrei să le faci.

– Nu așa a pățit Melania Rushik? întreabă Hannah. Am auzit că i-au pătruns în minte, că i-au șoptit lucruri, că au ademenit-o în pădure sub făgăduința unui voal și că atunci când a cedat în sfârșit, i-au aruncat trupul lângă împrejmuire în douăsprezece bucăți.

Zgomotul se aude din nou, iar fetele icnesc și murmură agitate, întrebându-se pe cine vor ataca mai întâi stafiile.

– E un elan, zic eu.

– *Tu* de unde știi? se răstește Tamara.

– Pentru că obișnuiam să merg cu tata în pădurile din nord, cam pe vremea asta, să vedem ce s-a întâmplat cu vânătorii care nu s-au întors la timp să-și vândă blănurile. Își caută o pereche.

– Orice ar fi... e înfiorător, zice Helen, frecându-și nasul de Turturică, pe care o ține sub pelerină.

– Crezi că le știi pe toate, dar nu-i așa, spune Jessica uitându-se urât la mine.

– Știu că am tăiat lemne să ne ajungă toată luna, că am pregătit de mâncare, că am făcut curat, că am construit butoaie pentru apa de ploaie... *Voi* ce ați făcut?

– Vă pierdeți vremea, spune Kiersten zâmbind liniștit. Fiecare zi care trece fără să vă acceptați magia este o zi pierdută.

– Ar trebui să ne culcăm, zic, ridicându-mă și prefăcându-mă a căsca. Mâine ne așteaptă o zi grea... Știi, avem de construit o spălătorie, o cadă...

Lucruri care chiar ne vor ajuta să supraviețuim.

– Poate ai impresia că le ajuți, dar nu e așa, îmi spune Kiersten. Doar le pui piedică.

Mă prefac că n-o aud, dar nu prea mă pricep să joc teatru.

– Sper că e pentru Gertie cea Murdară cada aia, strigă una dintre fetele cu voal în urma noastră. O să aibă nevoie de ea.

Fetele din jurul focului de tabără izbucnesc în râs. Vreau să mă întorc să le zvânt în bătaie, însă Gertie clatină din cap. Scurt. Precis. Mă privește așa cum a făcut-o mama când tata mi-a adus voalul la biserică.

– Oprește-te, îmi spune în șoaptă.

În timp ce restul fetelor trec pe lângă noi în șir și intră în cabana de bârne, o trag pe Gertie deoparte.

– Știu că era litografia lui Kiersten. Ar trebui să le spui celorlalte.

– E treaba mea, îmi spune cu fermitate. Promite-mi că nu te bagi.

– Promit, o asigur, părându-mi rău că am forțat-o. Dar poți să-mi spui măcar de ce ți-ai asumat vina?

– Am crezut c-o să-mi fie mai ușor. Gertie se uită drept în față, dar îi simt emoția din voce. Am crezut că dacă-mi asum vina, o să…

– Veniți? ne strigă Martha, ținând ușa deschisă.

Gertrude intră repede, mai mult decât fericită să încheie conversația.

Așezăm felinarele pe podea și ne vârâm în paturi. Privim la pânzele de păianjen care atârnă de tavanul cu grinzi, încercând să nu ne închipuim ce se întâmplă în jurul focului.

– Dacă e adevărat? rupe tăcerea Becca. Dacă ne pierdem vremea? Știți ce-or să ne facă dacă ne întoarcem fără să fi scăpat de toată magia.

– Tocmai ce-am ajuns aici, zic eu, încercând să-mi găsesc loc printre arcuri. Avem timp pentru toate. Încearcă doar să ne sperie.

– Funcționează, mormăie Lucy trăgându-și pătura până sub nas.

– Eu, una, nu mă grăbesc să-mi pierd mințile, spune Martha.

– Dar eu am fost o întârziată, șoptește Becca în culmea agitației. Dacă se întâmplă la fel cu magia? Dacă îmi vine prea târziu și n-o să pot scăpa de ea la timp?

– Nu e același lucru, zice Patrice.

– *Tu* de unde știi?

În acea clipă, un geamăt jos răsună în pădure. Ne ținem toate răsuflarea.

– E doar un alt elan, așa-i? întreabă Nanette.

Încuviințez din cap, deși nu sunt chiar convinsă.

– Ai văzut cum se uita Kiersten la mine în seara asta? zice Lucy de sub așternuturi. M-a urât dintotdeauna. Am trei surori mai mici... Dacă mă obligă să fac ceva prin magia ei... Dacă mă duc în pădure și nu-mi găsesc trupul…

– Ne lăsăm purtate de val, îi spun. Tocmai asta vrea și ea. Trebuie doar să fim unite. Să fim raționale.

– Dar ai văzut ce poate face Ravenna, îmi amintește Ellie.

– Am văzut doar o fată care ținea în mâini o minge invizibilă.

– Dar am simțit-o, insistă Molly în timp ce-și apasă palmele pe pântece. A fost un moment când am văzut soarele în mâinile ei. S-au contopit.

– Aveam impresia că i se va scurge printre degete, ca un gălbenuș moale, șoptește Ellie.

Vreau să spun ceva, să găsesc o explicație rațională, dar adevărul este că și eu am simțit-o.

– Hei, unde e Helen? întreb, observând că patul ei este gol, că nu se mai aude gânguritul turturelei.

– A rămas lângă foc.

Nanette se uită fix înspre ușă. Poate că interpretez greșit, dar jur că aud tristețe în vocea ei, jinduire.

Poate că-și doresc toate să fi rămas la foc.

Oricât de mult aș vrea să neg, să alung gândul, o parte din mine se întreabă dacă nu cumva Kiersten avea dreptate, dacă nu cumva le pun piedică.

Poate că nu este nimic în neregulă cu anul de grație. Poate că este ceva în neregulă cu *mine*.

În săptămânile care au urmat, cât noi eram ocupate să curățăm resturile pârjolite, să înjghebăm o zonă acoperită pentru gătit, să construim butoaie pentru apă de ploaie, să tăiem lemne, să ne împărțim sarcinile, Kiersten a fost ocupată să le „ajute“ pe fetele cu voaluri să-și accepte magia.

A început cu lucruri prostești, cu provocări mici ca să încerce să-și dezlănțuie magia, cum ar fi să cânte imnuri despre Eva în timp ce împleteau coronițe din flori în roua dimineții, să stea în cerc în jurul copacului pedepsirii spunând povești cu tâlc, dar sarcinile care la început păreau inofensive au devenit infinit de periculoase. La urma urmei, nu așa încep toate lucrurile îngrozitoare? Lent. Banal. O presiune ușoară.

Seară de seară, Kiersten se întorcea de la focul de tabără cu o altă convertită cu ochii sticloși, cu părul răsfirat pe spate, care făcea cine știe ce afirmație fantastică.

Tamara a spus că vântul îi șoptea, iar Hannah a zis că a făcut o floare să se veștejească doar uitânduse la ea. Aș fi putut pune totul pe seama imaginației lor, a condiționării sociale, a superstițiilor, însă nu doar ele aveau parte de experiențe ciudate. Ni se întâmpla ceva și celorlalte. Ceva ce nu puteam explica.

Pe lângă amețeli, pierderea poftei de mâncare și vedere încețoșată, aveam impresia că irisurile ne dispăreau, că negrul eroda orice culoare, orice lumină. Mi-am tot spus că eram doar extenuate sau poate era vreo boală, dar cu cât încercam să pricep mai mult, cu atât lucrurile păreau să se înrăutățească.

Mai era puțin până la luna plină când am sângerat. Toate în același timp, chiar și Molly, ca o haită de lupoaice.

Am încercat să le spun fetelor că doar pentru că nu poți explica ceva nu înseamnă că este magic, dar, rând pe rând, și-au mutat paturile spre cealaltă parte a încăperii, atrase de povești fantastice despre magie și misticism.

Sinceră să fiu, nu le puteam învinovăți. Dintotdeauna fusesem sceptică față de anul de grație, și totuși până și eu începeam să mă îndoiesc de unele lucruri.

De sănătatea mea mintală.

Cu câteva nopți în urmă, în timp ce stăteam în jurul focului, Meg și-a trecut mâna prin flăcări.

– Nu simt nimic, a zis ea.

S-a uitat spre Kiersten și am perceput un schimb între ele, ca un val de energie invizibilă. Poate că a fost doar o plăsmuire a minții mele, poate că a fost magia lui Kiersten, un limbaj pe care eu nu-l înțelegeam, dar în clipa următoare Meg și-a ținut mâna în flăcări până ce pielea i s-a umplut de bășici, de parcă ar fi fost o sută de broaște-bou.

– Ce faci? am țipat și am apucat-o, trăgând-o de lângă foc.

Meg și-a ridicat spre mine ochii mari și negri.

Nu a țipat. Nu a plâns. A râs.

Toate au râs.

Curând au început să circule prin tabără zvonuri ciudate despre activități fantomatice. Dispar obiecte sau se sparg în bucăți în timpul nopții.

Interesant e că stafiile atacă doar lucrurile pe care le-am construit eu, însă nu mă las descurajată.

Chiar dacă situația pare s-o ia razna, încerc să-mi păstrez rutina, să mă țin de sarcini, dar mi-e tot mai greu să mă adun, ca să nu mai zic de celelalte fete. Presupun că este mai atrăgător să stai în jurul focului, vorbind despre stafii și magie, decât să te spetești, însă mi-am promis c-o să-mi țin capul pe umeri. Dacă magia pune stăpânire pe mine, asta e, dar n-o să cedez fără rațiune, fără să lupt.

Dimineață devreme, împreună cu fetele dispuse, ne îndreptăm spre partea de vest a luminișului, să începem un nou proiect zadarnic, dar ne trezim curând pierdute în nori... în vânt... în copaci.

Îmi aduce aminte de femeile din ținut, care-și plimbă ușor degetele peste apă și-și ridică chipurile spre vântul toamnei târzii… Oare asta își amintesc? Oare la asta încearcă să se întoarcă?

Am impresia că-mi lipsește ceva... O piesă-cheie din puzzle. Dar când mă uit la gard, la marea nesfârșită de cedri golași care se întind pe kilometri distanță, îmi dau seama de un lucru: chiar dacă suntem trimise aici împotriva voinței noastre, ca să trăim sau să murim ca animalele, nu am fost niciodată mai libere de atât. Nici nu vom mai fi *vreodată*.

Nu știu de ce gândul ăsta mă face să râd. Nu este deloc amuzant. Dar Gertie, Martha și Nanette râd împreună cu mine, apoi plângem.

Pe drumul de întoarcere mă cuprinde groaza. Poate că e doar de la schimbarea vremii, dar mi se pare mai mult de atât. În fiecare zi încordarea pare să se intensifice. Nu-mi dau seama spre ce anume, însă e palpabilă, se simte în aer.

Le găsim pe fete deja adunate în jurul focului de tabără, hrănindu-se cu propriile șoapte, iar ochii lor închiși la culoare ne urmăresc ca niște bucăți de marnă uscată.

Umplu o carafă cu apă din butoiul pentru ploaie, iau o mână de fructe uscate și nuci din cămară și fugim de privirile lor încețoșate. Ne retragem în cabana de bârne, unde vedem că alte patru paturi au fost mutate în cealaltă parte a încăperii: Lucy, Ellie, Becca și Patrice au cedat. Nimeni nu spune nimic, dar ne întrebăm toate care dintre noi urmează. Nici măcar nu se mai pune problema de „dacă“, ci de „când“.

Un plânset de jale răsună din pădure. Mă înfior. Nu știu dacă este un coșmar sau realitate, dar în ultima vreme am senzația că se contopesc.

Ascult mai atent, însă aud doar calmul îmbătător al somnului peste tot în jurul meu, gânguritul dulce al Turturicii care doarme în brațele lui Helen.

– Totul e în regulă, șoptesc.

– Oare? mă întreabă Gertrude.

Mă întorc pe o parte, cu fața spre ea. Vreau să-i spun că da, dar nu mai sunt nici eu convinsă. Nu mai sunt convinsă de nimic. Mă tot holbez la încheieturile degetelor ei, la cicatricele groase ca niște sfori care lucesc în lumina felinarului, cu nuanțe de rozaliu și argintiu.

– Haide, întreabă-mă, șoptește ea. Știu că vrei să o faci.

– Ce vrei să spui?

Mă străduiesc să mă prefac, dar așa cum a zis și Gertie, nu mă pricep la prefăcătorii. Caut cuvintele potrivite, un mod de-a o iscodi fără s-o jenez și mai mult, fără s-o rănesc și mai tare, dar o zice ea în locul meu.

– Vrei să știi ce era în litografie.

– Dacă nu vrei să-mi zici, înțeleg…

– Era o femeie, șoptește ea. Avea părul lung, răsfirat peste umeri, cârlionți care abia de-i ajungeau până la sâni. O panglică de mătase roșie încolăcită pe după mână, ca un șarpe. Era îmbujorată; avea capul lăsat pe spate.

– Privirea spre Dumnezeu, murmur, gândindu-mă la lecțiile noastre.

– Ba nu, zice ea visătoare. Avea ochii pe jumătate închiși, dar mi s-a părut că se uită drept la mine.

– Avea dureri? întreb, amintindu-mi că am auzit despre niște imagini confiscate de la vânători cu câțiva ani în urmă. Femei legate, contorsionate în feluri păgâne.

– Dimpotrivă. Gertrude își ridică privirea spre mine. Părea fericită. *Răpitoare.*

Imaginația mi-o ia razna. Contravine tuturor învățăturilor pe care le-am primit. Am auzit cu toții zvonurile despre femeile din zona de trecere, că unora dintre ele s-ar putea chiar să le placă, dar femeia aceasta avea o panglică roșie. E limpede că era una dintre noi. Înghit în sec când mă gândesc.

– Ce-i făceau?

– Tocmai asta e, șoptește Gertrude. Era singură. Se atingea *singură.*

Gândul este atât de șocant, încât mi se taie respirația.

– Gertie cea Murdară, șuieră cineva în întuneric și izbucnesc chicoteli în toată încăperea. Glume răutăcioase.

Vreau să le spun că era litografia lui Kiersten, că Gertie și-a asumat vina, dar am făcut o promisiune. Nu e povestea mea, nu pot s-o spun eu.

O privesc cum se afundă înapoi în așternuturi și mi se frânge inima pentru ea.

Ca să-mi limpezesc mintea, ca să nu mă mai gândesc la deteriorarea atmosferei din tabără, mă duc să tai lemne de-a lungul marginii vestice.

Nu mă aștept să mă mai ajute celelalte fete, dar absența lui Gertie mă îngrijorează puțin mai tare. De azi-noapte, când fetele au auzit-o vorbind despre litografie, a fost mai absentă... distantă.

Unele fete au șușotit între ele că probabil își capătă magia, dar eu cred că se simte rușinată, de parcă ar fi pedepsită din nou ca în piață. Vreau s-o ajut, s-o scot din starea asta, însă și mie îmi este greu.

Chiar azi-dimineață m-am simțit de parcă un milion de furnici roșii s-ar fi târât pe pielea mea, dar nu era nimic acolo. Nu știu ce se întâmplă... Nu știu cum să o numesc... Dar tot nu înseamnă că este magie.

În timp ce mă apropii de marginea vestică a luminișului, simt cum mă străbate un val de căldură, de parcă aș arde dinspre interior. Îmi dau jos mantia, o întind pe un butuc și trag adânc aer rece în piept.

– Orice ar fi, orice s-ar întâmpla, va trece, șoptesc.

Apuc toporul și ochesc un pin bătrân. Mă sprijin de el, pentru echilibru, moment în care degetele încep să mă furnice. Cutele adânci din scoarța aspră par să pulseze de energie. Sau poate că eu eman energia. Știu că este de la boală sau orice face ravagii prin tabără, dar mi se pare atât de real, de parcă ar încerca să-mi spună ceva.

Îmi lipesc urechea de scoarță și jur că o aud șoptind. Mă gândesc că probabil magia începe să pună stăpânire pe mine, dar apoi îmi dau seama că sunetul se aude din spatele meu.

Mă uit peste umăr și o văd pe Kiersten stând pe butuc, mângâindu-mi pelerina, trecându-și degetul mare aspru peste firele de lână. Nu știu de cât timp mă privește, dar nu-mi place. Mă uit în spatele ei, întrebându-mă unde sunt restul adeptelor sale, dar cred că e singură.

– Las-o jos. E a mea, îi spun apucând toporul.

– Nu îți vreau pelerina, îmi replică ea împingând-o la o parte. E grea. Nu e de mirare că ești așa musculoasă.

Îmi privesc brațele și știu că nu a zis-o ca pe un compliment.

– Mă simt bine când fac ceva util. Îi smulg pelerina din mâini, apoi o iau pe mine. Ar trebui să încerci și tu.

– Pentru că e cel mai mare păcat pentru o femeie, nu? zice ea, răsucindu-și pe deget un cârlionț luminat de soare. Să nu fie utilă.

Tonul ei mă ia pe nepregătite, dar trebuie să fiu prudentă.

– Ce cauți aici, Kiersten?

– Am nevoie de tine. Cu un oftat, adaugă: *Fetele* au nevoie de tine. Le poți ajuta.

– Dacă are legătură cu magia... Nu pot accepta un lucru pe care nu-l am…

– Ai dreptate. Nici eu nu cred că ai vreo putere magică.

– Poftim? Îmi ridic capul.

– Cred că ai ascuns-o ani de zile, că ai epuizat-o chiar sub nasul nostru. Se ridică și vine cu pași apăsați spre mine. Așa i-ai atras atenția tatălui tău și l-ai făcut să te învețe toate acele lucruri și așa mi l-ai furat pe Michael. Ți-ai irosit magia și acum vrei ca ele s-o îngroape pe a lor. Chiar nu ai pic de decență?

– Decență? Îmi las capul pe spate. Tu vorbești!? Cum rămâne cu Gertie?

– Ce-i cu Gertie? Mijește ochii.

– Poți să nu mai faci pe inocenta. Știu totul.

– Serios? Îmi zâmbește neliniștită. Ar fi păcat ca Gertie să fie prima fată din tabără care cade.

– Nu mă amenința. Apuc mânerul mai strâns. Nu avem de ce să murim aici.

– Toate murim, Tierney. Colțul gurii i se răsucește în sus. În ținut, de fiecare dată când ne iau ceva ne omoară câte un pic. Dar nu și aici... Își desface brațele și trage adânc aer în piept. Anul de grație ne aparține. E singurul loc în care putem fi libere. Aici nu mai trebuie să ne temperăm sentimentele, să ne călcăm pe mândrie. Aici putem fi orice vrem. Și dacă ne dezlănțuim cu totul... Ochii i se umplu de lacrimi și trăsăturile i se îndulcesc când adaugă: Dacă ne dezlănțuim cu totul, nu va trebui să mai simțim acele lucruri. Nu va trebui să mai simțim deloc.

Mă împleticesc în spate și mă sprijin de trunchi, vrând să simt lemnul sub vârfurile degetelor... ceva real, ceva care să mă ancoreze în realitate. Dar este aievea. La urma urmei, Kiersten este om. Cred că în sfârșit o înțeleg. *Se teme.*

O parte din mine vrea să cedeze... să creadă... Aș vrea să fac parte din toate astea, ca să-mi pot dezlănțui furia și să scap de ea, dar nu o pot face. Poate din pricina amintirii fetei din visele mele sau poate din vina mea, dar știu că putem fi mai mult de atât.

– Nu te pot ajuta, șoptesc.

– Atunci nici eu nu te pot ajuta pe tine. Trăsăturile i se înăspresc la loc, formând masca pe care o poartă de obicei. Cred că ai făcut suficient, spune ea întinzându-se să-mi ia toporul. Preiau eu de aici.

După ce mă plimb o vreme de colo colo, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat, ce să fac, mă îndrept spre tabără, ca să le spun celorlalte. Aud voci și închid ochii, încercând să le alung, doar că de data asta nu sunt în mintea mea.

– Așa este bine... Pentru amândouă... Pentru binele taberei.

Mă uit pe după cămară și le văd pe Gertie și Kiersten.

– Hei! strig.

Gertie își ridică privirea spre mine. Are fața roșie și brăzdată de lacrimi.

– Alegerea îți aparține, îi spune Kiersten, după care se întoarce în tabără.

– Ce alegere?... Ce anume e spre binele taberei? întreb eu.

Își șterge fața cu dosul palmei murdare; este limpede că încearcă să-și vină în fire.

– Kiersten a convocat o adunare diseară... de lună plină.

Mă gândesc ce înseamnă asta acasă și îmi strâng mâna pumn, întrebându-mă vârfurile căror degete le voi pierde prima dată.

– Putem să ne facem nevăzute.

– Toată lumea a fost de acord, zice ea privind înspre luminiș. Toată lumea în afară de *tine*.

– Ah. Răsuflu adânc, încercând să nu-mi arăt dezamăgirea.

– Fetele vorbesc... au îndoieli.

– Dar tu? o întreb.

Se holbează la mlădița veștejită de floare de soc pe care o ține în palmă. E o floare veche, rareori folosită acum, dar este simbolul iertării de păcate.

– Ea ți-a dat-o?

Fără să răspundă, Gertie o cuprinde cu degetele, de parcă ar ține un ou fragil.

– Nu poți avea încredere în Kiersten. Nu este Dumnezeu. Nu te poate ierta de un lucru pe care l-a făcut ea. Din pricina ei ai fost pedepsită. Adu-ți

aminte ce ți-a făcut.

Mă întind s-o iau de mâini, să i le întorc, ca să-i arăt cicatricele, dar se trage de lângă mine, împleticindu-se câțiva pași în spate.

– A cerut iertare, murmură ea în cele din urmă, când își recapătă echilibrul. Suntem iarăși prietene.

– Prietene? râd eu.

– Habar nu ai cum este... să fii proscrisă... Să fii exilată.

– Uită-te în jur... Toată lumea m-a abandonat.

– Dar este *alegerea* ta. Clatină din cap. Nu ai vrut niciodată să fii una de-a noastră. Pe chip i se citește durerea. Trebuie doar să-ți accepți magia și…

– Nu pot să accept un lucru pe care nu-l simt. Poate că este o boală, dar orice ni se întâmplă…

– Spune că ești o eretică, zice ea, cu bărbia tremurândă. O uzurpatoare.

Nu știu de ce îmi vine să râd. În ținut, dacă erai acuzată de erezie, nici măcar nu se mai chinuiau cu spânzurătoarea. Te ardeau de vie. Îmi înfășor pelerina mai strâns.

– Kiersten vrea doar să creeze haos, pentru că vrea să dețină controlul.

– Te înșeli, se încruntă Gertie. Chiar crede că dacă-și acceptă magia, dacă se predă întunericului din ea, se va întoarce acasă o femeie purificată. Va scăpa de păcate, o va lua de la început.

– Ce păcate? Păcatul că s-a născut fată?

– Toate am păcătuit, șoptește ea.

Din pădure se aude un croncănit care o face să tresară.

– E doar o cioară, îi zic, dar de data asta nu sunt convinsă. Nu sunt pe deplin convinsă nici măcar că l-am auzit. Îmi ridic privirea și văd norii trecând pe deasupra noastră atât de repede, încât ametesc. Încercând să mă concentrez, reiau: Kiersten a venit să mă vadă azi. Te folosește ca să ajungă la mine, atâta tot.

– Nu e totul despre tine, Tierney.

– Atunci despre ce e? Spune-mi. Ce te supără de fapt?

Își îndreaptă spre mine ochii mari și sticloși.

– Nu vreau să mai fiu Gertie cea Murdară. Vreau doar să înceteze.

– Dacă are legătură cu celelalte fete... pot vorbi cu ele... le pot convinge să…

– Nu mai am nevoie de ajutorul tău.

– Nu înțeleg. Te-a amenințat? Ți-a promis ceva? Îi cercetez chipul, căutând un indiciu de orice fel, dar Gertie se pricepe să se prefacă. Ce-mi ascunzi?

Gertie se uită spre copacul pedepsirii. Nu-i văd expresia, dar observ încordarea din maxilar. Am impresia că-și ține gura bine închisă, ca să nu-i scape nimic fără voia ei.

– Cred că cel mai bine ar fi să nu mai vorbim, îmi spune, apoi li se alătură celorlalte.

*

Îmi petrec restul zilei punând canele la arțari, adunând iască, orice care să-mi țină mintea ocupată, care să mă țină departe de tabără, dar simt că plutesc în derivă, ca o bucată de lemn dus de un torent violent.

Până să mă hotărăsc să mă întorc în tabără, palmele îmi sunt pline de bășici, de nerecunoscut. Nu mă grăbesc; în parte pentru că nu vreau ca Kiersten să creadă că iau în serios adunarea, dar și pentru că o parte din mine este speriată. Le-am auzit fără să vreau pe câteva fete spunând că și-au căpătat magia doar uitându-se la flăcări. Mă tot gândesc că trebuie să existe o altă explicație pentru tot ce se întâmplă. Fără îndoială, suntem mai slabe acum, vulnerabile, dar nu le pot opri dacă vor să cedeze. Oamenii văd ce vor să vadă. Inclusiv eu.

În timp ce mă apropii de foc, nu aud doar lemnul trosnind, ci însuși aerul care le înconjoară pe fetele adunate acolo pare încărcat. În depărtare se aud fulgere și un bubuit de tunet, precum ecoul unei avalanșe de partea cealaltă a lumii.

Din instinct, o găsesc pe Gertie în mulțime, însă nu-mi face semn să mă alătur ei. Nu mă bagă deloc în seamă. Vreau să repar lucrurile, să-i cer iertare pentru orice aș fi făcut de am jignit-o, dar poate că are nevoie de spațiu acum. Ce n-aș da pentru un pic mai mult spațiu! Mă uit la gardul care ne desparte de lumea de afară. Deocamdată, braconierii n-au făcut nici o încercare de-a ne ademeni. Dacă n-aș fi văzut unul cu ochii mei, poate că m-aș îndoi de însăși existența lor. Mă întreb dacă ne urmăresc acum. Dacă pariază care dintre noi va cădea următoarea.

Răsună un tunet. Mai aproape de data aceasta.

– Ascultați. Încearcă să comunice, zice Kiersten.

– E doar un tunet, spune Martha încet.

– Doar un tunet? o mustră Kiersten. Să-ți amintesc povestea lui Eve? Însăși Mama Natură. A fost cândva o fată din anul de grație. Cred că încearcă să comunice cu una dintre noi.

– Ce vrea? întreabă Tamara, înfășurându-se mai tare în pelerină.

– Încearcă să ne avertizeze. Kiersten își pleacă bărbia, iar focul îi aruncă umbre macabre peste trăsăturile feței. Și noi am putea păți ca Eve. Dacă nu ascultăm... Dacă nu ținem cont de avertismentul ei... Privindu-mă fix, Kiersten continuă: Ca unele dintre voi, Eve nu a crezut. I-a râs în față lui Dumnezeu. Și-a păstrat magia, iar când s-a întors acasă, s-a prefăcut că a fost purificată, însă cu fiecare zi ce trecea, magia creștea în ea până nu a mai putut fi stăpânită. Într-o noapte ca aceasta, cu lună plină, și-a ucis toată familia.

Un val de repulsie străbate mulțimea.

– Dacă bărbații din consiliu nu ar fi oprit-o, i-ar fi ucis pe toți.

Eu am crezut mereu că era doar o legendă, o fabulă, dar mă uit în jurul focului și îmi dau seama că fetele o cred cu adevărat.

Kiersten își ridică bărbia și privește în sus la cerul agitat.

– Când au ars-o în piață, cerurile s-au deschis s-o primească și acolo se află acum, ca un semn de aducere aminte pentru noi toate.

Chiar atunci răsună un tunet care ne face să tresărim.

– Ascultați, șoptește Kiersten. Nu se va lăsa ignorată. Dacă îi vorbește cuiva din grup, spuneți-o, revendicați-vă puterea. Doar așa vă puteți mântui.

O fată din spate ridică cu sfială mâna.

– Eu o aud.

Kiersten îi face semn să iasă în față.

Vivian Larson, o fată timidă ca un șoricel, care a primit un voal de la verișorul ei, o persoană căreia Kiersten nu i-a acordat niciodată câtuși de puțină atenție. Cred că nici măcar nu știe cum o cheamă – și iată că Vivi e acum în centrul atenției, se scaldă în aprobarea lui Kiersten.

– Povestește-ne. Ce-ți spune?

– Tot ce ai spus tu, se bâlbâie Vivian și își împreunează mâinile în față. Ne avertizează în legătură cu ce s-ar putea întâmpla.

– A spus cumva că există o eretică printre noi... O uzurpatoare?

Răsună o altă bubuitură de tunet deasupra noastră, iar Vivian mă privește neliniștită. Cum m-a privit și când am găsit-o anul trecut pe pajiște, cu un

băiat dintr-o casă de muncă.

– Nu sunt sigură.

Mă prefac că nu observ, dar simt cum mă privesc din toate direcțiile.

– Toate la timpul lor. Continuă să asculți, draga mea.

Kiersten trage de panglica roșie a lui Vivi, trecându-și mâinile prin părul ei neîngrijit și unsuros. Vivi zâmbește către lună, de parcă tocmai a fost eliberată de diavol. De *mine*.

– Sper doar că nu este prea târziu pentru voi, celelalte. Kiersten se plimbă în jurul focului. Toate lucrurile pe care le-ați construit, la care ați muncit, sunt fără noimă, spune ea împingând cât colo niște pirostrii.

– Ba nu sunt fără noimă, răbufnesc eu fără să vreau. E limpede că ai beneficiat și tu de toată munca noastră sârguincioasă.

Kiersten se întoarce spre mine cu o concentrare care-mi dă furnicături.

– Dacă ne simțim comod și mâncăm bine, nu vom ajunge la magia noastră. Am fost trimise aici ca să suferim, ca să ne descotorosim de otrava din noi. În lumina focului, ochii îi par sălbatici, amenințători. Suntem aici pentru că Eva l-a ispitit pe Adam cu magia ei. L-a otrăvit cu fructul copt. Știi ce se va întâmpla dacă nu ne folosim magia, dacă nu scăpăm de demonii noștri. Ai văzut ce se întâmplă cu fetele care se întorc și care încearcă să-și păstreze magia: sunt trimise la spânzurătoare sau chiar mai rău.

Un fior de teamă străbate mulțimea... Și pe mine.

– Dar dacă Tierney are dreptate? întreabă o voce subțire din spate. E Nanette. Doarme în patul de lângă mine. Dacă e doar imaginația noastră sau un fel de boală?

În loc să răbufnească furioasă, Kiersten se liniștește. Înfricoșător de mult.

– Are de-a face cu visele imorale ale lui Tierney?

Privesc în jurul focului de tabără, întrebându-mă care dintre fete i-a spus, dar am alte probleme acum, mai mari.

– Nu înțelegeți ce face? Vă umple capul cu gânduri necinstite. Încearcă să vă distragă atenția de la sarcina pe care o aveți de îndeplinit, continuă Kiersten. Nu e specială. Uitați-vă la ea. Nu reușește să-și păstreze nici măcar singura aliată adevărată pe care o are.

Kiersten se uită drept la Gertrude și cele mai negre temeri mi se confirmă. Doar se folosește de ea ca să ajungă la mine. Iar Gertrude o știe.

– Tierney vrea să vă păstrați magia, iar când vă veți întoarce în ținutul Garner veți fi trimise la spânzurătoare. E felul ei de a scăpa de noi.

– De ce aș vrea să fac așa ceva? Suntem toate în aceeași situație. Împreună.

– Împreună? râde ea. A încercat să se înțeleagă cu vreuna dintre voi acasă? A arătat vreodată o urmă cât de mică de interes față de obiceiurile noastre? Iată în *ce* constă magia ei. Ne întoarce pe una împotriva alteia... A ceea ce suntem... A ceea ce suntem menite să facem.

– Minți, îi spun, dar nimeni nu pare să mă mai asculte.

– Tu, zice Kiersten arătând spre o fată din mijlocul grupului.

E Dena Hurson. Înaintează șovăielnic.

– Nu ai spus tu că puterea magică din familia voastră este comunicarea cu animalele?

– Ba da... Dar...

– Dezbracă-te.

– Poftim? întreabă ea, împreunându-și brațele peste piept.

– M-ai auzit. Dezbracă-te. Kiersten își trece mâna în jos peste cosița Denei și îi șoptește la ureche: Te voi ajuta. Te voi elibera.

Dena se uită în jurul focului, dar nimeni nu îndrăznește să intervină. Nici măcar eu. Respiră tremurat și își dă jos pelerina, cămașa, hainele de dedesubt.

În timp ce stă acolo, tremurând, încercând să se acopere cum poate mai bine în lumina lunii, Kiersten se duce în spatele ei și își apasă palmele pe abdomenul ei inferior.

– Ar trebui să o simți chiar *aici,* zice ea răsfirându-și degetele. Simți căldura? Simți cum te furnică? De parcă sângele vrea să iasă la suprafață, să urle?

– Da, șoptește Dena, abia capabilă să respire.

– E magia ta. Apuc-o, primește-o, trage-o afară.

Dena își umflă pieptul de câteva ori și apoi închide ochii.

– Cred că simt ceva.

– Acum pune-te în patru labe, îi poruncește Kiersten.

– De ce?

– Fă cum îți spun.

Dena se supune. Vreau să intervin, s-o salvez de la umilire, dar este deja sub vraja lui Kiersten. Toate sunt. Poate că și eu, pentru că nu reușesc să îmi mut privirea de la ele.

În timp ce Kiersten îi dă jos panglica roșie, eliberându-i părul roșcat-cafeniu, Dena își înfige unghiile în pământ.

Fetele privesc cu fascinație cum Kiersten se plimbă în jurul ei, strângând panglica roșie în mână.

– Ia legătura cu animalele din pădure. Simte-le prezența.

– Nu știu cum, îngaimă Dena.

Kiersten o lovește cu panglica roșie peste dos. Sunt convinsă că nu doare, dar o surprinde… Ne surprinde pe toate.

– Închide ochii! Simte fiecare inimă care bate în pădure. Găsește una. Concentrează-te pe ritmul acela, îi ordonă în timp ce se plimbă în jurul ei.

– Aud ceva, murmură Dena și își înalță capul, încordându-și privirea spre pădure. Simt căldură. Sânge. Duhoarea de blană udă.

Din pădure se aude un urlet și toată lumea își ține răsuflarea.

Kiersten o trage de păr în spate și-i poruncește:

– Răspunde!

În timp ce Dena urlă la rândul ei, întinzându-și gâtul cât poate de tare, îi văd fiecare tendon încordându-se după magie. Tânjind după măreție. Năzuind să fie umplută cu ceva mai măreț decât ea însăși.

Când Kiersten este în sfârșit mulțumită, îi dă drumul. Dena se ridică în fața noastră: este îmbujorată, are părul desfăcut vâlvoi, lacrimile îi curg șiroaie pe față, ochii îi sunt sticloși și încărcați de nebunie.

– Magia este reală, ne spune.

Urlă încă o dată, după care se prăbușește în brațele lui Kiersten.

Mă trezesc și aud râsete înăbușite; am sânge pe mâini și între picioare.

Mă ridic în șezut în pat și îmi dau seama că sunt singură în partea mea din cabana de bârne, iar lichidul de un roșu aprins îmi trece prin lenjerie, în timp ce fetele mă arată cu degetul și chicotesc, acoperindu-și gura cu mâinile.

– Eu am făcut să se întâmple așa. Kiersten râde, ținând în mână o pană lungă cu vârful acoperit de sânge.

Mă uit la Gertie, dar refuză să mă privească în ochi.

Îmi apuc cizmele și fug cât pot de repede din cabana înăbușitoare. Mă îndrept spre butoiul pentru apă de ploaie, ca să mă spăl, dar descopăr că a fost zdrobit în bucăți. Era ultimul meu butoi. Am petrecut săptămâni întregi îndoind lemnul întocmai cum trebuie și, întrucât se schimbă vremea, va fi aproape imposibil să fac altul înainte de primăvară. Kiersten va da vina pe

stafii, însă știu că ea este răspunzătoare. Obrajii mi se aprind de mânie. Sunt furioasă, dar trebuie să îmi păstrez cumpătul. Probabil că mă privesc chiar acum și cel mai rău lucru pe care-l pot face este să le arăt că m-au afectat.

Mă duc glonț spre fântână și încerc să împing găleata într-o parte, dar a înghețat bocnă. Mă străduiesc s-o desprind, moment în care aud un sunet foarte straniu.

Cineva cântă. Sau cel puțin așa mi se pare.

Las baltă fântâna și mă îndrept spre poartă. Văd o mică siluetă cocoșată pe pământ. Voce pițigăiată, mică de statură... Preț de o clipă cred că este fetița din visele mele. Vreau să fug spre ea, dar mă forțez să-mi măsor pașii. *Să nu ai încredere în nimeni. Nici măcar în tine însăți.* Cuvintele mamei mele îmi răsună în minte.

Mă ghemuiesc în fața ei, dar nu-i văd chipul. Cu mâinile tremurânde, îi ridic voalul murdar. E Ami Dumont. A fost atât de tăcută, de neînsemnată, încât aproape că am uitat că era și ea aici.

Mă aplec spre ea și ascult ce cântă.

Eve cea cu părul bălai se leagănă încet la fereastră,

Vântul suflă, noaptea se scurge, pentru toți cei pe care i-a blestemat ea plânge.

E un cântec de leagăn vechi; nu m-am gândit niciodată cu atenție la el în copilărie, dar acum, aici, în clipa asta, cuvintele lui capătă un cu totul alt sens.

Fete dragi, de nu sunteți cu luare-aminte, veți sfârși devreme în morminte.

Nu veți avea vreodată prunci, nici griji pe care…

Se oprește brusc din cântat și se holbează drept la poartă; începe să răsufle întretăiat, dar în alt ritm decât gâfâielile pe care le aud. Mă uit în spate, urmărindu-i privirea. La început văd doar poarta, cu zgârieturi adânci în lemnul greu, dar dincolo de ea, prin crăpăturile înguste dintre bușteni, văd ochi... ochi întunecați care se holbează la noi.

– Îți simt mirosul de sânge, îmi explică Ami zâmbind.

Mă dau în spate, încercând să mă îndepărtez de orice s-ar întâmpla aici, dar vederea mi se încețoșează. Mă clatin prin luminiș, căutând ceva de care să mă agăț. Fântâna. Dacă aș putea lua niște apă… Mă întind după

marginea din piatră, dar mi se înmoaie picioarele. Mă izbesc cu capul de suprafața dură și mă prăbușesc ca un sac de oase.

În timp ce vederea mi se limpezește, aud pe cineva spunând:

– Trebuie doar să alergi până la dumbravă și înapoi.

Îmi las capul pe spate și le văd pe fete adunate în fața porții.

– De îndată ce îți vei accepta magia, îți voi desface cosița, zice Kiersten, de parcă ar vorbi cu un copil. Poți fi ca noi.

Mi-e mult mai greu decât am crezut să mă ridic pe picioare. Capul îmi zvâcnește. Din pricina amețelii, văd gardul când limpede, când neclar, ca la cadranul de la microscopul tatei.

– Poți să o ții pe Turturică pentru mine? Helen îi întinde pasărea lui Kiersten.

Kiersten se înfioară și o împinge pe Jessica în față să o ia.

– Cel mai mult îi place să o ții cuibărită sub bărbie, adaugă Helen.

– Stai, bâigui împleticindu-mă spre ea. Nu poate pleca din împrejmuire. Sunt braconieri afară.

Jenna îmi aruncă o privire exasperată.

– Am crezut că ai murit.

– Mda... Nu aveți voi norocul ăsta. Trec pe lângă ea. Helen, nu poți face asta.

– Dar sunt invizibilă, zice ea rânjind.

– De când?

– Pleacă de aici, îmi spune Tamara și mă împinge la o parte. Nu că ar avea nevoie de ajutor, dar Ami îi distrage pe braconieri lângă gardul de est cu cântatul ei oribil.

Mijesc ochii spre est. Mi se pare că văd silueta minusculă a lui Ami ghemuită lângă împrejmuire, dar nu pot fi sigură.

Mă împleticesc ca nebuna prin mulțime, căutând pe cineva care să-i bage mințile în cap lui Helen, și o văd pe Gertie.

– Trebuie să faci ceva, îi șoptesc.

Deși își întoarce privirea, prefăcându-se că nu aude, în ochi i se citește o teamă reală.

– Trebuie doar să te concentrezi. Să-ți simți magia, zice Kiersten, apăsându-și palma pe burta lui Helen. Ține minte, dacă se întâmplă ceva, pot oricând să-mi folosesc magia ca să-i determin pe braconieri să facă ce vreau eu.

Helen își ridică privirea spre ea și încuviințează, dar îmi dau seama că nu se simte bine... Nu e pe deplin prezentă. Seamănă cu o păpușă, ca acelea pe care le face doamna Weaver, cu ochi mari care clipesc.

– Am să te las chiar și să porți voalul meu. Pentru protecție, îi spune Kiersten așezându-i pânza pe cap. Iată cât de mult cred în tine.

– Hei, dar e voalul *meu*! exlamă Hannah din mulțime, însă fetele îi fac repede semn să tacă.

În timp ce Kiersten îi trage voalul peste față, fetele deschid poarta. Știu că ar trebui să mă întorc, să plec de acolo; Helen a ales, dar mă tot gândesc la cicatricele de pe picioarele ei, cele pe care i le-a făcut mama ei pentru că visa.

– Un sâmbure de bunătate, șoptesc.

Mă îngrozește doar gândul de a mă apropia de poartă, darămite să ies pe ea, dar nu pot lăsa să se întâmple una ca asta.

Mă îmbrâncesc printre fete și o iau la goană după ea. Unele dintre ele strigă la mine să mă întorc, dar Kiersten spune:

– Lăsați-o să se ducă.

În clipa în care ies din siguranța taberei, forța brutală a vântului care suflă dinspre lacul întins îmi taie răsuflarea. Mă împleticesc în spate câțiva pași. Întinderea, nimicnicia... Poate că am stat închisă prea mult timp, dar aici nu mă simt deloc liberă, ci doar... expusă.

Se aude un croncănit în depărtare și îl simt cum mi se strecoară pe sub piele. Nu îmi dau seama dacă este real sau închipuit, dar îmi dă imboldul necesar ca să mă concentrez pe ce am de făcut.

Cercetez cu privirea întinderea vastă, culorile mute ale toamnei înlocuite lent de cele ale iernii, de la albastru la gri, de la verde la bej, și zăresc o mișcare ca prin ceață. Voalul lui Helen se agață de ea ca un nor de țânțari de râu.

Când se aude al doilea croncănit, știu că este real, pentru că Helen încremenește locului. Alerg spre ea, făcându-i semn să se întoarcă, dar privește fix spre nord. Întorc capul și văd un braconier alergând spre ea. Doar imaginea lui mă amețește. E acoperit din cap până în picioare cu o pânză transparentă de culoarea cărbunelui. Are o lamă scânteietoare în mână și aleargă drept spre ea. Îmi doresc cu toată ființa să mă întorc, dar nu pot s-o las să moară așa. Pentru nimic.

Iuțesc pasul și o strig.

Mă privește, panicată.

– Mă poți vedea?

– Fugi. O îmbrâncesc înapoi spre tabără și apoi o iau la sănătoasa în direcția opusă. Fugi! țip.

Mă uit peste umăr, ca să mă asigur că braconierul a mușcat momeala, dar mă împiedic de o rădăcină de copac și cad grămadă pe pământul rece. În loc să închid ochii și să mă pregătesc pentru ce va urma, mă întorc pe spate, ca să-mi înfrunt călăul. Ridică lama ca să mă lovească… și se oprește.

– Lovește-mă, se aude o șoaptă ușoară din pânza subțire care-i acoperă nasul și gura.

Nu îmi dau seama dacă el a spus-o sau dacă boala face ravagii, dar nu am de gând să aștept să aflu.

Îmi strâng genunchii la piept, apoi îl lovesc cât pot de tare. Se clatină în spate, apoi se încovoaie și cade la pământ.

Mă gândesc să-i iau cuțitul, să-i tai gâtul pe loc, dar ceva din privirea lui… ceva din ochii lui... Mă întreb dacă este același braconier pe care l-am întâlnit pe potecă... cel care mi-a mai dat o dată drumul. Mă aplec deasupra lui, sunt convinsă că el este. O simt. Mă întind să-i dau jos pânza care-i ascunde chipul, dar aud croncănituri din toate direcțiile. Mă dau în spate și o iau la fugă spre poartă.

Helen intră în tabără, iar poarta începe să se închidă. Mă gândesc că sigur este o greșeală, pur și simplu nu mă văd încă, însă aud scrâșnetul zăvorului și știu că este mâna lui Kiersten la mijloc.

Din pricina strigătelor febrile ale braconierilor și a țipetelor fetelor, nu pot să gândesc, nu pot să respir. Îmi mișc picioarele cât pot de repede, simt deodată cum amețesc, cum se înclină pământul pe care alerg, dar nu-mi permit să cedez. Dacă nu reușesc să sar gardul, mă voi întoarce acasă doar într-un șir de sticle frumoase. Sar pe poartă și mă apuc de panglicile fetelor moarte, trăgându-mă în sus, iar când rămân fără panglici, îmi înfig unghiile în lemnul crăpat și mă târăsc până la marginea de sus. Mă împing în picioare, încercând să găsesc puncte de sprijin, dar zici că am coapsele din plumb. Îl văd pe unul dintre braconieri ajungând destul de aproape de mine încât să mă atingă cu lama, așa că mă forțez cu toată ființa și reușesc să trec peste gard, dar de cum ating pământul de partea cealaltă, Kiersten se năpustește asupra mea.

Cu nările umflate, cu ochii plini de mânie, mă țintuiește la pământ și-mi apasă toporul pe gât.

– De ce ai făcut asta? mă întreabă pe un ton poruncitor. De ce te-ai băgat? Aproape că a fost ucisă din pricina ta.

– Ba am *salvat-o*... mă forțez să rostesc, pentru că lama mă apasă tare pe gât. Dacă nu m-aș fi băgat, ar fi fost…

– Perfect în regulă! țipă Kiersten, cu venele de la tâmple umflate. Și pe *tine* cine crezi că te-a salvat? Apăsând și mai tare lama de oțel, continuă: *Eu* te-am salvat. *Eu* l-am făcut pe braconier să se oprească. Toate fetele au văzut. Se uită în spate, spre mulțimea de fete. Ne negi în continuare magia?

Încerc să vorbesc, dar mi-e teamă. Mi-e teamă să nu apese lama și mai adânc, dar mi-e și mai teamă de răspunsul meu.

– Nu... Nu știu de ce s-a oprit, îngaim, cu ochii înlăcrimați. Dar s-a mai întâmplat o dată... Pe potecă.

Kiersten clatină din cap dezgustată.

– Dacă vrei să-ți negi magia, să riști să fii spânzurată la întoarcere, n-ai decât. Dar nu le târî și pe celelalte după tine.

Îndată ce retrage lama inspir adânc, apucându-mă cu mâinile de gât.

Kiersten se ridică și se întoarce spre mulțime.

– Am încercat s-o ajutăm, dar am pierdut-o. Cine va fi prins că se însoțește cu această eretică va fi pedepsit.

Întinsă pe jos, le privesc întorcându-se spre tabără și o văd în ochii lor: este ultima dovadă de care aveau nevoie, în timp ce eu le puteam oferi doar un vis uzat.

Dar știu ce am văzut. Știu ce am simțit.

Ele o pot numi magie.

Eu o pot numi nebunie.

Dar un lucru este cert.

Nu există strop de îndurare aici.

Chiar înainte de ivirea zorilor, un val dezgustător de croncănituri răsună prin pădure, iar când soarele se înalță, lent și dens peste gardul de est, nu o mai văd pe Ami lângă poartă. Le aud pe fete șoptind, spunând că Kiersten a obligat-o, ca să nu mai cânte cântecul acela, dar am văzut-o în ochii lui Ami cu mult înainte de anul nostru de grație. A fost mereu mult prea delicată pentru această lume. Și acum nu mai este.

Nimeni nu-mi mai vorbește. Nici măcar nu se mai uită la mine.

Întrucât mi-au distrus toate butoaiele pentru apă de ploaie, nu am de ales decât să beau din fântână, dar de fiecare dată când mă apropii de ea, mă alungă.

Mă târăsc de-a lungul perimetrului și ling roua de dimineață de pe frunze, lucru care mă face doar să-mi doresc și mai tare să beau apă. Îmi simt limba îngroșată, de parcă mi-ar umple toată gura, și uneori am impresia că se tot umflă, amenințând să mă sufoce.

Mă plimb de-a lungul gardului în formă de semilună, de la marginea dinspre vest a luminișului la cea dinspre est, și ascult apa lacului care vine și se retrage năvalnic, dar mai aud și altceva: răsuflare. Greoaie. Constantă. Ca o umbră vie. Uneori mă conving că e Michael și umblă alături de mine, dar Michael îndruga mereu vrute și nevrute. Sau poate că e Hans, dar nu mi se pare a fi o prezență protectoare. Tăcerea mă ucide. Tăcerea, certitudinea că e braconierul.

– Știu că ești acolo, șoptesc eu.

Mă opresc brusc și ascult, dar nu aud nici un răspuns.

Simt că înnebunesc și poate că așa este. Cred că am înnebunit în clipa în care am ajuns în locul acesta blestemat, dar vreau să știu de ce nu m-a ucis pe potecă, de ce mi-a dat drumul când m-am dus după Helen. Știu că nu a fost magia lui Kiersten, pentru că nu a fost în preajma mea prima dată. Așadar, de ce s-a oprit?

Seara, ademenită spre foc de mirosul de tocăniță fierbinte, mă pun la capătul rândului de fete. Știu că îmi asum un risc, dar sunt prea înfometată ca să-mi mai pese. Fără hrană sau apă nu voi rezista mult timp.

Când ajung în față, întind castronul. Katie răzuiește o ultimă lingură de mâncare de pe fundul ceaunului și o varsă pe jos. Stomacul îmi chiorăie furios. Nu-mi permit să fiu mofturoasă.

Mă aplec să ridic mâncarea de pe jos și s-o pun în castron, dar Katie o calcă cu cizma și văd cum sosul iese pe lângă marginile tălpii pline de noroi.

Mă uit la celelalte fete, așteptând ca cineva să-mi ia apărarea, dar nu o face nimeni. Mă doare. Mai ales după tot ce am făcut ca să încerc să le ajut... Pentru tabără.

Inspir ca să-mi fac curaj și, trecând pe lângă privirile lor încruntate, mă duc spre cabana de bârne, unde descopăr că patul meu nu mai este la locul lui, iar lucrurile mi-au dispărut. Aș putea să iau din colț cadrul de pat rămas de la o fată moartă și să-l târăsc aici, să le las să râdă pe înfundate de

mine, dar sunt prea obosită. Obosită să lupt, obosită să-mi pese, obosită de tot. Mă fac covrig pe podea și încerc să nu plâng, dar cu cât încerc mai tare, cu atât este mai rău.

Când ușa de la cabana de bârne se crapă, îmi țin răsuflarea, rămân nemișcată. O pereche de cizme se îndreaptă spre mine. Mă simt ca oposumul pe care l-am găsit cu Michael pe drumul care duce spre pajiște, acum câteva veri. Am crezut că era mort, dar numai se prefăcea. Pe atunci mi s-a părut o stratagemă inutilă, dar ce altceva poți face când te simți întru totul lipsit de apărare? Depășit numeric. Înfrânt.

Pașii se opresc chiar lângă partea de jos a spatelui meu. Mă pregătesc pentru impact, dar aud o bufnitură ușoară pe podea, apoi pași care se îndepărtează. Apuc felinarul și reușesc să întrezăresc tivul unei pelerine de culoarea mușchiului ieșind din cabana de bârne. Gertie.

Și, în locul unde s-a aflat ea mai înainte, un cartof mic.

Îl înșfac și-mi înfig dinții în el. Are coaja opărită. Îmi arde gâtlejul de nici măcar nu-i simt gustul, dar nu-mi pasă; aș da orice pentru un moment de căldură. Mă stăpânesc cu toată ființa să nu-l înghit pe nemestecate, dar trebuie să fiu deșteaptă. La urma urmei, nu știu cât va dura pedeapsa mea. Îmi vâr jumătatea rămasă în buzunar și simt o fărâmă mică de speranță.

– Tu! zice Kiersten atât de tare, că ar putea trezi toată insula. Ai furat din cămară! Cum îndrăznești?

– Ce? Mă chinui să mă proptesc pe coate. Ba nu am făcut așa ceva.

– Golește-ți buzunarele, țipă Kiersten.

„Cartoful", îmi dau seama.

– Țineți-o nemișcată, ordonă Kiersten.

Celelalte fete mă apucă strâns, în timp ce Kiersten îmi scotocește prin buzunarele pelerinei.

Rânjește satisfăcută când îmi scoate cartoful rece pe jumătate mâncat din buzunar.

– Ea ne-a spus că trebuie să facem rații, să avem încredere una în alta, zice Jenna.

– Doar ca să ne poată fura, se aude o voce șuierătoare din spatele meu și îi simt răsuflarea pe gât.

– Nu l-am furat. Jur…

– Atunci cine ți l-a dat? întreabă Kiersten.

Mă uit agitată la Gertie.

– L-am... L-am găsit.

– Minți, îmi zice ea clocotind de furie.

Fetele mă apucă mai strâns.

– Și ce se întâmplă cu fetele care răspândesc minciuni? întreabă Kiersten.

– Își pierd limbile, răspund fetele la unison.

Kiersten îmi zâmbește de sus. Cunosc zâmbetul acela.

– Aduceți cleștele.

În timp ce gloata mă târăște din cabana de bârne înspre copacul pedepsirii, le cer urlând să se oprească, dar știu că este în zadar. Kiersten este singurul Dumnezeu aici și vrea ca toată lumea să o știe.

Ellie vine țopăind spre noi, are în mână o clemă de fier ruginită.

Kiersten mă apucă de față, atât de strâns, încât îmi simt dinții crestându-mi interiorul obrajilor.

– Scoate limba, îmi poruncește.

Clatin din cap, iar ochii mi se umplu de lacrimi fierbinți care îmi încețoșează vederea. În momentul acela o aud pe Gertie strigând:

– Opriți-vă! Eu am fost. Se îmbrâncește prin mulțime ca să ajungă la noi. Eu i-am dat cartoful, zice ea, trăgând-o pe Kiersten de lângă mine.

– Cum ai putut să faci așa ceva? Ochii lui Kiersten se umplu de lacrimi. După ce ți-am oferit o a doua șansă? După ce te-am iertat?

– Ai iertat-o? răbufnesc. Tu ar trebui să o implori pe Gertie să te ierte. Știu ce ai făcut. Era litografia *ta*. Tu ai luat-o din biroul tatălui tău și ai dat vina pe Gertie. I-ai distrus viața.

Kiersten ridică din sprânceană.

– Așa ți-a zis?

– Haide, Tierney, să mergem, spune Gertie luându-mă de braț.

– Da, era litografia tatei, zice Kiersten. Dar nu de aceea a fost acuzată de desfrânare.

– Te rog... oprește-te. Gertie clatină din cap, cu o mină bântuită.

– Știi ce a făcut? rostește Kiersten cu o furie clocotitoare.

– Nu o asculta, mă îndeamnă Gertie, dar nu mă mișc din loc.

– A încercat să mă sărute. Și am știut pe loc ce era... ce voia. Cu bărbia tremurându-i de furie, Kiersten continuă: Voia să fac lucrurile mârșave din imagine. Să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu.

Simt cum Gertie se lasă cu toată greutatea pe mine și îmi dau seama că probabil i s-au tăiat genunchii. O cuprind mai tare cu brațul și facem primul

pas spre cabana de bârne, dar apoi văd cum capul i se duce pe spate.

Mi se face greață și îmi îngheață sângele în vine când aud râcâitul lamei trecând peste țeasta ei.

Mă răsucesc și o văd ghemuită la pământ lângă mine, iar pe Kiersten deasupra, cu cosița ei împletită cu panglică încolăcită în jurul pumnului. La capătul ei, dintr-un petic de scalp însângerat, picură stropi de sânge în lumina lunii.

– Ești un monstru, rostesc eu în șoaptă.

– Și tu ești o proastă, zice Kiersten rotindu-și umerii în spate. Dar nu sunt lipsită de milă. Te las să alegi. Acceptă-ți magia… sau înfruntă pădurea.

Fetele stau nemișcate, așteptând cu nerăbdare.

Mă uit la Gertie, dar e ghemuită la pământ, legănându-se înainte și înapoi, ca un scrânciob rupt.

– Nu pot, murmur. Nu pot accepta un lucru pe care nu îl simt.

– Așa să fie, spune Kiersten fluturând scalpul lui Gertie. La revedere.

– Acum? zic eu în timp ce mă străduiesc să îmi controlez răsuflarea. Nu pot… E întuneric… Măcar dă-mi timp până mâine dimineață.

– Mila mea s-a epuizat.

– Stai. Pot să încerc. Ce vrei să fac? Să mă dezbrac, să urlu la lună? Vrei să-mi vâr mâna în foc, să mă rostogolesc prin frunzele de oțetar?

– Ați auzit ceva? exclamă ea batjocoritor, lovind aerul cu palma. Un țânțar enervant îmi bâzâie în ureche.

– Sau accept pedeapsa. Vrei să îmi tai un deget, o ureche, cosița? Fac orice vrei, dar nu mă obliga să…

– Scăpați de ea.

Fără urmă de șovăire, fetele apucă pietrele din jurul focului și încep să le azvârle în mine. Una îmi zbârnâie pe lângă ureche, aproape lovindu-mă în tâmplă, așa că o iau la sănătoasa.

Ramuri usturătoare îmi biciuiesc pielea în timp ce înaintez prin desiș. Îmi ridic privirea spre cer, ca să-mi dau seama unde mă aflu, însă luna și stelele sunt ascunse de nori, de parcă n-ar putea îndura să vadă ce se petrece. Fug, dar ceva mă apucă de fuste. Încep să lovesc cu sălbăticie cu pumnii, dar nimeresc doar un tufiș. Încerc să mă descâlcesc și atunci îl aud în spatele meu. Sau poate chiar lângă mine. Să fie o stafie care încearcă să pună stăpânire pe trupul meu? Sau un animal sălbatic înfometat după carne de om? Orice ar fi, îl simt peste fiecare bucățică de piele. Ceva mă privește.

Îmi eliberez fusta și o iau la sănătoasa în direcția opusă, sau cel puțin așa cred, că este în direcția opusă. Inima îmi bate cu putere, membrele mă ard de la efort, dar mintea mi-e goală și o parte mai adâncă a mea preia controlul.

Mi se pare că alerg prin întuneric, orbește, ore întregi, până mă lovesc de ceva tare.

Uluită din pricina impactului, mă împleticesc în spate; șocuri de durere surdă îmi ricoșează prin membre. Prima dată cred că m-am lovit de un copac uriaș, dar întind mâna, îl ating și-mi dau seama că este prea neted, de parcă ar fi fost curățat.

Gardul! Mă prăbușesc la pământ lângă el, bucuroasă să descopăr un lucru cunoscut. Un lucru care să mă ancoreze în realitate. Pe măsură ce fierbințeala evadării se risipește, încep să simt frigul. Mă înfășor mai tare cu pelerina, moment în care aud o răsuflare greoaie. Sper că este a mea, dar o aud și după ce-mi acopăr gura cu mâinile, la fel de constantă precum ceasul cu pendulă de pe holul nostru de la intrare.

– Tu ești? șoptesc printre degetele tremurătoare.

Nu primesc nici un răspuns, dar jur că-i simt căldura trupului scurgându-se prin crăpăturile din lemn. E același sentiment pe care l-am avut când ne-am întâlnit prima oară pe cărare.

– De ce nu m-ai ucis? întreb, apăsându-mi palmele de gard. De două ori mi-ai dat drumul. Trebuie să știu.

Ascult cu atenție. Aud sunetul unei lame scoase din teacă.

– Nu mă vei răni, murmur, sprijinindu-mi obrazul de lemnul crăpat. Știu că n-o vei face.

Când cuvertura de nori se risipește, dând la iveală o lună plină și un pâlc de stele strălucitoare, o lamă țâșnește prin deschizătura îngustă din gard, crestându-mi bărbia.

Sar în picioare. Mișcarea bruscă mă amețește, sau poate este din pricina sângelui cald care mi se scurge pe gât. În timp ce oțelul scânteietor se retrage, mă uit prin despicătură și văd doi ochi reci, închiși la culoare, holbându-se la mine. Răsuflă atât de greoi, încât nu aud nimic altceva. Mă împleticesc câțiva pași în spate, apoi lumea se răstoarnă cu susul în jos, iar eu mă prăbușesc pe pământul rece și tare, în timp ce un voal de întuneric mă învăluie ca o pătură groasă de plumb.

IARNA

Ramuri osoase sclipitoare se leagănă amenințător deasupra mea. Răsuflarea îmi atârnă grea în văzduh. Mă proptesc ca să văd mai bine împrejurimile și tresar când vântul aspru mă lovește peste bărbie. O ating: sângele închegat și lipicios, mizeria de sub unghii, tăietura care ustură.

– Noaptea trecută a fost aievea, șoptesc.

Mă uit prin despicătura din gard pe unde a pătruns lama. Oare cum de m-am gândit că nu m-ar răni? Nu-i mai aud răsuflarea, dar nu-s atât de naivă încât să mă apropii ca să mă asigur. După cum spunea tata, una dintre cele mai mari calități ale mele e că nu trebuie să învăț o lecție de două ori. Poate că braconierul m-a crezut moartă și și-a văzut de drum. Mi se face rău când mă gândesc că m-a privit cum stăteam acolo, fără cunoștință, sângerând.

Arunc o privire spre pădurea deasă care mă desparte de tabără și știu ce am de făcut. Cu sau fără stafii, nu mai rezist o zi fără apă. Gâtlejul mă doare doar gândindu-mă la ea. Sigur și animalele beau de undeva.

Mă ridic în picioare, dar amețesc din nou. Trebuie să mă aplec și să-mi sprijin mâinile pe genunchi, pentru ca lumea să nu se mai învârtă în jurul meu. Îmi vine să vărs, dar încerc și nu iese nimic de câteva ori. Absolut nimic. Nici măcar scuipat.

Mă țin de un puiet, pentru echilibru, și fac un prim pas înapoi în pădure. Vântul ce suflă printre ramurile înalte, făcându-le să foșnească, îmi intră până în oase. Până și sunetul pământului care scârțâie sub cizmele mele mi se pare sinistru.

Înainte iubeam pădurea. Îmi petreceam fiecare moment din timpul liber explorând adâncimi cu comori ascunse, însă acum lucrurile stau altfel.

Se aude un țipăt strident de pasăre, ca un strigăt de alarmă. Și nu pot să nu mă întreb dacă avertismentul este pentru celelalte păsări sau pentru mine.

– Semăn cu tata, șoptesc îndreptându-mi spinarea.

Cred în medicină. În fapte. În adevăruri. N-o să cad în mrejele superstițiilor. Poate că stafiile îți pot face rău doar dacă crezi în ele. Trebuie să gândesc așa, pentru că sunt cu nervii întinși la maximum.

Nu știu unde mă aflu, cât de mult m-am îndepărtat de tabără noaptea trecută, iar când îmi ridic privirea ca să mă orientez, nici cerul nu mă ajută. Pare mânjit cu humă de râu, o întindere monotonă, nesfârșită, de culoarea cositorului. Acasă nu m-am gândit aproape niciodată la soare, dar aici, afară, este esențial.

Când se ivește scurt, dau fuga spre o pată de lumină, tânjind să-l simt pe piele, dar până să ajung la el, a și dispărut. Mi se pare un atac personal acum, de parcă Eve s-ar juca cu mine.

În timp ce mă târăsc peste niște pietre calcaroase, ca să încerc să prind o altă rază de soare, observ un petic de alge de un verde intens agățându-se de marginea unei băltoace. Gâtlejul îmi arde de sete la vederea apei. De când n-am mai băut nimic? Ore întregi... zile întregi... nu-mi aduc aminte. Mă îndrept într-acolo, dar observ ceva. Un legănat de coadă. O creatură stă aplecată deasupra heleșteului. Își înalță capul: doi ochi negri mărgelați mă privesc cu dușmănie. Recunosc urechile țuguiate, botul ascuțit, blana arămie, dar ceva nu pare în regulă. Clipesc apăsat; văd o vulpe, dar arată de parcă cineva i-ar fi pictat un zâmbet roșu peste gură și mustăți. Am auzit și eu zvonurile despre animalele nebune din pădure, dar când mă uit mai îndeaproape, văd iepurele mic de la picioarele ei. Sângele se scurge în băltoaca de apă stătătoare precum o călimară răsturnată în ploaie.

Stomacul îmi tresaltă. Îmi simt capul atât de ușor, de parcă ar sta să mi se desprindă de corp în orice clipă. Îmi lipesc fața de piatra rece acoperită cu mușchi și încerc să-mi vin în fire.

– Ești bine. O să treacă.

Mă gândesc să aștept să plece vulpea și să beau din apa însângerată, dar, ridicând privirea spre panta abruptă, îmi amintesc sfatul mamei: cel mai bine este să aduni apă de sus, de lângă izvor. Și apa asta trebuie să vină de undeva.

Atentă la clipocitul slab, urc dealul împădurit ajutându-mă de tufișurile de ilice, dar de fiecare dată când mă apuc de ele, vârfurile lor mă înțeapă în degete. Picioarele îmi sunt nesigure. Vederea mi se încețoșează în așa măsură, încât trebuie să mă opresc tot la câțiva metri, dar când ajung în

sfârșit în vârf mă întâmpină cea mai binevenită priveliște: apă care țâșnește prin piatra de var, formând un bazin mic și adânc. Apa pare limpede ca cristalul, fără urme de alge sau sânge, însă trebuie să am grijă. Mi-e greu să-mi dau seama ce este real și ce nu. Mă târăsc spre margine, mă aplec în față, îmi scufund mâinile în apa rece și o duc la gură. Cea mai mare parte mi se scurge pe bărbie, udându-mi rochia, dar nu-mi pasă. Pare curată; nici nu se compară cu cea din fântână.

Când mă apropii ca să mai iau o gură, observ ceva zvâcnind pe fundul bazinului. Văd o grămăjoară de scoici închise la culoare, arătând ca niște suluri de piele, agățate între două pietre mari. Un soi de moluște, probabil.

Știu că aș putea muri dacă intru după ele, dar la fel de bine aș putea muri de foame dacă nu o fac. Mă dezbrac și încerc mai întâi să intru treptat, dar la fiecare centimetru am impresia că sunt jupuită de vie. Gâfâi de trei ori scurt și plonjez cu totul sub apă. Șocul pare să mă însuflețească puțin; mă face să mă mișc un pic mai repede. Desprind două scoici, dar a treia este bine înfiptă. Ies ca să trag aer în piept, pun cele două scoici pe marginea heleșteului, apoi urc pe mal și apuc o piatră crestată. Aerul mi se pare atât de plăcut și cald, încât nu vreau să mă mai scufund, dar trebuie să adun cât mai multă mâncare cu putință.

Mă scufund iarăși și lovesc cu piatra în crăpătură, încercând să desprind a treia scoică, moment în care îmi vine în minte ziua când m-a dus tata la râul cel mare. Abia așteptam să prind primul meu pește. Încă de la prima încercare am prins un păstrăv-curcubeu frumos. S-a luptat atât de strașnic, încât am avut nevoie de toată puterea mea ca să-l trag la mal. Se zbătea de mama focului, dând din cap încolo și încoace, dar, tocmai când mă pregăteam să-l lovesc cu un băț, tata l-a scos din cârlig și l-a aruncat înapoi. „Trebuie să respecți o ființă care-și dorește cu atâta ardoare să trăiască“, mi-a zis. Țin minte că m-am înfuriat pe el, dar acum înțeleg.

Scoica asta mică nu e pregătită să cedeze. Nici eu.

Mă întorc la suprafață, ies din izvor, îmi adun hainele și mă apuc imediat să desfac cele două scoici pe care le-am cules, dar tremur atât de tare, că abia reușesc să mai țin piatra în mână.

– Respiră, Tierney, mă îndemn în șoaptă.

Îmi trag gluga de la pelerină peste cap și suflu aer cald în despicătură până simt cum îmi revine simțirea în degete.

Mai încerc o dată, folosind piatra ca să deschid cu blândețe cochilia. Privesc carnea bej, nuanțele de roz, albastru și gri de pe interior. Nu știu exact ce este, dar pare un soi de midie sau de moluscă. O împung cu degetul, făcând-o să tresară. Acasă, de obicei le înghițim cât mai repede posibil, ca să nu le simțim gustul, dar acum vreau să o gust. Vreau să simt orice altceva în afară de amăreală. Sper doar să n-o vărs înapoi. Separ cu grijă molusca de cochilie și o vâr în gură. Mestec fiecare bucățică, savurând totul, până la ultimul strop de lichid întunecos. Voiam s-o păstrez pe cealaltă pentru mai târziu, dar nu mai pot aștepta. O desfac, trag molusca în gură și simt imediat ceva dur. Mă gândesc că este doar o bucată de cochilie care s-a rupt, dar când o scuip în mână îmi dau seama că este o perlă de râu, asemenea celor de pe rochia mea pentru învăluire. O răsucesc în mână, cercetându-i fiecare fațetă, fiecare nuanță iridescentă, fiecare adâncitură și umflătură. Sunt rare. Și acum am două. O vâr în buzunar, lângă cea pe care mi-a dat-o June. Poate când mă întorc acasă o să le dau Clarei și lui Penny. Îmi dau seama că este prima dată de luni de zile când mă gândesc la întoarcerea acasă, la posibilitatea de a scăpa cu viață de aici.

Un foșnet ușor îmi atrage atenția. E prea slab ca să fie de la frunze. Într-un fel, îmi aduce aminte de casă.

Urc până sus pe creastă, deasupra izvorului, și găsesc un platou acoperit cu buruieni veștejite, având în partea dreaptă o pată mică de culoare.

În drum spre ea, încerc să nu mă las dusă de val, dar dacă este floarea din visul meu?

Când mă pun în patru labe văd că nu este floarea, ci capătul zdrențuit al unei panglici roșii. Mă cuprinde un val de entuziasm. Dacă și alte fete din anul de grație au fost aici, dacă au supraviețuit în pădure, atunci și eu o pot face.

Trag de panglică, dar pare să se fi prins de ceva. Când îmi mișc corpul ca să pot trage un pic mai tare, simt cum pârâie ceva sub genunchiul meu. Este un sunet nefiresc, ca o bucată de porțelan ruptă. Împing la o parte buruienile veștejite și bulgării de pământ până dau de ceva solid. Încerc să îmi dau seama ce este și chiar atunci degetul îmi pătrunde printr-o gaură din piatră.

Doar că nu este o gaură... și nu este o piatră.

Este un craniu de om, cu molarii încă atașați.

Panglica roșie este înfășurată în jurul oaselor gâtului.

Mi se pune un nod în stomac. Dau drumul craniului și încerc să-l acopăr iarăși, ca nebuna, cu pământ, dar gândul îmi stă doar la fetele care s-au dus în pădure și nu s-au mai întors.

Poate că poveștile cu stafii sunt totuși adevărate.

Grăbită să mă îndepărtez cât de mult posibil de oroarea din vârful crestei, încep coborâșul, dar îmi pierd numaidecât echilibrul, așa că mă duc de-a rostogolul până jos, unde mă lovesc de un buștean putrezit. Stau întinsă pe spate, cu ochii la cerul vast. O parte din mine se întreabă dacă am murit deja. Dacă acelea nu sunt cumva oasele mele. Poate că au trecut o sută de ani într-o clipită și acum sunt doar o umbră. Dar, pe măsură ce vederea mi se limpezește, la fel se întâmplă și cu senzația de durere. Dacă aș fi moartă, nu ar trebui să mă doară atât de tare. Mă folosesc de niște rădăcini încâlcite ca să mă ridic. Îi ia creierului câteva minute ca să-mi ajungă din urmă trupul, însă n-am timp de pierdut. Soarele începe să asfințească.

Mirosul de ovăz arzând într-o cratiță de fier mă atrage înapoi spre tabără. Încerc să-mi însemn cât mai bine cărarea, ca să pot găsi drumul înapoi spre izvor în caz că voi avea nevoie. Ascunsă într-un conifer din apropierea perimetrului, le privesc pe fete cum râd și își văd de treabă în luminiș, de parcă nu ar avea nici o grijă pe lume. Se bucură că am plecat. Nu știu dacă vorbește gelozia din mine sau dacă mi-a luat-o razna imaginația, dar îmi amintesc cumva de vânătorii care se întorc din zona de trecere îndopați cu pudră de cucută și puși pe glume proaste. Îmi vine greu să cred că în urmă cu doar câteva zile eram de-a lor. Mi se pare la o lume distanță.

Gertrude se plimbă de-a lungul luminișului, iar ceafa îi lucește în lumina muribundă. Mă aplec în față, să văd dacă i-aș putea atrage cumva atenția, ca să-i spun că sunt bine, când o ramură de sub mine se rupe cu zgomot. Îi atrage atenția lui Gertie, într-adevăr, dar și lui Kiersten.

Îmi balansez greutatea, încercând să nu mai scot nici un sunet, în timp ce fetele vin rând pe rând spre marginea luminișului.

– E o stafie, șoptește Jenna.

– Poate e Tierney, zice Helen frecându-și nasul de Turturică, pe care o ține sub bărbie. Poate vrea să se răzbune.

– N-ar îndrăzni să se întoarcă aici, moartă sau vie, spune Kiersten mijindu-și ochii. Pot să tai multe alte părți din Gertie dacă se hotărăște să mă pună la încercare.

Și jur că se holbează drept la mine, de parcă mi-ar șopti la ureche.

Sar din copac și mă îndepărtez de el, de privirea lui Kiersten, retrăgându-mă în pădure.

Ca o stafie, merg toată noaptea.

Nu știu unde sunt sau încotro mă îndrept, dar nu sunt pierdută, pentru că nu mă caută nimeni. Nu am unde să mă duc. Am crezut că nu mă voi simți niciodată atât de singură ca atunci când eram în tabără cu fetele, când le-am privit cum își pierd lent mințile.

M-am înșelat.

Îmi petrec zilele învățând tainele pădurii, încercând poteci noi, căutând mâncare, iar seara mă adăpostesc pe unde pot, sub un buștean căzut sau într-o scobitură de stâncă bătută de ploaie, dar nu stau niciodată în același loc de două ori. Multitudinea de urme de animale îmi dă de înțeles că nu sunt singură aici și, dacă mă iau după mărimea lor, îmi dau seama că mișună făpturi mult mai înspăimântătoare decât stafiile pe aici.

Singurul avantaj este că depărtarea de tabără pare să-mi fi limpezit puțin mințile. Tot mai ametesc din când în când, dar nu mă simt la fel de dezechilibrată, de parcă pământul s-ar deschide ca să mă înghită cu totul. Poate că boala se răspândește când suntem la un loc. O otravă a minții.

În afară de vreo rădăcină găsită din greșeală sau de câte o ghindă cedată de vreo veveriță, n-am mâncat nimic de câteva săptămâni. Nu-mi mai chiorăie stomacul. Nici măcar nu mă doare. Când trag adânc aer în piept, îmi închipui că mă umple, că mă întărește. Nu știu dacă este bine sau rău, dar pare să fie de ajuns.

Din când în când mai simt câte un iz de apă cu cicoare sau de carne grasă care se frige la foc deschis, dar știu că fetele nu au astfel de provizii în tabără. Și dacă ar avea, nu au starea sufletească necesară ca să pregătească o astfel de masă.

Urmăresc mirosul până la gard. O parte din mine își dorește să se cațăre peste împrejmuire ca să ajungă la el, dar poate că așa mă vor ademeni să ies. Sau poate că mintea îmi joacă feste.

Acum câțiva ani, tata a avut un pacient care insista că simțea miros de frunze de păpădie în toiul iernii. Așa a fost, până i-a explodat ceva în cap și a sângerat până a murit.

„Nu.“ Mă trag tare de cosiță. Trebuie să mă concentrez, să stau departe de gard. Nu-mi pasă că fata din vis m-a condus la el.

Am tras destul cu urechea la vânătorii care se întorceau din sălbăticie ca să înțeleg că adevăratul inamic de afară nu sunt animalele sălbatice sau intemperiile, ci propria minte. Mereu m-am considerat o creatură solitară – of, cât de tare tânjeam să fiu singură –, dar abia când am ajuns aici mi-am dat seama că în mare parte e neadevărat. Un lucru pe care mi l-am spus ca să mă simt puternică... mai bună decât celelalte. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții studiindu-i pe ceilalți, judecându-i, încadrându-i într-o categorie sau alta, pentru că așa îmi distrăgeam atenția de la mine însămi. Mă întreb ce-aș vedea dacă aș întâlni-o astăzi pe Tierney James. Și uite că acum vorbesc despre mine la persoana a treia.

Încerc să-mi fac de lucru, dar e mai greu decât s-ar crede. Când simt că mă îndrept spre tărâmul acela umbros de dincolo de imaginație, locul acela plin de îndoială, de vinovăție și remușcări, îmi revin făcând sarcini mărunte. Împletesc o frânghie, ca să mă pot trage mai ușor în sus pe pantă. Îmi amintesc că eu și Michael am făcut o frânghie acum câteva veri, ca să putem ajunge pe faleza de deasupra helești eului Turtle. Nu voi uita niciodată senzația aceea, când am sărit de pe margine în gol, lovind apa rece cu un pleoscăit colosal.

Mă doare să mă gândesc la Michael. Nu suspin după el ca o școlăriță avidă după un voal. Mă doare când mă gândesc cât de tare m-am înșelat în legătură cu sentimentele pe care le are pentru mine. Mă întreb dacă nu cumva m-am înșelat și în legătură cu alte lucruri. Lucruri importante.

Mă adăpostesc de vânt în spatele unui stejar uriaș și îmi lipesc trupul de scoarță. La început îmi creează o senzație de stabilitate, e ceva care-mi aduce aminte că sunt încă o ființă umană, dar în cele din urmă ajung să mă întreb dacă nu cumva voi fi împietrită aici, dacă nu cumva voi deveni una cu copacul. Peste o sută de ani, oamenii vor trece pe lângă el și o fetiță își va trage tatăl de mânecă. „O vezi pe fata din copac?“, va întreba ea. Iar el o va mângâia ușor pe cap și-i va răspunde: „Ce imaginație strașnică ai“. Poate că dacă va privi îndeaproape, mă va vedea cum clipesc. Dacă își va pune palma pe scoarță, îmi va simți inima bătând.

În diminețile senine mă urc mai sus de izvor, până pe creastă. În fiecare zi îmi este puțin mai greu, dar merită. Printre ramurile dezgolite văd toată insula, încercuită de o crustă de gheață, care se preschimbă lent într-o apă de cel mai profund albastru pe care l-am văzut vreodată.

Dacă nu aș fi știut ce este acest loc, lucrurile îngrozitoare petrecute aici, aș zice că este de o frumusețe care-ți taie răsuflarea.

Dar oasele îmi aduc mereu aminte.

Fie că este fata din visele mele sau o fată fără nume și chip din ținut, este mereu aici să-mi aducă aminte de ce s-ar putea întâmpla dacă fac o greșeală. Dacă las garda jos.

Oricum și-ar fi găsit sfârșitul, sper că a avut vreme să-și găsească pacea. Tata a tratat odată un vânător din sălbăticie care avea o toporișcă înfiptă în craniu, astfel că până și cea mai mică mișcare îi provoca niște convulsii teribile. Tata i-a dat de ales: putea să scoată toporișca și atunci omul avea să sângereze rapid, sau putea s-o lase înfiptă, caz în care urma o moarte lentă. Vânătorul a ales cea de-a doua variantă. Mi-am spus atunci că era o alegere lașă, dar acum nu mai sunt atât de sigură. Nu există moarte blândă, așa că de ce s-o ajutăm? S-a luptat din greu până la ultima răsuflare. Îmi trec mâna peste pământ și vreau să cred că și ea a făcut la fel. Poate că s-a târât tocmai din tabără spre cel mai înalt punct al insulei ca să găsească refugiu. Să mori cu o astfel de priveliște nu ar fi cea mai cumplită cale de a muri.

Dar cea mai întunecată parte a mea se întreabă dacă nu cumva au ucis-o suratele ei. Dacă nu cumva așa voi sfârși și eu.

Astăzi se vede o trâmbă groasă de fum din tabăra fetelor. E limpede că folosesc lemn verde. Se văd și alte dâre mici de fum de pe mal, din toate direcțiile, ceea ce mă face să cred că și braconierii au tabere. Par a fi staționați în jurul insulei, la intervale perfecte. Asta îmi dă de înțeles că sunt organizați. Metodici. Tot nu am descoperit cum reușesc să pătrundă în mintea noastră, cum reușesc să ne doboare ca să ne vâneze, dar mă străduiesc din răsputeri să nu-mi pierd mințile.

Mi-ar plăcea să rămân pe creastă pentru totdeauna, însă acum obosesc ușor. Mi-e greu și să mă împotrivesc vântului care suflă peste mine. Uneori am impresia că ar putea să mă ia pe sus și să mă ducă pe un alt tărâm. Dar astea sunt gânduri încărcate de magie. Nu este nici un strop de magie în a flămânzi și a degera.

În timp ce cobor creasta ca să încep o altă zi monotonă de căutat rădăcini, văd o rozătoare mare ieșind din izvor cu ultima moluscă de râu între dinți.

– Ondatră, șuier furioasă.

Mă reped după ea când o zbughește în josul dealului. O urmăresc prin pădure, printr-o dumbravă de pini uriași, până la împrejmuire, unde se

oprește. Cred că am încolțit-o, dar se răsucește și începe să sape pe sub gard. Mă arunc după ea și îmi vâr mâna prin gaură, însă e prea târziu.

Îmi sprijin obrazul de pământ și izbucnesc în plâns. Știu că e jalnic, dar mi se pare că atâta vreme cât molusca de râu ar fi supraviețuit, și eu aș fi supraviețuit. Adevărul este că nu mai am mult timp. Nu mai am resurse.

Mă holbez la gaura de la baza gardului, încercând să mă gândesc ce naiba voi face, când îmi vine o idee: gardul – Hans.

Pe drum spre tabără, Hans mi-a spus că el se ocupă de întreținerea împrejmuirii, că vrea să se afle prin apropiere. Dacă cineva raportează că gardul este deteriorat, va trebui să vină să-l repare. Știu că este împotriva legii să fraternizezi cu paznicii, dar Hans este prietenul meu. În ținut m-a protejat mereu. Dacă el mi-a aruncat pachetul peste gard când am ajuns aici, poate că ar fi dispus să-mi aducă mâncare, ba chiar și o pătură, ca să-mi revin cât de cât.

Dar nu va observa nimeni o gaură de mărimea unei ondatre atât de departe de poartă. Cercetând lemnul, constat că bușteanul enorm de cedru putrezește. Când îl scobesc, se desprind bucăți mari din el. Dar nu am nici timp, nici energie să-l scobesc zile întregi. Lovesc lemnul moale cu călcâiul cizmei până se formează o gaură îndeajuns de mare cât să treci un ibric prin ea; cu siguranță că și cel mai prostănac braconier o s-o observe și o s-o raporteze.

Așa că stau.

Și aștept.

Pare cam exagerat, în cel mai bun caz. Dar sunt disperată.

Un vânt aspru suflă prin spărtura din gard; îmi înfășor pelerina mai strâns pe umeri. Nu pot să cred că înainte îmi plăcea la nebunie această perioadă a anului: toți copiii erau înveliți în coconi de lână, de nu mai reușea nimeni să-i deosebească. Nu și femeile. După anul lor de grație, chipurile trebuiau să le fie la vedere, ca să fie clar că nu-și tăinuiau magia. Soțiile abia de ieșeau din casă în lunile acelea. Dar când sosea primăvara, când ieșeau, aveai impresia că sunt ca niște fluturi care se eliberează din crisalidele lor. Erau lucruri mărunte, cum ar fi faptul că o luau pe drumul cel lung spre piață sau că treceau pe cealaltă parte a străzii doar ca să prindă o rază de soare.

Uneori mai vedeam câte una cum își dă jos pantoful și atinge cu degetul mare fără ciorap iarba proaspăt răsărită. O urmă de decadență sălbatică, un

loc secret din inima ei care nu avea să poată fi îmblânzit cu adevărat.

Mă întind pe un cuib de frunze și scoarță și mă holbez prin gaura din gard, memorând fiecare bucată de iarbă, fiecare crăpătură, fiecare așchie din lemnul putrezit. Mă întreb dacă așa arată și măruntaiele mele acum sau dacă am doar un gol în mine.

Mă concentrez pe cerul întins de deasupra mea și-mi las mintea să rătăcească prin ținut. Uneori mi se pare de neînchipuit că viața continuă în altă parte. Braconierii își trăiesc viața, fetele din anul de grație și-o trăiesc pe a lor, părinții mei, surorile mele, Michael… Pentru toți ceilalți, timpul merge înainte, iar eu am doar atât. Mi se pare că pierd încet contactul cu realitatea, cu timpul, chiar și cu faptul că sunt o ființă umană. Totul se reduce la necesități. Mănâncă. Elimină. Transpiră. Tremură. Dormi. Iată ce înseamnă să exiști. Toți anii petrecuți acasă am zăbovit, am așteptat ca adevărata mea viață să înceapă, dar *aceea* a fost adevărata mea viață, cea mai bună de care o să am parte, și nici măcar n-am știut.

E atât de frig, că-mi văd răsuflarea cum zăbovește deasupra mea. Dacă închid ochii, simt mirosul culorilor de verde și galben, simt lumina soarelui pe piele, dar când îi deschid văd doar gri și maro, mirosul morții care-mi umple nările, poate chiar moartea mea. O deteriorare lentă a trupului și a spiritului.

Am crezut că am închis ochii doar preț de o clipă, dar cred că a fost mai mult de atât. Câteva ore sau poate chiar zile, cert e că acum se întunecă.

Cu lumină doar cât să adun câteva lemne care s-ar putea să fie îndeajuns de uscate ca să se aprindă, iau o mână de frunze și formez un cuib mic, apoi lovesc în mod repetat cremenea, scânteie după scânteie, până ce în sfârșit se aprinde.

Iau cuibul în mâini și suflu ușor. Îmi aduce aminte de Michael, de copilărie, când suflam în păpădii și ne puneam dorințe.

Mi-am dorit mereu o viață sinceră. Nu l-am întrebat niciodată ce și-a dorit el… Mă întreb dacă m-a dorit pe mine.

La ceremonia ridicării voalului mi-a zis că nu trebuie să mă schimb pentru el. Dar nu este întru totul adevărat. În clipa aceea am devenit proprietatea lui. Pentru mine înseamnă o moarte mai lentă ca orice aș înfrunta aici. Oricât de mult ar crede că mă iubește, supunerea față de familia lui, credința lui, sexul lui vor triumfa mereu. Am văzut o sclipire din acest lucru când ne-am certat în ziua învăluirii. N-are decât să-și spună că încearcă

doar să mă protejeze, dar o parte din el va vrea mereu să mă țină sub control, să mă ascundă de lume.

Cântecul de leagăn pe care-l cânta Amy pătrunde printre copaci. Fără să mă gândesc, cânt împreună cu ea.

Eve cea cu părul bălai se leagănă încet la fereastră,

Vântul suflă, noaptea se scurge, pentru toți cei pe care i-a blestemat ea plânge.

Fete dragi, de nu sunteți cu luare-aminte, veți sfârși devreme în morminte.

Nu știu sigur cât timp stau acolo, cu ochii la flăcări, cântând cântecul lui Ami, dar focul a tot scăzut, până a rămas doar jăratic din el, iar în pădure se aude doar vocea mea. Poate că Ami nu a cântat niciodată, de fapt. Și apoi îmi aduc aminte că a murit.

Mă ghemuiesc strâns lângă foc și-mi înfășor cu grijă pelerina în jurul trupului. Mulțumită că am acoperit fiecare deschizătură, mă liniștesc. Șiretlicul este să stau întru totul nemișcată. O singură mișcare greșită și aerul rece îmi va invada spațiul ca o armată brutală. Și dacă pătrunde frigul, va fi aproape imposibil de alungat.

Stau întinsă pe pământ, tremurând, rugându-mă să adorm, când aud ceva apropiindu-se. La început mă gândesc că poate este stafia, fata îngropată pe creastă, dar pașii sunt prea grei, pufăitul prea zgomotos, mirosul prea spurcat. E o ființă vie. Un animal.

Mă gândesc s-o iau la fugă, dar sunt prea istovită ca să mă mișc, prea slăbită ca să-l alung, și, dacă voi pleca de lângă foc, dacă îmi părăsesc coconul sărăcăcios, aș putea la fel de bine să mor înghețată. În schimb, rămân pe deplin nemișcată, privind fix tăciunii, dorindu-mi ca creatura, orice ar fi ea, să treacă pe lângă mine, însă ea se apropie, atât de tare, încât o simt zăbovind deasupra mea. Mă înghiontește în spinare. Mintea îmi spune să o iau la sănătoasa, dar îmi forțez trupul să stea nemișcat. Să fac pe moarta. E singura mea cale de apărare și, sinceră să fiu, nici nu este foarte departe de adevăr.

Animalul geme înspăimântător; o dâră de bale lungă îmi cade pe obraz. Cunosc sunetul. Cunosc mirosul. *Urs*. Trebuie să îmi încleștez maxilarul, ca să nu țip. Mă îmbrâncește cu botul, mă râcâie cu laba pe lateral. Mi se face rău când îl aud sfârtecându-mi pelerina de lână cu labele. Mă gândesc că atât mi-a fost, așa voi sfârși, dar aud ceva căzând pe pământ câțiva pași mai

încolo. Probabil că a auzit și ursul, pentru că mă lasă în pace și se duce să cerceteze. Îl aud scrâșnind din dinți, apoi o altă bufnitură, de data asta mai departe. Și apoi încă o bufnitură, și mai departe. Cu fiecare pas cu care se îndepărtează de mine, respir puțin mai ușor și, când aud că a ajuns la râpă, de partea cealaltă a pinilor, știu că a hotărât cumva să renunțe la pradă. Vrând să-mi șterg bala dezgustătoare de pe față, întind mâna după o frunză, dar pipăi ceva cald și ud. Apuc un buștean arzând și-l apropii, moment în care descopăr rămășițele grase ale unei bucăți de carne proaspătă. Fără să mă gândesc, o vâr în gură. Deși îmi vine să vărs, mestec de zor, în același timp dezgustată și recunoscătoare pentru acest mic miracol. Îmi ridic privirea spre copaci, întrebându-mă de unde ar fi putut să apară, și atunci îl aud. E cineva de cealaltă parte a gardului.

Înaintez târâș și șoptesc prin gaura din lemn:

– Hans, tu ești?

Dar îi aud doar pașii în timp ce se retrage.

La prima dungă a zorilor gri și reci, îmi înfig mâinile în pământul înghețat ca să mă ridic, dar observ picățele peste tot în jurul meu.

Mai întâi cred că ar putea fi zăpadă – s-a simțit în văzduh de câteva zile –, dar nu au nici forma, nici culoarea care trebuie: sunt crem cu punctulețe roșu deschis. Împung una cu cizma; se rostogolește. O păstaie de fasole. Sunt convinsă de asta. Când mă aplec în față s-o ridic, cad și alte semințe pe pământ.

De unde au venit? Mă gândesc că s-ar putea ca Hans să le fi aruncat împreună cu carnea, însă când mă ridic, văd alta picându-mi din pelerină.

Îmi vâr degetele în marginile sfâșiate ale hainei și simt mai multe umflături tari. Desfac cu grijă cusăturile tivului și în clipa în care îndepărtez partea gri și moale descopăr un labirint complex de semințe care au fost cusute în fiecare strat de căptușeală. Sute de semințe.

Dovleac, roșii, țelină și câteva pe care nici măcar nu le recunosc.

– June, șoptesc cu răsuflarea tăiată. Cred că a muncit la asta luni de zile, dar cum de a știut că voi avea nevoie de ele? Dacă nu cumva a pățit și ea ca mine.

Îmi acopăr gura cu mâna și încerc să-mi înăbuș un icnet cu suspine, dar nu am cum. Lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji; vai, cât de mult îmi doresc s-o revăd! Cât de mult îmi doresc să-i văd pe toți: pe mama și tata. Pe Clara

și Penny, Ivy... chiar și pe Michael. Vreau să le mulțumesc, să le spun că-mi pare rău, dar ca să fac asta trebuie să scap cu viață.

Săptămâni la rândul m-am simțit de parcă aș fi umblat pe sub o apă densă, dar nu și astăzi, nu în clipa asta. În pofida vremii mohorâte, a frigului care-mi ciupește din carne, a supărării care mă mistuie pe dinăuntru, am pasul sprinten. O bucățică de speranță nou-găsită, pe care am purtat-o în tot acest timp.

Urc panta, trec de izvor, de oasele fetei, și răzbesc spre cea mai înaltă creastă. Îmi amintesc că June mi-a zis că a cusut straturi diferite de căptușeală pentru fiecare anotimp nou, dar le voi planta pur și simplu pe toate odată. S-ar putea nici măcar să nu rezist până la primăvară.

Nu știu mai nimic despre grădinărit, doar frânturi din poveștile lui June, dar îmi aduc aminte un cântecel pe care li-l cânta ea Clarei și lui Penny. Ba, îmi amintesc chiar și gesturile aferente. Mă simt ca o prostuță când fac mișcările, dar îmi creionează un zâmbet pe chip. „*Sapă, aruncă, acoperă, bătătorește... pune apă, soare, crește, mănâncă.*“ Îmi ridic capul spre cer, dorindu-mi ca soarele să iasă, să îmi dea un semn, când simt că mi-a căzut ceva în ochi. Pielea mă furnică și mi se face de găină.

– Zăpadă, șoptesc descurajată.

Acasă aș fi fost încântată de prima zăpadă. Eu și Michael ne petreceam toată ziua plănuindu-ne împărăția din zăpadă, vârându-ne unul altuia pumni de omăt la spate, pribegind spre casă la amurg cu degetele amorțite, cu genele glazurate cu o pojghiță scânteietoare. Mă dezghețam lângă vatră, sorbind cidru fiert, dându-mi jos câte un strat de haine, ascultând-o pe mama cum își descarcă frustrarea pe andrelele ei pentru tricotat, foșnetul ziarului tatei, vocile vesele ale Clarei și lui Penny care citeau cu rândul un capitol dintr-o carte.

Clipesc din greu și încerc să-mi șterg amintirile din minte, dar sunt prea slabă ca să le mai pot opri. Am nevoie ca această grădină să rodească.

Îmi șterg lacrimile și-mi înfig ca nebuna degetele în pământ, însă e aproape congelat. Orice persoană întreagă la minte ar aștepta până la primăvară, dar nu îmi permit luxul acesta.

Îmi petrec toată ziua, îmi consum și ultima fărâmă de energie lucrând cu pietre și bețe ascuțite, până nu-mi mai simt mâinile. Când soarele se apropie de asfințit, aerul rece îmi pătrunde până în măduva oaselor, amenințând să mă congeleze. O parte din mine vrea să se ghemuiască și să

închidă ochii, dar știu că nu voi mai reuși să mă ridic. Voi muri pe această creastă; totuși, oricât de slăbită și de obosită aș fi, nu sunt încă pregătită să mă dau bătută.

Cu degete însângerate, zdrobite, pun fiecare sămânță și o acopăr cu pământul aproape înghețat. Înalț în tăcere o rugăciune pentru fiecare dintre ele. Știu că este împotriva legii ca femeile să se roage în tăcere, dar aici sunt singurul dumnezeu. După ce plantez și ultima sămânță, arunc o privire prin jur și văd că în pădurea care mă înconjoară s-a așternut o pătură de zăpadă, de parcă m-ar ascunde de lume, de parcă m-ar înveli pentru un coșmar de mult uitat.

– De ce îmi faci asta? șoptesc.

Norii gem adânc, de parcă mi-ar răspunde; mi se face pielea de găină.

Furtună de zăpadă.

– E doar o coincidență. Atâta tot, murmur în timp ce-mi adun lucrurile, dar înainte să apuc să cobor se aude o altă răbufnire de tunet și pământul se clatină sub picioarele mele.

Nimeni nu se poate lepăda de Eve.

Furtuna se năpustește asupra insulei ca un semn de rău augur.

Știu că ar trebui să găsesc adăpost până trece. Am auzit despre astfel de furtuni de la vânători, dar dacă grădina nu va supraviețui, nici eu nu voi supraviețui.

Îmi ridic gluga de la pelerină și-mi adun toate puterile în timp ce răzbesc prin gheață, vânt și zăpadă. Abia de văd să fac un pas în față, darămite unde sunt șirurile semănate, ca să calc printre ele.

Un fulger spintecă văzduhul cu un trosnet răsunător, lovind pământul în fața mea. Mi se face părul măciucă, dar sunt bine. Mă gândesc că și grădina este bine, însă chiar atunci pământul scoate un geamăt groaznic și începe să se miște. Mă grăbesc pe creastă înfigându-mi mâinile țepene în pământ, încercând din răsputeri să-l împing înapoi la locul lui, dar îl simt cum se dezintegrează sub mine. Urc în patru labe și reușesc să mă țin de niște lujeri de viță în timp ce jumătate din creastă se desprinde, prăbușindu-se cu un zgomot asurzitor spre fundul râpei.

Mă uit în jos la semințele răsfirate pe malul care se surpă și încep să plâng. Erau tot ce aveam. Ultima mea șansă. Și nu pot decât să mă uit cum dispar, cum îmi scapă printre degete. Mă trag înapoi pe terasă, îmi ridic privirea spre cer și urlu:

– Ce-am făcut ca să merit una ca asta?

O bubuitură de tunet pare să-mi răspundă, mai tare ca răgetul leilor, și îi simt puterea, mânia. Cumva, mă simt trădată de ea, dar nu s-a făcut nici o promisiune, nici un pact secret care să fie încălcat. Nu mi-a zis nimeni c-o să fie drept, c-o să fie ușor. Nu pot să nu simt că poate nu sunt sortită să fiu aici. Poate că nu sunt sortită să scap cu viață. Țip cât pot de prelung și de tare, furioasă pe tot ce m-a adus aici; când mă prăbușesc în noroiul înghețat îmi răspunde un alt țipăt, care nu-mi aparține.

La început mă gândesc că s-ar putea să fie un animal prins în capcană, ultimul țipăt al unui elan muribund, dar îl aud din nou și-mi dau seama că este omenesc. Un țipăt care îți îngheață sângele în vine și se aude dinspre tabără.

– Gertrude, șoptesc.

Părăsesc grădina distrusă și o iau la fugă prin pădure. Cunosc drumul pe de rost deja: fiecare buștean căzut, fiecare ramură periculoasă.

Pe măsură ce mă apropii, urletul se întețește, dar se aud și râsete și cântece. Ajunsă în luminiș, le găsesc pe fete învârtindu-se în cercuri, acoperindu-se cu noroi și zăpadă. Una dintre ele stă pe acoperișul latrinei, fluturând din mâini, de parcă ar dirija întreaga scenă.

– Mi-ai văzut voalul?

O fată se împleticește înspre mine, udă până la oase, cu genele castanii acoperite de gheață. E Molly. Vreau să-i spun că nu are un voal, dar s-a îndepărtat deja, ametită.

Nu îmi dau seama dacă starea lor s-a înrăutățit ori s-a îmbunătățit a mea, dar mi se pare o nebunie curată.

Kiersten o apucă pe Tamara de mână, trăgând-o spre centrul luminișului. Dansează cu sălbăticie, învârtindu-se tot mai repede, râzând și țipând în întunericul negru ca smoala, însă chiar atunci o străfulgerare brăzdează cerul, lovind pământul în fața lor. Simt mirosul de electricitate din aer, dar și de altceva: păr ars și carne mistuită. O văd pe Tamara întinsă pe pământ, zguduită de convulsii într-o băltoacă.

Helen se împleticește ca să vadă mai îndeaproape și își acoperă gura. Greu de spus dacă râde sau plânge; poate că nici ea nu știe.

Mai fulgeră o dată; toată lumea caută adăpost, mai puțin Kiersten, care o apucă pe Tamara de brațele care-i zvâcnesc și o târăște înspre gard, unde strigă:

– Deschideți poarta!

– Stai... Ce faci?

Dau buzna în luminiș, dar Kiersten mă îmbrâncește la o parte din calea ei.

– E o faptă caritabilă, îmi spune.

Tamara mă privește fix. Nu poate vorbi, dar îi văd groaza din ochi.

– Nu poți face una ca asta. Încă respiră!

– Vrei ca surorile ei să fie trimise în zona de trecere? mă întreabă Kiersten. Merită o moarte onorabilă.

În timp ce fetele se năpustesc ca să deschidă poarta, le implor să se oprească, dar zici că nici măcar nu mă văd... sau aud.

Mă uit prin luminiș după cineva care să mă asculte și o văd pe Gertrude ascunsă după copacul pedepsirii, cu lacrimi șiroindu-i pe față. Așa știu că este încă ea însăși: orice s-ar întâmpla, oricât de mult am decădea, undeva înlăuntrul ei știe că toate astea nu sunt în regulă.

Când fetele o ridică pe Tamara ca s-o arunce afară din tabără, o străfulgerare enormă erupe deasupra taberei, luminându-i fața întinsă de un urlet mut de groază.

Lumina se împrăștie; trupul Tamarei lovește pământul cu o bufnitură surdă. Scârțâitul straniu al porții este urmat de cloncănitul încuietorii care se închide, ca un ultim cui bătut într-un sicriu.

Fetele se adună lângă gard și își lipesc fețele de despicăturile din lemnul crestat, luptându-se ca să vadă ceva.

De pe mal se aud croncănituri scârboase.

Mă îndepărtez în timp ce de cealaltă parte a porții se aud pași apăsați.

Nu trebuie să văd ca să știu ce se întâmplă. O aud. O simt: lame sfârtecând carnea, țipătul sud al Tamarei intensificându-se, amplificându-se, până nu mai aud nimic altceva.

Câteva dintre fete trebuie să-și întoarcă privirea, Jessica închide ochii, iar Martha se apleacă și varsă tot ce avea în stomac, însă nu vor reuși să scape niciodată de scena la care au fost martore. De ceea ce au făcut. Celelalte fete rămân lipite de gard, fără să-și poată lua ochii de la oroare: li se pare că este o judecată, voia lui Dumnezeu, dar de fapt este doar voia lui Kiersten.

– Ai ucis-o, îi spun. Tamara ți-a fost una dintre cele mai apropiate prietene și ai ucis-o.

Kiersten se întoarce spre mine cu o privire sălbatică.

– E... cumva Tierney? îngaimă Helen apropiindu-se împleticit. Turturica i se ițește din buzunarul pelerinei.

– S-a întors? exclamă Katie împungându-mă în braț. Cum?

Jenna se pune drept în fața mea. Are pupilele atât de mari, că par niște discuri de marmură. E oare o stafie?

Kiersten apucă toporul care se sprijină de gard.

– E un singur mod în care putem afla.

În timp ce se îndreaptă țanțoș spre mine, mă dau în spate înspre gard.

Cu fiecare pas îmi simt membrele grele, tălpile pline de bășici în cizmele ude, inima bătându-mi cu putere în gât.

Fetele roiesc în jurul meu ca niște muște negre în jurul unui cadavru proaspăt.

– Toată lumea știe că stafiile nu sângerează... așa că tot ce trebuie să facem e asta…

Kiersten își pierde echilibrul și se împleticește în față, căzând peste mine. Forța izbiturii e atât de mare, încât mă clatin în spate câțiva pași.

Fetele privesc cu ochi mari. Preț de o clipă, Kiersten rămâne cu gura căscată, apoi scoate un chicotit gutural.

Și în scurt timp râd toate.

Le urmăresc privirea și mă uit în jos: toporul e înfipt între umărul meu și piept. Îmi pare a fi o făcătură, ca țepii de fier tăiați cu ferăstrăul pe care-i lipim de mâinile și picioarele părintelui Edmonds pentru ceremonia de crucificare de Paști.

Apuc mânerul cu ambele mâini și trag de el, ceea ce le face să râdă și mai tare. Continui să trag, până când, în sfârșit, toporul cedează și țâșnește sângele. Prea mult sânge.

Fetele râd atât de tare acum, încât li se scurg lacrimi pe chipuri.

Li se pare un fel de joc.

Dar încă stau pe picioare. Și nu mă mai împiedică nimeni.

Apuc toporul cu mâna dreaptă și o iau la sănătoasa prin pădure. Eram convinsă că nu vor veni după mine. M-am înșelat. Singurul meu avantaj este că știu terenul, dar s-ar părea că fetele compensează lipsa de cunoștințe prin hotărâre.

– Aici! strigă cineva în urma mea.

Chiar dacă se împiedică, se lovesc de ramuri sau unele de altele, par să se redreseze imediat, de parcă durerea nu le-ar afecta. Poate că este de la

magie sau de la orice le va fi infectat, dar cel mai bine ar fi să mă ascund, să aștept să le treacă.

Sar peste un cedru căzut și o zbughesc spre colțișorul întunecat ca să-mi trag suflarea. Două fete cad în spatele meu; una dintre ele aterizează greșit și mă înfior când îi aud glezna trosnind, dar reușește cumva să se ridice și să le urmeze șontâc, șontâc pe celelalte.

Încerc să-mi mișc brațul, ca să văd cât de gravă e rana, dar reușesc doar să cresc debitul sângerării. Trebuie să-i pun capăt cumva dacă vreau să am vreo șansă să trec cu bine de noaptea asta. Îmi proptesc toporul între genunchi, întind mâna pe sub fuste și rup o fâșie de pânză din partea de jos a cămășii. Sunetul de material sfâșiat e mai puternic decât aș fi crezut. Leg repede pânza în jurul umărului, dar durerea începe deja să se acutizeze. Am văzut destui pacienți de-ai tatei ca să știu că mai stau în picioare doar din pricina șocului. În curând va dispărea, iar atunci durerea va da năvală. Probabil mai multă decât aș putea îndura. Dacă aș reuși să ajung la izvor, aș putea curăța tăietura și aș putea evalua rana, însă pare o distanță enormă pentru starea în care mă aflu. Sunt pe cale să-mi fac curaj, însă chiar atunci aud pași în zăpadă. Probabil că una dintre fete a auzit pârâitul materialului sfâșiat și s-a întors. Îmi țin răsuflarea și stau cât se poate de nemișcată. Trebuie doar să nu fac zgomot și să mă ascund până își vede de drum, dar s-ar părea că nu sunt singură. Aud un chițăit ușor și simt gheare mici zgâriindu-mi cizmele. Îmi cobor privirea și văd vârful unei cozi subțiri ieșind de sub fusta mea.

Șobolan de pădure.

Acum se urcă pe fusta mea. Cred că se îndreaptă spre tivul sfâșiat al pelerinei, în căutarea vreunei semințe rătăcite, dar trece de deschizătură și se duce spre rana de la umăr. Simt broboane de sudoare rece pe frunte. Șobolanii sunt purtători de boli și nu avem medicamentele potrivite aici. Aștept cât pot de mult, până când nu mai suport nici măcar o secundă și, cu brațul bun, arunc șobolanul de pe umăr. Zboară prin aer, apoi, în zbaterea lu frenetică, reușește să se agațe de capul toporului pe care, ca să am mâinile libere, îl țin între gambe. Înainte ca mintea mea să poată pricepe ce se întâmplă, toporul se înclină spre pământ și străpunge rozătorul… direct la picioarele unei fete din anul de grație.

Meg Fisher se apleacă în față și se uită pe furiș în ascunzătoarea mea.

– Aici erai! exclamă în șoaptă.

Îi trag un pumn, făcând-o să cadă în spate; îi țâșnește sânge din nas, dar reacția ei e să râdă în hohote.

Apuc toporul, o îmbrâncesc și-o iau la fugă spre singurul loc care-mi vine în minte, singurul loc în care nimeni, nici măcar Meg, nu ar fi îndeajuns de nebun ca să mă urmeze. Ciopârțesc lemnul putrezit cu lama uneltei și mă arunc cu capul înainte prin spărtura de la baza gardului. Mai am foarte puțin până să ies, când simt niște degete reci încolăcindu-se în jurul gleznei.

– Unde crezi că te duci? se răstește Meg trăgându-mă înapoi.

Bucăți crestate de lemn mi se înfig în umăr. Durerea este atât de intensă, încât mi se taie răsuflarea, dar nu mă pot lăsa prinsă.

Îmi înfig unghiile în pământul înghețat și dau din picioare și râcâi până trec de partea cealaltă, dar de îndată ce mă ridic aud un croncănit dinspre sud. Mă împleticesc în față și mă adăpostesc în spatele unui pin distrus de vânt.

– Nu te poți ascunde de mine! strigă Meg mârâind și râzând în timp ce se căznește să treacă prin gard.

Nu știu dacă se poartă așa de la apă, de la mâncare sau de la aerul pe care-l respiră; oricum, nu e fata pe care o cunoșteam acasă, cea care umbla cu coșulețul pentru donații la biserică, cea care culegea flori de morcov sălbatic pe pajiște, dimineața devreme, ca să le pună sub copacul pedepsirii după ce mama ei a fost condamnată la spânzurătoare. Vreau să-i spun să se oprească, să se gândească la ce face, dar nu e în toate mințile.

Se aude un alt croncănit, de data asta mai aproape.

Mă uit pe după copac și văd ochii negri ai lui Meg licărind în lumina lunii. Rânjește larg, de parcă niște sfori invizibile i-ar trage de colțurile gurii.

– Am prins-o! strigă ea înspre gard. E chiar aici…

Un vâjâit jos spintecă aerul nopții, apoi încetează.

Meg se prăbușește pe genunchi cu ochii larg căscați; din gură i se prelinge sânge.

Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat când zăresc o scânteiere de oțel lucios înfipt în gâtul ei. O lamă de aruncat, ca aceea care aproape că a nimerit-o pe Helen pe potecă.

Dau să mă târăsc spre ea, s-o ajut, însă văd o umbră neagră făcându-și apariția dinspre sud.

Braconier.

Încerc să nu-l pierd din vedere, dar se mișcă atât de repede prin întuneric, încât abia îl pot urmări cu privirea.

Se năpustește asupra lui Meg, care e căzută la pământ, și o aud cum încearcă să vorbească, dar nu reușesc să înțeleg nici un cuvânt, doar un gâlgâit, căci are gâtlejul plin de sânge. O apucă de păr și-i trage capul pe spate, expunându-i pielea palidă de pe gât la lumina lunii; de sub giulgiu se aude croncănitul acela ascuțit. Un altul îi răspunde.

Pământul se leagănă sub mine. Strâng toporul la piept și mă lipesc de copac, împingându-mi spinarea în scoarța noduroasă, încercând cu disperare să rămân ancorată în prezent, dar simt cum mi se scurge sângele din corp. Simt cum încetinesc.

Curând, locul va roi de braconieri. Nu mă voi putea întoarce prin gard, nu înainte să sângerez de moarte.

Sunt pe punctul de a-mi pierde cunoștința. Nu știu dacă din pricină că am pierdut mult sânge sau pentru că-i aud pe braconieri sfâșiindu-i carnea sau poate pentru că mă simt întru totul deznădăjduită, dar încep să alunec...

Simt zăpada cum mi se topește pe buze. Preț de o clipă sunt iarăși în ținut, pe pajiște, prinzând fulgi de zăpadă pe limbă. Am doisprezece ani. O știu pentru că încă am o panglică albă. Eu și Michael stăm întinși pe jos, unul lângă celălalt, și facem îngeri de zăpadă. Când mă rostogolesc ca să mă ridic, mă privește foarte straniu și pielea dintre ochi i se încrețește, așa cum s-a întâmplat și când a ținut o piatră deasupra unei căprioare muribunde în pădure, vara trecută. „Sângerezi", îmi șoptește.

Îmi verific nasul, genunchii, nu se vede nimic, dar are dreptate. Este sânge pe zăpadă, chiar unde am stat eu. Mai întâi mă gândesc că poate de la un animal suferind care a scormonit pe sub zăpadă, dar senzația umedă și lipicioasă dintre picioare îmi dă de înțeles altceva.

Vreau să mă prefac că nu s-a întâmplat, dar Michael știe. Curând va ști toată lumea. Nu o consider o durere frumoasă, un lucru care mă va apropia de scopul meu sau de Dumnezeu, ci o sentință. Fără să mai spună ceva, Michael ne strânge lucrurile și mă conduce spre casă. Când ajungem în fața ușii, dă să spună ceva, dar nu reușește. Ce ar fi de spus?

Eu sunt animalul suferind de sub zăpadă.

De dincolo de lacul cel întins, vântul mă găsește și-mi susură la ureche: „Timpul e pe sfârșite".

Îmi ridic privirea și o văd pe fetiță pe mal. Nu am mai văzut-o de foarte multă vreme, așa că zâmbesc.

Știu că am de ales: pot să rămân aici și să mor în amintirile mele sau pot să mă avânt într-o ultimă aventură. Am urmărit-o atâta vreme, ce mai contează o dată?

Norii par să se risipească, dând la iveală o lună atât de strălucitoare, de plină, încât mi-e teamă că se va sparge.

Și, dintr-odată, știu ce încearcă să-mi spună.

Timpul este pe sfârșite... pentru *mine*.

Poate că să-mi predau trupul este singurul mod în care mai pot fi de folos.

Pentru că nu este oare acesta cel mai mare păcat al unei femei?

Să nu fie utilă.

Apuc mai strâns toporul și înaintez târâș. Nu mă uit în spate. Mă concentrez în schimb pe mirosul de alge și argilă udă, iar când vântul se învolburează din nou în jurul meu, știu că mă îndrept spre apă deschisă. Spre casă.

Când ajung pe țărmul stâncos, mă folosesc de topor ca să mă ridic în picioare.

Mă uit spre orizont și văd două luni.

Una este reală, cealaltă, o oglindire.

Aidoma fetei. Poate că asta a fost mereu: o oglindire a celei care voiam să fiu.

Păşesc pe gheață întrebându-mă oare până unde se întinde... Oare cât va rezista. Câțiva metri... Poate trei... Sau șase?

În bătaia înghețată a vântului, închid ochii și-mi întind brațele.

În clipa asta aș face orice ca magia să fie adevărată. Aș renunța la orice doar ca să îmi pot lua zborul de aici.

Dar nu se întâmplă nimic.

Nu simt nimic.

Nici măcar frigul nu-l mai simt.

Aud sunetul clar de pași pe țărmul stâncos și mă înfior. Dar nu este vorba doar despre sunet, ci de ceea ce simt în adâncul ființei. De parcă m-aș afla pe muchia unui brici.

Mă uit peste umăr. Nu-i pot distinge trăsăturile, dar știu că e el: din felul în care se mișcă, precum o ceață grea care se rostogolește pe deasupra apei.

Materialul închis la culoare se umflă în jurul lui, făcându-l să pară un înger al morții. Fără nume. Fără chip. Dar oare nu așa e însăși moartea?

În timp ce-și continuă înaintarea pe gheață, mă întorc spre el.

Dintr-odată însă, sub noi se aude o trosnitură care ne face să înlemnim.

M-am gândit mereu că, dacă s-ar ajunge la asta, mi-aș înfrunta moartea cu demnitate și eleganță, așa cum am văzut nenumărate femei înfruntând spânzurătoarea în piață. Dar nu este nimic demn sau elegant în a o sfârși jupuită de vie.

Îmi plec bărbia, mă înfig bine pe picioare, apuc mânerul cu ambele mâini și-l privesc drept în ochi.

Poate că Eve mi se vâră pe sub piele, poate e din pricina luminii lunii sau poate că magia mea femeiască mă face crudă și vicleană, dar în clipa aceasta nu-mi doresc decât să-l distrug odată cu mine.

Simt cum căldura mi se prelinge în jos pe braț, peste mâini, făcând mânerul să alunece din cauza sângelui. Dar îmi trebuie o singură lovitură zdravănă.

De parcă și-ar fi dat seama ce intenționez să fac, își ridică mâinile în față, ca atunci când încerci să liniștești un cal sperios înainte să-i pui căpăstrul.

Ridic toporul. Lumina lunii scânteiază pe lamă, declanșând ceva înlăuntrul meu: o amintire își croiește drum spre suprafață, un lucru pe care am crezut că-l îngropasem cu multă vreme în urmă. Mama stă aplecată peste patul meu, cu ochii blânzi și umezi, în timp ce degetarul din metal îi zvâcnește în lumina lămpii. „Visează, micuțo. Visează o viață mai bună. O viață mai sinceră."

Și mă întreb dacă mă poate vedea acum, dacă mă poate simți, de dincolo de lacul cel întins, de potecile nesigure printre mărăcini și scaieți, dacă a știut cumva cum o să se sfârșească lucrurile.

Cu lacrimile curgându-mi șiroaie pe față, șoptesc:

– Iartă-mă.

Strâng mai tare toporul și-l înfig în gheață.

La început nu simt nimic, doar șocul impactului reverberându-mi în brațe, oprindu-se în rană, făcând-o să zvâcnească la fiecare bătaie a inimii, dar apoi aud o pocnitură surdă, urmată de un trosnet lung, continuu, de parcă oasele mi s-ar fi rupt în două.

Se năpustește spre mine, însă e prea târziu. Gheața se rupe sub picioarele mele și plonjez în apa rece dreaptă ca un ac, doar că fustele se umflă în

jurul meu, încetinindu-mi coborârea. Sau poate că nu plutesc deloc în jos, ci în sus. Poate că de fapt vântul îmi umflă fustele și mă face să mă înalț deasupra lumii. Îmi simt plămânii arzând de dorința de a trage o gură adâncă de aer. Nu-mi dau seama dacă pieptul mi se va umple cu praf de stele sau cu apă, dar simt cum trupul îmi încetinește. Simt cum inima îmi bate cu putere în urechi, în gâtlej, în vârfurile degetelor, ca un bocet de înmormântare.

Lent.

Și mai lent.

Oprește-te.

Plutesc sub o foaie de sticlă, luminată de razele de lună. Privesc lumea trecând pe lângă mine. Nu mă simt tristă, nu mă simt pierdută, simt doar pace știind că am părăsit această lume așa cum am vrut eu. Este un lucru pe care nu mi l-au putut lua.

Îmi trec degetele peste suprafață, moment în care aud o bubuitură de tunet și un pocnet de sticlă care se sparge. Ceva mă trage de cosiță și mă smucește în sus, spre cer. Simt cioturi crestate peste spinare. Simt cum mă lovește ceva în piept și o căldură ușoară pe buze. Simt o senzație de arsură în plămâni; vărs lichid. Icnesc și trag adânc aer în piept, dar mă arde: aerul care-mi umple plămânii îmi lasă o senzație stranie, ca un fel de trădare.

Merg, dar nu am picioare. Plutesc prin pădure pe un nor de fum. Se aude un croncănit în depărtare. Simt o mână îmbibată în sânge cum îmi acoperă gura. Privirea mi se concentrează pe singurul lucru pe care-l pot pricepe: două bile negre care se holbează la mine, ochii călăului meu. Ai dușmanului meu.

Îmi întind gâtul și mușc cât pot de tare.

Și apoi lumea se întunecă.

Sunt nimic. Sunt nimeni.

Doar piele și oase.

Aud sunetul unei lame zimțate care sfâșie o pânză. Simt o căldură arzătoare de-a lungul spatelui, al șirei spinării. O răsuflare prelungă, egală, îmi pulsează pe ceafă. Simt o greutate mare deasupra mea, peste tot în jur. Încerc să rămân deconectată de trupul meu, neatentă, așa cum făceam în timpul unei pedepse în piață, dar pe măsură ce viața îmi revine în membre, la fel se întâmplă și cu durerea. Simt ca o zvâcnire adâncă în umărul stâng.

Când căldura din dreptul spatelui se îndepărtează, văd un bărbat străbătând încăperea, gol pușcă, cu tot corpul acoperit de mușchi. Vreau să țip, încerc să mă vait, dar nu reușesc să trag aer în piept. Toată energia îmi este consumată de un tremurat violent. Dinții îmi clănțănesc atât de tare, încât mi-e teamă că se vor sparge. Văd ca prin ceață o bucată de material de culoarea cărbunelui cum se umflă în colțul încăperii, iar în acea clipă braconierul se întoarce. Mă sfredelește cu privirea-i neagră din neant.

Vine deasupra mea și îmi toarnă un lichid rânced pe gâtlej. Încerc să-l scuip, dar își înfige degetele în fălcile mele, forțându-mă să înghit.

Văd o scânteiere a oțelului și apoi simt cea mai ascuțită durere pe care am simțit-o vreodată.

Lama mi se înfige în carne. Mă simt de parcă mi-ar smulge brațul, dar se întâmplă de nenumărate ori; nici nu-mi ajunge pielea de pe braț pentru atâtea ori. Ei cred că, cu cât ai parte de mai multă durere, cu atât mai puternică va fi carnea, dar este o minciună. Vreau să-i explic că magia nu este reală, că nu face altceva decât să ucidă pe cineva cu sânge rece, dar ceva îmi spune că nici măcar nu ar conta.

În timp ce lichidul gros mi se răspândește prin piept, știu ce înseamnă asta. Știu ce este asta. Nu doar că moartea vine după mine, ci a și ajuns.

Vântul urlă în jurul meu, aducând cu el miros de hamamelis și carne putrezită.

Arunc o privire rătăcită prin încăpere. Văd fâșii lungi de carne cu tendoane atârnând în cârlige, piei tăbăcite care se usucă pe un raft improvizat și cuțite... foarte multe cuțite, răsfirate pe o masă de măcelar pătrată și aspră. Privirea mi se oprește repede pe o geantă de piele cafenie având mai multe sticluțe aliniate în fața ei.

Trusa lui pentru ucis.

Sticluțele sunt pentru mine.

O senzație de panică îmi străbate mușchii. Inima îmi bate cu atâta putere, încât mă tem că îmi va exploda.

Încerc să mă ridic, dar nu îmi pot mișca brațele. Nu-mi pot mișca picioarele. Îmi pot mișca doar capul, însă chiar și el mi se pare greu, umflat, încât abia de mi-l pot ține.

Îmi plec privirea, ca să văd ce s-a ales de mine, dar trupul îmi este ascuns sub niște piei grele. Mă întreb dacă mi-a jupuit tot trupul, dacă sub

acoperitori sunt doar un labirint încâlcit de vene și nervi retezați ținuți la un loc de sânge închegat.

Încerc să țip, dar am ceva în gură care mă împiedică. Are gust de cedru și sânge. Îmi amintește de caii din ținut, cu coamele lor împletite și zăbalele vârâte în gură ca să li se poată controla mișcările. Și îmi dau seama că asta sunt acum: sub controlul altcuiva.

Braconierul observă că mă agit și iese din umbre, acoperit într-un giulgiu de culoarea cărbunelui. M-a privit în tot acest timp. Probabil că-i face plăcere. Mă forțează să mai beau din lichidul acela grețos. Mă înec cu el, dar nu-i pasă. O văd în privirea lui. Pentru el sunt doar o piele. Un animal.

Pe măsură ce lichidul dens mi se răspândește prin corp, încerc să-mi dau seama dacă ar trebui să mă împotrivesc sau să cedez, în cazul în care chiar am de ales, însă chiar atunci simt o strălucire mișcându-se dinspre vatră spre partea stângă a corpului meu. Nu pâlpâie, ca o lumânare, ci este puternică și constantă, ca steaua polară. Lumina se apleacă spre mine și aduce cu ea durere. O durere chinuitoare. Un sunet mut clocotește înăuntrul meu. Mirosul de carne arsă îmi umple nările. Am auzit, îmi amintesc acum, că braconierilor mai cruzi le place să-și înfiereze prada, să se joace cu ea înainte s-o omoare.

Pe punctul de a-mi pierde cunoștința, aud un sunet: cizme călcând prin zăpada groasă, clinchetul clopoțeilor de vânt, doar că sunetul este prea mohorât ca să fie făcuți din metal sau sticlă. Sună ca niște bucăți grele de lemn pietrificat care se ciocnesc unele de altele.

Probabil că și braconierul îl aude, deoarece ia fierul de pe rană. În ochi i se vede o licărire de teamă.

O voce necunoscută pătrunde în spațiul mic. Pare a veni de foarte departe.

– Ryker, ești acolo?

Gem, ca să mă ajute cineva, aș vrea orice altă soartă în afară de asta, dar braconierul îmi acoperă gura și nasul cu mâna-i mizerabilă. Mă împing în partea cărnoasă a palmei lui, ca să iau o gură cât de mică de aer, dar e prea puternic. Mă uit în ochii lui negri și reci și știu că m-ar putea sufoca în doar câteva secunde, fără să ezite câtuși de puțin, și poate că așa ar fi mai bine, dar apoi mă gândesc la mama și tatăl meu, la surorile mele și chiar și la Michael. Am promis că voi face tot ce-mi stă în putință ca să mă întorc

acasă. Nu în sticluțele acelea, ci *în viață*. Și câtă vreme mai am suflare în trup, mă voi lupta. Dar sunt multe feluri de a lupta.

Simt cum mi se preling lacrimi din colțurile îndepărtate ale ochilor, adunându-mi-se în urechi, când clipesc spre braconier. Îl implor în tăcere să-mi dea drumul. Probabil că mă înțelege, pentru că tocmai când sunt la un pas de a muri, își sloboade mâna. În timp ce trag lacom aer în piept, îmi șoptește:

– Un singur sunet și va fi ultimul pentru tine. Înțelegi?

Încuviințez din cap, sau cel puțin cred că asta fac.

– Haide, leneșule, se aude vocea străinului. Pierzi distracția.

– Nu pot. Sunt bolnav, răspunde braconierul, fără să-și mute privirea de la mine.

– Atunci urc eu.

– Ba nu. Braconierul sare în picioare, îmi arată centura cu cuțite și mă mai avertizează o dată din priviri, după care iese prin acoperitoarea grea a ușii.

– De ce porți giulgiul înăuntru? întreabă celălalt. Au încercat să te tragă peste barieră? Se simte o nerăbdare în vocea lui subțire și distantă, de parcă ar vorbi printr-un tub îngust. Ai fost blestemat?

– Doar o febră, răspunde braconierul. Ar trebui să fiu bine până la următoarea lună plină.

Mă întreb cât mai este până atunci... Zile, săptămâni? Are de gând să o lungească până atunci și apoi să mă ucidă în sfârșit?

Mă căznesc să mă ridic, chiar și doar să-mi înalț capul îndeajuns cât să văd mai bine unde sunt, dar în zadar. Probabil că m-a legat.

– Ai auzit veștile? întreabă celălalt. Am prins două acum două săptămâni. Una chiar lângă poartă. Cealaltă a venit până aici, spre împrejmuirea de sud-est. Teritoriul tău.

– Ha, face braconierul. Cred că am dormit tot timpul.

Minte, dar asta îmi dă de înțeles un lucru: au aflat cu siguranță despre cedrul putrezit, despre gaura de sub gard. Și, din câte îmi dau seama, nu e prea departe de aici. Dacă aș reuși să ajung până la ea, aș putea să mă strecor înapoi înăuntru.

– Prima a rezistat vreo două zile. Era arsă pe spate și pe piept, dar Claude a reușit să desprindă cea mai mare parte din carne.

– Tamara, șoptesc, iar privirea mi se îndreaptă spre sticlele de pe masă.

– A doua s-a înecat cu propriul ei sânge înainte ca Nico să apuce să-i curețe vârfurile degetelor. Măcar nu era arsă. E un dobitoc băftos! râde necunoscutul.

Bărbia începe să-mi tremure. Nu era un *lucru*. Avea un nume. Meg.

– Au spus că a fost și o a treia. Dâra de sânge ducea drept spre mal, la o gaură mare în gheață. Am încercat s-o scot, dar am găsit doar zdreanța asta.

– E lână? întreabă braconierul, cu o încordare stranie în glas. Îți dau altceva la schimb pentru ea.

– De ce? întreabă celălalt. E toată sfâșiată… murdară. Probabil plină de boli.

– O pot fierbe… Și pot face o geantă frumoasă din ea.

– Mai ai cucută? întreabă celălalt.

– Nu încă, dar pun pariu c-o să se găsească la primăvară în golf. Dar am o piele de elan frumoasă.

– De ce ai da la schimb o piele frumoasă pentru *asta*? Ce se petrece aici?

– Uite ce e, nu-mi place să insist pe treaba asta, zice braconierul pe un alt ton. Vesel. Solar. Dar mai sunt destule piei pe aici… *dacă* te pricepi să mânuiești o lamă.

– Hei, încep să mă descurc mai bine, spune celălalt izbucnind într-un hohot de râs zdravăn. Du-mă la trei metri de pradă și o s-o nimicesc. Ai să vezi.

Fac glume despre moarte… Despre cum să ne ucidă pe *noi*.

– Ne-am înțeles? zice braconierul. Ia-o pe care vrei.

– Tu pierzi.

Aud cum ceva greu este dat jos de pe o prăjină. Același sunet care se aude în piață, când sunt aduse pieile de reni din nord. Și apoi îl aud pe braconier prinzând ceva.

În timp ce-și iau rămas-bun îmi întind gâtul, hotărâtă să arunc o privire pe furiș la împrejurimi, dar când intră înapoi, văd doar… Mă concentrez doar pe grămada gri înghețată din brațele lui.

Pelerina mea.

Mă înfurii doar văzându-l că o atinge. June a făcut-o cu mâinile ei. Pentru *mine*. E *a mea*. El nu are nici un drept asupra ei, dar e limpede că vrea un trofeu.

În timp ce o atârnă pe un cârlig pentru carne din capătul îndepărtat al încăperii, simt cum un acid puternic îmi umple gâtlejul, dar în loc să-mi

întorc capul și să-l las să mi se prelingă pe la colțul gurii, ca o victimă demnă de milă, îl înghit. Îl înghit cu totul.

N-am idee ce a plănuit să facă cu trupul meu, dar am și eu un plan.

În cea mai mare parte a timpului nu-l pot vedea, dar simt că mă privește. Îmi amintesc vag spatele lui gol, însă n-am idee ce chip are, ce diformitate ascunde sub giulgiu. În mintea mea e un monstru.

Singurul moment în care sunt convinsă că nu mă urmărește este când se ocupă de vatră, lucru pe care îl face cu o fervoare aproape religioasă. Îmi dă de înțeles că este metodic. Atent. Vigilent. Dar știu cum să mă fac invizibilă, cum să joc rolul păsării rănite. La urma urmei, sunt o fată din anul de grație. M-am pregătit toată viața pentru asta.

Așa că nu mă mai împotrivesc.

Nu mai scuip și nu mai țip.

Și după câteva zile îmi scoate călușul.

Când îmi duce cana la gură, în loc să încerc să-l mușc ca un animal sălbatic, îmi desfac buzele și sorb cât mai mult lichid, fără să-l înghit, iar când se întoarce să așeze cana de cositor pe bancă, îmi înclin fața și scuip ușor lichidul pe salteaua din turbă. Mirosul fetid al fagurelui de miere insipid folosit pentru a ascunde gustul amar al macului îmi provoacă greață, dar nu mi se mai întoarce nimic din stomac. Poate că face parte din planul lui, din ceea ce încearcă să facă: să mă usuce ca pe o bucată de pastramă.

De cum nu mai ingerez lichidul, lumea începe să se contureze mai bine. Din nefericire, la fel și durerea. O ascund cât pot de bine, mușcându-mă de interiorul obrazului când simt că mă chinuie, dar nu pot nega febra care-mi face ravagii prin trup. Știu că încearcă doar să mă țină tăcută, ca să poată lucra pe îndelete, să valorifice fiecare bucățică din mine. Nu știu ce mă va ucide mai întâi, lama sau infecția, dar timpul este pe sfârșite.

De două ori pe zi, când pleacă după apă și hrană, îmi mișc degetele de la picioare și-mi flexez mușchii de la pulpe și coapse, dar mișcările îmi sunt limitate din pricina frânghiilor. În pofida legăturilor strânse, brațul drept pare să funcționeze cum trebuie, însă cu brațul stâng lucrurile stau cu totul altfel. Nu pare a fi legat, dar dacă mișc cât de puțin degetul mic, simt un junghi de durere insuportabil care mi se oprește adânc în piept.

Trebuie să-mi amintesc că durerea este un semn bun.

Orice mi-ar fi făcut, înseamnă că încă am un braț. Că încă sunt în viață.

Număr din câți pași ajunge până la intrare. Îmi închipui că procedez la fel, de nenumărate ori. Uneori mă trezesc dintr-un somn convulsiv gândind că am făcut-o deja, că sunt liberă, dar imaginea începătoșată a pânzei de culoarea cărbunelui de la periferia câmpului meu vizual îmi aduce în memorie motivul pentru care sunt aici.

Când se apleacă deasupra mea încerc să nu-l privesc direct în ochi. Nu vreau să mă dau de gol, dar nu este vorba doar despre asta. Mă tem de ce voi vedea oglindindu-se în ei. De ceea ce am devenit. Când simt că-mi pierd din putere, mă holbez la figurinele feminine sculptate rudimentar de pe poliță. Fără îndoială, îi aduc aminte câte fete a ucis. Dar nu am de gând să mă alătur lor.

După alte opt căni de lichid băut cu forța și nouă drumuri afară din adăpost pentru provizii, este destul de nepăsător încât să-și lase centura cu cuțite pe bancă, lângă mine.

Încerc să nu mă holbez la ea cu jind, dar asta este. Asta este totul.

De îndată ce se concentrează pe îngrijitul vetrei, îmi ridic brațul de sub piei. Durerea este atât de intensă, încât trebuie să-mi încleștez dinții, ca să nu țip fără să vreau. Îmi tremură brațul, iar pe frunte îmi apar broboane de sudoare, dar de îndată ce apuc mânerul lamei, un alt lucru preia controlul asupra mea. O hotărâre pe care n-am mai simțit-o de luni de zile. Voi ieși de aici. Voi supraviețui. În timp ce trag lama din teacă, sânge proaspăt mi se scurge din umăr, picurând pe podeaua de lemn, însă nu mă pot opri acum. Nu-i pot da drumul.

Vâr lama sub piei și încep să tai legătura care-mi țintuiește brațul drept. Sunt pregătită pentru o luptă lungă și intensă, însă lama o taie numaidecât, de parcă aș fi tăiat un cub proaspăt de untură. Mă sperie, dar este un semn bun. Înseamnă că este ascuțită.

Mut lama în mâna dreaptă, mă răsucesc și retez rapid legăturile de la glezne.

De cum mă eliberez, vreau doar să azvârl la o parte pieile și s-o țâșnesc spre ușă, dar trebuie să fiu deșteaptă. Nu sunt atât de nesăbuită încât să cred că-l pot întrece, nu în starea mea actuală. Apuc mai strâns lama, închid ochii și fac unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată... Aștept.

Stau cu urechile ciulite, așteptând să-i aud pașii mai aproape, dar e incredibil de silențios, ca prima oară când l-am întâlnit pe cărare.

Mă concentrez pe răsuflarea lui, lentă și constantă ca metronomul din salonul doamnei Wilkins. Toată lumea a crezut că era oarbă când s-a întors din anul de grație, dar îmi amintesc că odată am șterpelit o bomboană dintr-un vas de argint și m-a săgetat numaidecât cu ochii ca niște mărgele.

Dacă lucrurile stau la fel și acum? Dacă a lăsat centura ca un test... O capcană? Mă rog să nu observe teaca goală, sângele de pe podea sau faptul că sunt udă leoarcă de la transpirație.

Dintr-odată, mirosul de pin, apă de lac și fum îmi umple nările; știu că se află prin apropiere. Trebuie doar să se aplece deasupra mea, așa cum a făcut deja de o sută de ori.

Când își pune încheietura mâinii pe fruntea mea, îmi țin răsuflarea. Voi avea o singură șansă și, dacă ratez... Nici măcar nu mă pot gândi la asta.

Apuc mânerul cât pot de strâns, dau la o parte acoperitorile grele și-l lovesc tare cu lama. Scoate un sunet straniu și se clatină în spate, ținându-se de partea de jos a abdomenului. Nu știu cât de tare l-am rănit, dar curge sânge.

Când sar pe podeaua rece picioarele slăbite încep să mă lase, dar nu pot ceda. Dacă nu ies acum de aici, nu voi mai ieși niciodată. Mă propulsez spre ușa de la intrare și trec de pielea groasă de bizon; soarele mă izbește ca un fulger, făcându-mă să încremenesc orbită. Aerul rece îmi mușcă din carne. Nu-l văd pe braconier în spatele meu, dar îl aud cum se târăște pe podea.

– Oprește-te... Nici un pas în plus.

Nu știu încotro mă duc sau ce mă așteaptă afară, dar orice ar fi mai bine ca asta. De îndată ce încep să zăresc punctulețe de culori fade, fac primul pas spre libertate... în aer.

Plonjez în adâncimi, dar simt cum mă prinde ceva de încheietura mâinii. Încerc să țip, dar durerea este atât de sfâșietoare, că-mi taie răsuflarea.

După o vreme, când vederea mi se limpezește, și îmi dau seama că atârn la cel puțin doisprezece metri de sol. Dedesubt, pământul este acoperit cu un strat gros de zăpadă, iar vântul dinspre nord îmi pătrunde până la oase.

– Apucă-te de mine cu cealaltă mână, îmi strigă o voce gravă.

Îmi ridic privirea și-l văd pe braconier aplecându-se peste o platformă îngustă, învăluit în giulgiul de culoarea cărbunelui care se umflă în jurul lui. Mă uit în jur și descopăr șocată că în tot acest timp am fost într-un fel de casă în copac... Un *adăpost*... Cum se folosește acasă pentru vânătoarea

de elani. Doar că acesta nu este pentru elani, ci pentru a vâna fete din anul de grație. Pentru a mă vâna *pe mine*.

– Dă-mi drumul, îi spun cu lacrimi în ochi. Fă-o și așa o să se termine totul.

– Asta vrei?

– Mai bine decât să fiu jupuită de vie.

– Asta crezi că fac?

Îl scrutez cu ochii mijiți de concentrare. Mă aștept oarecum să dau de aceeași privire rece, inumană, dar mă nedumerește expresia pe care o găsesc întipărită pe chipul lui. Nu știu dacă văd lucruri care nu există din pricina durerii, a frigului sau a bolii, dar în lumina asta pare aproape... binevoitor.

Întind cealaltă mână, îl apuc de încheietură și-l las să mă tragă în sus. S-ar putea să fac cea mai mare greșeală din viața mea, dar chiar și acum, după tot ce s-a întâmplat, încă nu sunt pregătită să mă dau bătută. Să mă predau.

Gem când trupul mi se atinge de platforma din lemn aspră. Trupul *gol*. Mă uit prin încăpere după hainele mele și descopăr doar niște fâșii de pânză întinse lângă vatra mică.

– Ce-ai făcut cu hainele mele... Cu *mine*? bâigui, încercând să mă acopăr cum pot cu mâinile.

– Nu te flata singură, îmi răspunde în timp ce-și leagă o fâșie de pânză în jurul trunchiului care-i sângerează.

– Dar sunt goală... *Tu* erai gol. Te-am văzut…

– Îngheți. A fost cea mai rapidă cale de-a te încălzi. Braconierul apucă o piele de pe pat și o aruncă spre mine, adăugând: Cu plăcere.

Mă înfășor în piele, rușinată de senzația plăcută pe care mi-o creează.

– Dar te-am văzut cu un cuțit... M-ai jupuit... M-ai înfierat.

Mă uit pe sub piele. Amețesc puțin doar văzând sângele proaspăt care-mi îmbibă bandajul de pe umăr.

– Nu te-am *înfierat*, se răstește el. A trebuit să cauterizez rana, pe care probabil că ți-ai deschis-o iarăși.

Se îndreaptă spre mine, așa că mă dau în spate până ajung la perete, dărâmând un maldăr de coarne de cerb.

– Nu mă atinge, îi șoptesc în timp ce pipăi o muchie înțepătoare.

Sunt pregătită să mă apăr, dacă trebuie, dar el își îndulcește tonul. Face un pas șovăielnic spre mine și dă din cap spre brațul meu stâng.

– Îmi îngădui?

Nu-mi place că nu pot să-i văd chipul. Mă tulbură, dar poate că tocmai asta e ideea. Așa cum voalurile ne dezumanizează, giulgiurile fac același lucru pentru ei. Unul simbolizează inocența deplină, celălalt, moartea deplină.

Când las pielea tăbăcită să-mi alunece de pe umăr, el întinde mâna și desfășoară bandajul.

Îi simt degetele ca niște așchii de gheață pe piele.

Inspir șuierat.

– Ce miroase așa? îl întreb.

Îi urmăresc privirea și văd pielea despicată de pe umărul meu.

L-am văzut pe tata îngrijind destule răni prin înjunghiere ca să știu că a mea e gravă, genul care i-ar doborî chiar și pe cei mai puternici bărbați. Mă cuprinde un val de amețeală și încep să tremur.

– Tierney, ar trebui să te întinzi, nu ești în stare să…

– De unde știi cum mă cheamă? Mă holbez la el, dar vederea începe să mi se încețoșeze. Cine ești?

Nu-mi răspunde, dar aud un sunet, de parcă ceva greu și ud ar sfârâi lent într-o tigaie.

Văd mișcare cu coada ochiului. Mă încrunt spre carnea sfâșiată.

Încăperea începe să se clatine cu mine, deși picioarele îmi sunt bine înfipte în pământ.

– Larve, șoptesc. Mirosul vine de la mine. E mirosul morții.

Visez. În mod ciudat, nu cu fata, nu cu casa, ci cu locul ăsta, cu braconierul. O cârpă rece pe frunte. Mușc din lemnul moale când îmi curăță carnea infectată. Picături amețitoare de sânge stoarse dintr-un bandaj într-un castron de cupru uzat. Sunetul uniform al unui ac gros. Intră și iese. Intră și iese.

Uneori mi se pare că văd o lumină neclară revărsându-se prin crăpăturile din lemn; alteori e atât de întuneric, încât mi se pare că plutesc prin spațiu, dezlegată de gravitația care mă ține pe acest pământ.

Încerc să țin socoteala timpului, dar mintea mi-e pierdută în umbre. În amintiri.

Îmi închipui că este ca în pântec. Bătăile unei inimi în depărtare. Vâjâitul sângelui care se umflă peste tot în jurul meu. Nu mi s-a îngăduit să fiu în încăpere la nașterea Clarei pentru că nu sângerasem încă, dar am fost de

față când s-a născut Penny. Se zice că la a cincea naștere, bebelușul iese alunecând pur și simplu, dar eu am văzut altceva. Am văzut violență. Durere. Oase care se mută din locul lor. Am încercat să-mi întorc privirea, dar mama m-a apucat și m-a tras aproape. „Iată magia *reală*“, mi-a șoptit ea. La vremea aceea am crezut că delira, că-și pierduse mințile de la epuizare, dar mă întreb dacă nu cumva știa adevărul. Dacă nu cumva încerca să-mi spună ceva.

Mă simt ca pe muchie de cuțit, ca și când un singur fir de pământ în direcția greșită ar putea fi hotărâtor, m-ar putea duce în adâncimi veșnice; și totuși sunt încă aici. Încă răsuflu.

Uneori vorbesc doar ca să-mi aud vocea. Ca să știu că încă am limbă. Gâtlej. Pun întrebări, cum ar fi: „Cine ești?“, „De ce nu m-ai ucis“, dar nu primesc niciodată răspuns. În schimb, braconierul cântă. Melodii de demult. Melodii pe care le-am auzit doar purtate de vânt, un șuierat trecător care le scapă vânătorilor în timp ce se întorc spre nord. Sau poate că nu cântă deloc. Poate că vorbește. Lin, cuvintele lui intrând și ieșind din conștiința mea.

– Bea, îmi spune, ținându-mi cana la buze.

Încerc să-l văd mai bine, însă e ca un fum care îmi scapă printre degete.

– Cât am dormit?

– Zece răsărituri de soare, nouă apusuri de lună, îmi răspunde, potrivind materialul rulat de sub capul meu. Mai bine așa, ținând cont de ce a trebuit să-ți fac.

Încerc să îmi mișc brațele și picioarele, doar ca să știu că încă le am, dar stârnesc un nou val de durere.

Îmi amintesc de ultima dată când am fost trează. Ultima dată când am vorbit. Mi-a zis pe nume.

– De unde știi cum mă cheamă?

– Trebuie să bei.

Înclină cana. Mi-e greu să înghit lichidul dulce și gros. Mi-e greu să înghit orice. De parcă trupul meu a uitat cum să o facă.

Dar simt cum macul mi se răspândește prin piept, prin membre, și-mi simt pleoapele de parcă ar fi fost țesute cu cenușă grea.

– De unde știi cum mă cheamă? întreb din nou.

Nu mă aștept la nimic; totuși, vocea blândă de sub giulgiu mă surprinde.

– A fost o greșeală.

Îl cercetez cu privirea: spațiul larg dintre ochii care se încruntă... Mereu am crezut că de furie, ură, dar poate că m-am înșelat... Poate că e totuși de la îngrijorare.

– Te rog, șoptesc. Știm amândoi că probabil nu voi scăpa cu viață.

Își îndreaptă privirea spre rana mea.

– N-am zis asta.

– Nici nu trebuia s-o zici.

Urmează o pauză lungă, insuportabilă. Greutatea care însoțește un adevăr profund, întunecos.

Se aude doar vântul care urlă printre copaci, trosnetul lent al focului. În cele din urmă, rupe tăcerea:

– Am știut cine ești de cum ți-am văzut ochii... Aveți aceeași ochi.

– Fata din visele mele, zic eu și icnesc, amintindu-mi-o dintr-odată. Deci ai văzut-o și tu... Cine e?

– Ce fată?

Își pune încheietura mâinii peste fruntea mea. Vreau să mă trag de sub atingerea lui, dar pielea lui rece se simte ca un balsam pe carnea care îmi arde.

– Tatăl tău, îmi spune privindu-mă atent. Ai aceiași ochi ca el.

– Tata? Încerc să mă ridic în șezut, dar durerea este prea intensă. Știam că tata s-a furișat ani de zile în zona de trecere, dar nu mi-am închipuit așa ceva. Suntem...? Încerc să termin propoziția, dar zici că am un bolovan în gâtlej. Suntem... *rude*?

– Frate și soră? Nu. Braconierul îmi desface bandajul; nările i se umflă. Fie ideea îi repugnă la fel de mult ca mie, fie din pricina rănii. Poate că ambele. Tatăl tău nu e așa. E un om bun.

– Atunci de ce? îl întreb eu, căznindu-mă să întârzii adormirea indusă de mac. De ce merge acolo?

Mijește ochii la mine.

– Chiar nu știi?

Clatin din cap, dar îmi simt craniul greu, de parcă ar fi plin cu apă.

– Le tratează pe femeile din zona de trecere, pe copii... L-a salvat pe Anders, îmi spune el în timp ce zdrobește cu blândețe ierburi într-un vas mic de piatră.

– Anders?

Oftează, de parcă ar fi furios pe el însuși pentru că a spus prea multe.

– Probabil că nu-ți amintești, dar mi-a făcut o vizită acum câteva săptămâni.

– Cum aș putea uita? Tresar când întinde o cataplasmă verde închis peste rană. Aproape că m-ai sufocat!

Privirea i se răcește.

– Ar fi fost o plăcere prin comparație cu ce ți-ar fi făcut el dacă te-ar fi găsit aici.

Mă holbez în spatele lui, la sticlele goale aliniate pe masă, și mă gândesc la Tamara și Meg. La lucrurile îngrozitoare pe care li le-au făcut. Mă înfior.

– Trebuie să ținem panglica asta murdară departe de…

– Nu. Întind mâna și-mi vâr cosița la spate. Panglica rămâne. Cosița rămâne.

Oftează iritat.

– Cum vrei tu.

– Cine e Anders? îl întreb, încercând să-mi îndulcesc tonul.

Îmi dau seama că nu prea vrea să vorbească, dar insist până cedează.

– Am crescut împreună, spune el în timp ce-mi înfășoară o fâșie nouă de pânză în jurul umărului. În sezonul trecut de vânătoare, prada a încercat să-l tragă dincolo de împrejmuire, nenorocitele l-au mușcat, i-au blestemat toată familia. Au murit toți, dar tatăl tău a reușit să-l salveze pe el.

– Tata a salvat un *braconier*? strig. Dar ar fi exilat dacă ar afla cineva, iar mama, surorile mele, toate am fi…

– Bineînțeles că asta e cea mai mare grijă a ta, mormăie el, legând bandajul mai tare decât ar fi nevoie.

– Nu am vrut să... Doar că... *De ce*? De ce ar risca?

– Tot nu pricepi.

În acel moment se aude un croncănit în pădure, făcându-ne să tresărim.

– Nu înțeleg…

– Am făcut o înțelegere, spune el în timp ce-și leagă cuțitele la cingătoare. În schimbul vieții lui Anders, am promis c-o să-ți cruț viața dacă se va ivi ocazia.

– Dar m-ai înjunghiat prin gard.

– *Abia* de te-am ciupit puțin. Te-ai apropiat prea tare... Te simțeai prea în largul tău.

– În noaptea aceea, pe cărare... În ziua în care am trecut de împrejmuire ca s-o ajut pe Gertrude, murmur, cu răsuflarea îngreunată.

– Sincer să fiu, dacă aș fi știut câte belele o să-mi aduci, m-aș fi gândit de două ori. Dar acum eu și tatăl tău suntem chit.

Îmi aruncă o cârpă umedă, apoi stinge lumânarea și trage la o parte acoperitoarea din ușă.

– Așteaptă. Unde te duci?

– Să-mi fac treaba. Ceea ce-ar fi trebuit să fac și până acum.

Singură, tremurând în întuneric, mă tot gândesc la lucrurile urâte pe care i le-am spus tatei înainte să plec din ținut, la durerea din privirea lui când a intrat în biserică cu voalul. „*Vaer sa snill, tilgi meg*“, mi-a șoptit când mi-a pus floarea de la pețitor în mână.

Mereu am crezut că m-a învățat tot felul de lucruri din simplul interes egoist de a fi pregătit în momentul în care avea să i se nască un fiu, dar poate că a făcut-o pentru asta, ca să supraviețuiesc în anul meu de grație. Poate că a făcut toate astea... pentru *mine*.

Ochii mi se umplu de lacrimi usturătoare. Vreau să mă ridic și s-o iau la fugă, orice, numai să nu rămân aici, cu sentimentele mele, dar când mă dau jos din pat descopăr că picioarele îmi sunt moi, de parcă ar fi făcute din rășină. Mă împleticesc în față și mă apuc de marginea mesei, încercând să-mi recapăt echilibrul. Masa începe să se încline, iar sticluțele se rostogolesc, cuțitele alunecă. O îndrept la timp, chiar înainte ca toate să se prăbușească pe podea. În timp ce mă aplec peste masă, încercând să-mi trag suflarea, observ un carnețel în spatele genții de piele uzate. Îl deschid și găsesc schițe cu mușchi și vene, structuri scheletice, asemănătoare cu carnețelele pe care le ține tata despre pacienții lui. Dar când dau pagina la ultima însemnare, văd o diagramă a unei fete: fiecare aluniță, fiecare cicatrice, fiecare pată marcate în detaliu, de la semnul sigiliului tatei pe talpa dreaptă până la cicatricea de pe interiorul coapsei stângi, rămasă de la un vaccin împotriva vărsatului pe care mi l-a făcut tata vara trecută. Este o hartă a pielii mele, liniile mici indicând locurile în care va tăia. Ba are chiar și o însemnare detaliată indicând care bucățică din mine va merge în care sticlă. O sută în total. Mă înfior din cap până-n picioare.

Braconierul și-a ținut cuvântul dat tatălui meu. Dar, așa cum a zis și el, sunt chit acum.

Mă uit la cuțite, la pâlnia metalică, la clești, la ciocan… Mi se întoarce stomacul pe dos.

Poate doar se pregătește, în caz că mă răpune infecția, dar fără îndoială că o parte din el mă vrea moartă. Îmi trec degetul peste dungile punctate ale genții de piele și mă tot gândesc la regula fundamentală a braconajului, la motivul pentru care ne jupoaie de vii, în loc să ne ucidă mai întâi. Cu cât durerea este mai mare, cu atât carnea este mai puternică. Îmi plec privirea spre sângele proaspăt care îmbibă bandajul. Poate că, la urma urmei, nu mi-a tratat rana. Poate că a agravat-o, ca să sufăr cât mai mult timp posibil.

Mă gândesc să-mi apuc pelerina și să-mi asum riscul de a traversa pădurea, dar nu sunt în stare s-o fac.

Dacă vreau să supraviețuiesc, trebuie să mă considere nu un lucru, nu o pradă, ci o ființă umană.

Dar nu sunt atât de naivă încât să cred că nu am nevoie de un plan de rezervă.

Cu mâini tremurânde, pun la loc sticlele și carnețelul și apuc cel mai mic cuțit de pe masă. Mă târăsc înapoi în pat, trag pieile groase peste mine și strecor cuțitul sub saltea, apoi exersez de nenumărate ori cum îl scot de acolo, până nu-mi mai simt brațul. Vreau să rămân trează, să-l aștept, să mă asigur că nu sare pe mine, dar ochii îmi sunt prea grei ca să-i țin deschiși.

– *Vaer sa snill, tilgi meg*, șoptesc în vânt, sperând că va duce mesajul drept spre inima tatei, dar astea sunt gânduri magice și nu îndrăznesc să mai am de-a face cu ele.

În schimb, jur să ajung acasă, să i-o spun eu însămi.

Mă trezește sunetul de oase rupte.

Icnesc și dau să mă întind după cuțit, dar apoi îmi dau seama că braconierul se află tocmai în partea cealaltă a încăperii, pe un scăunel din fața mesei. Nu văd ce face, dar zăresc un picior de iepure atârnat peste margine. Mă aplec într-o parte a patului, apuc oala și vărs tot ce aveam în stomac.

Nici măcar nu tresare.

Îmi șterg amăreala de la gură și mă las înapoi pe perna improvizată.

– Asta faci noaptea? Te duci să vânezi?

Mormăie ceva drept răspuns. Ar putea fi un da. Ar putea fi un nu. E limpede că nu are chef de vorbă, dar nu pot lăsa ca asta să mă oprească.

– Doar iepuri, sau vânezi și alte lucruri?

Știu răspunsul, dar vreau să-l aud pe el rostindu-l.

Se holbează în spate la mine, mijindu-și ochii negri.

– Orice făptură care-i îndeajuns de nesăbuită ca să mi se pună în cale.

– Pradă, șoptesc eu înfiorată. Așa ne spuneți, nu?

– Mai bine decât braconieri, cum ne spuneți voi, mormăie el, și chiar în acel moment rupe gâtul iepurelui.

– Ai un nume?

Încerc să mă ridic, dar durerea este încă insuportabilă.

– Altul decât „braconier“? răspunde el sec. Da. Am un nume.

Aștept să mi-l spună, dar nu o face.

– N-am de gând să te implor.

– Bine, zice el văzându-și mai departe de iepure.

Sunetul răsuflării lui statornice și picuratul constant al țurțurilor de pe streșini mă înnebunesc, ca atunci când ești singur în pădure, doar că nu sunt singură.

– Las-o baltă, oftez, mutându-mi privirea spre ușă.

– Ryker, îmi spune el cu blândețe peste umăr.

– Ryker, repet. Știam asta. L-am auzit pe braconier spunându-ți așa. E un nume vechi, viking. *Det ere n fin kanin*, îi spun, încercând să stabilesc o legătură cu el, dar nu pare să înțeleagă.

Umărul îmi pulsează. Trupul mi se acoperă de o peliculă de sudoare rece.

– Cred că mi-ar mai prinde bine niște medicament, zic peste câteva momente, pe un ton cât pot de plăcut.

– Nu, răspunde el, fără să se uite măcar la mine.

– De ce? izbucnesc. Mă doare. *Vrei* să mă doară?... Despre asta e vorba?

Cu fața întoarsă spre mine, trage de blana iepurelui dintr-o mișcare lungă, continuă, relaxat, de parcă ar da jos un ciorap de mătase.

– Nu mă sperii, murmur.

– Într-adevăr?

Lasă iepurele și se ridică brusc, cu mâinile pătate de sânge. Când se așază lângă mine îmi cobor ușor mâna spre marginea saltelei și-mi strecor degetele sub ea, ca să simt mângâierea lamei, dar nu găsesc nimic.

– Asta cauți? mă întreabă, scoțând lama mică din teaca legată la gleznă. Data viitoare când te mai dai jos din pat ca să-mi scotocești prin lucruri, ar trebui să te asiguri că nu lași o dâră de sânge pe podea.

Întind mâna spre el, dar mi-o prinde.

– Păstrează-ți energia. Vei avea nevoie de ea când te vei însănătoși îndeajuns ca să te întorci la turmă.

Mă străduiesc să-mi eliberez mâna din strânsoarea lui.

– Nu mai ai nevoie de mac, îmi spune el dându-mi drumul. În momentul de față ar face mai mult rău decât bine. Acum ține de zei. Fie vei trăi, fie vei muri.

– De ce faci asta? îl întreb, cu lacrimi grele șiroindu-mi pe chip. Am văzut carnețelul. Ți-ai ținut promisiunea făcută tatei, de mai multe ori. De ce nu m-ai ucis sau de ce nu m-ai lăsat să mor pur și simplu?

O încruntătură adâncă i se formează deasupra nasului. Îmi dau seama că e prima oară când mă privește în ochi.

– Asta mă tot întreb și eu. Dar când te-am văzut... pe gheață... mi-ai părut atât de...

– Neajutorată, șoptesc, dezgustată și furioasă la gândul că asta m-a salvat.

– Nu, zice el, iar ochii îi sclipesc în lumina focului. Sfidătoare. Când ai lovit gheața cu toporul... A fost unul dintre cele mai îndrăznețe lucruri pe care le-am văzut vreodată.

*

O lumină albă puternică se scurge pe la marginea pieii de bizon ce acoperă ușa.

– Văd că ai mai supraviețuit o noapte, zice el stând deasupra mea.

Hainele îi miros a zăpadă proaspătă și a fum de lemn. Nu-mi dau seama dacă este încântat sau dezamăgit. Poate că nici el nu e sigur.

Mă aplec într-o parte ca să vărs. Împinge o găleată mai aproape cu piciorul, dar nu este nevoie. E doar o cantitate mică de bale și amăreală. Măruntaiele mele resping orice lucru acum, cât de mărunt.

– Ce mi se întâmplă?

– E de la infecție.

Se așază pe bancă să-mi inspecteze rana. Zici că are degetele de gheață.

Arunc o privire la carnea de un roșu furios și trag brusc aer în piept, apoi spun:

– Nu vreau să mor aici.

– Atunci nu muri, zice el strângând tare de braț, ca să scoată puroiul din cusături.

Capul îmi cade în față. Am impresia că voi leșina în orice clipă.

– Cum s-a întâmplat? mă întreabă pe un ton care mi se pare aspru, insistent.

Preț de o clipă nu-mi amintesc, nu pot să-mi amintesc sau poate că nu vreau să-mi amintesc, dar apoi, încet, îmi aduc aminte, ca o străfulgerare de imagini: scalpul lui Gertie lucind în lumina lunii. Pădurea. Semințele. Furtuna. Trupul Tamarei scos pe poartă, în timp ce se zvârcolește.

– Kiersten, șoptesc, cutremurată de durerea pe care mi-o stârnește amintirea. Cu un topor.

În timp ce-mi tamponează marginile tăieturii cu hamamelis, mă întreabă:

– Ce i-ai făcut?

– Nu i-am *făcut* nimic! Bărbia începe să-mi tremure. Încerc să trag în sus de piei, ca să-mi ascund emoția, dar nu am forța necesară. Am vrut doar ca lucrurile să se îmbunătățească, șoptesc. Am vrut ca lucrurile să fie... *altfel.*

– De ce?

Îmi înfășoară umărul cu un bandaj curat. Nu cred că-l interesează prea tare răspunsul; probabil că vrea doar să mă facă să vorbesc, să rămân conștientă, dar oricum vreau să vorbesc. Vreau să-i spun cuiva povestea mea, în caz că...

– Visele, îi explic. Femeilor din ținut nu le este îngăduit să viseze, dar eu de când mă știu am vise cu o fată.

Mă privește curios.

– Despre ea mă întrebai?

Nu-mi amintesc să-i fi vorbit despre ea; mă întreb ce altceva i-am mai spus în starea mea de confuzie, dar oricum nu mai contează.

– Știu că pare o nebunie, dar pentru mine era reală. Mi-a arătat unele lucruri... M-a făcut să cred că viața ar putea fi altfel... Nu doar pentru fetele din anul de grație, ci și pentru muncitoare, pentru femeile din zona de trecere.

Se oprește și se holbează la mine.

– În asta constă magia ta?

– Nu, murmur clătinând din cap.

– Atunci ce crezi că înseamnă?

– Nu cred că mai înseamnă ceva. E doar o plăsmuire. Felul în care mi-am dorit să fie viața mea. Întind mâna după cosiță, care-mi aduce mângâiere, și o trag peste umăr, pipăind panglica roșie cu vârfurile degetelor. În ținut, doar soților noștri le este îngăduit să ne vadă cu părul desfăcut, dar când am ajuns la tabără, fetele și-au răsfirat cosițele, ca simbol al faptului că și-au acceptat magia. Eu am refuzat. De aceea s-au întors împotriva mea.

– De ce ai refuza să-ți îmbrățișezi magia? întreabă el, vizibil șocat.

Ochii mi se umplu de lacrimi de nu mai văd limpede, dar refuz să clipesc.

– Pentru că nu este reală.

Mi se pare periculos, dar necesar să o rostesc cu voce tare.

Își apasă încheietura mâinii pe fruntea mea și îmi spune cu blândețe:

– Trebuie neapărat să-ți scădem febra.

Clatin din cap.

– Vorbesc serios. Nu știu dacă este ceva în aer, în apă sau în mâncare, dar le schimbă... Le face să vadă și să simtă lucruri care nu sunt reale. Am pățit-o și eu, dar când m-au alungat din tabără, m-am însănătoșit. Aveam mintea mai limpede.

– Când te-am găsit erai lihnită, sângerai…

– Le-ai văzut vreodată zburând? îl întreb ridicând tonul. Le-ai văzut vreodată dispărând din fața ochilor tăi? Le-ai *văzut* vreodată făcând altceva... decât să moară? În cele din urmă, lacrimile mi se scurg fierbinți pe chip.

– Bea asta, zice el, turnând o fiertură fierbinte dintr-un ibric.

Fac ochii mari.

– Am crezut că nu mai primesc…

– E coada șoricelului. N-o să-ți aline durerea, dar s-ar putea să te ajute cu febra.

Sorb din fiertură încercând să uit durerea din umăr și să mă gândesc la orice altceva, dar mintea mi se întoarce mereu la familia mea. Un alt fel de durere. Surorile mele mai mici. Pun pariu că sunt îngrijorate de moarte pentru mine, îngrijorate de ce vor păți dacă nu-mi găsesc cadavrul.

– Dacă mor... Promite-mi c-o să mă jupoi, îi spun după ce sorb din lichidul amărui. Îngăduie-mi o moarte onorabilă, ca surorile mele să nu fie pedepsite.

– Desigur, zice el fără să ezite.

– Desigur? Încerc să-mi ridic capul. Nu ai putea să spui: „Hei, nu vorbi așa. Sunt convins c-o să supraviețuiești“?

– Sunt obișnuit să spun ce gândesc. Spun întocmai ce vreau să zic, mă asigură el așezând cana pe masă.

– Cred că e un adevărat lux. Râd și mă acopăr mai bine cu pieile, dar nu e deloc amuzant. Nu cred că am putut face asta vreodată.

– De ce nu?

Încerc să mă concentrez, dar simt cum febra pune stăpânire pe mine.

– În ținut, nimic nu e mai periculos ca o femeie care spune ce gândește. Asta s-a întâmplat cu Eva, știi? De aceea am fost izgoniți din rai. Suntem creaturi periculoase. Pline de farmece diavolești. Dacă ni se dă ocazia, ne vom folosi magia ca să-i ademenim pe bărbați în păcat, spre rău, spre distrugere. Îmi simt ochii grei, prea grei ca să mi-i mai dau în chip dramatic peste cap. De aceea ne trimit aici.

– Ca să scăpați de magie, zice el.

– Nu, șoptesc eu în timp ce adorm. Ca să ne zdrobească spiritul.

Mă trezește un croncănit ce răsună din depărtare.

Ryker întinde mâna după cuțitul de la centură, apoi, răzgândindu-se, se cufundă iarăși în umbre.

– Nu te duci? îl întreb.

– E prea departe. Chemarea se aude tocmai dinspre nord-vest.

Poate că așa e, dar vreau să cred că nu e doar distanța de vină, că poate a început să ne vadă cu alți ochi.

În timp ce îngrijește focul, îmi întorc privirea spre sticlele aliniate pe masă.

– Cum poți s-o faci? îl întreb, iar vocea îmi pare uscată și pustie. Cum poți ucide niște fete nevinovate?

– Nevinovate? Se răsucește să se uite fix la umărul meu. Nimeni nu este inocent în toată povestea asta. Tu ar trebui s-o știi cel mai bine.

– A fost un accident.

– Accident sau nu, habar n-ai de ce sunt în stare. Blestemul. L-am văzut cu ochii mei. În timp ce scormonește focul, umerii încep să i se relaxeze. În plus, nimic din lumea asta nu este bătut în cuie. Din moarte se naște viață... Așa spune mereu mama, adaugă el încet.

– Ai o familie? îl întreb.

Nu știu de ce nu mi-a trecut niciodată prin minte că și braconierii ar putea avea sentimente... O viață înainte de toate astea.

Dă să spună ceva, dar apoi își încleștează maxilarul.

– Uite ce e, nici eu nu vreau să fiu aici, așa cum nici tu nu mă vrei aici, îi zic. Încerc doar să schimb câteva cuvinte, ca să treacă timpul mai ușor.

Tace în continuare.

– Cum vrei tu, pufnesc în cele din urmă.

– Am o mamă. Șase surori, zice el, holbându-se la figurinele de deasupra vetrei.

Le număr. Sunt șapte de toate. Crezusem că le reprezentau pe fetele pe care le-a ucis, dar acum mă gândesc că s-ar putea să fie familia lui.

– Șase surori? Vreau să-mi mișc corpul ca să văd mai bine, dar sunt încă prea slăbită. Nu credeam că femeile din zona de trecere au atât de mulți copii, îi spun.

– Nu au. Pune ibricul pe foc. Nu sunt ale ei. Se uită spre mine, dar nu mă privește în ochi. Mama... le ia pe cele mici. Pe cele pe care nu le vrea nimeni.

Încerc să-mi dau seama ce vrea să spună. Când pricep, mi se pune un nod în gât și abia de reușesc să îngaim:

– Fete din ținut? Fetele care sunt izgonite?

Se uită la flăcări, cu privirea pierdută parcă la mii de kilometri depărtare.

– Unele sunt atât de traumatizate, că nu vorbesc luni de zile. La început le-am urât, nu am înțeles, dar acum nu le mai consider așa.

– Adică pradă? îl întreb, cu vocea tremurându-mi de furie... de teamă. Și *totuși* ne vânați?

– Nu vânăm nimic, se răstește el. Am fost pedepsiți să triem turma, suntem plătiți cu bani grei ca să vă ducem carnea înapoi în ținut. Tații, frații, soții, mamele și surorile voastre... *Ei* sunt cei care vă mănâncă. Nu *noi.*

O senzație de greață îmi străbate tot corpul, iar ochii îmi lăcrimează.

– N-am știut că ținutul este răspunzător pentru asta.

– Dacă plec, dacă nu devin braconier, familia mea nu va primi leafa mea... Vor muri de foame. Și, mulțumită ținutului, am multe guri de hrănit.

– Cine vă plătește? îl întreb, încercând să-mi controlez respirația... gândurile amețitoare.

– Cei care vă trimit aici, zice el în timp ce toarnă fiertura aburindă într-o cană. În ultima zi a sezonului de vânătoare, ne aliniem în fața porții. Cei care se întorc cu mâinile goale primesc doar cât să nu le moară familiile de foame. Cei care au ucis, pe de altă parte, își aduc prada. Sticlele sunt numărate, sigiliile sunt verificate. Când carnea e sănătoasă, tăiată cum trebuie, primesc un sac cu aur, de ajuns ca să-și ducă familiile în vest... Să plece de aici pentru totdeauna.

– Dar nu e nimic acolo... doar moarte.

– Sau poate asta vor ei să credem, șoptește el ajutându-mă să-mi ridic capul ca să pot bea.

Un alt croncănit răsună din pădure, de data asta mai aproape. Mi se face pielea de găină.

– Cum o fac? îl întreb, privind spre intrare. Cum le ademenesc pe fete din tabără? Prin șiretlicuri?... Prin forță brută?... Prin puterea convingerii?

Ryker pune zeama jos.

– Nu trebuie *să facem* nimic. Se uită la rana mea. O fac singure. Unele altora.

Îi simt cuvintele ca pe o altă lovitură de topor.

– Ai ucis vreodată o fată din anul de grație? șoptesc; mi-e teamă să aflu răspunsul, dar mi-e teamă și să nu întreb.

– Aproape, zice el în timp ce trage în sus pieile, învelindu-mă cu blândețe. Dar mă bucur că nu am făcut-o.

– Arzi toată, îmi spune așternându-mi o cârpă rece pe frunte.

Mă chinui să deschid ochii și să mă concentrez pe el sau pe orice lucru. Un zăngănit sumbru îmi atrage atenția.

– Ce se aude? șoptesc.

– Vântul.

– Celălalt sunet. L-am mai auzit.

– Clopoțeii?

Mă cutremur din tot corpul.

– Nu-mi amintesc ca clopoțeii să sune așa.

– Sunt făcuți din oase.

– De ce? întreb, încercând să-mi țin ochii deschiși.

– Anders... îi place să facă lucruri din oase.

Cred că am auzit bine, dar nu mai sunt sigură de nimic.

Întind mâna spre cârpa care-i acoperă gura.

– Trebuie să-ți văd chipul, îi spun clănțănind din dinți.

Mă oprește și-mi vâră brațul înapoi sub piei.

– E mai bine așa.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine... pentru cum voi reacționa. Am văzut tot felul de diformități. Tata are o carte…

– Nu de-aceea. Își pleacă privirea. E interzis.

– De ce?

Încerc să-mi umezesc buzele, dar efortul nu face decât să mi le crape mai tare.

– Fără giulgiurile astea am fi lipsiți de apărare împotriva magiei voastre, îmi răspunde el privindu-mă prin genele-i dese.

– Ți-am mai spus, nu am pic de magie. Întind iarăși mâna spre materialul transparent.

– Te înșeli, zice el îndoindu-mi degetele întinse spre palma transpirată. Ai mai multă decât știi.

Mă tulbură cuvintele lui, felul în care le rostește; simt o căldură necunoscută în obraji. Vreau să-l contrazic, să-i spun că magia nu e reală, dar nu am energia necesară.

– Te rog, șoptesc. Nu vreau să mor fără să văd chipul celui care a încercat să mă salveze.

Mă scrutează fără să scoată o vorbă; mă întreb dacă m-a auzit.

Se aud doar zăpada alunecând de pe streașină și sfârâitul greoi al focului. În clipa următoare, începe să-și desfacă giulgiul de culoarea cărbunelui. Inima îmi bate mai repede cu fiecare fâșie de piele expusă. Unghiul ascuțit al nasului, bărbia. Buzele subțiri strânse, buclele castanii care-i atârnă haotic în jurul umerilor. Oare e arătos? Poate că nu după standardele ținutului, dar mă holbez întruna la el.

Când mă trezesc îl aud pe Ryker cântând încet. Stă cu spatele gol la mine, iar mușchii i se încordează sub piele în timp ce scormonește focul. E un cântec pe care l-am mai auzit în ținut. Foarte tulburător. Probabil că l-a învățat de la surorile lui.

Am părul ud, tot corpul umed, dar buzele și limba îmi sunt la fel de uscate ca o bucată de scoarță de sicomor. Încerc să spun ceva, să scot un cuvințel măcar, dar nu-mi iese nimic pe gură. Mi-e atât de cald, de am impresia că mă frig încet pe un rug. Azvârl pieile de pe mine cu toată puterea.

Ryker tresare când acestea aterizează pe podea cu o bufnitură, însă nu se întinde după giulgiu.

Îngenunchează lângă mine, încruntat de îngrijorare, și își pune încheietura mâinii pe fruntea mea. Jur că-i simt inima bătând pe craniu, sau poate că e inima mea, dar când își coboară privirea spre mine, trăsăturile i se îndulcesc și zâmbește ușor, aproape imperceptibil.

– Nu mai ai febră.

– Apă, reușesc să îngaim.

Ia apă dintr-o găleată și mi-o duce la gură.

– Bea încet.

Prima gură e atât de bună, atât de rece, că-l apuc de mâini și o dau pe toată pe gât. Jumătate din ea mi se scurge pe piept, dar nu-mi pasă. Sunt în viață. Îmi dezlipesc cămașa de pe piele. *Cămașa mea.* Cusăturile rudimentare, tivurile inegale. A cusut-o la loc pentru mine.

– Mulțumesc, îi spun în șoaptă.

– Nu-mi mulțumi încă. Încă nu mi-ai văzut munca.

Se apleacă deasupra mea ca să-mi desfacă bandajul de la umăr.

– Și asta e tot munca ta? îl iscodesc, trecându-mi degetul mare peste cicatricea rozalie din partea de jos a abdomenului său.

Trage scurt aer în piept, iar pielea i se înfioară când îl ating.

– Eu sunt de vină? adaug, amintindu-mi că l-am atacat cu cuțitul când am încercat să evadez.

– Presupun că am rămas amândoi cu câte o amintire de la celălalt.

Mă uit la brațul meu, la ce-a mai rămas din mușchiul de pe umăr, la cicatricele crestate, la pielea încrețită și mă simt recunoscătoare. Mi-a salvat viața de nenumărate ori, dar nu trebuie să uit că tot braconier e, iar eu, tot o fată din anul de grație.

– E zi? îl întreb, uitându-mă spre pielea tăbăcită care acoperă intrarea.

– Vrei să vezi?

– Chiar și dacă m-aș putea mișca, nu e prea periculos?

Se întinde spre acoperiș și deschide o trapă. Aud bucăți de zăpadă moale prăbușindu-se pe pământ.

Lumina soarelui mă orbește preț de o clipă, dar nu-mi pasă. Suflarea de aer rece care vine dinspre apă pare să mă mai însuflețească. Simt miros de zăpadă topită, apă de lac, argilă și cedru proaspăt tăiat.

Când vederea mi se limpezește, îl văd rulând fâșii de scoarță de mesteacăn pe care le pune pe acoperiș.

– La ce folosește?

– Zăpada începe în sfârșit să se topească. Nu va lăsa apa să se depună.

Încă nu m-am obișnuit să-l văd fără giulgiu, dar îmi place.

– Ți-e foame? mă întreabă el.

Mă gândesc mai bine de un minut, apoi spun:

– Sunt lihnită.

Ryker aruncă pe pat un sac cu nuci care se varsă, speriindu-mă.

– Trebuie să începi să pui mușchi, îmi spune punându-mi un spărgător de nuci din oțel în mâna stângă.

– Nu pot.

– Dacă ai avut putere să apuci cuțitul ascuns sub saltea, ai putere și pentru asta.

– Aia a fost ca să nu mor.

– Și asta la fel. Vrei să mori iar de foame? Să mănânci bucăți de carne pe care ți le arunc peste împrejmuire?

– Tu le-ai aruncat?

– Cine altcineva?

Eu crezusem că Hans, dar nu-i spun nimic.

– Trebuie să te pui pe treabă, zice Ryker. Să ai grijă de tine.

Mă ridic în șezut și mă întind după o nucă. Încerc să folosesc spărgătorul, strângând cât pot de tare, însă nu se vede nici măcar o adâncitură în coajă.

– Uite, așa, zice el; sparge una fără pic de efort, apoi, rânjind, vâră miezul în gură.

Îmi chiorăie stomacul.

– Înțeleg ce vrei să faci, să știi, îi spun încruntată. Când aveam cinci ani, m-am dus în livadă cu tata. El ajungea până sus la ramuri, să culeagă mere. L-am rugat să mă ridice, ca să-mi iau și eu unul, dar a refuzat. Mi-a zis așa: „Ești îndeajuns de deșteaptă ca să-ți iei singură". M-am înfuriat atunci pe el, dar a avut dreptate. În cele din urmă am luat un băț lung și am scuturat pomul cu el. Râzând la această amintire, adaug: Trebuie să recunosc, a fost cel mai gustos măr pe care l-am mâncat vreodată.

Zâmbește, dar văd ceva în ochii lui. Un strop de tristețe... de regret.

– Știi cine e tatăl tău? îl întreb.

– M-am născut în iunie, îmi spune, privindu-mă de parcă ar trebui să știu ce înseamnă asta.

– Eu, în aprilie.

– Se înțelege. Încăpățânată. Îndărătnică. Încearc-o pe asta, mă îndeamnă dându-mi altă nucă, apoi continuă: M-am născut la nouă luni după ce braconierii s-au întors pentru un nou sezon de vânătoare.

– Ah, zic, simțind cum mă îmbujorez. Deci e braconier?

– *A fost* braconier.

– Îmi pare rău... A plecat dintre noi?

– Dacă te referi la faptul că a plecat peste munți, atunci da. Mai sparge o nucă. A reușit să ucidă o pradă, însă nu ne-a luat cu el. S-a oferit să ne ia pe mine și pe mama, dar nu și fetele. Mereu le-a văzut ca pe inamicele lui.

– Ca și Anders? întreb, gândindu-mă la felul în care vorbea despre fetele din anul de grație.

Ryker oftează adânc.

– Cu Anders e complicat. Mama lui a fost cândva o fată din anul de grație. A scăpat de magia ei, aproape că a murit făcând-o, și a rămas cu o cicatrice mare pe față, dar viitorului ei soț nu i-a mai plăcut cum arăta, așa că au izgonit-o.

– Știu povestea de la mama, șoptesc. A fost una dintre fetele Wendell.

Ridică din umeri.

– A ajuns să urască ținutul, cu tot ce reprezenta. Și-a crescut fiii la fel.

– A avut mai mulți băieți? întreb, ridicându-mă puțin mai sus.

– Lucru rar. Știu. I-a iubit. I-a răsfățat. Mai ales pe William, fratele mai mic al lui Anders. Era mereu atât de... *fericit*. Anders voia să ucidă o pradă pentru ca frățiorul lui să nu fie nevoit să o facă. Și acum nu mai sunt... Vocea i se stinge treptat.

– Blestemul?

Ryker încuviințează din cap.

– Mama crede că totul s-a întâmplat cu un motiv, dar ea crede multe lucruri. Bănuiesc că dacă n-ar fi fost blestemul, dacă tatăl tău nu l-ar fi salvat pe Anders, nu am fi aici acum.

Își ridică privirea spre mine. Are ochii de culoarea zahărului ars. Nu mai observasem până acum.

Înghit în sec.

– Mama ta pare o femeie încântătoare. Spune-mi despre ea.

– E bună, frumoasă, plină de viață. Observ cum i se relaxează tot trupul în timp ce vorbește. În mod normal, se ține ca o sârmă bine întinsă, pregătit pentru orice, dar acum încordarea pare să-i fi dispărut. Însă are și momente proaste, continuă el. Muncește din greu, ne poartă de grijă cât poate de mult, dar îmbătrânește. Înainte să plec de acasă, era responsabilitatea mea să le scot pe surorile mele din cabană când avea un vizitator... S-o ajut când avea nevoie să-și revină.

– Să-și revină?

Umerii i se încovoaie.

– Uneori are perioade în care plânge. Un nor întunecos care atârnă deasupra ei. Alteori e mai grav și trebuie să chem tămăduitorul.

– În ce sens grav?

Încerc în continuare să sparg coaja, dar nu am forța necesară.

– Soțiile sunt scutite de asta, spune el în timp ce mai desface o nucă. În timp ce voi le primiți în pântece fiii, femeile din zona de trecere trebuie să le primească dorința. Furia. Mijește ochii. Anumiți bărbați sunt acceptați într-o cabană doar dacă hrana e pe sfârșite.

Mă gândesc la toți cei ca Tommy Pearson și Moș Fallow din lume și mă înfior.

– Sau mai rău, paznicii, adaugă el.

– Paznicii? Dar au fost operați. Nu au... În sfârșit reușesc să sparg nuca.

Ridică din sprânceană; pare aproape amuzat de bolboroselile mele.

– Nu le castrează și *mințile*. Ba, dimpotrivă, asta îi face și mai răi.

– Cum anume? întreb, mulțumită că pot, în sfârșit, să mănânc ceva.

– Pentru că, orice ar face, nu pot fi niciodată cu adevărat... *satisfăcuți*.

Mă gândesc la Hans, care plângea în casa de vindecare, cu gheața între picioare... La expresia lui de disperare cruntă când le-a adus acasă pe fetele din primul lui an de grație, când cea pe care o iubea nu se număra printre ele. La ticul lui de a-și freca pieptul în dreptul inimii, de parcă ar putea cumva să o repare. La mâna tremurândă cu care mi-a desprins panglica de pe stâlp. Poate că este adevărat pentru unii, dar nu și pentru Hans.

– E ca și cum ai spune că toți braconierii sunt brute.

– Poate chiar suntem.

Își ridică privirea spre mine, încercând să-mi surprindă reacția. Vrea să știe ce cred despre el.

Dar mi-e teamă de ce mi-ar putea ieși pe gură.

– Poftim, îmi spune.

Se întinde spre mine, punându-și mâna peste a mea, ca să mă ajute să mai sparg o nucă. Poate că încă delirez de la febră sau mi s-a urcat la cap aerul curat, dar când își trage mâna degetele par să-mi atârne în eter, tânjind după întoarcerea lui.

PRIMĂVARA

Iarna care s-a abătut asupra noastră ca un leu a plecat ca un miel. Zăpada s-a topit sub un soare limpede și blând. Păsările ciripesc, clorofila se simte în aer, iar luna e aproape plină. O văd în fiecare noapte cum crește prin trapa din acoperiș, oglindind parcă sentimentele mele pentru Ryker. Uneori, când mă uit la el, simt că parcă mi se desface pieptul cu forța, că parcă se mărește ca să intre mai mult aer: mă doare, dar nu sunt convinsă că vreau să renunț la această trăire.

Ca să avem o ocupație, să ne ținem mințile angrenate și mâinile curioase ocupate, eu și Ryker aruncăm un pumnal de la unul la altul. La început abia de puteam să-mi îndoi degetele cât să apuc mânerul, dar am ajuns să mă pricep. Repede. Îl ajut și să monteze capcane, un lucru manual care necesită o mână fermă și care face apel la cu totul alți mușchi. Ironic, Ryker mi-a zis că aș fi un braconier bunicel.

Când iese să vâneze, eu exersez statul în picioare, mersul; încerc să-mi întăresc picioarele, dar este și un pretext ca să explorez spațiul din jurul meu. E ordonat, fiecare colțișor pare să deservească un scop, dar pe ici-colo se văd câteva lucrușoare personale. O bucată de lemn în formă de rândunică, mai multe pietre lucioase pe care le-a adunat de pe țărm. Figurinele mici pe care le cioplește când i se face dor de casă. La sfârșitul sezonului de vânătoare duce figurinele familiei lui, după care o ia de la început, ca să arate cât au crescut fetele peste an.

Noaptea vorbim ore întregi despre toate și nimic. Mă învață despre ierburi; eu îl învăț despre limbajul florilor. Știe câte ceva de la Anders. E unul dintre lucrurile pe care mama lui Anders le-a păstrat din ținut.

Sunt zile în care îmi este de ajuns să stau sub trapa deschisă din acoperiș, să simt aerul de primăvară cum îmi pătrunde în oase; alteori însă, tânjesc să fiu pe-afară, încep să mă mănânce tălpile de dorința de a explora, de a fi pe

cont propriu. Să fiu răspunzătoare doar față de mine însămi. Dar lucrurile nu au stat niciodată așa. Toți răspundem în fața cuiva.

Am convenit ca, de îndată ce mă simt mai bine, să mă întorc în tabără.

Sunt mai bine acum, și totuși n-am plecat.

În clipa în care îi aud pașii pe treapta de jos, mă strecor înapoi în pat și mă prefac a fi slăbită. Îmi spun că este o metodă de supraviețuire, pentru că aici am parte de un pat cald, de mâncare și protecție, dar știu că are de-a face cu mai mult de atât. Are de-a face cu el.

Nu știu care e culoarea lui favorită, imnul favorit, dacă preferă afinele sau murele încrucișate cu zmeură, dar știu cum își încleștează maxilarul când se gândește, cum i se ridică și coboară pieptul chiar înainte să adoarmă, cum îi sună pașii pe pământul din pădure, îi știu mirosul pielii, de sare, mosc, apă de lac și pin.

Provenim din lumi cu totul diferite, dar mă simt mai aproape de el ca de oricine altcineva.

Nu vorbim despre viitor sau despre trecut, așa că e ușor să mă prefac. Când pleacă la vânătoare, îmi spun doar că pleacă la muncă, poate pe o insulă vecină. Sau uneori mă prefac că suntem exilați, că ne ascundem de niște forțe ale răului, lucru care nu este tocmai greșit, dar chiar și așa mi se pare prea la limită. Periculos.

La amurg, în clipa aceea umbrită dintre somn și vise, atunci mă doare cel mai tare. Când realitatea se târăște ca un vierme între noi.

În momentele de slăbiciune, îmi îngădui să-mi închipui că am putea găsi o cale. Poate că am reuși să ne întâlnim în pădurea nordică în fiecare an, în ziua în care se ține ceremonia ridicării voalului, însă n-ar fi niciodată de ajuns.

Adevărul este că, dacă nu mă întorc în ținut la sfârșitul anului de grație, surorile mele vor fi pedepsite în locul meu, iar dacă el dispare, familia lui nu-i va primi leafa. Vor muri de foame.

Poate că eu și Ryker suntem în multe feluri, dar nu am putea niciodată să-i rănim pe cei pe care îi iubim.

Va trebui să se sfârșească înainte să înceapă măcar.

În seara aceasta, la întoarcere, își dă jos giulgiul, cizmele, își desface cuțitele, își trage cămașa peste cap, o agață lângă vatră și apoi se oprește. Probabil că vrea să fie sigur că dorm înainte să-și desfacă nasturii de la pantaloni. Închid ochii și răsuflu cât mai uniform. Când îi aud căzând pe

podea, nu pot să nu mă uit. Îmi amintesc ce tare m-am temut când l-am văzut așa în prima noapte în care m-a adus aici. Am văzut violență în cicatricele de pe trupul lui, forță brută în felul în care i se mișcau mușchii pe sub piele, dar acum văd altceva. Putere, dar și înfrânare. Cicatrice, dar și vindecare.

Îngenunchează lângă pat și își apasă încheietura mâinii pe fruntea mea. Din obișnuință, sau poate e un pretext ca să mă atingă. Oricum ar fi, nu mă deranjează.

Mă prefac că mă trezesc.

Apucă o piele din apropiere și se acoperă.

– Sper că nu te-am speriat, îmi spune, cu gâtul și obrajii îmbujorați.

– Nu mă sperii, șoptesc.

Mă privește drept în ochi, iar ceea ce ar trebui să fie un gest inofensiv pare de-a dreptul electric.

– Ryker, ești acolo? răzbate o voce prin aerul dintre noi.

Își pune degetul pe buzele mele, ca să tac din gură, dar nu cred că aș putea scoate vreun sunet nici să vreau.

Ryker reacționează doar când se aude cum cineva pune piciorul pe prima treaptă a scării. Se ridică brusc și zice:

– Hei, Anders, iartă-mă, dormeam. Îmi cere scuze din priviri și iese pe după pielea care acoperă ușa.

– Mai nou porți doar o piele de iepure? întreabă Anders glumeț.

– Așa se pare, râde Ryker agitat.

– Ned a prins una lângă gardul de est.

Mă ridic în șezut, dreaptă ca săgeata. Probabil că de aceea am auzit un croncănit noaptea trecută.

– Nu prea avea deloc carne pe ea și creierii îi erau terci, dar Ned s-a aranjat pe viață. Pierzi multe. E a șaisprezecea la care dormi.

– *Șaisprezece*, îngaim uluită.

– Cad mult mai repede ca de obicei. Martin zice că magia e foarte puternică anul ăsta.

– Așa să fie? răspunde Ryker, dar simt neliniștea din vocea lui, ceea ce înseamnă că probabil și Anders o simte.

Îl aud cum mai urcă o treaptă.

– Cum ți-a mers cu lâna aia?

– Lână?

Privirea îmi fuge la pelerină, care atârnă lângă vatră.

– Mi-ai dat la schimb o piele de elan pe ea, ai uitat?

– Ah, da, numai bună de o geantă pentru ierburi.

– Dă să văd.

Braconierul mai urcă o treaptă, iar pe mine mă cuprinde un val de panică. Dacă ajunge până sus, trebuie să fiu pregătită să fug... Sau să lupt.

– Nu m-am apucat încă, îi explică Ryker, dar o voi face de îndată ce se mai răcește vremea.

Mă ridic cât pot de ușor și străbat pe vârfuri încăperea, ca să-mi iau pelerina și cizmele. Podeaua geme adânc.

Urmează o pauză ciudată. Mă aștept ca Anders să urce în goană scara, ca să vadă ce se petrece; în schimb, îl aud spunând:

– Știi că azi se face un an de când am fost blestemat... De când m-ai dus acasă.

– Așa e, răspunde Ryker, ușor zăpăcit.

– Am crezut c-o să mor.

– Dar ai scăpat. Ai supraviețuit.

– Îmi sunt datoare, zice Anders, și vocea i se întunecă. Mi-au ucis întreaga familie. Îmi trebuie o singură lovitură directă. Am avea mai multe șanse dacă ai fi aici, cu mine. Ne trebuie doar o pradă și putem să ne luăm familia și să plecăm de aici pentru totdeauna. Așa cum am plănuit.

– Uită-te la cer, îi spune Ryker și e limpede că încearcă să schimbe subiectul. Sau poate că încearcă să tragă de timp pentru mine.

Mă încalț cu cizmele și apuc un cuțit de pe masă.

– Da. Vremea se schimbă repede, răspunde Anders. Păsările zboară jos. Am face bine să închidem trapele și răsuflătorile. Primăvara o să se-ncheie în forță.

Răsuflu tremurat când îl aud pe Anders cum coboară de pe scară și sare pe pământ.

– Hei, strigă el. Știi că-mi poți spune orice. Orice s-ar întâmpla cu tine, sunt aici. Orice ai nevoie.

În timp ce ei își iau rămas-bun, mă așez pe marginea patului, cu cizmele în picioare, cu pelerina înfășurată în jurul umerilor, cu tot trupul acoperit de transpirație.

– Îmi pare rău, îmi zice Ryker în șoaptă când se întoarce; mă gândesc că e prima dată când îmi cere iertare.

– Mă întreb cine a murit noaptea trecută, îi spun la fel de încet. Ar fi putut fi Nanette sau Molly sau Helen...

Îmi dă jos cizmele.

– Sau poate Ravenna, Katic sau Jessica.

Îmi dă jos pelerina.

– Becca, Lucy, Martha... *Gertie*... șoptesc, iar bărbia începe să-mi tremure. Nu merită asta. Nu-i sunt datoare cu viețile lor.

Îmi trage cuțitul din mână și se așază lângă mine.

– Știu că ți-e greu, însă habar n-ai ce poate face prada... Adică fetele, se corectează el. Când l-am găsit pe Anders anul trecut, era aproape mort. A început cu o urticarie în jurul mușcăturii care, până să ajung cu el în zona de trecere, i s-a răspândit pe tot corpul. Avea febră, vomita sânge, bășici albe care se spărgeau la atingere. Într-o săptămână i-a murit toată familia.

– Bășici albe? spun, ștergându-mi lacrimile cu dosul palmei. Cât niște boabe de mazăre de primăvară?

– Le-ai văzut și tu?

– Anders are cumva cicatrice? îl întreb, încercând să-mi controlez respirația.

– Da, îmi răspunde el precaut.

– Ca aceea de pe coapsa mea?

Se gândește preț de un minut, apoi, îmbujorat, încuviințează din cap.

– E de la vaccinul pe care mi l-a făcut tata.

– Și eu am una, zice el, arătând spre o pată mică de pe dosul umărului.

– Ți-a făcut tata vreo injecție? îl întreb, trecându-mi degetul mare peste cicatricea lui.

– Da. După ce am căzut la învoială.

Și atunci îmi aduc aminte. Urechea din sticla de la spițerie, cea acoperită cu pustule. Tata nu o cumpăra pentru el, nici măcar pentru mama, ci pentru *asta*.

– Nu e un blestem, șoptesc, în timp ce lacrimile îmi curg șiroaie pe obraji. E vărsat negru. Un virus. Nu știu de ce nu mi-am dat seama mai repede, dar tata lucrează de ani de zile la un tratament. Trebuie să le spui și celorlalți! exclam sărind în picioare. Dacă te duci la ei și le spui adevărul, o să se oprească.

Ryker clatină din cap.

– Nu m-ar crede niciodată; și chiar dacă ar face-o... Gândește-te puțin... Pe față i se citește groaza. Dacă vor crede că blestemul nu e real, ce i-ar împiedica să treacă dincolo de împrejmuire și să le vâneze? Ar muri toate până la răsăritul soarelui.

Mă prăbușesc înapoi pe pat. Nu știu cât timp rămânem așa, unul lângă celălalt, dar cei câțiva centimetri care ne despart ar putea la fel de bine să fie un kilometru întreg.

– Ryker, șoptesc în întuneric.

Focul aproape că s-a stins, ultimele bucăți de jăratic sunt și ele pe moarte. Pentru o clipă mă întreb dacă a plecat deja să vâneze, dar îi văd creștetul capului când mă uit spre intrare. Stă pe podea, lângă mine, sprijinit de saltea. Îmi dau seama după cum respiră că doarme adânc.

Știu că nu trebuie s-o fac, dar întind mâna și-i ating părul. Mă năpădește un val de căldură când îmi trec degetele peste șuvițele ondulate. L-am atins pe Michael pe păr de un milion de ori în ținut și nu am simțit niciodată așa ceva. Deși sunt conștientă că ar trebui să mă opresc, mă trezesc că-mi înfig degetele și mai adânc în pletele lui.

Ryker tresare și se ridică în șezut.

Îmi strâng mâna pumn și încerc să-mi controlez respirația.

– Un alt coșmar? îl întreb.

– Încearcă să adormi la loc, șoptește el, cu privirea pierdută în întuneric.

– Ce visezi?

– Nu contează. Sunt doar vise.

Știu că probabil are dreptate, dar mă doare când spune asta, mai ales că eu i-am mărturisit despre fata din visele mele, despre ce înseamnă pentru mine.

De parcă și-ar da seama ce simt, își forțează umerii să se relaxeze și se sprijină de pat, cu ochii pironiți pe intrare.

– Sunt în pădure. Văd apă. E aproape, dar nu reușesc să ajung la ea.

– Ce faci acolo? îl întreb, insuflându-i mirosul moscat.

– Caut ceva... *aștept* ceva... dar nu știu ce anume. Străbat pădurea, dar fără să scot vreun sunet, fără să las urme. Un cerb vine spre mine printre copaci. Scot cea mai bună lamă pe care o am, însă animalul trece prin mine. În lumina focului, văd cum mărul lui Adam i se lasă în jos. Îl ascult vorbindu-mi pe același ton coborât: Și când mă trezesc, mă încearcă o senzație îngrozitoare, ca o durere în măruntaie, și am impresia că nu voi

pleca niciodată din pădure. Că nu voi ajunge niciodată pe țărm. Că voi fi singur... pe vecie.

Vreau să întind mâna, să-l ating iarăși. Vreau să-i spun că sunt aici, că nu e singur, dar la ce folos? Indiferent cum am ajuns împreună, el va fi mereu un braconier. Eu voi fi mereu pradă. Nimic nu va schimba vreodată asta. De cum voi sări gardul înapoi, toate astea vor fi doar un vis.

Un vis minunat și teribil.

La trezire, văd că Ryker a montat o saulă cu cârlige de pescuit într-un colț al cabanei și a atârnat piei pe ea, ca să ascundă o cadă mică din metal plină cu apă aburindă.

– M-am gândit că ai vrea să faci o baie, zice el.

Îmi desprind cămașa de pielea umedă, îmi vâr bărbia în piept și adulmec. S-a gândit bine.

În timp ce se ocupă de vatră, mă strecor în spatele pieilor. Acolo mă așteaptă un borcănel cu ulei de arbore de ceai și un pieptăn din lemn de tec.

Mă uit printre piei. Mi se pare o prostie. M-a văzut goală de o sută de ori. Pentru numele lui Dumnezeu, doar are o hartă a pielii mele! Însă lucrurile stau cu totul altfel acum.

Îmi dau jos cămașa și intru în cadă. Se aude un tunet, iar cada din cositor se cutremură sub mine.

– Anders avea dreptate în legătură cu furtuna, îi zic.

Îmi trag panglica din păr și oftez mai prelung ca niciodată. Mă simt prost că i-am dat peste mână când a încercat să mi-o dea jos când am ajuns aici. Nu știu sigur dacă din pricina tradiției sau a ideii de magie, dar îmi dau seama cât de impregnat este ținutul în mine.

Mă scufund în apă. E atât de fierbinte, că mă tem că-mi va opări pielea, dar senzația e prea plăcută ca să mă opresc. Nu-mi închipui câte ibrice cu apă a trebuit să fiarbă ca să o umple.

În timp ce-mi frec părul cu ulei de arbore de ceai simt ceva trecându-mi pe lângă picior. Sunt pe cale să sar din cadă, când văd că este de fapt o petală de floare. Respir rapid. Trandafiri sălbatici. În ținut, să faci baie cu flori este un păcat, o perversiune, și se pedepsește prin biciuire.

– E totul în regulă? mă întreabă el. Suntem foarte bine conectați acum. Probabil că a auzit că mi s-a schimbat respirația.

– Sunt petale de trandafir în apă, îi spun, încercând să par cât mai calmă.

– Se numește baie parfumată. Cică e bună pentru piele. M-am gândit că s-ar putea să te ajute cu cicatricele, dar le pot scoate dacă nu…

– Nu. Desigur. Foarte amabil din partea ta.

Îmi dau ochii peste cap. Cum pot spune asemenea prostii? E ca și când aș accepta să mă sprijin de brațul unui gentilom ca să trec peste o băltoacă pe care aș putea foarte bine să o trec și singură.

Mă scufund înapoi în apă și încerc să evit să ating petalele, dar trebuie să recunosc că este plăcut.

Un alt tunet răsună tremurător sub mine, făcându-mă să mă încordez. Îmi amintesc de ultima furtună. Nu s-a sfârșit prea bine. Îmi scurg apă cu trandafiri peste cicatricea de pe umăr și încerc să mă gândesc la altceva. Orice altceva.

– Ai vreo poreclă? îl întreb.

– Ce-i aia?

– Cum ar fi Ry sau Ryker Striker sau…

– Nu. Râde ușor. Nu cred că l-am mai auzit râzând până acum. Tu ai?

Ridic din umeri. S-ar părea că durerea din umăr s-a redus atât de tare, încât abia de mai tresar când îl mișc.

– Unii îmi spun Tierney cea Teribilă.

– Și ești teribilă?

– Probabil că da. Zâmbesc și mă afund și mai tare în apă.

– Cine ți-a dat voalul?

Întrebarea mă ia prin surprindere.

– Un băiat foarte nesăbuit. Îl cercetez cu privirea prin despicătura dintre piei și îl văd încleștându-și maxilarul. De ce?

– Eram doar curios.

– Nu credeai că ar fi cineva îndeajuns de nebun ca să-mi dea un voal? zic în timp ce-mi răsucesc părul ca să-l storc.

– Nu am spus așa ceva, răspunde el, cu ochii la focul tot mai slab.

Încep să mă pieptăn.

– Îl cheamă Michael. Michael Welk. Tatăl lui deține spițeria. Va fi următorul șef al consiliului.

– O spui de parcă ar fi un lucru rău. Mă privește cu atenție. Ce e în neregulă cu el?

– Nu e nimic *în neregulă* cu el, zic eu și încep să-mi împletesc panglica înapoi în cosiță. Mi-a fost cel mai bun prieten încă din copilărie. De aceea

am crezut că mă înțelege. Știa că nu vreau să fiu soție. Știa despre visele mele. Când mi-a ridicat voalul, mi-a venit să-l pocnesc în față. Și apoi a avut cutezanța să îmi spună că m-a iubit dintotdeauna... Că nu trebuie să mă schimb pentru el.

– Poate că spune adevărul. Poate că vrea să te ajute. Îmbrâncește buștenii, apoi adaugă: Mi se pare că te-ar fi putut da de gol oricând pentru că visai, dar a ales să te protejeze. Pare a fi un om de treabă.

Termin de legat cosița și mă uit urât la el prin despicătură.

– Tu de partea cui ești?

– A mea. Mă privește drept în ochi. Mereu de partea mea. Se întoarce la vatră, dar îmi dau seama că e cu mintea în altă parte. Poate că ai șansa să schimbi lucrurile, îmi spune. Să le poți ajuta și pe femeile din zona de trecere. Cum face uzurpatoarea.

– Știi despre uzurpatoare? Sar din baie și îmi trag cămașa pe mine. Ai văzut-o? Mă alătur lui, lângă rămășițele focului care ard înăbușit.

– Nu. Mă măsoară cu privirea, apoi reia: Dar am auzit că se întâlnesc cu ea la graniță, într-un luminiș ascuns. Stau împreună în cerc, ținându-se de mâini, și vorbesc până noaptea târziu.

– Cine ți-a spus?

Întinde mâna și prinde un strop de apă care picură din capătul cosiței mele.

– Rachelle..., spune, privindu-mă printre gene. O fată pe care o știu.

– Ah! exclam, pe un ton mai tăios decât am intenționat. E... Ai... pe cineva acasă? mă bâlbâi.

Mă privește ciudat.

– Suntem vânători. Ducem o viață de nomazi. Nu ni se îngăduie să ne atașăm... Să ne răspândim sămânța de bastarzi.

Fără să vreau, îmi cobor privirea spre pantalonii lui.

– Deci sunteți ca paznicii?

– Nu. Se foiește la gândul acesta. Sunt... întreg.

– Deci niciodată nu ai...

– Ba bineînțeles că da! Colțurile gurii i se încrețesc în sus. Pe cine crezi că exersează femeile?

– Dar credeam că nu vi se permite să vă înmulțiți.

– Sunt multe alte moduri în care poți fi cu o femeie. În plus, își cunosc trupurile. Știu când sunt fertile.

Îmi simt fața arzându-mi. Nu știu sigur de ce mă deranjează. Fetele din ținut fac la fel pe pajiște, când încearcă să prindă în laț un soț. Dar acum mi se pare diferit. Din cine știe ce motiv, mă tot gândesc la fata din litografia lui Gertie. Oare cu asta este obișnuit? Oare cum este pentru ei?

– În fiecare an mergem acasă câteva zile, între sezoanele de vânătoare, dar eu mă voi întoarce la mama și surorile mele. Deci nu. Privirea lui insistentă îmi taie răsuflarea. Nu mă așteaptă nimeni special acasă.

Mă prefac a fi interesată de cusăturile de la cămașa mea, orice ca să-mi distragă atenția de la dorința nărăvașă care-mi curge prin sânge, dar până și cusăturile îmi amintesc de mâinile lui, de faptul că a cusut-o la loc pentru mine, ca să mă simt mai în largul meu. Îmi tot spun că nu m-a ucis doar pentru că a căzut la învoială cu tata, dar nu pare să mai conteze. Poate e din pricina spațiului mic, a faptului că m-a salvat de nenumărate ori sau poate că mă simt așa din cauza fructului interzis, dar nu mă mai gândesc să plec de aici. Nu mă mai gândesc să mă întorc acasă. Mă întreb cum s-ar simți... atingerea buzelor lui... Pielea lui pe a mea.

O rafală puternică de vânt suflă prin coșul de fum și împroașcă tăciuni încinși spre noi. Ryker mă ia în brațe și mă aruncă pe pat.

În timp ce stinge scânteile de pe pielea mea, nu țip de durere. Nu scot un sunet. Simt doar greutatea corpului lui sprijinindu-se de al meu.

– Ușurel, Tierney.

Îmi ridică o șuviță umedă de pe claviculă, apoi îmi suflă ușor pe piele. Cred că încearcă să mă răcorească, dar nu face decât să atâțe ceva din adâncul meu. E un alt fel de căldură. Pe care nu știu cum s-o sting. Pe care nici nu sunt convinsă că vreau s-o sting.

Înmoaie o pânză într-un borcan cu apă cu aloe și o trece peste urmele mici de arsură de pe gâtul meu. Privirea mi se pierde în contururile perfect definite ale feței lui. Se oprește la marginea dantelată a cămășii; o picătură de apă mi se prelinge în jos pe piept. Urmează o pauză încărcată.

Vreau s-o ignor, să mă prefac că nu se întâmplă, dar în clipa asta îmi doresc să nu-mi fi cârpit furoul. Îmi doresc să nu fi fost nimic între noi.

Mă privește în ochi cu aceeași intensitate ca atunci când ne-am cunoscut prima dată, dar ceea ce mi s-a părut cândva a fi furie, știu acum că este de fapt teamă.

– Ți-e teamă de mine? șoptesc. De magia mea?

– Nu mi-e teamă de tine, murmură el privindu-mi buzele. Mi-e teamă de felul în care mă faci să mă simt.

În timp ce ne privim în ochi, lumea din jurul nostru dispare. Uit de fetele din tabără, de braconierii care ne vânează. Uit de visele mele, de lumea la care va trebui să mă întorc la toamnă.

Vreau să mă pierd.

Înțeleg de ce fetele din tabără se agață de magia lor. Din același motiv pentru care eu mă agăț de clipa aceasta. Toate tânjim să evadăm. Să avem un răgaz de la viața care ne-a fost rânduită.

În clipa asta, e tot ce am. Și sunt moduri mult mai rele de a-ți petrece timpul.

Nu știu sigur dacă eu îmi ridic capul sau dacă el se apleacă în față, dar suntem atât de aproape acum, că-i simt răsuflarea pulsându-mi pe piele.

Când își trece buzele peste ale mele, simt cum un val de căldură îmi străbate corpul, iar când ni se ating limbile, ceva dinlăuntrul meu pune stăpânire pe mine.

Îmi înfig mâinile în părul lui, mă înfășor în jurul lui, îl trag spre mine... și simt deodată cum îl smulge ceva din brațele mele.

Un băiat cu o privire nebună stă la capătul patului și îl ține pe Ryker. Giulgiul i-a alunecat de pe față, dând la iveală mai multe cicatrice mici pe obraji. *Anders.*

– Știam eu că s-a petrecut ceva, gâfâie el. Te-a mușcat?

– Nu e ceea ce pare. Ryker mă privește rugător.

– Nu te uita la ea. Probabil că și-a folosit magia pe tine. Du-te și ia-ți repede giulgiul, înainte să facă ceva și mai rău.

Ryker oftează prelung.

– Mă duc după giulgiu.

Anders îi dă drumul și scoate o lamă din teaca de la centură. În timp ce se apropie cu pași apăsați de mine, Ryker se întinde după pânza de culoarea cărbunelui de lângă vatră. Mă întreb dacă chiar crede... că l-am vrăjit cumva.

Mă trag în spate pe pat până ajung la perete și chiar atunci îl văd pe Ryker ducându-se în spatele lui Anders, prinzându-l de încheietura mâinii, răsucindu-i brațul la spate și forțându-l să dea drumul la lamă. Înainte ca Anders să apuce măcar să reacționeze, Ryker îi leagă mâinile la spate și-i pune lama la gât.

– Nu mă obliga să te rănesc.

– Ce faci? îngaimă Anders zbătându-se să se elibereze din prinsoare. Nu am de gând să ți-o *iau*. E prada *ta*.

Ryker împinge cu piciorul scăunelul de lângă masa plină cu cuțite până în fața vetrei.

– Vreau să-ți explic.

– N-ai ce explica. Te-a vrăjit. E limpede pentru oricine.

– Nu m-a vrăjit, spune Ryker obligându-l să se așeze.

Din păcate, Anders mă vede acum limpede și profită de acest lucru ca să-mi arunce priviri tăioase.

– O cheamă Tierney.

Anders clatină din cap cu putere.

– Nu are un nume. E pradă. Și atât.

– E fiica doctorului James. Bărbatul care ți-a salvat viața.

– Și?

– Și... îi suntem datori.

Anders izbucnește într-un râs sugrumat.

– Și o s-o ții... ca pe un animal de casă?

– Încă nu știu ce voi face.

– Uite ce e, zice Anders pe un ton mai blând. Pricep, te simți singur. Toți ne simțim singuri. Dar va trebui s-o ucizi în cele din urmă. Sau ai putea să mă lași pe mine s-o fac. Privirea i se luminează. Poți s-o ții până la sfârșitul sezonului, iar când ai terminat…

– Nu vreau s-o ucid, spune Ryker. Vreau să fiu cu ea.

Mărturisirea lui mă uimește aproape la fel de mult ca pe Anders.

– Doar nu vorbești serios!? bâiguie el. Suntem braconieri. Am depus un jurământ.

– Sunt alte jurăminte mai presus de ăsta. Ryker se uită spre mine și tot ce vreau e să mă fac una cu peretele. Am spus mereu că vom pleca dacă se va ivi ocazia.

– *Ea* e ocazia noastră, zice Anders dând din cap spre mine. Dacă o jupoi, putem să îți ducem familia în vest, cum am plănuit. Poți alege orice fată vrei din zona de trecere…

– Sunt și alte moduri de a pleca, îi spune Ryker.

– Stai așa... Doar nu... Anders se face pământiu la față. Doar nu te gândești să dezertezi, nu? Cum rămâne cu familia ta? Cu leafa ta? Vor muri

de foame…

– Nu și dacă le revendici ca fiind familia ta. Ryker se apleacă în față și îl privește cu atenție.

– Vorbești serios, oftează Anders cu ochii în lacrimi. Cum rămâne cu paznicii? Te-ai gândit la asta? L-am văzut pe unul dând târcoale. Vor aduce curând lemne ca să repare spărtura. Dacă o prind aici…

– N-o s-o prindă.

– Dacă nu cumva le spun eu, mormăie Anders.

Ryker se năpustește asupra lui și-i plasează cuțitul atât de aproape de jugulară, încât aud cum se freacă lama de favoriții lui Anders.

– Mai degrabă mor decât să las pe cineva să-i facă rău. Ai priceput?

– Cum rămâne cu mine? Anders își ridică privirea spre el și aproape că simt cum i se frânge inima. Cum rămâne cu planurile noastre?

– Ești fratele meu, spune Ryker luându-l pe după gât. Asta n-o să se schimbe niciodată. După ce ne stabilim, o să trimit după tine și după familia mea.

– Crezi că puteți să dispăreți pur și simplu la apus? zice Anders cu nările umflate.

– De ce nu? Este pământ din belșug. Sunt un vânător bun.

– Nu îndeajuns de bun, observă Anders privindu-mă încruntat.

– E cu mine acum. Ryker se pune în fața lui, ca să nu se mai holbeze la mine. Întrebarea este dacă și tu ești de partea mea. Apucă mai strâns mânerul lamei. Trebuie să știu chiar acum.

– Sunt de partea ta, șoptește Anders. Am fost mereu de partea ta, frate. Până la capăt.

Ryker se uită la mine, de parcă mi-ar cere aprobarea. Încuviințez din cap. Nu știu ce altceva să fac.

În timp ce se apleacă să-și dezlege prietenul, Ryker spune:

– Știu că îți cer mult, dar se va sfârși cu bine. O să vezi. Îl strânge de umeri și apoi îi dă drumul.

În timp ce Anders se îndreaptă spre ieșire, mă pregătesc pentru orice reacție din partea lui, dar s-ar părea că Ryker i-a potolit furia.

Anders se oprește lângă ușă.

– Am lăsat un borcan cu pudră de cucută pe aici pe undeva. De-aia am venit… Am vrut să-ți arăt. Furtuna a adus o grămadă la mal.

– O să se dea la un preț grozav, spune Ryker entuziasmat.

– Mai este și în al treilea golf. Am putea s-o tragem la mal împreună. Jumi-juma.

– Nu-i nevoie, poți s-o ții tu pe toată, dar o să te ajut s-o tragi la mal.

– Ai face una ca asta? întreabă Anders cu sfială.

– Încă suntem împreună în treaba asta, zice Ryker. Doar că acum suntem cu unul în plus.

Anders se uită la mine. Încă nu mă poate privi în ochi, dar e un început.

– Ne întâlnim în golf în zori, spune în cele din urmă, zâmbind ușor. Și, preț de o clipă, îl văd în el pe băiatul dulce despre care mi-a povestit Ryker.

Încep numaidecât să fac curat prin cabană. Nu știu ce altceva să fac... cu mintea mea... cu trupul meu.

Ryker se sprijină de perete și mă privește.

– Orice ai crede…

– Orice aș crede? Ce-aș putea să cred? Ridic giulgiul de pe podea. O, știu și eu... că poate tocmai ce ai legat pe cineva cu asta? Pe cineva care voia să mă ucidă sau ca tu să mă ucizi sau să mă ucideți împreună. De fapt... să *o* ucideți.

O umbră de durere îi străbate chipul.

– Trebuie să înțelegi, zice el apropiindu-se de mine. Prada l-a dus dincolo de împrejmuire, l-au *mușcat*, crede că toată familia i-a fost ștearsă de pe fața pământului din pricina blestemului... Dar o să se dea pe brazdă. Dă-i o șansă. N-ar face niciodată ceva care să mă rănească.

– Nu pentru tine îmi fac griji. Trec pe lângă el, apuc scăunelul și-l pun la loc lângă masă. Și cum vine asta, că vrei *să fii* cu mine? spun pe un ton batjocoritor. Nu crezi că ar fi trebuit măcar să mă întrebi mai întâi? Sau te mulțumești să mă revendici, ca bărbații din ținut?

– M-am gândit doar că... în regulă... fie, zice el, urmându-mă îndeaproape. Ne putem căsători, dacă e mai bine așa.

– Nu! țip eu.

Pornesc furioasă spre un alt colț, dar e la numai câțiva pași mai încolo. Nu am unde să mă duc. Dau din greșeală peste ceva care se rostogolește sub pat.

– Nu trebuie să te căsătorești cu mine, spune Ryker ridicându-și mâinile. Doar că m-am gândit, ținând cont de păr, de panglică și de felul în care ai fost crescută, că ar fi... *important*.

Mă pun în patru labe și mă întind sub pat ca să iau ce-oi fi răsturnat. E un borcan. Mintea îmi stă în loc când îl ridic în lumină.

– Încerc să vorbesc cu tine... Vrei să asculți ce…

– Stai așa. Asta e cucuta despre care vorbea Anders?

– Ai găsit-o, zice Ryker, întinzându-se după ea.

– Ești *sigur* că asta e? O trag înapoi, forțându-l să mă privească în ochi.

– Absolut, spune el, evident surprins de intensitatea din vocea mea. Îți dai seama după culoarea verde intensă și din felul în care marginile se întind ca…

– Ce efecte ar avea asupra unei persoane?

– Nu m-am atins de ea, dar babele o folosesc în pădurile nordice ca să prezică viitorul. Și o picătură de îți pui pe limbă, o să ai viziuni. Spun că te conectează cu lumea spiritelor, de deasupra *și* de dedesubt.

– Și dacă ar fi folosită îndelung... Cum ar fi toată ziua... zi de zi?

– Ți-ai pierde mințile.

Îmi acopăr gura cu mâinile, ca să nu icnesc, dar în zadar.

– Deci nu sunt nebună. Răsuflu apăsat. Nu pricepi? Mă apuc de el cu mâini tremurânde. Asta pățesc fetele din anul de grație. Știam eu că trebuie să fie ceva... Apa, mâncarea, aerul... Dar *ele* sunt de vină... Algele... Sunt în fântână. Toate fetele beau din ea. Când eram în tabără, și eu am băut din ea. Aveam amețeli, simțeam lucruri pe piele care nu erau de fapt acolo. Dar după ce m-au izgonit în pădure și am început să beau apă de sus, de la izvor, m-am simțit mai bine. Aveam mintea mai limpede. Ochii mi se umplu iarăși de lacrimi. Nu e magie la mijloc... ci otravă.

Mă ridic și încep să mă plimb încolo și încoace prin cabană.

– Trebuie să afle. *Toată* lumea trebuie să afle.

Ryker clatină din cap.

– Nu ar conta.

– Cum poți să spui așa ceva? Ar conta nespus de mult. Nu și-ar mai pierde mințile... Nu s-ar mai purta așa. Anul de grație s-ar putea sfârși.

– Blestemul. Magia. Și dacă ne-ar crede, nu ar *schimba* de fapt nimic. Câtă vreme va exista un preț pus pe carnea voastră, vor exista mereu braconieri. Va exista mereu un an de grație.

– Trebuie să putem face ceva, îi spun cu ochii umezi.

– Putem pleca, zice el ștergându-mi o lacrimă de pe obraz. Anul trecut, un vânător din nord ne-a adus un mesaj de la o familie pe care o

cunoșteam. Au trecut de munți, dincolo de câmpii, și au ajuns la o așezare unde bărbații și femeile trăiesc cot la cot, ca egali. Unde sunt liberi.

Încerc să-mi închipui cum ar fi. Vreau să spun „da“ cu toată ființa, să fug de durere, dar simt o senzație îngrozitoare din stomac până în gâtlej.

– Familiile noastre…

– Anders va avea grijă de familia mea. Vor primi leafa lui și, de îndată ce ne așezăm la casa noastră…

– Cum rămâne cu familia mea? Dacă nu-mi găsesc trupul, surorile mele vor fi pedepsite, trimise în zona de trecere.

– Dacă Michael e măcar pe jumătate bărbatul care spui că este, nu va îngădui să se întâmple una ca asta.

Mă zbârlesc când îi aud numele. Mi se pare cumva în neregulă să-l rostească Ryker.

– Să-l lăsăm pe el deoparte.

– Și dacă ar fi trimise în zona de trecere, mama le-ar lua la ea.

– Dar se vor aștepta ca ele să...

– Doar după ce sângerează, spune el pe un ton prozaic.

– Și după aceea? întreb, iar gândul mă pustiește.

– După ce ne așezăm la casa noastră, vom trimite după ele.

– Și dacă nu ne *așezăm* niciodată? În realitate, vreau să spun „dacă nu *trăim*“; m-am săturat să nu spun ce gândesc de fapt, așa că-l mai întreb o dată: Și dacă nu *supraviețuim*? Ce se va întâmpla cu ele?

– Vom supraviețui... Dar de ce este în regulă ca surorile mele să lucreze în zona de trecere și ale tale nu?

– Nu este, murmur fâstâcită. Dar mi se face greață când mă gândesc că surorile mele vor fi nevoite să primească un bărbat din ținut, pe cineva ca Tommy Pearson, sau pe orice alt individ care le-a mângâiat pe cap la biserică, le-a privit cântând în cor și le-a văzut crescând.

– În noaptea aceea când te-am găsit pe gheață, erai gata să-ți curmi viața, numai să nu ajungi pe mâna unui braconier. Și atunci surorile tale ar fi fost trimise în zona de trecere. De ce eziți acum?

– Nu eram întreagă la minte. Ridic vocea. Doar m-ai văzut... eram pe moarte.

Mă trage spre el și își sprijină fruntea de a mea, oftând apăsat.

– Îmi pare rău. Nu a fost corect din partea mea.

Apropierea și căldura lui îmi par un balsam alinător.

– Ai încredere în mine? mă întreabă peste câteva clipe.

– Da, îi răspund fără șovăire.

– Atunci, ai încredere că putem face asta. Avem timp să ne gândim la toate, dar până una, alta, fii sigură că voi găsi o cale. Pentru noi toți.

– De ce îți dorești asta? îl întreb, cercetându-i chipul ca să găsesc răspunsuri.

Își trece degetele peste cosița mea, până ajunge la capătul panglicii de mătase roșie.

– Îmi doresc să te văd cu părul despletit, cu chipul luminat de soare.

*

Chiar înainte de ivirea zorilor, Ryker coboară pe scară ca să se întâlnească cu Anders. Pentru prima oară în nici nu mai știu cât timp, mă simt plină de speranță. Stau întinsă în pat, îi inspir mirosul dens și-mi închipui cum ar fi să fim împreună, ca soț și soție, departe de ținut, de toate astea. Mereu am crezut că aș putea să sper cel mult că voi ajunge să muncesc pe câmp. Nu mi-am închipuit niciând mai mult de atât. Pot să-mi zic că am făcut-o pentru că sunt realistă, dar adevărul este că sunt o lașă. Nu poți suferi dacă nu încerci. Nu știu exact când s-a întâmplat, când am încetat să mai sper. Poate pe la prima sângerare, acel prim semn apăsător care ne amintește de locul nostru în această lume. Dar cred că sunt gata să încep să lupt pentru mai mult de atât.

Îl aud pe Ryker urcând scara și sar din pat. Probabil că a uitat ceva, dar mă bucur. Îl voi surprinde, îi voi spune da, dar de după acoperitoarea de la ușă se ivește o siluetă învăluită în întuneric. Înainte să apuc să iau un cuțit, m-a și țintuit la perete și mă împinge cu mânerul lamei în trahee.

– Anders...

Încerc să mă eliberez, dar mă apăsă și mai tare.

– Nu vorbi. Ascultă doar. În noaptea asta, când luna este în cel mai înalt punct pe cer, vei pleca.

Pipăi orbește pereții din spatele meu, căutând cu disperare vreun obiect pe care să-l folosesc ca armă.

– La piciorul scării vei găsi o lumânare și un giulgiu.

Mă zbat, încercând să-l prind de braț, însă e zadarnic.

– Mă voi asigura că ai drum liber și însemnat până la spărtura din gard. Acolo îți vei da jos giulgiul și-l vei lăsa, după care te vei târî înapoi în groapa ta, unde ți-e locul.

– Ryker... bolborosesc. Te va ucide.

– Trebuie să știi că mă voi întoarce în zori, cu toți braconierii din tabără. Dacă nu ai plecat până atunci și Ryker alege să te protejeze, n-o să-i pot opri.

– N-o să te ierte niciodată pentru asta.

– Dacă îi sufli o vorbă măcar... Dacă nu-mi urmezi instrucțiunile întocmai, o să te omor. Și dacă crezi că ești în siguranță în spatele zidului, te înșeli. Îmi vezi fața? zice el forțându-mă să-l privesc în ochi. Sunt singurul care a supraviețuit blestemului, ceea ce înseamnă că sunt imun. Dacă încerci să-i trimiți vreun mesaj... Dacă încerci să-l ademenești spre gard... Dacă răsufli măcar în direcția lui, voi ști. Și prefer să-l văd murind de o mie de ori decât să îl văd cum își trădează familia, jurământul.

– Vrei să spui *pe tine,* reușesc să îngaim.

Se apropie atât de mult de mine, că-i simt mirosul de ierburi amare din răsuflare.

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-ți curăț pielea de pe față, cum ai curăța o piersică prea coaptă. Trage adânc aer în piept, recăpătându-și stăpânirea de sine. Dar nu vreau să-l rănesc. Și cred că nici tu nu vrei. Fii cuminte, fă ce-ți spun. Altfel, n-o să scapi de mine nici în gaură de șarpe.

Nu știu cât timp stau acolo, trecând în minte prin fiecare scenariu posibil, dar până să găsesc suficientă voință ca să mă mișc din loc, ziua a și trecut. Cerul este mânjit cu nuanțe de roz și mov, cum va arăta și gâtul meu mâine dimineață.

Când aud zgomot de cizme pe treapta de jos a scării încep să alerg prin cabană, adunând puținele bunuri pe care le am: pelerina, cizmele și ciorapii. Nu știu ce-o să-i spun, dar nici măcar nu știu dacă e Ryker. Dacă se întoarce Anders ca să termine treaba?... Sau paznicii... Și dacă ar fi Hans, cum aș începe măcar să-i explic?

Apuc un cuțit și mă ghemuiesc lângă masă. Îmi tremură mâinile.

O siluetă învăluită în giulgiu intră în cabană. Sunt gata să-i spintec tendoanele.

– Tierney? strigă Ryker.

Răsuflu, eliberându-mi tensiunea. Se răsucește și mă vede pe podea.

– Hei... hei... E în regulă. Sunt aici. Nu voi îngădui să pățești ceva. Ți-am spus doar.

Îmi trage încet cuțitul din mână și mă ridică în picioare. Mă agăț de el, mai strâns decât m-am agățat vreodată de cineva.

– Totul e bine acum. Am vorbit cu Anders. E de partea noastră. Nu ai de ce să te temi de el. Vrea să ne ajute.

Dau să-i spun ce s-a întâmplat, dar el continuă:

– Am ceva pentru tine. De fapt, Anders m-a ajutat s-o găsesc. Știe el un loc.

Scoate o bucată de pânză din buzunar și o ține cu blândețe, de parcă ar fi un fluture. O desface și îmi arată o pansea de un albastru închis.

O amintire îndepărtată îmi dă ghes. Ziua învăluirii. Mă duceam să mă întâlnesc cu Michael și m-am oprit să privesc florile... O femeie care muncea în seră mi-a zis că, într-o zi, cineva îmi va da o floare, ușor veștejită pe margini, dar care va însemna la fel de mult. Mă năpădește un val de emoție brută. Nu mi-a spus însă că va însemna mult mai mult de atât.

Îmi ridic privirea spre el; trebuie să clipesc ca să-mi alung lacrimile. Foarte probabil, Ryker nu știe ce înseamnă, i s-a părut doar frumoasă, însă e greu să n-o iau ca pe un semn.

– E floarea despărțirii, șoptesc. O despărțire dulce-amară.

– Credeam că înseamnă dragoste nemuritoare.

– Aceea e violeta albastră, îi explic. Dar e frumoasă.

– Se pare că Anders nu se pricepe chiar așa de bine la flori precum crede.

– E dificil să le deosebești.

Dar în sinea mea mă gândesc că Anders știa exact ce a ales.

– Putem să ne prefacem că e o violetă? îmi spune el zâmbind.

Dorindu-mi cu disperare să îmi ascund sentimentele, încuviințez din cap și mă răsucesc repede, punând floarea pe marginea mesei.

În timp ce își dă jos giulgiul, îmi dau seama că am ajuns să mă prefac foarte bine.

Să mă prefac că nu observ cuțitele care acoperă aproape orice suprafață, cuțite făcute special ca să-mi curețe carnea de pe oase. Să mă prefac că este perfect firesc să mănânc alimente conservate din același tip de borcane în care se pun bucăți din trupurile noastre ca să fie vândute în ținut.

Să mă prefac că toate astea nu sunt o nebunie… Că am reușit într-adevăr... să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

Dar în toate astea un lucru nu este deloc o prefăcătorie.

Sunt îndrăgostită de el.

Poate că nu voi reuși să-mi petrec viața cu el, să îmbătrânesc alături de el, dar pot să aleg să-i dăruiesc inima. Trupul. Sufletul. E singurul lucru pe care nu-l vor putea controla niciodată: inima mea nespus de sălbatică.

Îmi desfac funda de la panglică și-l aștept. Înghite în sec, apoi vine spre mine.

Respiră lent, măsurat, în timp ce răsucește fâșia pe după deget.

Privirile ni se întâlnesc. Energia care radiază între noi este atât de intensă, încât am impresia că am putea mistui lumea întreagă.

Trage de fâșie, desfăcându-mi cosița, și știu că ar trebui să-mi mut privirea, să o ridic spre Dumnezeu, așa cum suntem învățate, dar în clipa asta vreau doar să mă vadă. Să fiu văzută.

Când îmi trece furoul peste cap, e ca și cum mi-ar ridica voalul.

Când îi desfac nasturii de la pantaloni, îi accept floarea.

Când își lipește pielea de a mea, floarea pe care a ales-o pentru mine se deschide, umplând locul cu un parfum amețitor de năzuință și durere. Întru totul efemer. Absolut interzis. Și pe deplin scăpat de sub control.

Dau drumul panglicii, ultima putere pe care o are ținutul asupra mea, și îl conduc spre pat.

Mi se pare mai sacru ca o ceremonie de căsătorie.

Mi se pare etern.

El e braconier. Eu sunt pradă. Nimic nu va schimba asta. Dar în această cabană mică din copac, departe de casa noastră și de cei care ne-au pus nume, suntem tot ființe umane care tânjesc să se conecteze, să simtă mai mult decât disperare în anul acesta sumbru.

Având ca martori doar luna și stelele, se întinde lângă mine. Ne apăsăm palmele unele de altele, ne întrepătrundem degetele, respirăm la unison. Aici trebuie să fim. Fără să ne îndoim, fără să ne gândim. Și când buzele lui le ating pe ale mele, lumea dispare.

Ca prin magie.

*

În noaptea aceasta, în timp ce stau întinsă lângă Ryker, memorez fiecare părticică din el cu vârfurile degetelor. Fiecare cicatrice. Fiecare muchie ascuțită. Cu gura lipită de pielea lui, îi șoptesc secrete, tot ce am tânjit să-i spun, iar când rămân fără suflare, îi pun floarea de un albastru închis în palmă. Va ști ce înseamnă. Oricât de dulce-amăruie ar fi, mă tot gândesc că poate a supraviețuit întocmai pentru această ocazie. Pentru că nu mi-aș găsi

cuvintele potrivite, iar buzele m-ar trăda. Însă floarea aceasta îi va spune tot ce vrea să audă, tot ce are nevoie să-și spună. Îi poate interpreta fiecare petală, fiecare parte, fiecare nod din tulpină, dar înțelesul va rămâne același. Rămas-bun.

Probabil că se va întreba dacă a făcut ceva, dacă a spus ceva care să mă facă să plec, sau poate că va crede că m-a speriat Anders. Indiferent de motiv, de durere, va înțelege că așa a fost mai bine… Inevitabil.

Mi-a salvat viața. Iar acum este timpul să i-o salvez eu pe a lui.

Îmi adun lucrurile și cobor pe scară. Văd că Anders s-a ținut de cuvânt și a lăsat lumânarea și giulgiul acolo, dar lumânarea a ars până la fitil și e acum doar o grămăjoară moale de ceară. Când îmi ridic ochii spre cer mă cuprinde un sentiment de groază. Credeam că e chiar înainte de ivirea zorilor, dar soarele a răsărit de câteva ore, ascuns sub nori întunecați și deși. Am stat prea mult.

Îmi înfășor giulgiul în jurul corpului, al feței, și simt miros de carne fetidă și ierburi amare. Miroase a Anders.

Mă lovesc de un obiect care atârnă de scară și îl apuc repede, ca să opresc zgomotul. Cunosc sunetul. E clopoțelul de vânt făcut de Anders. Mă întreb dacă sunt oasele fetelor din anul de grație. Dacă asta se va întâmpla și cu mine.

Mi se pare o greșeală să mă îndepărtez de țărm, să mă întorc spre împrejmuire. De parcă trupul meu n-ar trebui să o facă. Mi-a zis că îmi va însemna poteca. Mă uit după un tipar, orice ieșit din comun, și zăresc frunzele portocaliu-gălbui ale ierbii fluturilor care marchează o potecă. Semnificația ei este cât se poate de limpede: pleacă și nu te mai întoarce. Anders chiar se pricepe la flori.

În timp ce urmăresc poteca marcată cu petale, o parte din mine se întreabă dacă nu cumva e o farsă complicată, un drum ce mă va duce direct spre lama lui Anders, dar când trec de ultimii copaci și ajung față în față cu gardul înalt, știu că a vorbit serios; fiecare cuvințel. Dar unde e spărtura din gard? Mă întreb dacă nu cumva am întârziat, dacă nu cumva Hans a reparat-o deja, însă chiar atunci văd o grămadă mare de frunze într-o parte. Mă pun în patru labe și încep să sap prin ea, ca să descopăr, deopotrivă ușurată și cu inima frântă, că spărtura e încă acolo. E mai mică decât îmi amintesc.

Dar și lumea era mai mică pe atunci.

În momentul în care mă pregătesc să intru târâș aud un foșnet ciudat în urma mea. Ca mătasea când alunecă pe degete aspre. Mi-am promis că nu voi privi în spate, dar întorc capul din pur instinct. Nu e nimic acolo. Sau cel puțin nu văd nimic, dar pentru că suntem în toiul primăverii, toate lucrurile mi se par ascunse. Chiar și partea de sus a adăpostului lui Ryker a fost înghițită de frunziș. E doar o amintire acum. Un alt vis pe care l-am avut cândva.

În timp ce mă târăsc prin spărtură, îmi smulg giulgiul de pe mine, dar nu pot scăpa de mirosul lui Anders, de senzația pe care mi-a lăsat-o lama lui pe gât.

Mă sprijin de un pin, încercând să-mi trag răsuflarea, să-mi vin în fire, dar simplul fapt că sunt din nou în tabără îmi stârnește iarăși senzația aceea de claustrofobie.

Mă uit la poteca din fața mea și mă gândesc că m-aș putea ascunde în pădure, aș putea aștepta acolo să treacă restul anului. Am deprins suficiente abilități de supraviețuire urmărindu-l pe Ryker în ultimele luni, dar ar fi alegerea lașă. Nu m-aș împăca niciodată cu gândul că le-aș fi putut ajuta și nu am făcut-o. Că aș fi putut opri toate astea.

În pofida tuturor lucrurilor pe care mi le-au făcut, merită să afle adevărul.

Pădurea îmi pare diferită față de ultima oară când am fost aici; sunt înconjurată de toate nuanțele de verde imaginabile, dar pietrele, copacii și potecile în zigzag par să-mi fie întipărite în memorie. Cu fiecare pas pe care-l fac, încerc să nu-mi amintesc nebunia, cruzimea și haosul, dar de cum ajung în perimetru, la marginea luminișului, inima începe să-mi bată cu putere în piept, palmele îmi transpiră, membrele îmi par slăbite. Nu știu ce-mi vor face, însă acum e prea târziu ca să mă mai întorc.

Îmi leg panglica de mătase roșie în jurul taliei și intru în tabără.

Mă aștept la agitație, la panica plină de entuziasm pe care o stârnesc vânătorii când se întorc din sălbăticie, dintre cei morți, dar nimeni nu pare să-mi acorde atenție. De fapt, primele fete pe lângă care trec par să se uite drept prin mine. Mă întreb dacă mă cred cumva stafie, o fantasmă ce s-a întors să le bântuie. Și, preț de o clipă, mă întreb dacă nu cumva este adevărat. Poate că am murit noaptea trecută, poate că Ryker m-a jupuit de vie și toate astea sunt o halucinație complicată plăsmuită de mine.

Chiar și fără influența apei din fântână, mă simt ametită în prezența lor. Transparentă. Subțire ca hârtia. De parcă o briză mai zdravănă m-ar putea

preschimba în praf de stele.

– Te cunosc. O fată se împleticește spre mine. Cred că e Hannah, dar nu-mi dau seama sub toată mizeria și negreața. Tierney cea Teribilă.

Încuviințez din cap.

– Te căuta cineva. Întinde mâna ca să se scarpine în cap, dar sfârșește prin a-și smulge un smoc de păr în schimb. Nu îmi amintesc cine, zice ea, apoi pleacă mai departe.

Mă plimb cu grijă prin tabără. Oalele și ibricele stau grămadă lângă foc, cu cheaguri de mâncare stricată pe fund, pe jos e plin de orez și peste tot sunt presărate borcane și cutii goale. Gândacii se luptă pentru rămășițe. Trec pe lângă colivia Turturicii, gândindu-mă că sigur a murit până acum, însă văd o pasăre sfrijită zgribulită în colț. Nu gângurește, dar când îmi vâr degetul printre stinghii ca s-o mângâi, se năpustește asupra mea cârâind cu răutate.

– Așa dă bineț dimineața, aud o voce slabă în spatele meu.

Mă întorc și o văd pe Vivi, care își târșâie picioarele spre poartă, unde o mână de fete sunt adunate la un loc.

Ramurile copacului pedepsirii atârnă greu, umflate cu noi zorzoane, iar pământul de sub el este glazurat cu sânge proaspăt. În spatele copacului se află o fată; e atât de slabă, încât aproape că nu o văd. Mângâie o cosiță lungă de culoarea cuprului care e limpede că a fost prinsă cândva de țeasta ei. Îmi aduce aminte de Gertie. Oare unde e?

Deschid ușa de la cabana de bârne și mirosul mă lovește ca o diligență scăpată de sub control.

Urină, boală, putreziciune și murdărie. Mă întreb dacă așa a mirosit și pe când locuiam aici sau dacă e ceva nou.

Câteva fete stau întinse în paturile lor. Sunt atât de nemișcate, că, preț de o clipă, mă întreb dacă nu cumva au murit, dar le văd piepturile cum se ridică și coboară ușor. Le caut privirea, însă par pierdute într-o lume făurită de ele.

Găsesc locul în care se afla patul meu. Îmi amintesc ce speriată eram ultima dată când am fost aici, dar mi le amintesc și pe Gertrude, Helen, Nanette și Martha, cum vorbeam până noaptea târziu. La început eram atât de pline de speranță. Chiar am crezut că puteam schimba lucrurile, dar, rând pe rând, au căzut sub influența apei... sau a lui Kiersten.

Paturile lor nu mai sunt acum. Îmi spun că poate doar și le-au mutat în cealaltă parte a încăperii, dar mă uit la stiva mare de cadre de fier din colț și

știu că este o minciună.

Mi-ar plăcea să fac pe proasta, să mă prefac că am dormit adânc, însă am auzit croncăniturile din pădure în timp ce m-am culcat lângă un braconier în fiecare noapte și nu am făcut nimic ca să le ajut. Nu le-am avertizat nicicum.

– Îmi pare atât de rău, Gertie, șoptesc cu buze tremurătoare.

– Nu e aici, strigă o voce din colțul îndepărtat al încăperii.

Mi se face pielea de găină. Nu văd pe nimeni acolo, dar în timp ce mă îndrept în direcția de unde a venit sunetul, o mână se întinde de sub un pat și mă apucă de gleznă.

Țip.

– Șșșt…, șoptește ea, itindu-se de sub arcurile ruginite. Nu țipa, că vei trezi stafiile.

E Helen. Sau ce-a mai rămas din ea. Are o cicatrice zbârcită în formă de semilună în locul ochiului drept.

– Ce-ai pățit?

– Poți să mă vezi? mă întreabă ea, rânjind larg.

Încuviințez din cap, încercând să-mi stăpânesc oroarea.

– Am devenit atât de invizibilă, că nu m-am mai văzut. Au trebuit să-mi scoată ochiul, ca să mă pot întoarce... Dar Gertie... zice ea, holbându-se în depărtare. Au dus-o în cămară.

– În cămară? De ce?

Își vâră bărbia în piept.

– Gertie era prea murdară. Chicotește, dar râsul i se preschimbă repede într-un scâncet.

Mă dau în spate, ies din casa de bârne și străbat luminișul până la cămară. Fiecare pas îmi pare mai dificil decât cel dinainte, de parcă aș înainta împotriva unui curent puternic. Fetele se opresc să mă privească, Jessica, Ravenna, dar nimeni nu mă oprește. Nimeni nu vine după mine. Nu încă.

Ușa s-a umflat de la căldura lipicioasă. O deschid cu forța și un potop de muște dau năvală afară; înăuntru e doar un pat pe care se află o stivă înaltă de pături pline de guzgani. Și înțeleg la ce se referea Helen: mirosul este insuportabil. Îmi acopăr nasul și gura cu poalele fusteide deasupra și mă uit atent în jur. Rafturile au fost golite; pe jos, lângă pat, se află o găleată plină de fiere și mizerie. De sub păturile de lână aspre se ițește o pelerină verde-închis.

– Gertrude, șoptesc.

Nimic.

Mai încerc o dată.

– Gertie?

– Tierney? îmi răspunde o voce slabă.

Mi se taie răsuflarea. Sap prin pături până o găsesc. E piele și os, iar pielea are culoarea cerului târziu de ianuarie.

– Unde ai fost? mă întreabă.

Abia reușesc să nu mă pierd cu firea.

– Acum sunt aici.

O prind de mână. Îi iau pulsul, dar e atât de slab, încât mă tem că inima i se va opri în orice clipă. Hai să vedem ce-i cu tine, îi spun, dând la o parte păturile și strângând-o de membre în încercarea de a-i pune sângele în mișcare. Au încetat să te mai hrănească?

– Nu. Clipește în sus spre mine. Doar că vărs tot.

– De cât timp te simți așa?

– E deja anul nou?

– E iunie.

Îi ridic capul, ca să i-l sprijin de o pătură rulată, dar degetele mi se înfig în ceva moale și cleios. Iau felinarul prăfuit din cârligul din colț și dau flacăra mai tare, ca să arunc o privire. Mi se întoarce stomacul pe dos. Îmi vine să vărs, dar nu pot să-i dau de înțeles cât de grav e.

– Te doare? o întreb apăsând pe carnea roșie și umflată care-i mărginește rana de la țeastă.

– Nu. Dar se pare că mi-am pierdut cosița, zice ea, plimbându-și mâna peste o linie imaginară de pe ceafă.

Și îmi dau seama că probabil, pentru ea, timpul s-a oprit în acel moment, în ziua în care cosița i-a fost retezată de trup. În ziua în care am fost izgonită în pădure.

– Unde e? se aude vocea lui Kiersten.

Mă înfior. Aș putea încerca să mă ascund, s-o fac să intre în cămară după mine, dar Gertie a suferit de ajuns.

– Mă întorc imediat, îi șoptesc în timp ce trag o pătură peste ea, apoi mă strecor prin ușa de la cămară. Kiersten se îndreaptă drept spre mine, urmată de un roi de fete.

Se mișcă precum un animal de pradă rănit, cu pași lenți, dar calculați, cu o toporișcă ruginită în mână. E nevoie de tot curajul pe care-l am ca să nu mă mișc.

– Am ceva pentru tine, zice ea legănând toporișca.

Tresar din instinct, dar aruncă unealta la picioarele mele.

– Avem nevoie de lemne de foc.

Îmi ridic privirea spre ea și o cercetez cu atenție: părul murdar de un gălbui mohorât, obrajii trași, pielea pământie, ochii ei cândva de un albastru deschis înghițiți întru totul de pupile, și îmi dau seama că Gertie nu e singura... Nici Kiersten nu-și amintește. Nici una dintre ele nu-și amintește.

Mă aplec să ridic toporișca, dar își pune piciorul pe ea.

– Stai așa. Nu ți se îngăduie să-ți desfaci cosița dacă nu ți-ai acceptat magia.

Mi se pare că toate fetele din tabără devin brusc atente, de parcă ar simți veninul din aer.

– Dar am acceptat-o, îi răspund, simțind cum un val nou de panică îmi clocotește în piept. Tu m-ai ajutat. Îți aduci aminte? Cum mijește ochii la mine fără să pară convinsă, reiau: M-ai provocat să mă duc în pădure. Am fost pierdută vreme îndelungată... Aproape am murit…

– Ai supraviețuit în pădure... cu stafiile? întreabă Hannah.

– Da. Mă uit în spate la copaci și-mi amintesc de poveștile cu stafii pe care le spuneau în jurul focului. Mi-au vorbit... M-au salvat... M-au condus spre casă.

Sper că nu mi se vede spaima pe față. Mă simt ca o lașă pentru că mint, dar mai bine decât să-mi pierd limba.

Kiersten își mută reticentă piciorul de pe lamă.

Apuc toporișca. Mânerul e cald de la atingerea ei. Mă străbate un val de căldură, lucru pe care nu l-am mai simțit de multă vreme. O parte din mine vrea să le răsplătească bunătatea, ochi pentru ochi, dar trebuie să-mi amintesc că apa le face să se poarte așa. Sunt bolnave.

– Sunt printre noi acum? întreabă Jenna uitându-se în toate părțile prin luminiș, ca un animal speriat.

Îmi rotesc privirea, încercând să inventez ceva care să le liniștească. Chiar atunci o văd pe Meghan lângă poartă; la ce culoare a feței are, ar putea foarte bine să treacă drept stafie.

– Uite una acolo, zic arătând înspre ea. Dar e inofensivă. Încearcă doar să găsească o cale de ieșire... Vrea doar să se ducă acasă.

Se holbează toate spre poartă și știu că se gândesc la același lucru.

Kiersten se apropie de mine atât de tare, că-i simt răsuflarea pe piele.

– Cum ai supraviețuit în pădure fără mâncare sau apă?

Mă chinui să găsesc răspunsuri, să-mi dau seama ce să-i îndrug, și îmi vine în minte adevărul. Poate mă pot folosi de prilej ca să le fac să nu mai bea din fântână de bunăvoie.

– Stafiile... m-au condus spre un izvor din pădure. Am fost foarte bolnavă, dar apa m-a vindecat.

Se aude un bâzâit de șoapte în jurul meu, ca un roi agitat.

Mă gândesc că mă va prinde cu ocaua mică și mă va lovi; în schimb, îmi împinge ceaunul.

– Dovedește-o. Câțiva gândaci îi pică pe picioarele goale, dar nici măcar nu observă. Întoarce-te cu ea plină de apă de-a stafiilor sau nu te mai întoarce deloc.

– Desigur. Înghit în sec. Vreau doar să văd cum se simte Gertie mai întâi, îi spun făcând un gest spre cămară.

Kiersten se pune în fața mea.

– Mă ocup eu de Gertie până te întorci tu.

O cunosc pe Kiersten destul de bine ca să știu că nu e un act de bunătate. E o amenințare.

Apuc toporișca și oala și mă retrag înspre pădure. Nu îndrăznesc să mă întorc cu spatele la ele.

Doar după ce frunzișul mă înghite cu totul și sunt în siguranță, mă prăbușesc pe pământ și mă pun pe plâns. Nu îmi dau seama dacă plâng pentru ele sau pentru mine, dar trebuie să găsesc o cale de a îndrepta lucrurile. De a le repara.

Poate că mi-am încălcat jurămintele, poate că am făcut de rușine numele familiei, dar sunt tot o fată din anul de grație.

Sunt una dintre ele.

Și dacă eu nu le ajut, cine o va face?

Cu toporișca vârâtă în fustă, caut rămășițele șterse ale potecii pe care am făcut-o cu luni în urmă. În timp ce-mi croiesc drum printre lăstari și mușchi agățători, mă sâcâie tot mai tare un gând. Dacă nu găsesc izvorul? Dacă a fost înghițit de pădure sau a secat? Dacă nu le duc apă, nu e nici o șansă să

mă creadă. Iuțind pasul, urc panta abruptă, iar în capătul ei sunt ușurată să descopăr că izvorul este tot acolo. Mă prăbușesc lângă el, vrând doar să-mi dau jos hainele și să sar înăuntru, să mă răcoresc, dar trebuie să mă întorc la Gertie. Nu mi-a plăcut tonul pe care a zis Kiersten c-o să se ocupe de ea până mă întorc.

În timp ce spăl ibricul aud un hârșâit ușor, ca acela pe care l-am auzit azi-dimineață, înainte să trec de împrejmuire. Mergând pe urmele sunetului, urc creasta și văd un lucru pentru care nu sunt tocmai pregătită. Cum ar putea fi pregătit cineva pentru așa ceva? Fata cea moartă. Oasele ei de un alb intens sunt expuse la suprafață. Ultima dată când am fost aici, i se ițea doar craniul de sub pământ. Știu că furtuna a fost puternică și că a măturat jumătate din creastă, luându-mi și semințele cu ea, dar nu m-am gândit că ar fi putut face *una ca asta*.

Mă îndrept spre cadavrul ei și văd că e așezat într-o poziție ghemuită, fiecare os la locul lui; chiar și rămășițele zdrențuite ale panglicii îi sunt încă răsucite în jurul vertebrelor de la gât.

O parte din mine își dorește să fi putut comunica într-adevăr cu morții. Oare ce mi-ar spune? Cine i-a făcut asta și de ce? Faptul că i-a lăsat cadavrul aici e aproape un păcat și mai mare decât crima în sine. Știm toate ce înseamnă un cadavru nerevendicat pentru noi... Pentru familiile noastre. Probabil că cine a ucis-o o ura atât de mult, încât a fost dispus să-i condamne întreaga familie. Chiar și după toate lucrurile pe care le-am văzut aici, mi-e greu să-mi închipui că o fată din anul de grație ar fi în stare de o astfel de crimă.

Mi se face dintr-odată greață. Mă târăsc spre margine și trag lacomă aer în piept, încercând să mă liniștesc, moment în care văd cel mai uimitor lucru. Un lăstar de mazăre.

Nu pare cine știe ce, dar mă apuc de câțiva lujeri de viță și mă aplec cât de mult îndrăznesc.

Văd viață. Atât de multă viață.

Dovlecei, roșii, praz, morcovi, cartofi, ceapă, rubarbă, varză și sfeclă: un spectacol al abundenței, atât de bogat, că-mi taie răsuflarea.

– Grădina lui June, șoptesc, cu lacrimi usturătoare în ochi. Nu-mi vine să cred.

Apuc câteva frunze, singurele la care ajung, și scot niște morcovi grași și câteva sfecle, apoi mă întorc pe creastă. Atât pot face până voi reuși să

montez niște frânghii, dar cu legumele pe care le-am scos pot pregăti o masă probabil mai bună decât au mâncat de luni de zile.

Îmi vine să cânt și să dansez, să sărut pământul, dar îmi dau repede seama că n-am cui să-i spun. Sau că persoana căreia vreau să-i spun se află de cealaltă parte a împrejmuirii. E ca și cum ar fi de cealaltă parte a lumii.

Îmi întorc privirea spre fata moartă și-mi aduc aminte ce mi-a zis Ryker. Din moarte se naște viață. Mi se umplu ochii de lacrimi, dar nu-mi permit să mă gândesc acum la el. Nu-mi permit să mă înmoi.

După ce tai lemne și umplu oala cu apă proaspătă, scot un bulgăre de humă și îl pun în ciorap, ca să fie în siguranță.

Fac o desagă din fusta de deasupra, leg lemnele de foc și mi le pun în cârcă. Legumele le pun în buzunare; ierburile sălbatice și macul canadian, în sân. E dificil să cobor ceaunul plin cu apă pe pantă și să-l târăsc înapoi în tabără, îndeosebi cu greutatea din spate, dar este singurul lucru care le va salva, care ne va salva pe toate.

Când mă opresc să-mi trag răsuflarea îmi dau seama că sunt în locul unde coteam de obicei spre spărtura din gardul de est, dar nu ăsta e motivul pentru care mă holbez neîncrezătoare. Văd o floare de lămâiță cuibărită sub un petic de trifoi. E o floare umilă, atât de des întâlnită, încât cei mai mulți nici n-o bagă în seamă, dar în limbajul vechi simboliza iertarea. Primul meu instinct este să mă gândesc la toți cei pe care i-am rănit, la cei cărora mi-ar plăcea să le-o ofer, cum ar fi Ryker, Michael, tatăl meu, mama și surorile mele, dar ei nu sunt aici și iertarea lor nu stă în puterea mea. În schimb știu pe cineva care are nevoie de ea cu disperare, un om asupra căruia exercit un control deplin: eu însămi. M-am descurcat cum am putut mai bine cu ceea ce mi s-a dat. Mi-am păstrat credințele. Am supraviețuit în pofida sorților potrivnici. M-am îndrăgostit și mi-am dăruit inima fără preget, știind că avea să îmi fie frântă. Nu pot regreta alegerile pe care le-am făcut, așa că trebuie să le accept. În timp ce vâr floarea de lămâiță în partea de sus a bluzei, aud ceva în spatele meu.

Probabil că sunt doar paranoică. Pe bună dreptate, ținând cont că ultima dată când am fost în tabără au încercat să-mi taie limba.

– Kiersten, tu ești? spun în șoaptă.

Nu primesc nici un răspuns, dar aud același hârșâit ușor pe care l-am auzit de cealaltă parte a împrejmuirii și pe creastă. Ar putea fi orice, o creatură mică mișunând prin frunze, un mistreț care își freacă colțul de un

copac, dar jur că o simt: ochi pe pielea mea. De parcă pădurea s-ar uita la mine.

*

Când ies din pădure, fetele se strâng în jurul meu. Par uluite că m-am întors cu viață – *din nou* –, dar și mai uimite să vadă că le aduc daruri.

Kiersten vine în față și cercetează cu atenție apa.

– Bea din ea.

Mă privește fix, bănuitor; cu siguranță se teme că am de gând s-o otrăvesc. Arunc o privire spre fântână și aproape că izbucnesc în râs. *Aproape.*

Scot cochilia de scoică din buzunar, iau niște apă și o sorb.

– Vezi? E bună.

Dă să-și vâre mâinile murdare în ea, dar o opresc.

– Stafiile mi-au dat-o. O voi împărți cu voi, dar dacă încercați să mi-o luați, o să fie vai și-amar. Dau din cap spre pădure. Stafiile spun că puteți lua câte o gură fiecare, momentan. Restul e pentru cină.

Mă aștept să mă lovească sau cel puțin să țipe la mine, dar tot ce face e să-și întindă mâinile delicat, de parcă ar accepta o gură de vin din pocalul încastrat cu nestemate de la biserică.

Scufund cochilia în apă și i-o înmânez. Soarbe din ea, savurând fiecare picătură, așa cum face mama cu ultimele guri de vin de păpădie.

Când ia ultima gură, fetele se pun la rând. Kiersten stă de pază, le supraveghează. Mă întreb la ce se gândește. Că dacă bea va deveni mai puternică?... Sau că stafiile nu-i vor face rău?... Sunt recunoscătoare pentru orice gând i-ar trece prin mintea-i tulburată de cucută.

După ce a băut și ultima fată, Kiersten le face semn să se dea în spate.

În timp ce fetele se împrăștie lent, răsuflu prelung, silențios.

Am găsit singurul lucru care încă le sperie: stafiile fetelor din anul de grație care au murit.

Nu știu cât timp voi putea continua așa – sper că îndeajuns cât să treacă efectul cucutei –, dar prioritatea mea este Gertrude. Nu doar pentru că mi-e prietenă, ci pentru că au pus-o mereu pe ultimul loc; au alungat-o aici ca să moară și a naibii să fiu dacă voi lăsa să se întâmple asta!

În timp ce îi scot pătuțul din baraca râncedă în lumina soarelui de după-amiază târzie, Gertrude își ridică privirea spre el și clipește, de parcă nu i-ar veni să creadă, apoi îmi surâde amețită. Mă întreb de cât timp n-a mai

văzut soarele. Cu grijă, folosind bulgărele de pământ pe care l-am adus în ciorap, îi întind humă peste păr și peste scalp, după care o spăl cu o găleată cu apă de la fântână. Fărâmițez apoi tulpinile de mac canadian până obțin o pastă groasă și i-o întind peste rană.

Frec trupul descărnat al lui Gertie cu frunze de busuioc și salvie, membru cu membru. Încerc să fiu blândă cu ea și nu-i dezvelesc prea multă piele deodată, ca să nu i se facă prea frig, dar tremură atât de tare, încât arcurile ruginite de sub ea scot un zăngănit. O întreb dacă e bine, însă un zâmbet e singurul ei răspuns.

– Uite ce frumos e cerul, îmi șoptește.

Îmi ridic privirea și încuviințez din cap, străduindu-mă să nu plâng. E incredibil de recunoscătoare, dar n-ar trebui să se simtă recunoscătoare pentru asta, pentru că este tratată ca o ființă umană. Nici una dintre noi nu ar trebui.

Cu excepția infecției, pare să aibă mintea mai limpede față de celelalte. Poate pentru că nu a reușit să țină nimic în stomac, inclusiv apa de la fântână.

Îi dau să soarbă guri mici de apă proaspătă.

– Ce gust bun are, zice ea și se agață de cană, încercând să dea pe gât tot lichidul.

Trebuie să i-o iau cu forța.

– Ia-o încetișor.

Îmi amintesc că așa mi-a zis și Ryker. Mi-e greu să mi-l închipui îngrijindu-mă. M-a îmbăiat, a curățat larvele și voma. Ba, l-am înjunghiat în stomac și tot mi-a purtat de grijă. Dar nu pot să mă gândesc acum la Ryker. Nu mă pot gândi la nimic altceva decât să scap tabăra de otravă.

Ciopârțesc surcelele în fâșii lungi subțiri, aranjez lemnele de foc în groapă și lovesc cremenea de mai multe ori, până scoate în sfârșit scântei. Mi-am ieșit din mână, însă fâșiile de surcele se aprind de minune. În timp ce focul trosnește, pun o parte din apa proaspătă într-un urcior de miere gol din cămară și folosesc restul ca să pregătesc o tocană. Pun morcovi, sfeclă, ceapă sălbatică și ierburi, așez ceaunul pe foc și, în scurtă vreme, toate fetele din tabără vin spre mine. Chiar și Kiersten își face apariția, plimbându-se încolo și încoace de-a lungul luminișului, ca un animal în cușcă. Nu mi-a cerut să-i înapoiez toporișca, așa că o țin pe aproape, în caz că se năpustesc asupra

mea, dar nu fac decât să stea acolo, lingându-se pe buze, uitându-se la flăcări.

Mă întreb de când n-au mai mâncat. O parte din mine vrea să le refuze, să le spună că mâncarea e doar pentru mine și Gertie – așa le-ar trebui –, dar când le văd așa, descărnate, murdare, ca niște cranii goale care răsuflă, trebuie să-mi aduc aminte că nu e vina lor. Din pricina apei au făcut toate acele lucruri. De îndată ce le scap de ea, lucrurile vor sta altfel.

Împart porțiile, una câte una, și ne așezăm în jurul focului, ca în prima seară, dar acum sunt mult mai puține guri de hrănit.

Se aude un foșnet în perimetru. Probabil că-l aud și fetele, pentru că-și întorc toate privirile spre pădure. E același sunet pe care l-am auzit toată ziua, însă am senzația că îl știu mai de demult... Mi se pare cunoscut... ca o amintire sâcâitoare... dar nu reușesc să-mi aduc aminte.

– Ce spun? întreabă Jenna.

Se uită toate la mine; în mod clar, își închipuie că sunt stafiile. Primul meu instinct e să le spun că nu vor să mai bem apă din fântână, dar ar fi prea stângaci. Prea evident. Trebuie să găsesc o cale încât Kiersten să creadă că este ideea ei. Dacă încep prea în forță, prea curând, va ști că pun ceva la cale. Mai bine să încep cu o mișcare deșteptă. Și întrucât nu mă pricep deloc să mint, voi începe cu un lucru despre care știu că este adevărat.

– E Tamara, șoptesc; și simt cum mi se îngroașă gâtlejul când mă gândesc la moartea ei. A mai trăit vreme de două zile, era arsă pe spate și pe piept de la fulger, dar braconierul a reușit să taie cât mai multă carne.

Se uită toate la Kiersten, dar ea se preface că nu observă și rămâne cu ochii la flăcări.

Se mai aude un sunet, de data asta mai aproape.

– Ea cine e? întreabă Jenna, uitându-se printre degete.

– E Meg, îi răspund.

Fetele înlemnesc.

– A dispărut cu luni în urmă, șoptește Dena, amintindu-și de cea mai bună prietenă a ei. Am crezut că au luat-o stafiile.

– Nu, îi spun. A evadat, pe sub împrejmuirea dinspre est... S-a ales cu un cuțit în gât. S-a înecat cu propriul sânge înainte ca braconierul să apuce măcar să-i reteze vârfurile degetelor.

– Oprește-te... Oprește-te. Umerii lui Helen încep să tremure.

La început cred că râde, cum a făcut în noaptea în care au scos-o pe Tamara, în spasme, pe poartă, dar când își ridică privirea spre mine, văd dâre umede pe obrajii ei murdari. Dă să spună ceva, dar nu reușește. Poate că încă nu o poate rosti, poate că nu știe cum să o facă, dar o văd pe chipul ei: sămânța regretului.

Mă uit de jur împrejur prin tabără. Mi-e greu să-mi închipui că peste câteva luni ne vom întoarce acasă și vom deveni soții docile, slujitoare supuse, muncitoare. Poate că unora dintre ele, credincioaselor adevărate, nu le va păsa, vor crede că totul a fost din voia lui Dumnezeu, un rău necesar ca să se poată întoarce ca femei purificate. Cele mai multe au gustat pentru prima dată libertatea, s-ar putea chiar să le placă ce au devenit, dar cum rămâne cu celelalte, cele care au vrut doar să supraviețuiască? Când „magia“ va dispărea, când își vor aduce aminte, cum se vor împăca cu ceea ce s-a întâmplat aici? Cu groaza pe care ne-am pricinuit-o unele altora?

Dar poate că apa de la fântână le va face să creadă că totul e un vis confuz. Poate că nu vor reuși să facă diferența între fapte și ficțiune, între vis și realitate. Poate că de aici se trage expresia femeilor când se întorc, cea pe care nu reușeam nicicum să o descifrez. Poate că nici măcar ele nu știu ce simt.

Încearcă cu disperare să-și aducă aminte, dar sunt binecuvântate cu uitare.

Curăț cămara, după care o duc pe Gertrude înapoi. Fetele ne-au spus că ne vor face loc în cabana de bârne, dar nu am încredere în ele până nu ies de sub influența cucutei.

Mă așez lângă ea și îi dau să mănânce o fiertură specială din coada șoricelului, ghimbir și ce a mai rămas din macul canadian. L-am văzut pe tata pregătind-o de o sută de ori pentru pacienții lui cu infecții.

– Ar trebui să te ajute la stomac și pentru febră.

– E bună.

Ia câteva înghițituri, clănțănind din dinți. Când își ridică privirea spre mine, observ aceleași resturi roșii calcaroase pe care le avea mama la colțurile gurii în ajunul plecării mele.

Mintea mi se poticnește în amintirea cu pricina. Nu era sângele fetelor din anul de grație, ci fiertura. Îmi amintesc de sudoarea rece de pe fruntea mamei, de degetele care îi tremurau, cum aproape a leșinat în biserică. Probabil că era bolnavă, dar de ce mi-ar fi ascuns-o?

Gertrude întinde mâna să se scarpine la cap; i-o prind.

– Gata cu scărpinatul. Îmi rup o fâșie din fusta de dedesubt și-i învelesc pânza în jurul mâinilor, apoi le leg, ca pe niște mănuși. De aceea ești bolnavă. Rana e foarte infectată.

– Rana, șoptește, iar amintirea celor întâmplate i se așază peste ochi ca un voal întunecat. Cum să mă mai placă Moș Fallow acum? încearcă ea să glumească, fără pic de veselie.

După o lungă tăcere, Gertrude vorbește iarăși:

– Kiersten... Înghite în sec. Trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat.

– Nu trebuie să-mi spui nimic, nu-mi datorezi nici o explicație…

– Dar vreau să o fac, insistă ea. *Am nevoie* să o fac.

O strâng de mână.

Și eu am avut același imbold de a vorbi când am fost bolnavă, am simțit nevoia de a-mi împărtăși povestea... pentru orice eventualitate.

– Kiersten a găsit litografia în biroul tatălui ei. M-a rugat să mă întâlnesc cu ea la biserică, în confesional, înainte de lecții, ca să mi-o arate.

Îi șterg fruntea cu o cârpă rece; tremură.

– Era la mijlocul lui iulie. Afară dogorea, dar în confesional era răcoare. Se holbează la flacăra lumânării. Îmi amintesc mirosul de tămâie, perna din catifea roșu închis care mă împingea în moalele genunchilor. Ceara de albine care picura pe piedestal. Zâmbește ușor. Kiersten stătea lângă mine, atât de aproape, că-i simțeam inima bătându-i pe umărul meu. Când a scos pergamentul de sub fustă, mi-a luat un minut doar ca să înțeleg la ce mă uit. Am crezut că... E pe punctul de a lăcrima. Am crezut că încerca să-mi spună ceva. Am crezut că-mi dă un fel de semn. Buza de jos începe să-i tremure. Am sărutat-o, așa cum ne-am sărutat de zeci de ori înainte. Dar am fost prinse. Nu i-am cerut să facă lucrurile din litografie. Încercam doar să-i spun că o iubeam. Nu a fost ceva pervers. Nu sunt perversă...

– Știu asta. Îi șterg lacrimile de pe obraji.

– Când Kiersten a amenințat că-ți va spune, am făcut ce a vrut ea. Am crezut că...

– Ce anume?

– Am crezut că dacă afli, n-o să mai vrei să fim prietene.

– Te-ai înșelat, îi spun.

Mă cercetează cu privirea și se încruntă adânc. Întinde mâna, vrând iarăși să se scarpine pe ceafă, dar o opresc.

– Trebuie să te vindeci.

Mă privește atent, cu o expresie bântuită.

– Oare ne vom putea vindeca cu adevărat după asta?

Știu ce vrea să spună. Știu ce mă întreabă.

Scot floarea de lămâiță din cămașă și i-o ofer. Ochii i se umplu de lacrimi. O atinge și încearcă s-o accepte, dar nu poate, din cauza fâșiilor de pânză înfășurate în jurul mâinilor. Izbucnim amândouă în râs. Și datorită acestui gest mărunt, acestui moment minuscul, știu că suntem în regulă... Că Gertrude se va face bine.

– Ce s-a întâmplat cu noi? întreabă ea, privindu-mă drept în ochi. Construiam lucruri, schimbam lucrurile, iar în clipa următoare…

– Nu e vina ta. Nu e vina nimănui... Nici măcar a lui Kiersten.

– Cum poți să spui așa ceva?

Nu știu sigur cât va putea pricepe, dar am încredere în Gertie. Și am impresia că dacă nu-i spun, într-un fel nu e real. Mă apropii de ea și-i șoptesc:

– E de la apa din fântână. Algele... sunt de fapt cucută. Asta folosesc babele din zona de trecere ca să vorbească cu morții.

Văd în ochii ei măriți cum începe să lege lucrurile între ele.

– Amețeala, halucinațiile, impulsurile violente, toate sunt de la apa din fântână? Dar dacă magia nu e reală…, zice ea și întinde mâna să-mi atingă părul. Stafiile din pădure... Tamara, Meg… Ai inventat totul?

– Partea cu stafiile, da, dar am spus adevărul despre ce au pățit... Despre cum și-au pierdut viața.

– De unde știi?

Mă gândesc la chipul lui Meg, la expresia din ochii ei când pumnalul i s-a înfipt în lateralul gâtului.

– Pentru că am fost de față, îi spun în șoaptă.

O văd cum se înfioară.

– Dar dacă stafiile nu sunt reale, cum ai făcut să se audă sunetele acelea?

Vreau s-o liniștesc, să-i spun că am pus totul la cale, dar nu am reușit niciodată să o mint pe Gertie.

– Nu am făcut-o eu, îi răspund, încercând să nu-mi închipui ce altceva se ascunde pe acolo. Încercând să nu mă gândesc la amenințarea lui Anders.

– Când ai plecat... Am crezut... Pleoapele lui Gertie devin tot mai grele. Se împotrivește, cum făcea și Clara la culcare. E ca și cum... te-ai întors din

morți.

– Poate că așa e, murmur, învelind-o cu păturile.

– Atunci spune-mi despre rai... Cum e? întreabă ea și închide în sfârșit ochii.

În timp ce flacăra se stinge, îi șoptesc:

– Raiul e un băiat într-o căsuță din copac, cu mâini reci și inimă caldă.

– A spus c-o să se întoarcă după tine.

Îmi ia un minut s-o recunosc, să-mi dau seama că visez, dar apoi observ capul ras, semnul mic și roșu de sub ochi.

– Pe unde ai fost? o întreb.

– Am așteptat, răspunde ea, stând în fața ușii.

– Ai așteptat ce anume?

– Să îți amintești... Să deschizi ochii.

Apoi deschide ușa.

Mă trezesc brusc. Îmi dau seama că stau aplecată deasupra patului lui Gertie și simt un iz ușor de frunze de dafin și limetă în aer. Îmi amintește de spițerie... De casă. Îmi plăcea la nebunie mirosul, dar acum mi se pare prea dur... Prea înțepător.

Dar dacă a fost doar un vis, de ce e ușa întredeschisă? Sunt sigură că am închis-o noaptea trecută. Însă eram atât de obosită, încât se poate s-o fi deschis chiar eu și să nu-mi amintesc. Doar pentru că m-am întors în tabără nu înseamnă că-mi pierd mințile. Trag adânc aer în piept și încerc să mă concentrez pe ceva plăcut, pe ceva real: zorii se strecoară în nuanțe de gri și roz pe punctul de-a se preschimba în auriu. Cred că este momentul meu preferat din zi, poate pentru că îmi amintește de Ryker. Dacă închid ochii, îl aud urcând scara, dându-și jos giulgiul și strecurându-se lângă mine, pielea lui mirosind a noapte și mosc.

– Uite, nu m-am scărpinat, zice Gertie făcându-mă să tresar.

Mă uit în spate și o văd ținând în sus mănușile improvizate.

– Foarte bine. Îi zâmbesc, bucuroasă că m-a întrerupt, dar și mai bucuroasă să văd o pată ușoară de culoare în obrajii ei.

O surprind uitându-se la umărul meu stâng, la adâncitura din el, unde nu mai am carne sau mușchi. Îmi iau pelerina pe mine.

– Îmi pare rău, șoptește ea. Nu îmi închipui ce orori ai înfruntat afară.

Vreau să-i spun despre Ryker... Despre cum mi-a salvat viața, că am plecat doar ca să-i salvez lui viața... Dar nu toate secretele sunt la fel. În ținut,

dacă i s-ar afla secretul, Gertie ar fi izgonită în zona de trecere, dar dacă s-ar afla secretul meu, aș fi spânzurată.

– Trebuie să mă înveți cum să împletesc o cosiță așa, îmi zice, încercând să mai înveselească atmosfera. Vreau să spun... după ce îmi crește părul la loc.

Îmi duc mâinile la păr și îmi dau seama că a fost împletit într-o cosiță pătrățoasă complicată.

Trag de capete și o scutur de parcă ar fi plină de șerpi. Nu aveam cum s-o împletesc în somn. Nici măcar nu știu să împletesc așa, dar cunosc pe cineva care știe: Kiersten. Avea o cosiță asemănătoare de ziua învăluirii. Țin minte că în prima seară de tabără fetele au vorbit despre Olga Vetrone, fata care a dispărut în pădure. Spuneau că era bântuită, că stafiile îi împleteau părul în timpul nopții, că-i legau panglica în configurații ciudate. Au făcut-o să-și piardă mințile. „Bine jucat, Kiersten", mă gândesc.

După ce mă ocup de Gertie, ies afară. Kiersten și celelalte fete sunt adunate în jurul fântânii și, văzându-mă, se opresc imediat din vorbit. Le simt privirile ațintite asupra mea, ca o duzină de cârlige care mi se implântă în carne.

– Vino aici, spune Kiersten.

Măruntaiele mi se strâng când îi aud tonul vocii. Mă uit în spatele meu, rugându-mă să nu vorbească cu mine, însă nu mai e nimeni altcineva.

Mă îndrept reticentă spre ea. Încerc să nu intru în panică, dar mă tot întreb dacă m-a auzit cumva vorbind în șoaptă cu Gertie azi-noapte, dacă își amintește că am fost izgonită... că m-a înjunghiat cu un topor.

– Mai aproape, îmi ordonă ea ridicând găleata cu apă. Peticul de alge de un verde intens care se agață de frânghie îmi amintește de gustul scârbos, de senzația că ai avea limba învelită în catifea umedă și rece.

Jenna își pierde echilibrul și se izbește din greșeală de brațul lui Kiersten, făcând-o să verse o parte din apă. Lui Kiersten îi scapără ochii. E aceeași privire pe care a avut-o în noaptea în care m-a înjunghiat cu toporul.

Înainte să apuc să răsuflu măcar, Kiersten o izbește pe Jenna în față cu găleata. Mă înfior când aud cum îi crapă dinții. Îi țâșnește sânge din gură, dar nu țipă... nici măcar nu tresare. Celelalte fete stau pur și simplu în jurul lor; s-au obișnuit cu aceste izbucniri bruște de violență. Sau poate că eu am uitat ce înseamnă să trăiești printre ele.

– E pentru Tierney, spune Kiersten întinzându-mi găleata.

Când văd sângele Jennei picurând de pe margine mi se face greață, dar dacă refuz, Kiersten nu va avea niciodată încredere în mine. E un test.

Apuc găleata și mă prefac că sorb, însă Kiersten o înclină, umplându-mi gura cu lichid. Mă înec cu cucută, sânge și răutate – și toate râd, sfredelindu-mă cu pupilele lor demente.

Nici nu intru bine în pădure, că mă aplec în față și vărs tot lichidul din stomac. Gâfâi în propria-mi mizerie, întrebându-mă dacă nu cumva am făcut o greșeală îngrozitoare întorcându-mă aici. Ar fi trebuit să folosesc giulgiul ca să plec de aici și să nu mă mai întorc…

– Giulgiul, icnesc dintr-odată. *Anders.* Asta încerca să-mi spună fata? A zis c-o să fie vai și-amar dacă nu-i urmez întocmai ordinele. Trebuia să las giulgiul de cealaltă parte a gardului.

Alerg spre spărtura din împrejmuirea dinspre est și mă opresc când văd că pânza a dispărut. Mă plimb de colo colo prin zonă, încercând să îmi dau seama ce s-a întâmplat cu giulgiul. Poate că l-am împins înapoi și am uitat. Eram supărată. Îmi amintesc doar că voiam să-l dau jos cât mai repede. Sau poate că l-a luat vreun animal; mirosea destul de rău. Poate că Anders s-a strecurat înăuntru și l-a luat. Mi-a spus limpede că nu se teme să treacă dincolo de împrejmuire… Au reparat-o. Mă las în jos să-mi trec mâna peste bucata subțire de cedru pe care au pus-o înăuntru și, pe neașteptate, mă cuprinde tristețea. Credeam că le va lua cel puțin câteva zile ca să repare gardul, c-o să înlocuiască bușteanul cu totul. Într-adevăr, e o reparație de mântuială, dar încerc să-mi dau seama de ce îmi pasă atât de mult. Poate că voiam doar să văd o față prietenoasă, să-i mulțumesc lui Hans că mi-a înapoiat proviziile când am ajuns în tabără, dar e mai mult de atât.

Fereastra către Ryker s-a închis.

Și mi se pare a fi ultimul cuvânt.

Mă răsucesc cu spatele la gard și îmi promit să nu mă mai întorc niciodată aici. Nu poate duce la nimic bun.

În schimb, mă concentrez pe sarcina care îmi stă înainte: să le ajut pe fete să-și vină în simțiri… să se regăsească. Cel mai ușor ar fi să le duc la izvor, dar cred că nici măcar drogate la greu cu cucută nu le-aș convinge vreodată să mă urmeze în pădure. Poveștile cu stafii sunt prea întipărite în mintea lor, prea reale pentru ele, iar eu cu siguranță nu le-am ajutat deloc cu istorisirile de azi-noapte.

Va trebui să aduc izvorul la ele.

Întrucât tabăra se află mai jos, mă gândesc că aș putea construi un fel de sistem de irigații, dar fără conducte sau unelte adecvate, va trebui să fiu creativă.

Când mă sprijin de un mesteacăn ca să nu calc într-o balegă de căprioară, simt cum scoarța se ridică sub palma mea transpirată. Îmi amintesc că Ryker a folosit scoarță rulată pe acoperiș ca să ajute zăpada topită să se scurgă.

Tai scoarța cu toporișca și desprind o fâșie lungă. Dacă răsucesc suficiente și le pun cap la cap, poate că aș reuși să formez o țeavă. E o sarcină dificilă, să decojesc toți mestecenii pe care îi găsesc, dar are și ceva catartic în ea. Am stat întinsă atât de multă vreme, că am uitat ce plăcut e să-ți folosești mâinile și mintea la ceva constructiv.

Le înnădesc, formând un tub lung, după care mă apuc de săpat. Îmi amintesc că am încercat să lucrez pământul pentru grădină în toiul iernii, cât de greu mi-a fost, dar acum este aproape vară și pământul cedează la o mică apăsare a toporiștii. După ce îngrop tubul în pământ de-a lungul pantei, mă confrunt cu sarcina dificilă de a devia izvorul. Nici măcar nu știu dacă va funcționa, însă am ajuns până aici… Sap un șanț și mă uit cum apa curge în tub. O iau la fugă în jos pe deal și sunt în culmea fericirii când văd că apa curge la capăt. După ce umplu oalele, îmi dau seama că trebuie să găsesc o cale de a controla fluxul. Mă uit prin pădure după stejari de plută. Știu că am văzut câțiva pe aici. Mă gândesc că dacă sunt îndeajuns de buni ca să țină berea în butoaie acasă, vor fi îndeajuns de buni și pentru asta. Văd unul pe panta împădurită dinspre nord și tai o bucată lată. O cioplesc până ajunge la mărimea potrivită și o blochez în tub, dar presiunea apei o împinge afară. Trebuie să găsesc ceva care să o țină în loc. Rostogolesc un bolovan spre ea, țin dopul deasupra tubului și îmi folosesc genunchii ca să înghiontesc piatra dedesubt. Mă aștept ca scoarța să se spulbere sau pământul să respingă apa ca o balenă care împroașcă apa, dar s-ar părea că rezistă. Deocamdată. Oricum, pot să-mi fac griji doar pentru momentul prezent. Și sunt recunoscătoare pentru asta, deoarece dacă mă gândesc prea departe în viitor, mă voi întoarce în ținut, într-un loc foarte întunecat.

Plină de noroi, scoarță și frunze, urc iarăși panta și intru în izvor, lăsând ca apa rece să mă acopere.

O floare de măr plutește până pe suprafața apei, amintindu-mi de baia cu petale de trandafir pe care mi-a pregătit-o Ryker. O arunc din helești și mă scufund, încercând să alung amintirea. Când ies la suprafață, să respir,

aud iarăși foșnetul acela fad. Bucuroasă că-mi distrage ceva atenția, ies din helești și urmăresc sunetul până sus, pe creastă, la rămășițele fetei: capătul zdrențuit al panglicii se freacă de oasele gâtului. Nu are cum să fie același sunet pe care l-am auzit în tabără sau de cealaltă parte a împrejmuirii. Distanța e prea mare. Dar nu este singurul lucru care îmi întinde nervii la maximum. Pare să aibă ceva în cutia toracică. Un lucru pe care nu l-am mai văzut până acum.

Mă aplec lângă ea și, când mă uit înăuntru, găsesc o floare. O crizantemă roșie. Floarea renașterii. Mi se face pielea de găină. Cum a ajuns aici? Întind mâna după ea, cu grijă să nu ating oasele. E puțin zdrelită și lovită, dar tulpina este tăiată pe diagonală, cu precizie și atenție. Mă întreb dacă Kiersten a făcut asta, ca să se joace cu mintea mea, dar nu am mai văzut o astfel de floare în tabără până acum. Mă tot gândesc la floarea pe care mi-a dat-o Ryker, cea pe care Anders l-a ajutat să o găsească, și mă întreb dacă și asta provine din afara împrejmuirii.

– Oprește-te, Tierney, îmi șoptesc în timp ce o învârt între degete. Nu fi paranoică. E doar o floare.

Dar o floare nu e niciodată doar o floare.

Clipesc prelung și apăsat, de parcă aș putea îndrepta cumva lucrurile în mintea mea, dar când deschid ochii văd că nu s-a schimbat nimic.

Poate că e de la rămășițele de apă din fântână care încă îmi curg prin organism sau poate că e de la epuizare, dar o parte din mine se întreabă dacă, prin faptul că am revendicat magia, că am spus că pot să comunic cu morții, nu i-am trezit cumva stafia.

VARA

Primele câteva zile sunt cele mai rele pentru fete: au crize de plâns, răbufniri de furie, le vine să-și smulgă pielea de pe ele. Îmi amintesc că așa m-am simțit și eu când am fost izgonită în pădure: mă clătinam pe picioare, încercând să revin la o formă oarecare de realitate.

Dar în lunile care urmează, părem să ne găsim o rutină încordată.

La prima lună plină, sângerează toate odată: nu s-au poruncit pedepse, nu s-au făcut revendicări ciudate referitoare la magie, dar tot mă simt desincronizată. Nelalocul meu.

Deși nu am băut un strop din apa de la fântână, uneori am impresia că am făcut-o. Sunt lucruri mărunte: hârșâitul care pare să mă urmărească oriunde m-aș duce; oasele de pe creastă care par să-și schimbe câte puțin poziția în fiecare zi, capul îndreptat mai mult spre soare, degetele de la picioare orientate în jos, spre pământ, șoldul ușor înclinat, de parcă s-ar putea ridica în orice clipă. Poate că e vorba doar de puterea sugestiei. Am spus povești cu stafii în fiecare seară, ca să le satisfac pe fete. Poate că încep să-mi cred propriile minciuni, dar aproape în fiecare dimineață, la trezire, simt miros de limetă și foi de dafin și văd că părul mi-a fost împletit. Nu spun nimănui despre asta, pentru că nu vreau să-i dau satisfacție lui Kiersten, dar văd în privirea ei că se simte tot mai frustrată din pricina mea.

Cel mai greu îmi este, de departe, să nu-mi las gândurile să se strecoare pe sub gard, să se ducă spre țărm, să urce scara spre cel mai frumos sentiment pe care l-am cunoscut vreodată.

Când am forța necesară, mă ridic și mă mișc, îmi găsesc o ocupație: țes o frânghie, refac butoaiele pentru apă de ploaie, curăț poteca, o nivelez până este îndeajuns de lată ca să transportăm apă cu căruciorul fără să vărsăm nici o picătură din ea; dar noaptea, când toată lumea doarme și trupul nu mă ascultă, nu am de ales decât să stau aici și să rememorez la nesfârșit, chinuitor, fiecare detaliu al ultimei nopți pe care am petrecut-o cu Ryker.

Uneori închid ochii și încerc să mă întâlnesc cu el în vise, dar nu mai visez. Cu nimic. Până și fata mi se pare o amintire îndepărtată, o persoană pe care am cunoscut-o cândva… Încă o făptură care m-a părăsit.

Deși fetele au acum acces la apă proaspătă din belșug, tot mai beau din fântână uneori. Poate că e o metodă de supraviețuire, poate că știu de ce are nevoie trupul lor.

Îmi amintesc că tata a tratat vânători din nord și le dădea înghițituri mici de whisky tot la o oră. Nu îndeajuns ca să-i satisfacă, dar suficient ca să nu intre într-un sevraj dureros. Prin asta trec și ele acum: sevraj. Nu-mi închipui cum ar fi să renunți brusc la cucută, să mărșăluiești două zile întruna în timp ce îți cureți organismul. Nu e de mirare că fetele sunt atât de pierdute când se întorc: sunt pe jumătate moarte, iar cealaltă jumătate a lor își dorește să fi murit.

Așa va dura mai mult, dar măcar nu se vor simți întoarse pe dos. Să sperăm că li se va părea firesc, ca și cum magia le părăsește încet, lucru care nu este foarte departe de adevăr.

Câteva se simt deja atât de bine, încât s-au oferit să mă ajute prin tabără. La început mi s-a părut tulburător felul în care se holbau la mine cu ochii ca niște mărgele închise la culoare, dar pe măsură ce își veneau în fire, le-am împărțit sarcini mărunte. Una dintre ele este Helen. Mă urmărește peste tot ca o umbră, furând orice las în urmă. Dacă lipsește o lingură, o găsesc sub patul lui Helen. Dacă s-a rătăcit un nasture, îl găsesc în buzunarul ei. Nu mă pot supăra pe ea. Nu și-a revenit la fel de bine precum celelalte. Uneori mă întreb dacă o va face vreodată.

Pe de altă parte, Turturica e din nou veselă și gângurește. Helen s-a oferit chiar să mă lase să o plimb o vreme prin tabără, dar cel mai bine ar fi să nu mă atașez. Îi amintesc lui Helen că va trebui s-o lăsăm în urmă când vor veni paznicii după noi, dar nici nu vrea să audă. Femeilor nu li se permite să aibă animale de casă în ținut. *Noi* suntem animalele de casă.

În afara vizitelor nocturne deranjante, Kiersten s-a ținut departe de mine, dar am învățat că nu poți niciodată să-ți lași garda jos când vine vorba despre Kiersten. Am urmărit-o; uneori am stat trează toată noaptea ca s-o prind cum se furișează în pădure ca să miște oasele, dar nu pare să plece vreodată din tabără. Și ea m-a ținut sub observație. Uneori, când ne strângem în jurul focului, o surprind cum mă urmărește de parcă aș fi

prada ei. Încerc să ignor, să mă prefac că nu mă sperie, dar adevărul este că, cu cât le voi ajuta mai mult, cu atât își vor aminti mai mult.

Iar în apropiere de a doua lună plină, îmi dau seama că mă mișc deja în umbră. Nu mă mai simt în largul meu nicăieri. Nici măcar în propriul corp. În pielea mea.

Nu e vorba doar despre sunetul panglicii sau despre oasele care se mișcă pe creastă, ci simt mereu o prezență care plutește deasupra mea. Chiar și fetele, deși am crezut că vor fi făcut progrese mult mai mari până acum, își petrec cea mai mare parte a timpului ascultând vântul, pierzându-se printre nori, vorbind despre magia lor de parcă ar fi o ființă vie. La început am crezut că o fac doar pentru a-i da satisfacție lui Kiersten, ca un mijloc de supraviețuire, dar mă tem că e mai mult de atât. Poate că nu vor să renunțe la ea.

În seara asta, când soarele este înlocuit de lună și un milion de stele mă fac să mă simt mai mică decât un fir de praf, stau în perimetru și ascult hârșâitul neîncetat. E atât de întuneric, că abia de văd la câțiva pași în fața mea, dar mi-o tot închipui stând aici, cu panglica încolăcită în jurul gâtului, frecându-se de oasele gâtului ei.

– Tierney, mă înghiontește Gertrude. Te-au întrebat ceva.

Îmi întorc privirea și văd că toată tabăra se uită la mine.

– Ei bine? mă îndeamnă Jenna. Ce spun?

Încă nu le-am vorbit despre fata de pe creastă; poate că mi s-a părut prea sacru, prea real, de parcă ar fi fost un fel de trădare. Dar poate că este singurul secret pe care nu trebuie să-l port de una singură.

– Nu îi știu numele, zic în cele din urmă. Dar oasele ei se află pe cea mai înaltă culme a insulei. Mă întorc cu spatele la pădure și hârșâitul pare mai intens... mai furios, dar nu mă las oprită. Îl auziți? E sunetul panglicii roșii zdrențuite care-i înconjoară oasele gâtului. A fost strangulată cu atâta violență, că panglica s-a rupt în două.

– Poate că încearcă să găsească cealaltă jumătate, zice Jenna. Ca în povestea lui Tahvo.

– E cea cu vikingul? întreabă Lucy.

Jenna încuviințează din cap cu entuziasm.

– Toți cei din echipaj s-au răzvrătit împotriva lui, l-au înjunghiat de o sută de ori înainte să moară. În loc să-i ardă trupul, așa cum s-ar fi cuvenit să fie înmormântat un războinic, i-au lăsat oasele să-i putrezească pe un țărm

îndepărtat. Jenna se apleacă în față, iar flăcările îi dansează în ochi. Dar la fiecare lună plină, a înviat din morți ca să se răzbune. I-a luat opt ani de zile să-i vâneze pe toți și neamul lor. Abia atunci și-a dobândit rugul care avea să-i poarte sufletul spre ceruri.

Încerc să nu îmi las imaginația să mi-o ia razna, dar dacă fetele din anul ei de grație au ucis-o pe fata moartă? Poate că vrea să se răzbune. Și dacă e legată pentru totdeauna de această tabără, poate că noi suntem cel mai bun înlocuitor al lor.

În timp ce ne pregătim de culcare în cămară, observând că sunt leoarcă de la transpirație, Gertrude îmi zice:

– Dacă nu vrei să lași ușa deschisă, ar trebui măcar să-ți dai jos pelerina.

– Mi-e bine, îi spun înfășurând haina mai strâns în jurul meu.

– Dacă te temi că ți-o va lua Helen…

– Ți-am spus că sunt bine, repet pe un ton mai răstit decât mi-ar plăcea, ținând strâns la piept toporișca.

Sunetul pe care-l scoate când își trece degetele peste părul scurt de pe ceafa acum vindecată mă zgârie pe creier.

– Nu ai băut din fântână, așa-i? mă întreabă ea.

– Nu. Îi arunc o privire tăioasă. Bineînțeles că nu.

– Atunci ce este? Ce nu-mi spui?

Trag adânc aer în piept.

– Știi că am vorbit despre oasele de pe creastă?

– A fost o poveste foarte reușită. Și când Jenna a spus treaba aia despre viking... Aproape că am crezut-o…

– Cred că s-ar putea să fie reală, îi zic dintr-o suflare.

– Poftim? exclamă ea, încercând să-și ascundă pielea de găină de pe brațe.

– Sunetul pe care-l aud în tabără... e același pe care-l aud pe creastă... Panglica ce se freacă pe oasele ei.

Se uită la mine preț de o clipă, apoi izbucnește în râs.

– Foarte amuzant.

Râd și eu împreună cu ea, după care mă întorc pe o parte ca să nu-mi vadă lacrimile din ochi.

– În sfârșit ai făcut ochi, spune Gertie în timp ce aranjează borcanele cu alimente conservate de pe raft. Te-am implorat toată vara să ții ușa deschisă, iar tu ai hotărât să o deschizi acum, când s-a răcorit?

– Nu am deschis-o, zic eu, ridicându-mă în șezut și desprinzându-mi pelerina de pe piele.

– Foarte amuzant. Își dă ochii peste cap. Te-am auzit când ai făcut-o. Ah, și bună treabă, că ai stins lumânarea și ți-ai frecat panglica așa. Fetele o să-ți soarbă fiecare cuvințel diseară.

– Despre ce vorbești…

Dau să apuc panglica pe care mi-am legat-o în jurul încheieturii și înlemnesc. Nu e acolo. Intru în panică și mă aplec s-o caut pe jos.

– Ai pierdut ceva?

– Helen, oftez, după care mă ridic și o pornesc spre cabana de bârne. Trebuie să se oprească. Să nu se mai furișeze, să nu mai ia lucrurile altora. Nu vreau să mă supăr pe ea, dar trebuie să se îndrepte, dacă vrea să se întoarcă în ținut.

Când trec pe lângă fântână, îmi cobor privirea și-mi văd reflexia: am o crestătură de un roșu aprins în jurul gâtului. Schimb direcția ca să mă uit mai bine, apoi îmi duc degetele la gât și mă înfior când simt mătase.

Trag de ea și încerc să mă eliberez, dar e înnodată atât de strâns, că nu o pot desface. Pe măsură ce bâjbâi cu nodul, panglica pare să se strângă și mai tare.

În momentul în care mă aplec în față, încercând să respir, zăresc reflexia lui Kiersten chiar în spatele meu.

– Ai grijă, îmi spune ea, după care își pune mâinile în jurul gâtului meu și desface cu iscusință nodul. Sărutul braconierului, îmi șoptește la ureche.

– Cum? icnesc, grăbindu-mă să mă sprijin de fântână ca să nu cad.

– Așa se numește nodul, îmi explică ea în timp ce-mi înfășoară panglica în jurul încheieturii mâinii și leagă ușor o fundă. Cu cât tragi mai tare, cu atât se strânge mai mult.

– De unde știi asta? o întreb, uitându-mă la reflexia ei în fântână.

– Ultima dată când am văzut un om holbându-se așa în apă, l-am făcut să se înece. Îți amintești de Laura, nu-i așa? Cum sunt incapabilă să răspund, continuă: Dacă-mi aduc bine aminte, n-ai crezut că magia mea a fost de vină… Nu credeai deloc în magia noastră.

– M-am înșelat, șoptesc întorcându-mă spre ea. A fost înainte să mă duc în pădure. Tu m-ai ajutat să înțeleg.

Mă privește drept în ochi. Mi se face pielea de găină. Am crezut că pupilele mari și negre erau înspăimântătoare, dar acum, că irisurile și-au

revenit la culoarea lor firească, albastrul acela rece mi se pare și mai cumplit.

Indiferent că ea a făcut asta sau nu, își amintește.

În timp ce se îndepărtează, mă întreb oare cât va dura până își va aminti că vrea să mor.

Mă îndrept spre izvor, spre culme, fără să mă uit la oase. Fără să ascult cum se freacă panglica de gâtul ei. Mă rezum la ceea ce știu că este adevărat. Pământul nu minte.

Când cobor de partea cealaltă a culmii, văd că roșiile, dovleceii și ardeii au fost înlocuiți de napi, broccoli și fasole. Frunzele oțetarului de lângă mal tocmai ce au început să-și schimbe culoarea. Până și aerul pare mai rece. Anotimpul stă să se schimbe. Și eu la fel.

Nu voi uita niciodată cum arăta Ivy la întoarcerea din anul ei de grație. Când a intrat în piață, împleticindu-se, nici măcar n-am recunoscut-o. Îi lipseau smocuri de păr; ochii îi păreau ireali, ca nasturii mari de la haina de iarnă a tatei. S-a prăbușit în piață înainte ca soțul ei să apuce s-o ducă acasă. O vreme au crezut că nu va supraviețui.

M-au lăsat să stau cu Ivy o dată, în timp ce tata îi explica soțului ei cum s-o îngrijească. Țin minte că m-am aplecat deasupra patului, încercând să mă conving că era într-adevăr ea. M-am gândit că poate se transformase acolo, precum copiii schimbați de spiriduși din basmele vechi. Cred că asta m-a speriat mereu cel mai mult la anul de grație: gândul că aveam să mă pierd cumva pe mine însămi, că aveam să mă întorc o persoană cu totul diferită.

De fapt, tot ce ni se întâmplă este că ajungem să ne pricepem mai bine la ascuns lucruri.

Mă întrebam uneori cum de pot femeile din ținut să ignore unele întâmplări care au loc chiar în fața lor, dar unele adevăruri sunt atât de îngrozitoare, că nu le poți recunoaște nici măcar față de tine însăți.

Acum înțeleg.

Pe drumul de întoarcere aud o crenguță rupându-se în urma mea, însă nu mă opresc să ascult, să mă întreb, ci continui să împing căruciorul pe potecă. Eu confer putere acestui lucru și nu sunt dispusă să mai continui așa. Gata cu jocurile! Gata cu distracțiile!

În seara asta, când ne așezăm în jurul focului și fetele mă întreabă ce spun stafiile, le zic că nu le mai aud.

E pentru binele taberei. Pentru binele meu.

Urmează o pauză lungă. O tăcere atât de puternică, încât o simt cum reverberează în jurul focului de tabără, ca un tăciune muribund care imploră să fie reaprins.

Îmi zic în sinea mea că asta a fost, aici se încheie toate astea, dar Jenna se ridică în picioare și se uită spre pădure.

– Le aud acum. De când am început să beau apa stafiilor.

– Și eu, intervine Ravenna.

– Și eu, spune Hannah, încuviințând din cap atât de repede, încât îmi aduce aminte de o pasăre care se pregătește să-și hrănească puii.

Rând pe rând, încep să-și depene propriile povești cu stafii, mult mai înfricoșătoare decât orice aș fi putut inventa eu.

Gertrude mă privește confuză.

Dar eu înțeleg.

Cucuta doar le-a ajutat să vadă ceea ce credeau deja.

Mă trezesc brusc la auzul unor pași în luminiș. E probabil Helen; are tendința să rătăcească noaptea. Aștept ca una dintre fete să se ridice și să se ducă după ea, dar nu o face nimeni. S-au săturat să facă pe bonele cu Helen. Toate ne-am săturat. Când mă ridic să deschid ușa, hârșâitul panglicii îmi pătrunde până în sânge. Vreau să-mi spun că e doar Kiersten, care încearcă să mă sperie, dar simt o prezență întunecoasă emanând din afară.

Mânerul ușii de la cămară se apasă. Mă pregătesc, gata să înfrunt orice m-ar bântui, când se aude un țipăt înfiorător dinspre cabana de bârne. Gertie se trezește speriată. Eu trag cu putere de ușă, încercând s-o deschid, dar probabil că lemnul este încă umflat. În momentul în care clanța cedează, întrezăresc doar o siluetă care iese din perimetru, ca o umbră efemeră.

Fetele se înghesuie lângă cabana de bârne, țipând și plângând.

Străbat în fugă luminișul și o găsesc pe Becca departe de celelalte fete, cu ochii mari, tremurând din tot corpul.

– Mă duceam la latrină... și am văzut-o... scâncește ea. O stafie lângă ușa de la cămară.

– A văzut-o cineva pe Turturica? întreabă Helen.

Ravenna o împinge într-o parte.

– A fost Ami sau Meg?

– Nu. Nu a fost așa...

– Turturica, unde ești? strigă Helen.

Toată lumea îi face semn să tacă.

– Nu am văzut brațe sau picioare, continuă Becca. Am văzut doar *ochi*. Ochi închiși la culoare și strălucitori care se holbau la mine din umbră. Nu știu cum să explic, dar orice ar fi fost... mi s-a părut a fi rău.

Braconier. Mi se face pielea de găină. Oare să fie Anders în tabără?

Știu că m-am întors în tabără cu întârziere, dar, în afară de giulgiul pe care am uitat să-l las de cealaltă parte a gardului, am făcut ce mi-a cerut. L-am părăsit pe Ryker, singura șansă reală la fericire pe care am avut-o vreodată. Nu a fost oare de ajuns?

În timp ce fetele se duc în cabana de bârne să se culce, eu mă așez pe unul dintre butucii din jurul focului. Nu mă uit la flăcări, nu mă holbez la ce-ar fi putut să fie. Mă holbez spre pădure, la ceea ce va fi.

Luni de zile am simțit cum crește ceva, cum se mișcă în umbre peste tot în jurul meu. Deși am încercat din răsputeri s-o combat rațional, să o țin la distanță, mi-a bătut la ușă. Gata cu ascunsul. Gata cu negatul.

– Dacă mă vrei, vino de mă prinde, șoptesc eu spre pădure.

Aud doar hârșâitul panglicii care mă zgârie pe creier.

Că e Anders sau o stafie, în sfârșit sunt pregătită să înfrunt adevărul.

Tot adevărul.

Niște șuvițe lungi de păr mă gâdilă pe brațe.

La început cred că visez că sunt acasă, că Clara și Penny se strecoară sub așternuturi ca să mă trezească, dar greutatea e prea mare, răsuflarea prea spurcată. Deschid ochii și o văd pe Kiersten aplecată peste mine, apăsându-mi toporișca pe gât. Ochii îi lucesc ca safirele în lumina timpurie a dimineții.

– De ce te-ai întors aici? îmi șuieră la ureche.

– Ca să scap de magie, mă bâlbâi eu. Ca și tine.

Fetele încep să se adune, așa că Kiersten retrage lama, dar aproape că văd rotițele cum i se învârt în minte: se agață de amintiri, încearcă să priceapă lucrurile. Mă cercetează cu privirea într-un fel care mă face să cred că mai are un pic și își va aminti totul.

Se dă jos de pe mine, se duce înapoi în cabana de bârne și trântește ușa după ea.

Stau acolo, scuturându-mi coatele de praf, și mă uit în jur, încercând să-mi dau seama ce nu a mers bine. Au eliminat aproape de tot cucuta. Li se vede în ochi. Și totuși se poartă în continuare ca niște animale sălbatice.

Gertie vine în fugă spre mine.

– Poftim, lasă-mă să te ajut… I se taie răsuflarea când mă vede.

– Pelerina mea, îngaim.

Îmi înfășor brațele în jurul cămășii jerpelite, încercând să mă acopăr cât pot de bine.

– O poți împrumuta pe a mea, îmi zice Gertie, dar se îndepărtează în grabă, de parcă ar fi văzut o stafie.

– Dacă îți cauți pelerina, spune Vivi, care s-a furișat de-a lungul perimetrului, am văzut-o pe Helen chiar înainte de ivirea zorilor. A ieșit să o caute pe Turturica. Dacă mă întrebi pe mine, era și timpul ca pasărea aia să-și ia zborul. Aripa i s-a vindecat de luni de zile. Își plimbă mâna peste ramurile unui conifer și rupe o crenguță. Oricum, nu știu de ce porți tot timpul pelerina aia zdrențăroasă, nu ți-o scoteai nici măcar când când era ca-n iad pe-aici.

– Nu e treaba ta, mă răstesc eu. Dar mă simt prost după ce pleacă.

– Helen e probabil lângă gardul dinspre vest, zice Gertie întinzându-mi pelerina ei.

O îmbrac. E prea mică pentru mine, dar merge.

– Dacă vrei, pot să…

– Nu am timp de asta, îi spun, după care pornesc spre perimetru.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic, încerc eu să o liniștesc, dar în sinea mea urlu. Vreau doar să culeg ce a mai rămas din fructele de vară din capătul dinspre sud-est al taberei. În noaptea asta rămân în pădure... Mă întorc mâine la prima oră.

Intru cu pași grăbiți în pădure, dorindu-mi să scap de privirea ei compătimitoare. Mă tem că am spus deja prea multe, că știe prea multe, însă nu-mi pot bate capul cu asta. În momentul de față am probleme mai grave de atât.

În drum spre izvor, aud pași ușori și rapizi în urma mea. Primul meu instinct este să mă întorc, să încerc să-l prind asupra faptului, dar poate că tocmai asta vrea să fac. Până acum am reacționat, iar el m-a jucat pe degete, ca un expert în jocul cu bile, până mi-am pierdut mințile. Nu, trebuie să fiu deșteaptă.

Așa că trag adânc aer în piept și mă gândesc în schimb unde l-aș putea duce. Unde aș putea avea un avantaj? E un stejar uriaș chiar în față, după

care m-am refugiat de multe ori iarna trecută.

Mă aplec pe furiș și apuc o piatră cât pumnul. Îmi amintește de Laura, de cum și-a strecurat pietre în tivurile fustelor pe drum spre tabără. Deși s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, se pare că imaginea ei scufundându-se în lac mi s-a întipărit pe dosul pleoapelor. O singură lovitură bună, pentru Laura. De atât am nevoie.

Pe măsură ce mă apropii de stejar, trebuie să mă forțez să nu grăbesc pasul, să nu-mi scap de sub control respirația. Mă strecor după copac, mă lipesc cu spinarea de scoarță și aștept... sperând să înghită momeala.

Pașii se aud mai aproape.

Și mai aproape.

Duc piatra în spate, pregătită să lovesc, dar chiar atunci aud un țipăt ascuțit.

– Gertrude? exclam.

Stă nemișcată, cu ochii mai mari ca ai unei fete care urmărește pentru prima oară o spânzurare.

– Aproape că m-ai ucis, îngaimă, holbându-se la piatra din mâna mea.

– Ce cauți aici? Mă uit cu atenție în spatele ei, prin pădure. N-ar trebui să te furișezi așa.

– Am... Am vrut doar să te ajut. Mă simt mai bine acum... Sau mă simțeam. Își pleacă privirea spre urma de urină care i se scurge peste cizmă.

– Hai să te speli, îi spun și o conduc în sus pe pantă, spre izvor.

– Tu ai făcut toate astea? se minunează ea uitându-se la diversele frânghii și improvizații pe care le-am montat.

– Uite, pune-ți lenjeria aici, îi zic, arătându-i plasa pe care am încropit-o primăvara pentru spălat.

Își dă jos pantalonașii și îi vâră în apă chicotind.

– Îți folosești voalul pentru *asta*?

– Mi s-a părut potrivit.

– Îmi pare rău că te-am urmărit, doar că…

– E mai bine așa, spun în timp ce verific țeava din mesteacăn. Trebuie să știi cum să ai grijă de tine... de celelalte... în caz de ceva.

– În caz de ce anume?

Încerc să bagatelizez toată treaba, dar mi-e imposibil s-o mint pe Gertie. Ochii mi se umplu de lacrimi doar gândindu-mă la lucrurile pe care ar trebui să i le spun.

– Nu știu exact ce-ai pățit afară, adaugă ea, dar știu câteva lucruri...

Îmi înfășor pelerina mai strâns, temându-mă de ceea ce urmează să aud.

– Un băiat într-o căsuță din copac, cu mâini reci și inimă caldă...

– M-ai auzit?

Încuviințează din cap.

– Ryker... șoptesc, trecându-mi mâna peste cicatricea adâncă de la umăr.

Pe chip i se prelinge o umbră de durere.

– Te-a...

– Nu. M-a salvat... M-a îngrijit până m-am făcut bine. Bărbia începe să-mi tremure când mă gândesc. Voia să fugim împreună. Să începem o viață împreună.

– Atunci de ce te-ai întors? se încruntă ea.

– Am o datorie…

– Lucrurile s-au schimbat acum, îmi spune ea luându-mă de mâini. Nu se poate să nu știi asta.

– Nu pot vorbi despre asta acum.

Urc în grabă pe culme, încercând să scap de cuvintele ei.

– Timpul e pe sfârșite, zice ea.

Încremenesc. Așa mi-a spus și fata din vis chiar înainte să mă întâlnesc cu Ryker pe lacul înghețat.

– Dacă are de-a face cu surorile tale, continuă Gertie venind după mine, le pot lua apărarea.

– Și să riști să fii izgonită în zona de trecere?

– N-are cum să fie mai rău decât să fiu nevoită să mă mărit cu Moș Fallow. Se pot face și excepții... Mai ales că Michael va prelua conducerea consiliului.

Michael. A trecut atâta vreme de când m-am gândit la el, că abia de reușesc să-i văd chipul. E ca un portret care a fost lăsat afară, în ploaie.

Gertie icnește când ajunge sus, pe culme, și vede oasele de un alb intens.

– Spuneai adevărul! Nu glumeai.

– Ieri stătea pe partea dreaptă, cu picioarele ghemuite, îi zic.

– Și acum e culcată pe spate? întreabă ea clipind șocată. Vrei să spui că stafia e reală?

– Așa sper, îi răspund, cu ochii la panglica ce flutură în vânt.

– Cum poți să spui așa ceva?

– Pentru că alternativa e și mai înspăimântătoare.

– Tierney. Mă sperii, zice ea și se dă un pas în spate. Ce-ar putea fi mai rău decât o stafie răzbunătoare?

– Un braconier răzbunător, șoptesc. Anders. Mi se face greață doar rostindu-i numele. M-a găsit cu Ryker, mi-a zis că dacă nu mă întorc aici, ne va ucide pe amândoi.

– Ryker știe despre…

– Nu. Nu. O strâng tare de mână.

Nu mai suport să aud un singur cuvânt de la ea.

– Dar blestemul…

– Nu există nici un blestem, îi spun, gândindu-mă la sticluța de la spițerie. E vărsat negru. Anders a supraviețuit bolii anul trecut și crede că e imun. Mi-a zis că se întoarce după mine dacă nu-i urmez ordinele.

– Dar i-ai urmat ordinele, nu? mă întreabă ea cu răsuflarea întretăiată. Of, Tierney! Începe să se plimbe încolo și încoace, apoi se oprește și, arătând din cap spre schelet, oftează: Dar tot nu explică *asta*.

– Anders, murmur înghițind în sec. Îi place să se joace cu oase.

– Cum adică *îi place* să se joace cu oase?

– Face… clopoței de vânt și alte lucruri din ele.

– Tierney! Un braconier a fost *înăuntrul* taberei… Trebuie să le spunem celorlalte… Trebuie să le avertizăm.

– Nu, zic eu panicată. Nu încă. Nu până nu sunt convinsă.

– Mie îmi pari destul de convingătoare.

– La noapte voi rămâne aici, ascunsă pe culme, îi spun arătându-i hamurile. Trebuie să văd mai întâi cu ochii mei.

– În regulă, zice ea punându-și mâinile în șolduri. Atunci rămân cu tine.

– Nu se poate. Dau drumul frânghiei.

– Bineînțeles că se poate. Acum sunt implicată și eu.

– Nu e un joc. O apuc de umeri. Nu știi cum sunt… Ce ne fac. Tenul ei devine pământiu, așa că-mi slăbesc strânsoarea. În plus, trebuie să ai grijă de celelalte. Dacă pățesc ceva…

Îmi încleștez maxilarul. Mă chinui să-mi termin gândul, dar Gertie mă salvează.

– O voi face. Dar cu anumite condiții.

– Spune.

– Când te întorci, când știi sigur, trebuie să le spui adevărul.

Dau să mă împotrivesc, dar mă întrerupe.

– Nu se negociază.

– În regulă, încuviințez eu cu reticență.

– Și după ce se termină povestea asta, continuă Gertie cu ochii în lacrimi, trebuie să te întorci la el. Nu ai de ales. Ai avut grijă de mine aici. Lasă-mă acum să am și eu grijă de tine.

Încuviințez din cap. Orice ca să se oprească, să nu mai spună nimic.

Ne petrecem restul zilei pe culme. Îi arăt grădina, îi spun despre semințele pe care le-a cusut June în căptușeala pelerinei, despre cum le-a luat furtuna pe toate și despre miracolul pe care l-am găsit la întoarcere.

Împărțim ultima roșie de toamnă așezate pe marginea izvorului și stăm la taclale ore în șir, până când picioarele ni se încrețesc ca niște prune veștede. Preț de o clipă uit de toate, de toate ororile la care am fost martore, dar de îndată ce soarele începe să apună și trebuie s-o trimit înapoi în tabără, îmi amintesc totul. Asta e problema când lași lumina să intre: după ce ți-e luată, ți se pare că e și mai întuneric ca înainte.

Când luna începe să se înalțe pe cer, îmi pun hamurile și mă cobor peste culme, îndeajuns de jos ca să nu fiu văzută, dar îndeajuns de sus ca să pot vedea oasele dacă întind gâtul. E un chin să stau nemișcată atâta vreme, dar măcar stau cu spatele spre țărm, spre vârful adăpostului lui Ryker, pe care îmi imaginez că-l pot vedea ițindu-se printre copaci. Până și gândul acesta mărunt pare să-mi provoace o rană nouă. Știu că Gertie are dreptate, în toate privințele, dar trebuie mai întâi să trec de încercarea asta.

Apuc frânghia și mă concentrez pe ce se află în fața mea. Grădina lui June care se agață de panta dealului. Mă hotărăsc să număr plantele. Ce poate fi mai plictisitor de atât? Doisprezece dovlecei, șaizeci și una de teci de fasole, optsprezece praji. O fac de nenumărate ori, până numerele nu mai au nici un înțeles, doar linii și vârtejuri ținute la un loc de țesut conjunctiv. Și când luna e în cel mai înalt punct pe cer și nu-mi mai simt picioarele, mă gândesc să renunț, să mă întorc în tabără și să accept că a fost doar o plăsmuire de-a mea; chiar atunci însă, aud un pleoscăit în apa izvorului. Ar putea fi ondatra care speră să găsească o altă moluscă, dar pare să fie o creatură mai mare. Neînfricată.

Aud pași uzi urcând pe culme. Și răsuflare. Inspiră, expiră. Expiră, inspiră. Și când pașii ajung în vârf, sunetul acela cunoscut îmi umple urechile: hârșâitul panglicii, lent, constant, intenționat, obsesiv, apoi zăngănitul oaselor.

Când mă ridic să arunc o privire, îmi frec din greșeală genunchiul de panta dealului, mutând din loc un bulgăre mic de pământ care se rostogolește în prăpastie.

Îmi țin răsuflarea, sperând să nu mă fi dat de gol. Hârșâitul se oprește. Oasele se liniștesc.

Pași grei se îndreaptă spre mine. Mă țin de frânghii, rugându-mă ca întunericul să mă ascundă destul de bine încât să nu fiu văzută. Dar luna e atât de strălucitoare. Fertilă. Necruțătoare.

Zăresc vârful unei cizme pe marginea culmii. Mi-e teamă să mă uit. Mi-e teamă și să nu o fac.

Chiar pe când îmi ridic lent privirea, o rafală de vânt suflă dinspre vest, umflând materialul de culoarea cărbunelui deasupra mea, ascunzându-mă vederii, acoperindu-mă cu un întuneric atât de profund, încât mi se pare că sunt în cădere liberă.

*

Când îmi vin în fire, deasupra orizontului se vede o strălucire roșie, sinistră. Acasă i se spune dimineața diavolului. Se zice că dacă ești prins în această lumină, o mare nenorocire se va abate asupra ta. Dar ce-ar putea fi mai rău decât asta? Probabil că am leșinat, dar dacă m-ar fi văzut, aș fi fost moartă acum. Presupun că îi datorez viața vântului de vest. Lui Eve. Poate că suntem chit acum.

După ce mă trag în sus spre culme, îmi scot hamul, simțindu-mă ca o femeie pierdută pe mare ani de zile. Mă doare corpul, am impresia că adânciturile lăsate de frânghii nu vor trece niciodată, brațele și mâinile mă furnică de parcă ar fi stat amorțite zile întregi, dar nici nu se compară cu ce a pățit ea.

În timp ce mă duc târșâit spre rămășițele fetei moarte, trebuie să înghit amăreala pe care o simt în spatele gâtlejului. Acolo, ca să fie văzute de toți, oasele fetei moarte au fost aranjate cu migală, bombastic, și i s-au pus două cale negre în orbite: floarea răutății. A morții.

– Picioarele depărtate, brațele întinse, privirea la Dumnezeu, șoptesc.

Când scot semnele de rău augur din ochi observ pata roșu închis de pe mandibulă, acolo unde ar fi fost buzele.

Scuip în poalele cămășii și încerc să o șterg, dar îmi dau seama că e sânge.

Vomit ce mi-a mai rămas în stomac.

O singură persoană nu se teme de blestem... Și îi place să se joace cu oase... Și cunoaște limbajul florilor și știe unde să le găsească.

Anders a zis c-o să se întoarcă după mine. Și-a ținut promisiunea.

Poate că e timpul ca eu să mi-o încalc pe a mea.

Când mă întorc în tabără, nu le găsesc pe fete așteptând nerăbdătoare în jurul focului ca să fie hrănite, nici pe Gertie făcând curat în cămară. Nici Turturica nu mă enervează cu gânguritul ei neîncetat. Mă întreb dacă încă doarme toată lumea, dar arunc o privire în cabana de bârne și văd că e goală.

Un gând înspăimântător mi se strecoară în minte. Ryker mi-a zis că dacă braconierii nu s-ar mai teme de blestem, toate fetele din tabără ar fi moarte până la răsăritul soarelui.

Panicată, dau fuga în luminiș, unde aud șușoteli și plânsete venind din spatele cabanei de bârne.

Ar trebui să mă simt ușurată aflând că sunt nevătămate, dar încremenesc când le văd îngrămădite la un loc, într-un cerc strâns, cu ochii fixați asupra unui punct de pe jos.

– Ce este? întreb, neputând să-mi ascund tremurul agitat al vocii. Ce s-a întâmplat?

Înainte ca vreuna să apuce să răspundă, Kiersten vine spre mine cu privirea înflăcărată, cu venele de pe gât umflate.

– Dă-mi mâinile, urlă ea. Să-ți văd mâinile!

Mă uit în jur, încercând cu disperare să-mi dau seama ce se petrece. Gertrude mă privește în ochi, dar nu-mi dă nici un indiciu; clatină din cap cu lacrimile șiroindu-i pe față.

Kiersten mă apucă de mâini și le cercetează din toate unghiurile.

– Probabil că s-a spălat.

– Ce să spăl? întreb, cu respirația întretăiată.

– Nu face pe inocenta cu mine. De unde ai luat sângele?

– Habar n-am despre ce vorbești.

– Despre *asta*.

Mă trage în fața peretelui dosnic al cabanei de bârne, unde văd scris cu sânge cuvântul TÂRFĂ.

Și dedesubt, pe pământul moale, văd o pasăre cu gâtul frânt, aripile întinse și o floare galbenă de condurul doamnei pe piept. Simbolul trădării.

– Turturica, șoptesc.

Mă uit în jur la fețele lor tulburate și îmi dau seama că toate mă suspectează pe mine. Tocmai asta vrea Anders. Să se întoarcă împotriva mea. Să mă izgonească.

– Nu... eu am făcut asta... bolborosesc.

– Presupun că vrei să credem că a fost o stafie. Cum ai putut să-i faci una ca asta lui Helen? Cea mai slabă dintre noi…

– Stai așa... Unde e Helen? întreb.

– Dacă are legătură cu pelerina ta idioată, poți să…

– Unde e Helen? urlu.

– Am crezut că e cu tine, zice Becca privindu-mă cu ochi plânși.

– De ce ați crede una ca asta?

– Noaptea trecută am văzut-o țopăind spre pădure, spune Martha.

– Era îmbrăcată cu pelerina mea? șoptesc.

– Am încercat să i-o luăm, zice Nanette, dar a zis că-i dă puteri.

O zbughesc spre pădure, iar Kiersten urlă în urma mea:

– Nu s-a terminat, Tierney! Trebuie să răspunzi pentru ce ai făcut!

Inima îmi bate cu putere. Stomacul mi-e atât de încordat, că ai putea bate toba pe el. O strig în timp ce înaintez pe potecă, până când văd tivul uzat al pelerinei mele ițindu-se de sub o salcie.

Mă copleșește groaza, dar când trag de lână și îmi dau seama că nu e atașată la un trup, răsuflu apăsat.

– Liniștește-te, șoptesc.

Probabil că i s-a făcut prea cald și și-a dat-o jos, dar după ce scutur pelerina și o îmbrac, observ un lucru ciudat: o fâșie lată de pământ curat, proaspăt, care duce sub copac. Ca și cum cineva ar fi fost târât…

Scormonesc printre lăstari; nu trece mult până ce dau de ea, ascunsă dedesubt.

– Helen.

O scutur ușor de umăr, dar e deja moartă. Mă prăbușesc lângă ea și văd că are panglica roșie înfășurată în jurul gâtului atât de strâns, încât i-a pătruns în piele. Ca fata de pe culme. Îmi storc creierii, căutând răspunsuri, dar nu înțeleg de ce i-ar fi lăsat trupul aici. Tot ce-i trebuie e o pradă ca asta.

Însă nu are de-a face cu asta, nu? E personal. Are de-a face cu mine.

Nu se va opri până nu va obține ce vrea.

Și am de gând să-i dau ce vrea.

În timp ce fetele încarcă trupul lui Helen în car, Kiersten mă târăște de păr spre copacul pedepsirii.

– Aduceți toporișca, ordonă ea.

Încerc să mă gândesc ce aș putea spune ca să scap, dar am obosit să tot mint: pe ele, pe mine însămi. Gertie are dreptate. Adevărul a ieșit la iveală, indiferent că sunt sau nu pregătită.

– E un braconier în tabără, strig.

Kiersten râde și îmi dă drumul în fața copacului.

– E mereu vina altcuiva, nu-i așa, Tierney?

– E vina *mea*. E doar vina mea. Din cauza *mea* a murit Helen. Ochii mi se umplu de lacrimi când mă uit la trupul fără viață. Suspinând, le explic: Era îmbrăcată cu pelerina mea. A crezut că sunt eu.

– De aceea erai atât de supărată din pricina pelerinei? mă întreabă Nanette.

– Nu-i ascultați minciunile. Încearcă doar să ne păcălească, zice Kiersten.

– Spune adevărul, intervine Gertie făcând un pas în față. Stafia pe care ați văzut-o în luminiș, sunetul pe care l-am tot auzit în pădure, e un braconier. Tierney a scăpat de el, dar s-a furișat înapoi printr-o spărtură din gardul de est și acum a venit să-și revendice premiul… Prada care i-a scăpat.

– Silueta de la ușa cămării, îngaimă Hannah făcând ochii mari. Am crezut că e o stafie, dar era doar giulgiul.

– Doar nu credeți toate astea? Kiersten apucă toporișca de la Jenna și o ridică.

– Dacă mă omori, îi spun ridicând mâinile, se va răzbuna pe toate. Pe *mine* mă vrea. Sunt singura care-l poate opri.

Kiersten mă lovește cu piciorul în lateralul cizmei.

– Cum?

– O să mă duc în pădure, îi zic pe un ton rugător. O să-l aștept.

– Și ar trebui să avem încredere în tine? Pufnește și apucă mai strâns toporișca.

– Ce aveți de pierdut? Câștigați oricum. Dacă îl ucid eu pe el sau el pe mine… toate astea se vor sfârși.

– Te rog, Kiersten, zice Jenna trăgând-o de braț. Mai avem puțin și mergem acasă. Lasă-l să o ia.

Kiersten trage adânc aer în piept, apoi lasă toporișca în jos.

Sunt șocată că încuviințează atât de ușor, dar nu am de gând să stau pe-aici până se răzgândește.

Când mă răsucesc și mă îndrept spre perimetru, îmi spune:

– Dar mai întâi trebuie să o scoți pe Helen pe poartă.

Încremenesc.

– Nu pot să fac asta.

– Vrei ca surorile ei să fie pedepsite? Vrei ca trupul ei să lipsească la apel? Merită o moarte onorabilă. Și întrucât a fost vina ta…

– Nu mă obliga să o fac!

Chipul mi se contorsionează de durere, dar știu că are dreptate. E responsabilitatea mea.

Când mă îndrept spre trupul lui Helen, fetele se trag în spate, făcându-mi loc. Gertie încuviințează încurajator din cap, dar văd că e pe punctul de-a se pierde cu firea. Toate suntem.

Împing carul spre împrejmuire, apoi deschid poarta; simt geamătul ascuțit al balamalelor ruginite până în măruntaie. O iau de sub brațe ca s-o ridic din căruță, însă tremur atât de tare, că o scap și cade formând un morman urât. Lacrimile îmi curg șiroi pe față. Abia de pot să-mi recapăt răsuflarea. Nu asta merită.

Chiar dacă aud strigătul braconierilor și le văd siluetele umbroase ieșind dintre copaci, nu mă grăbesc. Am mai văzut numeroase cadavre în casa de tămăduire, dar niciodată al unei prietene.

Iar Helen a fost prietena mea.

Îi aranjez membrele, rochia, îi închid pleoapa și-i împreunez mâinile la piept. Din respect. Din dragoste.

Sper doar că cineva va face la fel pentru mine.

Drumul spre culme mi se pare desprins dintr-un vis... dintr-un coșmar.

Mă simt moartă pe dinăuntru. Dar poate că tocmai de asta am nevoie ca să merg mai departe.

Montez o frânghie de ghidare, adun cât mai multe ramuri căzute și încep să sap.

Sap toată dimineața, sap toată după-amiaza, iar când soarele începe să apună, încă roșu la orizont, mă opresc. Voiam să sap atât de adânc, încât să ajung la diavolul însuși, dar va trebui să mă mulțumesc cu atât.

Ascut ramurile până se fac ca niște ace, douăzeci de toate, și îngrop capetele boante în fundul gropii. E primitivă, dar potrivită pentru Anders.

Apuc frânghia cu mâinile însângerate și pline de bășici și ies din groapă. Mă simt bine să pot respira iarăși. Să simt aerul pe față. Mă îndrept spre izvor și-mi vâr mâinile care mă dor în apa rece. Vreau să le țin acolo până nu le mai simt, dar m-am săturat să tot încerc să mă amorțesc. Desfac voalul de pe stânci, îl întind bine peste groapă și apoi îi prind marginile cu ghimpi de păducel. Ar fi mult mai ușor să folosesc pietre, însă nu vreau nimic care să-i împiedice pașii. Trebuie să cadă direct în groapă.

Împrăștii un strat subțire de pământ pe deasupra și mă dau în spate să-mi văd lucrarea.

Mai bine de atât nu pot face.

Mai mult de atât nu pot face.

Rămân acolo, pe culme, și mă uit dincolo de pădure, de împrejmuire, de țărm, gândindu-mă la cele trei luni care au trecut de când l-am văzut pe Ryker. Vreau să mă conving că mi-e mai ușor acum, că uneori nu-mi amintesc chipul sau vocea lui, că mă agăț de amintiri ca de niște nestemate furate, pe care le scoți doar la ocazii speciale. Dar nu are sens să le mai ascund. Ryker e mereu cu mine.

Se lasă întunericul, însă nu mă mai obosesc să mă ascund. Vreau să mă vadă. În plus, cine ar îndrăzni să se ascundă de o astfel de lună?

Chiar înainte de răsăritul soarelui, aud pași urcând panta, trecând de izvor, îndreptându-se spre culme. Mă stăpânesc cu toată ființa să nu mă uit în spate, dar nu-i voi da satisfacția de a-mi vedea teama.

Când ajunge pe culme, îmi dau seama de momentul în care mă vede, pentru că hârșâitul devine mai intens… mai febril.

La fiecare pas pe care-l face mi se pare că taie bucăți din mine, până sunt doar un maldăr de carne aruncată.

Sunt convinsă că mi-a văzut capcana, că o ocolește chiar acum și vine să îmi taie gâtul, dar chiar atunci aud cel mai frumos sunet din lume: scârțâitul umed pe care-l scoate trupul lui în timp ce e tras în țeapă.

În lumina mohorâtă a zorilor, mă îndrept spre marginea capcanei. Mi-am petrecut toată noaptea închipuindu-mi ce-i voi spune, dar când îmi plec privirea spre silueta din groapă, spre carnea răsucită pe după țepi, văd un chip la care nu mă așteptam. Sunt atât de șocată, încât îmi ia un minut să îmi dau seama cine e… să-i rostesc numele.

– Hans, băigui în cele din urmă. Ce cauți aici?

– Împrejmuirea. Am crezut că ai nevoie de ajutorul meu, șoptește el, tușind cu sânge. Ți-am zis c-o să vin după tine.

– Dar nu trebuia să fii aici. Îmi duc mâinile la gât. Tremur atât de tare, că abia mai pot respira.

– Te rog, poți să mă ajuți? șoptește el.

– Îmi pare atât de rău, murmur în timp ce cobor pe frânghie, mișcându-mă cu grijă pe lângă țepi, ca să nu-i provoc și mai multă durere. Unde te doare? îl întreb, îngenunchind cât mai aproape de el.

Încearcă să se miște. Atunci văd rănile: o țeapă i-a străpuns vintrea, una – partea dreaptă, una – brațul stâng și umărul, țintuindu-l ca pe un specimen din biroul tatei. E un miracol că n-a murit deja.

– Nu îți era menită ție, încerc să-i explic, dar plâng atât de tare, că probabil nu mă înțelege. Un braconier a terorizat tabăra...

– Brațul stâng. Se înfioară de durere. Poți scoate țeapa ca să-mi mișc brațul?

Încuviințez din cap că da și încerc numaidecât să îmi vin în fire, pentru binele lui. Aș putea măcar să-l fac să se simtă mai comod, să-l țin de mână la sfârșit.

Mă aplec peste trupul lui, încercând să-mi dau seama cum să scot țeapa fără să-l rănesc și mai tare, dar văd licărul unei lame îngropate în pământ și mânerul în pumnul lui încleștat. Poate că încerca să taie țeapa, dar cum a reușit să se întindă după cuțit dacă avea brațul țintuit? Înseamnă că-l ținea deja în mână când a căzut? Trag adânc aer în piept și simt mirosul, frunze de dafin și limetă, același miros pe care-l simțeam mereu în cămară când mă trezeam cu părul împletit în cosițe complicate. E apa de colonie pe care o cumpără Hans de la spițerie. Dar se mai simte un iz pe lângă. Carne fetidă și ierburi amare. Mirosul lui Anders. Mă trag înapoi și, deodată, simt un material aspru între degete. Cunosc senzația pe de rost. E un giulgiu. Coborându-mi privirea, văd că Hans e învăluit într-un material de culoarea cărbunelui. E giulgiul lui Anders. Dar de departe cel mai elocvent e sunetul acela, hârșâitul neîncetat al panglicii. Urmăresc zgomotul și îl văd frecându-și mâna peste buzunarul de la piept, așa cum făcea mereu în ținut, dar acum înțeleg de ce: capătul zdrențuit al unei panglici roșii decolorate se ițește din buzunarul lui, de parcă ar implora să fie văzută.

Panglica. Cuțitul. Cosițele. Giulgiul lipsă. Mirosul apei lui de colonie. A spus că se va întoarce după mine, așa cum m-a avertizat fata din vis.

Nu Anders a intrat în tabără, ci Hans.

Mi se face pielea de găină.

Îmi ridic ochii spre culme. Acum știu cine e fata moartă.

– Olga Vetrone, șoptesc. Ridicându-mă în picioare, continui: Ai ucis-o. De ce?

Întinde mâna dreaptă și încearcă să mă apuce de gât, dar nu ajunge.

– A fost o târfă care merita să moară, zice el, și observ cum venele de pe gât i se umflă. M-am lăsat tăiat pentru ea. Încearcă să-și tragă suflarea, dar aud cum lichidul îi umple plămânii. Și când m-am întors după ea, s-a purtat de parcă nu mă cunoștea. De parcă ce era între noi nu era real.

Istovit, își lasă capul pe spate și revine la panglică, începând s-o frece obsesiv. O face de atâta vreme, încât mă întreb dacă-și mai dă seama de gest. Continuă aproape în șoaptă:

– Și când m-am întors după tine... O expresie de durere îi străbate chipul. Ești întocmai ca ea. M-ai trădat.

– Cum anume te-am trădat? îl întreb, tremurând din tot corpul.

– Trebuia să fii cu *mine*. De prima dată când te-am văzut... am știut ce voiai.

Lacrimile îmi șiroiesc pe față, nu de tristețe, ci de furie.

– Aveam șapte ani... Încercam să fiu *amabilă*.

– M-ai dorit! urlă el. Știu că m-ai dorit. Tușește sânge. Sunteți toate niște târfe. Și iată-te acum. Ți-ai mânjit trupul cu un braconier! Sângele îi clocotește printre dinți de parcă ar fi venin. Așa este. Te-am auzit cu el în noaptea aia. Și curând toată lumea o să afle întocmai ce ești.

Nu pot spune nimic, nu pot face nimic, decât să ies din groapă.

Locul meu nu e aici.

Al lui, da.

Nu mă deranjează obscenitățile pe care le strigă, deoarece cu cât urlă mai mult, cu atât se va îneca mai repede cu propriul sânge.

În timp ce cobor panta o văd pe Gertie alergând în sus pe cărare.

– Ce este? o întreb panicată. Te-au rănit?

Clatină repede din cap, căznindu-se să tragă aer.

– Am încercat să le opresc, dar nu m-au ascultat... Au prins un braconier... Hoinărea pe lângă spărtura din gardul dinspre est. Înalt. Brunet.

– Ryker, murmur.

O zbughesc înapoi spre tabără fără a mă gândi nici să am grijă pe unde calc, nici la Gertie care se căznește să țină pasul cu mine. Mă gândesc doar la ce i-ar face fetele. Lucrurile pe care le-am văzut făcându-le celor din neamul lor sunt suficient de îngrozitoare, dar dacă au șansa să pună mâna pe un braconier, sunt în stare de orice. „Doamne, Te rog, ajută-mă să ajung la timp!“

Când ies dintre copacii din spatele cabanei de bârne și-mi croiesc drum spre luminiș, mi se pare că am nimerit pe un câmp de luptă, la multă vreme după ce s-a tras ultima salvă de tun.

Fetele stau pur și simplu uluite, unele vomită, altele sunt pe genunchi și se roagă.

Kiersten vine spre mine, cu bărbia ridicată, cu o dâră de sânge pe față.

– Ne-am ocupat noi în locul tău, îmi spune uitându-se în spate, spre copacul pedepsirii.

Îi urmăresc privirea și văd un bărbat dezbrăcat întins pe jos, nemișcat. Ca mort.

Simt un zăngănit jos în urechi. Nu vreau să mi-l amintesc așa, dar trebuie să-l mai văd o dată... Să-i spun că îmi pare rău... Să-mi iau rămas-bun.

Îngenunchez lângă el și îmi lipesc urechea de pieptul lui, sperând ca printr-un miracol să se agațe încă de viață, dar nu se simte nimic. E doar o carapace rece însângerată. Dar o carapace care îi aparține altcuiva. Privind dincolo de sânge, de oasele frânte, știu în inima mea că nu e Ryker.

Mă ridic în picioare și răbufnesc sonor. Nu știu sigur dacă râd sau plâng, poate ceva între cele două, dar, văzându-le fețele răvășite, îmi dau seama că în ochii lor *eu* sunt nebuna.

– Nu știu ce să zic...

– „Mulțumesc“ ar fi un început bun, se răstește Kiersten.

– Intrusul e mort într-o groapă în pădure, spun, pronunțând răspicat fiecare cuvânt. L-ați luat pe acest bărbat fără voia lui. Familia lui va flămânzi acum din pricina voastră.

– Cui îi pasă? E braconier. Dușmanul nostru. A meritat să moară.

– E *crimă*.

– E anul de grație! ripostează Kiersten.

– Magia ne-a obligat să o facem, adaugă Jenna.

– Nu există magie! strig trecându-mi degetele prin părul încâlcit. E de la apa din fântână... de la alge... e cucută. De aceea ați văzut, auzit și simțit

lucruri care nu sunt reale. Și nu v-ați mai atins de ea aproape deloc de câteva luni. Sunteți mai bine acum, le spun privindu-le în ochi pe fiecare în parte. Dar nu *vreți* să fiți mai bine, pentru că atunci va trebui să înfruntați lucrurile pe care le-ați făcut.

– Nu o ascultați. E otrăvitoare, zice Kiersten. V-am avertizat de la bun început.

– Ia gândiți-vă, spune Martha privind spre fântână. Am început să ne simțim mai bine doar după ce s-a întors Tierney cu apă proaspătă.

– Știam că e o greșeală, zice Hannah uitându-se la mâinile care îi tremură, mânjite de sânge. V-am spus că e o greșeală.

– Cucuta nu ne-ar da puteri, argumentează Kiersten.

– Nu, zic eu și îmi ridic bărbia. V-ați dat singure puteri.

– Eu nu o mai ascult pe eretica asta. Kiersten se îndepărtează, dar nimeni nu pare să bage de seamă.

– Acum înțeleg cum se întâmplă... Cum devenim așa, spun în timp ce mă îndrept spre luminiș. Am crezut că doar apa era de vină, dar m-am înșelat. Chiar și fără cucută, au existat momente în care eram atât de captivată, că aproape am cedat. Adică, cine nu vrea să se simtă puternic? Cine nu vrea să simtă că deține controlul măcar o dată în viață? Pentru că, fără el, ce am fi? Ridicându-mi privirea spre ramurile încărcate ale copacului pedepsirii, continui: Ne rănim unele pe altele pentru că doar așa ni se permite să ne exprimăm furia. Când suntem private de alegeri, focul dinăuntru crește. Uneori am impresia că s-ar putea să ardem lumea din temelii cu dragostea noastră, cu furia noastră și tot ce e cuprins între ele.

Câteva dintre fete plâng, însă n-am idee dacă chiar m-au înțeles.

Și nu mai e problema mea. Gertie are dreptate. Am alte lucruri la care să mă gândesc acum.

Îmi leg panglica roșie de copacul pedepsirii și mă îndepărtez.

De tot.

Nu știu dacă voi ajunge până la adăpostul lui Ryker. Sau dacă mă va primi. Dar trebuie să încerc.

Chiar când ies din perimetru, simt cum cineva mă prinde de degetul mic. Nu trebuie să mă uit ca să știu cine.

– *Gertie*, șoptesc. Ochii mi se umplu de lacrimi. Bărbia îmi tremură. Te rog să-i spui lui Michael că îmi pare rău. Că merită o soartă mult mai bună de atât. Dar pentru tot ce am fost, pentru tot ce și-a dorit să fie viețile

noastre, îl rog să-mi cruțe surorile. Să nu le pedepsească pentru păcatele mele.

– Îți dau cuvântul meu, zice ea fără șovăire în timp ce lacrimile îi inundă chipul. Faci ceea ce trebuie.

Ne îmbrățișăm și îmi dau seama că este probabil ultima dată când o voi vedea.

O strâng tare în brațe.

– Aș vrea să te pot lua cu mine.

– O să mă descurc, îmi spune, dar tremură din tot corpul. Mi-e de ajuns să știu că ești acolo... Să știu că ești liberă.

Aș vrea să o cred, dar am văzut ce ne face ținutul.

– Nu-i lăsa să-ți zdrobească spiritul, îi șoptesc.

Încuviințează din cap, lipindu-și fața udă de gâtul meu.

– La apus o să creez o diversiune lângă poartă. Fugi și nu te uita în urmă. Fii bine. Fii fericită, Tierney.

Aș vrea să-i mai spun o mulțime de lucruri, dar mă tem că dacă mă pornesc, nu mă voi putea opri... Nu voi fi în stare să o las în urmă.

Cobor înapoi în groapă, iau cuțitul lui Hans și tai giulgiul care-i învăluie corpul. Încerc să trag panglica despicată, dar o ține atât de strâns în moarte, încât până la urmă trebuie să-i rup degetele, unul câte unul, ca s-o eliberez.

Mă bucur să o fac. I-aș frânge fiecare os din corp dacă aș fi nevoită. Nu merită să fie îngropat cu panglica ei. Nu-i aparține. Nu i-a aparținut niciodată.

În timp ce arunc grămezi de pământ peste el, nu mă rog. Nu plâng. Pentru mine, e doar o altă stafie.

Desfac panglica zdrențuită de pe vertebrele Olgăi, o leg cu cealaltă jumătate și o pliez între oasele mâinii ei.

Unii ar spune că o ține strâns, alții ar spune că îi dă drumul.

Eu știu ce văd.

Vâr ramuri de păducel, frunze și ierburi între oasele ei și scapăr cremenea până se aprind. Păducelul nu se prea mai folosește în ținut, dar în limbajul vechi însemna înălțare. Un scop mai înalt. Trebuie să cred că-și va găsi pacea.

Aștâț flăcările, care cresc tot mai înalte, până sunt convinsă că însuși Dumnezeu poate vedea fumul.

Mă ocup de rămășițele ei de parcă i-ar fi aparținut uneia dintre surorile mele, lăsându-le în voia vântului... apei... aerului... Pe oriunde vrea ea să cutreiere.

E un rug demn de un războinic; întocmai ce a fost și ea.

Pe când soarele se topește la orizont și pădurea este încă scăldată într-o strălucire sângerie, spăl giulgiul de orice fărâmă de ură, după care străbat degrabă pădurea înspre gardul de est. De data aceasta nu fug de ceva, ci fug *spre* ceva, împinsă de un sentiment mult mai măreț decât teama.

Speranță.

Mă înfășor în giulgiul sfâșiat, îmi scot capul prin spărtură și, asigurându-mă că nu e nimeni în preajmă, trec pe partea cealaltă. Mi-e mai greu de data aceasta. Trebuie să-mi contorsionez trupul altfel, dar după ce îmi trec trunchiul, restul iese ușor. Când mă ridic și mă întorc spre țărm, cu întinderea nesfârșită de apă înaintea mea, nu pot să nu mă gândesc la ultima oară când am făcut asta. Sângeram, eram înghețată până în măduva oaselor și pe moarte, iar acum sunt plină de viață.

O iau la fugă printre copaci, încercând să-mi amintesc drumul spre adăpostul lui Ryker, însă aud voci pe țărm. Mă pitesc după un pâlc de conifere și văd bărbați de toate vârstele cum se urcă în canoe, trecând din mână în mână o sticlă.

– A fost un bărbat bun, urlă un vânător cu o cicatrice recentă de-a lungul gâtului.

– A fost un pungaș, zice un altul în timp ce urcă în canoe și apucă sticla. Dar nimeni nu merită să moară așa. Nici măcar Kenneth.

– Și atât de aproape de sfârșitul sezonului, zice un băiat.

– Bietul nenorocit. Probabil că și-a blestemat toată familia, zice un altul, care se urcă în următoarea canoe.

De ce pleacă? Paznicii se vor întoarce după noi abia peste două zile.

Mă pregătesc să mă apropii, să văd dacă-l zăresc pe Ryker printre ei, când cineva mă apucă de la spate și îmi pune mâna peste gură, ducându-mă departe de țărm. Dau din mâini și din picioare, încerc să scap, dar e prea puternic pentru mine. Când ajungem în dreptul unui adăpost, unde nu mai putem fi văzuți, îmi șoptește aspru la ureche:

– Tierney, oprește-te. Eu sunt... Ryker.

Mă înmoi cu totul în brațele lui. Nu știu dacă este din pricina emoției pe care mi-o stârnește faptul că-i aud vocea sau pentru că știu că este în regulă,

dar pieptul mi se umflă... Încerc să trag aer.

– Am crezut... Am crezut că tu erai cel din tabără... Am crezut că ai murit.

Mă răsucesc în brațele lui, îi trag giulgiul de pe față și îl sărut cu o ferocitate pe care nici măcar eu nu o recunosc. Își plimbă mâinile peste trupul meu, peste mijlocul meu, însă dintr-odată se oprește și, respirând greoi, murmură:

– Tierney!

Dau să spun ceva, dar nu-mi găsesc cuvintele. Preț de o clipă, aproape că am uitat. Am uitat cât de mult a trecut. Că îi datorez o explicație pentru toate astea.

Îmi sprijin fruntea de a lui și-mi încep povestea cu glas scăzut:

– În ziua în care am plecat, Anders a venit la adăpostul tău. Mi-a zis că dacă nu plec până la prima lumină, o să se întoarcă după mine... C-o să fie vai și-amar și-o să te ucidă și pe tine. Am vrut să-ți salvez viața, așa cum mi-ai salvat-o tu pe a mea. Îmi dau seama că întoarcerea mea acum, așa, este cel mai egoist lucru pe care-l voi face vreodată... Vocea începe să-mi tremure. Dar să fiu cu tine nu mai este doar o opțiune. Dacă nu simți la fel, dacă nu vrei să fii cu mine, dacă e prea mult, voi înțelege, voi face cale întoarsă și…

Cade pe genunchi, mă cuprinde cu brațele și își lipește fața de fustele mele.

– Vom găsi o cale.

Să urc scara spre adăpostul lui Ryker mi se pare o alegere de data aceasta, una pe care aș face-o la nesfârșit. Până și aerul îmi miroase a intimitate, a cămin: pin și apă din lac, piele sărată pârjolită de soare. Aici mi-am petrecut cele mai fericite și cele mai dureroase ore. Mi se pare imposibil să le separ și, sincer, nici nu cred că aș vrea să o fac.

Suntem mai grijulii unul cu celălalt acum, dar în noaptea asta, fiecare sărut, fiecare mângâiere, fiecare privire iubitoare par încărcate de trecut, prezent și viitor. Nu mai plutim printre stele; în noaptea asta mă simt ancorată în pământ, de parcă am fi prins rădăcini în țărână.

Sub ochii lui Dumnezeu, ai lui Eve, ne deschidem unul în fața celuilalt și ne acceptăm soarta. Dar o înfruntăm împreună.

În pădurea aceasta întunecoasă, în locul acesta blestemat, am găsit o fărâmă de îndurare.

*

Stăm treji toată noaptea, vorbind, atingându-ne, scăldându-ne reciproc în compania celuilalt. După ce ne-am dezvăluit toate sentimentele, Ryker îmi vorbește despre viitor. Lucru pe care nu l-am permis niciodată până acum. Dar în loc să mă încordez, rămân moale, de parcă aș fi o bucată de lut în mâinile lui.

– O să plecăm chiar înainte de ivirea zorilor, îmi spune el în timp ce-mi înfășoară mâinile pline de bășici în bandaje curate. O să luăm o canoe. Cei mai mulți vânători au plecat azi ca să petreacă mai mult timp acasă.

– Nu stau până la capăt?

– Câțiva din primul an mai rămân prin preajmă, sperând la un miracol, dar se întâmplă extrem de rar să prinzi o pradă atât de aproape de sfârșit.

– Cum rămâne cu proviziile?

– Cuțite, piei tăbăcite, mâncare, zice el aruncând o privire prin adăpost. Am conservat toată vara pentru următorul sezon de vânătoare. O să luăm cât putem duce. Mergem spre est, vâslim până vom găsi o insulă a noastră sau o așezare unde putem trăi ca soț și soție. Și dacă nu găsim nimic, sunt un vânător bun. Tu ești descurcăreață și deșteaptă foc. N-am nici o îndoială c-o să reușim.

– Cum rămâne cu Anders? îl întreb.

Îi simt mușchii încordându-se la auzul acelui nume.

– Trebuia să ne întâlnim peste două zile ca să ne întoarcem în zona de trecere împreună. Mi-ar plăcea să-mi iau rămas-bun de la el, dar mi-e teamă că, dacă-l văd, va trebui să-l ucid. Oftează adânc și se lasă din nou pe pat. Însă n-ar trebui să ne facă probleme. În ultima vreme a fost îngrijorat; l-a speriat un paznic care a tot zăbovit între teritoriile noastre.

– Un paznic? murmur, abia respirând.

– Anders e convins că paznicul știe despre noi, că știe că am adăpostit o fată din anul de grație. Am crezut că e doar paranoic, dar acum mă gândesc că poate îl rodea vina.

E rândul meu să mă încordez.

– Mă descurc, indiferent pe cine o să trebuiască să înfruntăm afară, pe Anders sau vreun paznic. O să te protejez.

Mă cuibăresc în brațele lui fără să scot o vorbă. E mai bine ca unele secrete să rămână îngropate.

Chiar înainte de ivirea zorilor, împachetăm tot ce putem duce. În timp ce Ryker se ocupă de arme și de borcanele grele cu mâncare, eu îmi folosesc

fusta de deasupra ca să leg laolaltă un teanc de piei tăbăcite și pături pe care mi le salt în spinare. Nu-i place că trebuie să car greutăți, îmi dau seama, dar e destul de deștept ca să nu spună nimic.

Soarele stă să răsară, iar strălucirea portocalie de la orizont dă impresia că apa e în flăcări, lucru care mi se pare potrivit: eu și Ryker fugim drept spre flăcări.

În timp ce ne îndreptăm spre țărm, observ cât de mult s-au schimbat frunzele; cât de mult m-am schimbat eu odată cu ele. În loc să mă gândesc la toate modurile în care aș putea muri, reflectez la toate modurile în care vreau să trăiesc.

Îmi închipui cum ar fi să mă trezesc lângă el, copiii noștri să tragă de așternuturi, să lucrez în grădina noastră, să fim înconjurați de râsete, iar noaptea să stăm în jurul unui foc vioi, spunând povești de mult uitate despre anul de grație. O să-mi fie dor de familie. Îmi pare rău că n-o să-mi văd surorile crescând. Dar ni s-a dat șansa la o altă viață și trebuie să profităm de ea. Uneori mă întreb dacă nu m-am obișnuit cumva atât de mult să răzbesc prin greutăți, încât orice altceva mi se pare străin, dar iată-ne: chiar facem asta. Împreună.

Când ieșim dintre copaci, ne ținem capetele plecate, trupurile cât mai jos. Să ne deplasăm în spațiu deschis e periculos în orice împrejurări, dar pot vedea țărmul. Simt soarele pe față.

Dintr-odată, auzim un zgomot în urma noastră, scârțâitul ritmic al frunzelor, un pufăit întretăiat. Încet, Ryker se uită peste umăr și își ridică mâna, făcându-mi semn să stau locului. Nemișcată.

Ritmul se apropie atât de tare, încât îl aud reverberând din pământ. Dau să mă adăpostesc, moment în care văd cum obrazul lui Ryker se ridică. Un început de zâmbet.

Mă uit în spate și văd o căprioară care aleargă drept spre noi. Un cerb tânăr. Mă gândesc că ar trebui să ne dăm din drumul lui, dar Ryker nu se mișcă, privind uluit cum trece pe lângă noi ca un tunet.

Și știu întocmai la ce se gândește: e ca în visul lui, doar că cerbul nu a trecut prin el.

Îmi zâmbește și se întinde să mă ia de mână, dar înainte să reușesc să o apuc pe a lui, mă împleticesc în față și cad în genunchi, de parcă aș fi fost îmbrâncită de la spate. Mă uit peste umăr și văd un pumnal implantat în piei.

– Ryker? șoptesc.

Are o expresie ciudată pe față. Pielea i s-a făcut pământie; răsuflă întretăiat.

– Fugi spre poartă. Mergi spre sud, urmărește împrejmuirea.

Cuvintele lui... Chipul lui... Nu au nici un sens... Și atunci văd mânerul unui pumnal care îi iese din pântece.

– Nu te părăsesc, îi spun opintindu-mă să mă ridic.

– Atunci stai jos... închide ochii, geme el. Dar dacă se întâmplă ceva... Trebuie să fugi.

Încuviințez din cap. Cred că încuviințez din cap. Știu că mi-a zis să închid ochii, dar nu pot.

Apucă mânerul pumnalului și îl scoate; sângele picură de pe o lamă de oțel gravată de douăzeci de centimetri. Atunci aud croncănitul. E mai mult decât un avertisment. Mai mult decât un îndemn la fugă. E sunetul morții.

– Vin, murmură el, cu privirea concentrată undeva în spatele meu. Ținând lama într-o parte, își depărtează mai mult picioarele și trage adânc aer în piept.

Se aud două seturi de pași apăsați cum se apropie.

– Vrem doar prada, zice unul dintre ei. Pleacă acum și putem uita de toată tărășenia.

– Ba chiar îți dăm și ție o parte, adaugă celălalt.

Ryker nu răspunde. Nu în cuvinte.

Apucă mai strâns mânerul pumnalului și începe să lovească.

Aud zgomot de cizme peste tot în jur; aud un țipăt, zgomot de carne sfâșiată, scârțâit de oase. Mă rog să nu fie Ryker și chiar atunci un cadavru cade la pământ: un ochi căprui se holbează la mine, celălalt este străpuns de un pumnal.

– Oprește-te! aud pe cineva strigând în depărtare.

În spatele lui Ryker, care se luptă cu celălalt braconier pentru cuțit, văd un al treilea braconier care se îndreaptă spre noi. Trebuie să fac ceva. Nu pot să stau doar la pământ și să fac pe moarta, indiferent de ce am promis.

Ies de sub pachet, apuc cuțitul implântat în piei și mă ridic. Vreau să ajut, încerc să ajut, dar se mișcă mult prea repede. Nu vreau să-l rănesc și mai tare pe Ryker, dar dacă nu fac ceva, s-ar putea să nu mai ajungem la țărm. Sunt pe punctul de-a mă arunca în încăierare, dar chiar atunci braconierul îl lovește pe Ryker peste picioare și-i pune cuțitul la gât. Ryker se uită la

cuțitul din mâna mea și știu ce vrea să fac: să i-l arunc, așa cum făceam iarna trecută ca să mai treacă timpul.

Cu mâini tremurânde, îl lansez. Mă gândesc că poate nu l-am aruncat destul de tare, dar Ryker îl prinde din zbor și își duce brațul la spate, înfigând lama de oțel în coastele atacatorului, totuși nu înainte ca acesta să-și tragă cuțitul de-a curmezișul gâtului lui.

Urmează o clipă de tăcere deplină și desăvârșită.

Lumea se oprește în loc.

Păsările se opresc din cântat.

Cu următoarea răsuflare, totul pare să accelereze, mișcându-se mai repede decât pot eu să percep.

– Fugi, îngaimă Ryker, apoi se prăbușește la pământ într-o mare de sânge.

Stau încremenită, neștiind ce să fac, cum să respir, când un al treilea braconier ajunge lângă noi. Se uită la Ryker, la cei doi braconieri întinși pe jos și mârâie înfiorător.

– Trebuia să fii doar tu.

E îndeajuns ca să mă trezească la realitate... ca s-o iau la fugă.

O rup la fugă spre sud, trec pe lângă adăposturile părăsite ale braconierilor, urmez împrejmuirea cât pot de bine, cu ochii plini de lacrimi usturătoare care-mi încețoșează vederea. Aud pași repezi în urma mea, dar nu mă pot uita, nu pot îndura să văd cadavrul lui Ryker. Locul în care a murit. Un cuțit spintecă văzduhul chiar pe lângă capul meu, ciupindu-mi urechea. Alerg șerpuit printre copaci, încercând să scap de el, dar e chiar în urma mea. Se aruncă spre mine și reușește să-mi apuce pelerina, sfâșiind-o pe jumătate, dar îl lovesc cât pot de tare și continui. Mă străduiesc din răsputeri. Pentru ce anume, nu știu, dar Ryker mi-a zis să fug și e singurul lucru pe care mă pot concentra în clipa de față.

– Deschideți poarta! strig când mă apropii.

Le aud pe fete certându-se, dar nu am timp pentru asta. Nu voi fi în stare să mă cațăr, ca data trecută. Nu acum.

– Vă rog, urlu în timp ce lovesc cu pumnii în lemn.

Lacrimile îmi curg șiroaie pe față; tremur din tot trupul. Lipită cu spatele de poartă, încerc să nu mă gândesc la Ryker, la expresia de pe fața lui când mi-a zis să fug. La sânge. La cadavre. Privind în lungul cărării, zăresc în depărtare o fărâmă din lacul întins și nu pot să nu mă întreb dacă nu este cumva o pedeapsă pentru că am crezut că aș putea scăpa cumva de toate

astea... Că aș putea fi fericită. După tot ce s-a petrecut, după ce am supraviețuit în pădure, după ce am fost înjunghiată cu un topor, după ce am fost vânată de un paznic, după ce mi s-a frânt inima într-un milion de bucăți, nu pot să cred că așa se sfârșește totul. În ultima zi a anului de grație, cocoșată în afara porții de la tabără, osândită la moarte de propriul meu neam.

Închid ochii, în sfârșit pregătită să-mi accept soarta. Și apoi sunt trasă înăuntru.

Acoperită de sânge și mizerie, cu pelerina sfâșiată și trupul pe jumătate dezgolit, mă prăbușesc pe genunchi în fața lor.

Încremenesc șocate, cu ochii cât cepele.

Gertie se întinde ca să mă aline, dar Kiersten țipă:

– N-o atinge... E o târfă. Târând un butoi pentru apa de ploaie spre o grămadă uriașă de provizii din mijlocul luminișului, adaugă: Tot ce am construit în ultimul an. Trebuie să ardem tot... Să o ardem și pe ea! Lovește cu toporul unul dintre butoaie, făcându-l țăndări. Aduceți torțele, strigă ea.

– Doar nu vorbești serios, spune Gertie.

Observ că are buza spartă. Sunt convinsă că s-a luptat din răsputeri ca să le facă să deschidă poarta.

– Nu se poate întoarce cu noi, se răstește Kiersten, care își varsă furia pe pirostriile încropite de mine. Nu după tot ce s-a întâmplat aici. Și dacă nu ardem tot, următoarele fete din anul de grație nu vor suferi, și dacă nu vor suferi, nu se vor putea descotorosi de magia lor.

– Nu am suferit toate destul? zice Gertie cu voce tremurătoare.

– Taci din gură, o repede Kiersten.

– Ba nu... Are dreptate, spune Jenna făcând un pas în față. Sora mea mai mică e în următorul an. Allie. Nu a făcut niciodată un lucru rău... A fost cuminte toată viața... A respectat toate regulile. De ce să sufere pentru ceva ce nici măcar nu este real?

– Magia este *reală*! urlă Kiersten. Jenna... tu poți zbura. Dena... tu poți vorbi cu animalele. Ravenna... tu poți controla soarele și luna.

Dar fetele nu spun nimic.

– Fie, zice Kiersten și se îndreaptă cu pași apăsați spre poartă. O să-i pun capăt chiar acum.

– Ce faci? întreabă Jenna.

– Pot *dovedi* că magia e reală. Kiersten deschide larg poarta. Priviți. Nu voi păți nimic, spune ea înainte de a ieși din tabără.

Știu că cei mai mulți braconieri au plecat deja de pe insulă, dar cel puțin unul a rămas.

Kiersten își numără pașii părând să devină tot mai încrezătoare, iar când ajunge la zece, se întoarce spre noi și își întinde larg brațele.

– Vedeți? V-am zis eu! Nimic nu mă poate atinge. Magia mea o interzice. Haideți, veniți și voi și veți vedea.

Câteva fete se duc încet spre ea, dar chiar atunci o siluetă întunecată iese împleticindu-se din tufișuri.

Fetele încremenesc când îl văd.

Kiersten îi aruncă o privire peste umăr și râde.

– Uite, tremură. Nu se poate apropia de mine.

Braconierul stă locului, privind cu sălbăticie în jur, încercând să-și dea seama dacă e un fel de capcană sau nebunie. Face un pas șovăitor spre ea.

Zâmbetul dement începe să i se șteargă, dar Kiersten nu se clintește.

– Atât îi va permite magia mea să se apropie. Priviți.

Braconierul scoate cuțitul din teacă și mai face un pas.

– Oprește-te. Îți poruncesc. Nu te mai apropia, că de nu…, zice ea, dar vocea începe să o trădeze.

Braconierul se aruncă asupra ei și o prinde de la spate, ținându-i cuțitul la gât, atât de aproape, încât atunci când Kiersten întreabă în șoaptă „Ce se întâmplă…“, oțelul îi mușcă din piele.

În timp ce sângele i se scurge peste piept, confuzia i se preschimbă degrabă în groază.

Deși o parte din mine ar trebui să se simtă satisfăcută pentru că Kiersten primește în sfârșit ceea ce merită, mă simt doar sătulă. Sătulă să ne urâm unele pe altele. Sătulă să fiu tratată ca o ființă neînsemnată. Sătulă să fiu folosită. Sătulă ca bărbații să ne decidă soarta, și pentru ce?

Apuc o doagă din butoiul pentru apă de ploaie și cântăresc în mâini lemnul solid.

– Ajunge, spun în șoaptă.

Fetele se uită la mine, apoi unele la altele și, fără o vorbă, apucă orice prind: pietre, găleți, panglici, cuie.

Când trecem pragul, simt cum crește ceva în mine: e mai mult decât furie, mai mult decât teamă, mai mult decât orice au încercat să ne facă să

simțim, e un sentiment de apartenență... Simțim că facem parte din ceva mai măreț decât noi. Și oare nu asta am căutat toate?

Poate că nu avem puteri, dar nu suntem lipsite de putere.

În timp ce mărșăluim înainte la unison, braconierul apasă și mai tare cuțitul.

– Dacă mai faceți un singur pas, o jupoi în fața voastră.

– Vă rog... ajutați-mă, șoptește Kiersten, în timp ce o dâră proaspătă de sânge i se prelinge pe gât.

Fetele se iau după mine, așteaptă un semnal, dar în timp ce braconierul se uită la mulțime, recunosc ceva. Nu voi uita niciodată ochii aceia, ochii pe care i-am văzut când a urcat în adăpostul lui Ryker ca să mă amenințe.

Și, dintr-odată, nu mai văd un braconier, ci un băiat care și-a pierdut toată familia, care are ochii încă umezi după ce și-a văzut cel mai bun prieten murind. Iată un lucru pe care îl avem în comun.

Nu doar fetele din anul de grație sunt victimele ținutului, ci și braconierii, paznicii, soțiile, muncitoarele, femeile din zona de trecere... Suntem toți implicați. Suntem la fel.

Las bucata de lemn în jos și îi spun:

– Du-te acasă, Anders. O familie are nevoie de tine.

Mă măsoară din cap până în picioare și privirea pare să i se îmbuneze.

Lasă cuțitul jos, iar fetele o duc pe Kiersten în tabără.

Eu și Anders ne privim până începe să se dea în spate, spre tufișuri, până când îi aud doar răsuflarea greoaie... Până când aud doar răsuflarea mea.

Ghemuite pe podeaua cabanei de bârne, îmi dau seama că ne aflăm în același loc ca la început. Dar nu este întru totul adevărat.

– Ce facem acum? întreabă Kiersten ștergându-și lacrimile; și îmi dau seama că se uită la mine. Toate se uită la mine.

O parte din mine vrea să le spună că sunt pe cont propriu, că nu mai e lupta mea, dar mi-am promis că atât timp cât voi mai avea suflare, mă voi căzni pentru o viață mai bună. O viață sinceră. Mă uit la cadrele de pat din fier stivuite în jurul nostru și mă gândesc la Betsy, Laura, Ami, Tamara, Meg, Patrice, Molly, Ellie, Helen și multe altele.

– Am putea începe prin a lăsa locul ăsta așa cum ne-ar fi plăcut nouă să îl găsim.

Fetele încep să șușotească.

– În pofida a tot ce s-a petrecut aici, am văzut licăriri de putere, milă și căldură de la fiecare dintre voi, le spun privindu-le în ochi. Închipuiți-vă ce luminoasă ar fi lumea dacă le-am putea lăsa să strălucească. Vreau să trăiesc într-o astfel de lume. Oricât timp mi-a mai rămas. Tata mi-a spus mereu că deciziile mici pe care le iei când nu te vede nimeni te definesc de fapt. Cine vrem să fim?

Se așterne tăcerea, dar când mă uit în jur îmi dau seama că e o tăcere bună. O tăcere necesară.

– Dar cum rămâne cu tine? întreabă Gertie, cu bărbia tremurând. Nu te poți întoarce... Nu acum... Nu după tot ce s-a petrecut…

– Ai dreptate. Nu mă pot întoarce în ținut ca să fiu soție, dar pot spune adevărul. Îi pot privi în ochi și le pot spune ce este anul de grație de fapt.

E nevoie de toată forța pe care o am ca să nu mă pierd cu firea, însă trebuie să fiu puternică. Cea mai mică spărtură în platoșă m-ar putea demola cu totul, m-ar face să mă prăbușesc. Îmi voi îngădui să simt, îmi voi îngădui să jelesc când vor aprinde chibritul cu care-mi vor da foc la rug. Dar până atunci, nu.

Nimeni nu spune nimic, dar îmi dau seama că sunt îngrijorate că vor fi pedepsite și ele: vină prin asociere. Și nu le învinovățesc câtuși de puțin.

– Nu vă cer să-mi fiți alături. Fără gesturi măreațe. Când vom ajunge la porțile ținutului, vreau să vă îndepărtați de mine, să vă prefaceți că nu mă cunoașteți, dar eu voi spune ce am de spus. Îi datorez asta fiecărei fete căzute în anul de grație. Îmi datorez asta mie.

Ne petrecem ultima noapte făcând ceea ce ar fi trebuit să facem de la bun început.

Spălăm latrina, facem curat în cămară, curățăm luminișul și ne apucăm să descâlcim cadrele de pat. Fetele aleg să așeze paturile într-un cerc mare. Mă simt emoționată. Îmi amintesc ce mi-a povestit Ryker despre femeile din zona de trecere, care, atunci când se întâlnesc cu uzurpatoarea în pădure, se țin de mâini și stau în cerc. Bărbaților din ținut le este ușor să pufnească în zeflemea când aud despre astfel de lucruri, despre faptele prostești ale femeilor, dar probabil că nu li se par chiar atât de prostești, altminteri nu s-ar strădui atât să o prindă pe uzurpatoare. Sper că nu au prins-o încă… Sper că e încă acolo.

Cineva mă trage de pelerină, făcându-mă să tresar.

– Vreau doar să ți-o cârpesc, îmi spune Martha.

Trag adânc aer în piept și îi dau drumul, așezându-i-o în mâini de parcă ar fi făcută din aur. Iar pentru mine, chiar așa este. Mi-a salvat viața de mai multe ori.

– Mulțumesc.

O strâng de mână. Sunt recunoscătoare pentru că s-a gândit s-o cârpească. Vreau ca June să vadă că am avut grijă de ea. Că m-am folosit din plin de darul ei.

În timp ce mă plimb prin tabără și privesc în jur, văd că au reușit să îmbine suficient lemn ca să acopere fântâna. Ba chiar au gravat cuvântul *OTRAVĂ* pe capac, ca să fie sigure.

Singurul lucru care mai planează amenințător asupra noastră, asupra întregii tabere, este copacul pedepsirii. Patruzeci și șapte de ani de ură și violență atârnă de ramurile lui.

– Poate că reușim să curățăm ramurile. Să îngropăm ofrandele, propune Jessica.

– Putem face mai mult de atât, zice Gertie aplecându-se să scoată toporișca din butucul pentru tăiat lemne.

Acasă, vandalizarea copacului pedepsirii ar fi un sacrilegiu, ar însemna moarte pe loc, dar cine le va spune, cine va vedea? Kiersten avea dreptate într-o privință: aici suntem singurii dumnezei.

Pe rând, turnându-ne toată tristețea și furia în fiecare lovitură, tăiem trunchiul. Cosițe, degete de la picioare, degete de la mâini și dinți zăngănesc pe ramurile care tremură, iar când copacul se prăbușește în sfârșit, îi simt greutatea în fiecare părticică din trup. Chiar dacă nu voi fi aici ca să văd urmările acestei fapte, mi-e de ajuns că i-am văzut sfârșitul. Știu că nu mă compar nici pe departe cu fata din visele mele, dar vreau să cred că o parte din ea trăiește în mine… În fiecare dintre noi.

După ce ardem copacul ciopârțit și tot ce a însemnat el, îngropăm cenușa și decorăm butucul cu buruieni: trifoi, măcriș și piciorul cocoșului. Sunt flori modeste, rareori folosite în ținut, dar au simbolizat cândva fragilitate, pace și solitudine.

Doar uitându-mă la el îmi dau seama cât de multe am pierdut aici, dar poate că a trebuit să distrugem totul pentru ca altceva să renască.

Din moarte se naște viață.

Chiar înainte de răsăritul soarelui croim o potecă nouă spre culme, cu însemne de-a lungul drumului, pentru ca fetele din următorul an de grație

să găsească izvorul și grădina lui June.

Când ajungem pe culme, Martha începe să fredoneze un cântec. Femeilor din ținut nu li se îngăduie să fredoneze, deoarece bărbații îl consideră un mijloc de ascundere a vrăjilor, dar poate că tocmai de asta avem nevoie acum, de o vrajă ca totul să fie bine.

Ne dăm jos hainele și le întindem pe pietre, după care le batem bine, ca să scoatem din ele mizeria și sângele, minciunile și secretele adunate într-un an. Fetele încearcă să nu se holbeze, dar le simt privirile pe piele.

Intrăm în apa rece ca să ne îmbăiem sub ultimele rămășițe ale semilunii și ne deschidem unele față de altele, rostind numele fiecărei fete moarte, spunând povești care să ne amintească de ele. Poate că e din pricina luminii lunii sau a faptului că ne întoarcem acasă, dar mi se pare un lucru pur. De parcă în sfârșit ne putem curăța de toate astea. Mă întreb dacă Eve ne privește acum binevoitoare. Poate că asta și-a dorit dintotdeauna.

Când răsare soarele pe țărmul de est, delicat și neclar, ne așezăm pe muchia culmii și ne împletim părul, ne aranjăm hainele zdrențuite, ne lustruim cizmele rupte.

Poate că pare zadarnic, o cauză pierdută, un lucru pe care bărbații nu-l vor observa niciodată, dar nu o facem pentru ei, ci pentru noi... Pentru femeile din zona de trecere, din ținut, tinere și bătrâne, soții și muncitoare deopotrivă. Când ne vor vedea mărșăluind spre casă, vor ști că se simte în aer schimbarea.

ÎNTOARCEREA

În timp ce paznicii se apropie, înarmați cu bețe, călcând apăsat pământul cu cizmele lor cu tălpi groase, nu așteptăm să bată la poartă. O deschidem larg și ne aliniem în tăcere.

Ne ținem capetele plecate. Nu doar ca să creadă că ne-am risipit magia, ci din reverență pentru toate cele care au parcurs această cărare înaintea noastră. Pentru toate cele care vor fi forțate să o parcurgă în viitor.

Când aud poarta închizându-se în urma mea, simt cum mi se strânge pieptul. Simt că părăsind locul acesta îl părăsesc pe Ryker, dar apoi vântul mă găsește și îmi flutură o șuviță de păr care mi s-a desprins din cosiță. Poate că e chiar lângă mine, șoptindu-mi numele.

– Nu va mai dura mult, șoptesc în urma mea.

– Asta vorbește singură, zice un paznic făcând semn din cap spre mine.

– E mai bine ca anul trecut. Îți amintești de fata familiei Barnes? Cea cu jumătate de ureche lipsă? S-a pișat pe ea înainte să ajungem pe țărm.

Râd pe înfundate în timp ce trec pe lângă mine, dar nu mă deranjează. N-au decât să mă creadă nebună.

Cu colțul ochiului văd o pată roșie. În timp ce mă îndrept spre ea, inima începe să-mi bată mai repede. Floarea. Aproape că am uitat de ea. Mă prefac că mă împiedic și mă duc de-a bușilea spre ea, trecându-mi degetele peste petalele perfect formate, doar că acum sunt două. Poate că așa se răspândește. Câte una pe rând. Încet, dar sigur.

E ușor aici să crezi că viața ta nu are sens, că e o urmă minusculă pe care următoarea furtună o poate șterge cu ușurință, dar în loc să mă facă să mă simt neînsemnată, pare să confere tuturor lucrurilor mai mult scop, mai mult sens. Nu sunt nici mai importantă, nici mai puțin importantă ca un răsad mic care încearcă să răzbată prin pământ. Cu toții avem un rol pe lumea asta. Și oricât de mărunt ar fi al meu, am de gând să mi-l îndeplinesc.

– Ridică-te! Doi dintre paznici mă prind de coate. Vreau să mă lupt cu ei, dar mă forțez să-mi las trupul moale.

În timp ce ne urcă în bărci și traversăm apa, e imposibil să nu observi cât de mult ne-am micșorat, nu doar de la foamete și provizii, dar și ca număr. Număr pentru prima dată: optsprezece dintre noi au murit. Dintre ele, patru aveau voaluri, ceea ce înseamnă că patru bărbați își vor alege alte soții dintre supraviețuitoare. Chiar și după tot ce s-a întâmplat, mă întreb câte dintre fetele rămase mai speră să primească un voal. Le-am convins destul de ușor să nu incendieze tabăra, însă va fi nevoie de timp până să creadă cu adevărat, să renunțe la felul în care au fost crescute. Iar eu nu mai am mult timp.

Întinderea de apă, briza, soarele care strălucește fără oprelişti asupra noastră… Aduc a libertate, dar știm că este o minciună. Așa ne zdrobesc spiritul. Ne iau totul, însăși demnitatea, și orice primim în schimb ni se pare un dar.

În fața paznicilor tăcem; nu-i privim în ochi. Îmi țin pelerina strâns înfășurată în jurul meu, iar secretele și mai aproape, însă noaptea, când paznicii dorm beți, fetele șoptesc în întuneric despre panglicile negre pe care le vor primi, despre ce ar trebui să se întâmple în patul conjugal, despre casele de muncă la care vor fi trimise și, într-un final, despre ce-mi va face consiliul după ce le voi spune adevărul... despre cum voi fi pedepsită... despre cum voi muri.

Spânzurătoarea ar fi un act de bunătate. Cel mai probabil că mă vor arde de vie, dar măcar surorile mele nu vor fi pedepsite. Pata de pe numele familiei mele se va estompa odată cu trecerea timpului. Mama va zâmbi puțin mai tare, surorile mele se vor conforma regulilor, își vor juca rolul și, să sperăm, când va fi rândul lor să meargă în anul de grație, trădarea mea va fi doar o amintire îndepărtată.

În a doua zi de drum, pe când ne apropiem de zona de trecere, mi se pune un nod în stomac. Mă întreb dacă voi recunoaşte familia lui Ryker. Mă întreb dacă au aflat deja despre moartea lui.

Când simt primul iz de fum de lemn, mosc și ierburi înflorite, rămân în urmă. Dintr-odată, sunt dureros de conștientă de secretul meu. Mă uit la marea de femei și mă opresc când îl văd pe Ryker holbându-se la mine; doar că nu e Ryker, ci o femeie cu ochi ca ai lui, cu buze ca ale lui,

înconjurată de șase fete. Mă cuprinde un val proaspăt de durere, dar și de ușurare. Într-un fel, va continua să trăiască.

Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le spun: cât de mult l-am iubit. Că ne-am dorit o viață mai bună pentru ele; că a murit cu ochii larg deschiși, sub o stea a nordului. Dar înainte să-mi pot face curaj să vorbesc, mama lui îmi spune:

– Tu ești... Semeni leit cu ea.

Nu am idee la ce se referă, dar când dau să o întreb, un paznic vine în spatele meu, mă apucă de braț și mă trage de lângă ea.

Privesc în urmă și o văd cum își dă părul la o parte de pe umăr, lăsând să se vadă o floare roșie micuță prinsă de tunică.

– Așteaptă..., murmur, dar când încerc să mă întorc, paznicul mă trage lângă el.

– E prea târziu ca să fugi. Acum aparții ținutului. Îi aparții domnului Welk.

Când ajungem la poartă, paznicii rămân pe poziții. Clopotul de la biserică bate pentru fiecare dintre noi. Îi auzim pe cei din ținut icnind de partea cealaltă a gardului: e cel mai sângeros sezon din istoria anului de grație. Din treizeci și trei de fete, doar cincisprezece ne întoarcem acasă în viață.

Un zăngănit de monede îmi atrage atenția spre postul paznicilor, unde sunt aliniați mai mulți bărbați, la fel ca atunci când am plecat noi spre tabără anul trecut. Abia când văd câteva genți de piele încărcate printre ei, îmi dau seama că n-au venit să se uite la fetele înfrânte, ci ca să fie plătiți. Preț de o clipă, caut chipul lui Ryker printre ei, dar s-a dus. Și nu se mai întoarce.

Se deschid porțile, aducându-mă înapoi în prezent. Sunt surprinsă când le văd pe fetele din noul an de grație ieșind în șir, aranjate. Par atât de tinere, de frumoase, ca niște păpuși dichisite pentru dans, nu pentru măcelărit. Mă gândesc la felul în care s-au uitat la noi fetele care s-au întors anul trecut, de parcă ne-ar fi disprețuit, și mă întreb ce văd fetele de acum în noi. Sper să-și dea seama de transformarea pe care am suferit-o, de faptul că am încercat să le îmbunătățim situația.

Deși îmi tremură bărbia, încerc să zâmbesc.

– Să vă purtați de grijă una alteia, șoptesc în vânt.

Și când dispare și ultima fată, mă întorc spre poarta deschisă.

Mi se umplu ochii de lacrimi, iar corpul îmi pare țintuit pe loc, dar reușesc cumva să mă mișc. Poate că mă împinge mulțimea, poate ceva mai primitiv de atât.

Momentul meu de adevăr.

Apăsarea e palpabilă. O simt în fiecare părticică din trupul meu, dar și din partea celorlalte fete. Știu ce înseamnă asta pentru mine... Că am ajuns la capăt de linie.

În timp ce intrăm în piață, oamenii își lungesc gâturile, încercând să vadă care dintre fete au supraviețuit. Se aud suspine pline de ușurare, icnete pline de dezamăgire.

Bărbații care au oferit voaluri își ocupă locurile fiecare în fața fetei pe care au ales-o, cu câte o panglică neagră de mătase în mână. Văd vârfurile cizmelor elegante ale lui Michael în fața mea, dar nu pot îndura să-l privesc în ochi.

Sunt alese patru fete noi care să le înlocuiască pe miresele care au murit, dar se aud șușoteli în jur. Mă uit în josul șirului de fete și îl văd pe domnul Welk stând în fața lui Gertie.

Își pune mâna pe umărul ei; o văd cum se trage în spate.

– Ne pare rău să te informăm că domnul Fallow a decedat astă iarnă. Te rugăm să accepți condoleanțele noastre.

Gertie icnește și își duce mâna la gură.

– Priviți ce dărâmată e, comentează cineva din mulțime.

– Am auzit că o trimit la câmp.

Gertie mă privește, cu o strălucire de entuziasm sălbatic în privire, dar visarea ei secretă se stinge când îl vede pe Michael stând în fața mea.

Și știu că, cu cât voi amâna mai mult, cu atât va fi mai greu... Pentru toți.

Îmi desfac nasturii de la pelerină și o las să îmi alunece de pe umeri. Când lâna zdrențuită atinge pământul, îmi ridic bărbia și înfrunt mulțimea. Primul pe care-l văd este Michael. Stă în fața mea, cu o gardenie prinsă la rever. Floarea pe care a ales-o pentru mine, floarea purității. Îmi zâmbește, așa cum mi l-am amintit mereu, stând pe pajiște, cu mânecile de la cămașă suflecate, cu soarele scânteindu-i prin păr, dar când vântul de toamnă îmi suflă peste cămașa jerpelită, lipind materialul de burta umflată, văd cum i se scurge sângele din față, văd cum i se adună durere și șoc în ochi.

Clipesc prelung, sperând să-mi șterg imaginea din minte, dar când deschid ochii, îmi văd familia pe rândul din față. Tata scrâșnește din dinți;

Ivy și June le acoperă ochii Clarei și lui Penny. Mama pare o stană de piatră, de o indiferență rece, căci pentru ea sunt deja moartă.

Dar nici nu se compară cu răceala pe care o simt din partea celor din ținut.

Se aud șuierături și șușoteli, se cere să fiu pedepsită.

Cineva aruncă spre mine o floare care mă lovește drept în obraz: un crin portocaliu, floarea furiei, a urii. A dezgustului. O ridic și-mi plimb degetele de-a lungul marginilor curbate, dar nu-mi îngădui să dispar acum. Oricât de tare m-ar durea, trebuie să rămân ancorată în prezent, în trupul meu, în momentul acesta.

În tabără aveam un scop, dar acum, că sunt aici, în fața lor, nu pot să nu regret. Nu fapta săvârșită, pentru că nu m-am simțit nicicând mai aproape de Dumnezeu ca atunci când am fost cu Ryker, dar îmi pare rău pentru familia mea, pentru Michael. Nu merită această umilire. Nici unul dintre noi nu o merită.

Larma neplăcută care se aude din mulțime se întețește rapid și se preschimbă în strigăte și acuzații.

– Târfă! Eretică! Ardeți-o!

Mi se taie genunchii, dar îi încordez. Trebuie să fiu curajoasă; pentru Ryker, pentru fetele din anul de grație... Pentru că știu adevărul.

Tatăl lui Michael iese în față, părând îngrijorat, dar văd dincolo de masca pe care o afișează. Licărirea din ochii lui. E încântat să scape de mine.

– În viața mea nu am văzut o nelegiuire mai fățișă, zice el, făcând semn spre burta mea mare.

Se aude un urlet ascuțit din mulțime; femeile vin iute spre mine, șuierând, scuipând, apucându-mă. În timp ce paznicii le trag la o parte, o văd pe mama printre ele. Desigur. Durerea pe care o simt este copleșitoare, dar rușinea e insuportabilă, o moarte în sine. În timp ce o târăsc de lângă mine, își ridică fustele, dezvelindu-și glezna pe lateralul căreia se vede o cicatrice crestată. Mă întreb de ce a făcut asta, ce înseamnă, și chiar atunci un pantof se îndreaptă spre mine. Mă feresc tocmai la timp. Mulțimea cere sânge. Tremur din tot corpul. Dar trebuie să mă liniștesc. Trebuie să pot vorbi clar. Să dau glas adevărului. Nu-i voi lăsa să mă sperie ca să tac.

Nu-mi amintesc când mi-am strâns pumnul, dar când îmi desfac degetele, găsesc un lucru neașteptat. O floare roșie micuță. Cinci petale perfect formate. Floarea din visele mele. Dar cum a ajuns aici?

Abia de pot respira. Mă uit prin mulțime, caut un răspuns și dau cu ochii de mama. Mă privește cu ochi sticloși; buza de jos îi tremură ușor. Își dă la o parte eșarfa pe care o are înfășurată în jurul gâtului și lasă să se vadă o floare roșie micuță prinsă în dreptul inimii. Și, dintr-o dată, îmi dau seama, cu atâta forță, încât trebuie să mă aplec în față și să îmi sprijin mâinile pe genunchi, ca să nu leșin.

Ea e.

Cicatricea de pe gleznă… E de la capcana pe care au pus-o paznicii în ajunul zilei învăluirii. De aceea i-a curs sânge pe picior, de aceea bea mac canadian, ca să prevină infecția. Și se alătura mereu prima unei pedepsiri ca să poată oferi un cuvânt bun, o floare, puțină alinare. Mama lui Ryker mi-a zis că *semăn leit cu ea*… Nu avea de-a face cu fata din visele mele, ci cu faptul că mama s-a întâlnit în tot acest timp cu femeile din zona de trecere.

Ea e uzurpatoarea despre care șușotesc oamenii din ținut, pe care o vânează.

Vreau să alerg spre ea, să-i mulțumesc... Pentru că m-a lăsat să visez, pentru că și-a riscat viața ca să încerce să le ajute pe femeile din ținut, dar nu pot. Pot doar să stau aici și să înghit și asta, așa cum trebuie să înghițim tot. Încerc să-mi înfrânez emoțiile, dar simt cum mi se contorsionează fața. Cum căldura aceea ciudată îmi străbate obrajii. Mereu am crezut că e magia care se mișcă prin mine, dar acum știu că este de fapt *furie*.

Domnul Welk își pune mâna pe umerii lăsați ai lui Michael.

– După cum știi, astăzi îți cedez rolul de șef al consiliului, dar ținând cont de gravitatea ofensei, voi prelua această povară pentru tine.

Aștept să o spună, tânjesc să-mi dea sentința, pentru că, odată ce se întâmplă, voi putea rosti adevărul pe care îl știu eu. Prin lege, orice femeie trebuie să își țină ochii deschiși și urechile căscate pe tot parcursul unei pedepse. Și chiar de vor încerca să mă întrerupă, durează mult până arde un trup.

Domnul Welk se adresează cu mândrie mulțimii.

– Ca un ultim act de slujire, un dar pentru fiul meu, o condamn pe Tierney James la…

– Copilul e al meu, spune Michael, cu privirea în continuare plecată.

Mulțimea icnește la unison. Icnesc și eu.

– Gata, gata. Domnul Welk întinde mâinile în față. Știm toți că Michael nu a plecat din ținut în ultimul an. E șocat, atâta tot; confuz. Dați-i răgaz o

clipă. Se întoarce spre fiul lui. Știu că ești supărat, dar…

Michael se trage de lângă el și se adresează direct mulțimii:

– Tierney a venit la mine în vis. Noapte de noapte ne-am culcat împreună pe pajiște. Atât de puternică este legătura noastră. Iată care a fost *magia* lui Tierney.

– Nu se poate! strigă cineva. E o târfă. Oricine poate să vadă.

Domnul Welk le face semn paznicilor să mă prindă, dar Michael se pune drept în fața mea.

– Dacă trebuie să pedepsiți pe cineva, pedepsiți-mă pe mine. Eu sunt de vină. Eu i-am poruncit să vină la mine în vis, eu am făcut-o să se culce cu mine, pentru că am fost egoist și nu am putut aștepta un an întreg până să fiu cu ea.

Îi cercetez chipul; nu-mi dau seama dacă se amăgește singur în așa măsură încât chiar crede ce spune sau dacă minte ca să mă protejeze.

– Doar nu te aștepți să te credem, răsună o voce din mulțime.

– E adevărat. Gertie vine lângă mine. Știu despre visele lui Tierney. Sunt la fel de reale precum o vedeți în fața voastră.

– E vrăjitorie. Nu ascultați. Sunt mână în mână. Niște depravate amândouă.

Îi spun lui Gertie să se retragă, să nu intre în belele pentru mine, însă chiar atunci Kiersten îi urmează exemplul. Rând pe rând, fetele se adună în jurul meu. Aproape că mi se taie genunchii. În viața mea nu am văzut un grup de femei unindu-se astfel. Și, când mă uit prin piață, îmi dau seama că acest lucru nu trece neobservat. Bărbații sunt prea prinși în vorbăria lor goală, urlând cu fețele roșii în neant, dar femeile stau tăcute, de parcă ar fi așteptat momentul acesta o viață întreagă. Și, asemenea unor semnale de fum pe un munte îndepărtat, văd cum o străfulgerare de roșu se răspândește prin mulțime.

O floare roșie micuță sub șorțul femeii de la standul cu flori; înainte să plec mi-a dat un iris mov, simbolul speranței. Se vede o floare roșie sub volănașul de la rochia mătușii Linny; îmi amintesc cum mi-a spus să rămân în pădure, acolo unde mi-e locul, ba chiar a aruncat atunci pe jos o crenguță de ilice, ca tufișurile care duc spre culme. Văd o floare roșie prinsă sub gulerul lui June; June mi-a cusut fiecare sămânță în pelerină... pe ascuns. Și mama, care mi-a spus că apa e mai bună cât mai sus, cât mai aproape de izvor.

Au riscat totul ca să încerce să mă ajute și nici măcar nu am știut. În minte îmi răsună cuvintele mamei.

– Ai ochii larg deschiși, dar nu vezi nimic, murmur.

Ochii mă ustură de la lacrimi, dar nu cutez să clipesc; nu vreau să ratez un singur moment.

– S-a ajuns prea departe, spune domnul Welk făcându-le semn paznicilor.

– Le faci mincinoase? întreabă Michael. Pe *toate*?

Domnul Welk îl apucă de cot.

– Îți înțeleg intenția, e un gest nobil, dar nu știi cu ce ai de-a face. Lucrurile ar putea scăpa de sub control.

Michael își eliberează brațul din strânsoarea lui.

– Sau poate că mă faci *pe mine* mincinos? rostește el îndeajuns de tare ca să-l audă toți cei din ținut. Pentru că dacă nu o accepți, spui de fapt că magia nu e reală.

– Nu fi absurd, spune domnul Welk cu un chicot forțat. Bineînțeles că magia e reală. Înghite în sec. Cred că adevărata problemă aici e *siguranța*. Se întoarce spre mulțime. De unde știm că nu ne va ataca în vise... Că nu ne va ucide în somn?

– Magia lui Tierney a dispărut. O simt când mă uit la ea. Michael se pune în fața mea, dar tot nu mă poate privi în ochi. Vino... Uitați-vă și voi.

Bărbații înaintează, cercetându-mi fiecare părticică a corpului. Îmi vine să le scot ochii cu ghearele, dar mă forțez să nu mă mișc.

– Ajunge cu prostiile. Domnul Welk îi face semn unuia dintre paznici. Adu torțele.

Michael se uită drept în ochii lui.

– Te avertizez. Dacă o arzi pe Tierney, mă arzi și pe mine odată cu ea.

Domnul Welk se face alb ca varul. Și în clipa aceea scurtă îmi dau seama cât de mult își iubește fiul, că ar îndura orice ca să-l aibă alături. Chiar și prezența mea.

– Să vă zic cum facem... Le face semn paznicilor să se oprească. O voi cerceta *eu*, scrâșnește el printre dinți, de parcă l-ar durea fizic să fie aproape de mine.

Mă privește drept în ochi și simt ura pe care o emană, dar și altceva pe lângă. *Teamă*. Pierde controlul și o știm amândoi. Și, așa cum mi-a zis în noaptea aceea în care m-a plesnit peste dos în spițerie, lipsa de respect e o pantă primejdioasă.

– Fiul meu rostește adevărul. Umerii i se lasă când se întoarce spre mulțime. Nu mai are magie.

Bărbații mârâie dezamăgiți.

– Dar este *dovada* că magia fetelor devine tot mai puternică, continuă domnul Welk pe un ton vioi. Este dovada că avem nevoie de anul de grație mai mult ca oricând.

Mă străduiesc din răsputeri să tac, să-l ascult cum scormonește teama din comunitate, creând o minciună și mai mare, dar când mă uit la femei, văd o ușoară schimbare la ele. Speranța se răspândește printre ele ca un balsam peste un foșnet de furie. Nu este răzvrătirea pe care am visat-o, nu este o manifestare de putere precum cea a fetei din visele mele, dar poate că este începutul unui proces pe care încă nu-l putem înțelege.

– Te rog să nu o faci, fiule, îl imploră domnul Welk. Nu merită. Te face de râs.

Michael ridică panglica neagră și îmi cere să mă întorc.

Știu că este ultima mea șansă să vorbesc, să fiu auzită, dar în clipa aceea simt copilul cum se mișcă în mine. Copilul lui Ryker. Dacă nu mă retrag, dacă nu accept acest act de bunătate, spița lui Ryker va muri odată cu mine.

Mă răsucesc cu lacrimile șiroindu-mi pe față.

Leagă panglica de mătase neagră în jurul cosiței și o smulge pe cea roșie cu mai multă forță decât ar fi nevoie, dar nu mă deranjează. În clipa aceasta, am nevoie să simt orice altceva; orice care să-mi distragă atenția de la durerea de a fi redusă la tăcere pentru totdeauna. Dar nu mai are de-a face cu mine.

Un paznic înaintează grăbit ținând un pergament rulat, pe care i-l înmânează domnului Welk.

Acesta rupe sigiliul și citește atent; în ochi i se întrezărește o licărire sumbră.

– Cred că sarcina asta îți revine ție, Michael. Prima îndatorire oficială ca șef al consiliului.

Când îi predă pergamentul, îmi dau seama că e de rău. Un mijloc de-a se răzbuna pe el pentru că m-a ales.

Michael își încleștează maxilarul, trage adânc aer în piept, apoi spune:

– Mi s-a adus în atenție că trupul Laurei Clayton nu a fost găsit.

Laura. Expresia ei bântuită înainte să se balanseze peste marginea canoei.

În timp ce oamenii din ținut își întorc atenția spre familia Clayton, doamna Clayton stă neclintită, aparent neafectată, dar apoi văd că își ține mezina de după umeri atât de tare, încât i se albesc degetele.

– Nu o face, îi șoptesc lui Michael. Te rog, nu o face.

– Mi-am epuizat bunăvoința pe tine, îmi răspunde el scrâșnind din dinți, apoi ridică glasul: Priscilla Clayton! Ieși în față.

Domnul Clayton o smulge pe fetiță din strânsoarea mamei ei și o împinge spre noi.

În timp ce fata se îndreaptă spre centrul pieței, aproape împiedicându-se de un șiret desfăcut, își trage cosița peste umăr, foindu-se agitată cu panglica albă. O recunosc din anul Clarei. Are doar șapte ani.

– Ești pregătită să accepți pedeapsa surorii tale? o întreabă Michael.

Ochii i se umplu cu lacrimi, dar nu scoate un sunet.

– În numele lui Dumnezeu și al bărbaților aleși, spune Michael, și vocea îi tremură ușor, te izgonesc în zona de trecere pentru tot restul vieții.

Tresar când aud poarta masivă cum se deschide scârțâind.

Fetița face primul pas nestatornic spre zona de trecere, însă Michael o oprește.

Răsuflu tremurat, sperând că s-a răzgândit, că nu va merge până la capăt, dar îl văd cum se întinde, îi trage panglica albă din păr și o lasă să cadă pe jos.

Îmi ridic privirea spre el dezgustată. Cum a putut să facă așa ceva? Dar acum e de-al lor.

Îngenunchez ca să-i leg fetiței șiretul de la cizmă și îi spun în șoaptă:

– Laura m-a rugat să îți spun că-i pare rău. Îi fac un nod dublu. Caut-o pe mama lui Ryker. Ea va avea grijă de tine.

Îmi ridic privirea, așteptându-mă să-mi zâmbească ușor, să îmi mulțumească printre lacrimi, dar văd doar o strălufgerare rece de furie. Și de ce nu s-ar simți furioasă? Toate ar trebui să ne simțim furioase.

În timp ce se stabilesc casele de muncă și se împart panglicile negre, urmăresc cu privirea fâșia albă de mătase abandonată cum zvâcnește în vânt, cum se târăște prin țărână, dincolo de poartă, peste lacul mare, înapoi spre pădurea în care mi-am lăsat o parte din inimă, și mă întreb dacă Ryker mai e acolo, dacă mă poate vedea. Ce crede despre mine?

Când ceremonia se încheie și mulțimea se împrăștie, observ că paznicii duc niște lăzi de la poartă la spițerie. Mă uit în jur și mă întreb dacă mai

vede și altcineva ce văd eu, însă femeile nu lasă să se înțeleagă nimic, iar privirile le par pierdute în depărtare. Pline de mirare. Pline de groază.

Lucrurile pe care le facem fetelor. Indiferent că le așezăm pe un piedestal, ca mai apoi să le distrugem, sau că folosim părți din ele, suntem cu toții complici în asta. Dar toate lucrurile sunt întrepătrunse și trebuie să cred că va ieși ceva bun din toată această distrugere.

Bărbații nu vor pune niciodată capăt anului de grație.

Dar poate că noi putem să o facem.

Într-o tăcere încordată, Michael mă însoțește spre noua noastră locuință, o casă îngrijită, plină cu gardenii. Aproape că mă sufoc de la parfumul apăsător, de la bunele lui intenții.

De îndată ce se închide ușa, îi spun:

– Michael, trebuie să știi… Nu am fost luată... împotriva voinței mele.

Expresia de pe chipul lui e atât de sfâșietoare, încât aproape că îmi doresc să mă fi ars de vie.

– Nu o face... murmură, scoțând gardenia de la reverul hainei și zdrobind-o în pumn.

– Nu am cerut nimic din toate astea. Nu ți-am cerut să minți pentru mine.

O slujnică își drege glasul și intră din salon.

– Ia-o, zice Michael, și mă dă pe mâna ei, de parcă aș fi un copil obraznic, apoi iese.

– Unde o vreți, domnule? întreabă ea.

Se întoarce și mă înfior când văd furia, mânia pură care-i arde în ochi. E prima oară când simt că mi-e frică de el.

– Mă poate aștepta în dormitorul nostru, mârâie, după care trântește ușa în urma lui.

Urc scările acoperite de un covor luxuriant, îmi trec degetele peste tapet: vârtejuri dense de un roșu de Burgundia.

– Cătușe căptușite, totuși cătușe, șoptesc.

– Ce ați zis, doamnă? întreabă slujitoarea.

Doamnă. Cum de mi s-a întâmplat una ca asta? Cum de am ajuns aici?

În capătul scărilor sunt patru uși închise. Lămpile de gaz licăresc în spatele sticlei sablate. Pe perete atârnă un tablou. Un copil. O fetiță întinsă în iarbă. Mă întreb ce vede. Poate că lui Michael îi amintește de mine, de cum obișnuiam să stăm întinși pe pajiște. Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva a murit. Dacă nu cumva au lăsat-o acolo ca să moară.

– Domnul Welk ar vrea să aşteptaţi aici, doamnă.

Domnul Welk. Aşa îl cheamă acum. Nu Michael.

Deschide a doua uşă de pe dreapta. Intru. Observ că nu se întoarce niciodată cu spatele la mine. Mă întreb dacă e un obicei cu care a rămas din anul de graţie... Dacă mă consideră duşmanca ei.

În mod normal, ne întoarcem zvâcnind şi clocotind, tânguindu-ne din pricina violenţei noastre muribunde. Dar poate că în starea de acum o tulbur şi mai tare.

Se dă în spate, iese din cameră, o închide şi o încuie după ea.

Mă plimb încolo şi încoace prin încăpere, numărându-mi paşii. Văd un pat cu patru stâlpi din mahon sculptat. Un secreter cu hârtie, cerneală şi o peniţă pe el. O Biblie lângă pat. Piele neagră groasă, pagini mătăsoase cu margini aurii. Îmi vine să-i dau foc când văd inscripţia de pe prima pagină. *Pentru fiul meu. Posesiunea mea cea mai de preţ*. Şi îmi amintesc cât de tare ura Michael asta: să se simtă forţat să-i calce pe urme tatălui său. Să se simtă prins în capcană.

Dar acela era Michael. Domnul Welk pare să se simtă mai mult decât confortabil cu toate astea.

Mă ghemuiesc ca să mă uit sub pat, dar mi se strecoară ceva pe sub piele, ca o amintire veche sau poate ca un déjà vu, un lucru pe care inima l-a reperat deja, înainte ca mintea să apuce să o prindă din urmă. E sunetul unui topor care spintecă lemn tare. Arunc o privire pe furiş prin perdeaua dantelată şi văd un bărbat care taie lemne. Loveşte cu toporul, agresiv, de nenumărate ori. Tot trupul îi este încordat; pe gât i se citeşte tensiunea. Nu loveşte cu fineţe, nu se gândeşte la conservare când taie. O face ca să se descarce de furie... Sau ca să o adune.

Şi când se opreşte şi îşi ridică privirea spre fereastra mea, îmi dau seama că e Michael. Domnul Welk.

Mă feresc de la fereastră, sperând că nu m-a văzut, dar când mă uit din nou, a dispărut... La fel şi toporul.

Aud uşa de la intrare cum se deschide cu o bufnitură, sunetul cizmelor grele în foaier şi alerg prin cameră căutând orice lucru cu care să mă pot apăra, dar la ce bun? Aici, sunt proprietatea lui. Poate face ce vrea cu mine. Fără întrebări. În plus, toată lumea ar şti că era de aşteptat.

Descuie uşa şi o împinge. Stă doar nemişcat în uşă, acoperit de sudoare, cu toporul pe lângă corp.

– Așază-te, îmi spune, arătând spre pat.

Mă conformez. Nu am idee la ce se așteaptă de la mine, cât mai pot îndura, dar încerc să-mi amintesc instrucțiunile. Picioarele depărtate, brațele nemișcate, privirea la Dumnezeu.

Lasă toporul pe noptieră și vine în fața mea, iar pielea îi miroase a furie. Îmi încleștez maxilarul, așteptându-mă la ce e mai rău, însă face un lucru atât de neașteptat, că rămân fără cuvinte, fără suflare.

Îngenunchează în fața mea și îmi desface cizmele mizerabile.

În timp ce mi le dă jos din picioarele pline de bătături, îmi spune:

– N-am mințit. Am visat că sunt cu tine în fiecare noapte.

Lacrimile îmi curg șiroaie pe față. Fără să mai rostească o vorbă, Michael lasă cheia pe noptieră, ia toporul și pleacă din cameră.

Câteva clipe mai târziu se aude o bătaie ușoară în ușă. Mă ridic brusc, așteptându-mă să fie Michael, care s-a întors la mine ca să vorbim, ca să rezolvăm problema, însă e doar slujitoarea.

Sunt surprinsă de cât de dezamăgită mă simt.

Slujitoarea îmi pregătește o baie și mă ajută să mă dezbrac. Își mută privirea când îmi vede burta umflată, făcându-mă să mă întreb ce crede despre mine. Ce cred toți despre mine.

O recunosc; a plecat în anul de grație cu un an înaintea lui Ivy. O cheamă Bridget. Pare emoționată, agitată, dar nu mă întreabă nimic. În schimb, vorbește întruna despre ce se întâmplă în ținut. Nu îmi rămân prea multe în minte, însă mă bucur de zgomot, de senzația de normalitate.

Folosind o perie cu peri fini de porc mistreț, mă freacă cu săpun făcut din miere pe care îl cumpără de la piață. Mă spală pe păr cu lavandă și tătănească. Apa fierbinte e așa plăcută, că nu vreau să mai ies, dar mă motivează și ademenesc mirosurile de supă și ceai care mă așteaptă în cealaltă cameră. Mă ajută să mă îmbrac cu o cămașă de noapte albă țeapănă, mă așază la măsuța de toaletă și mă încurajează să mănânc în timp ce-mi perie părul. Nu e chiar blândă, așa că mare parte din supă se varsă din lingură înainte s-o duc la gură. În cele din urmă, apuc pur și simplu castronul și o beau. E caldă, sărată și aromată. Îmi spune că, dacă nu o vărs, mâine pot trece la solide, mare noroc pentru mine, căci e seara în care se servește friptură înăbușită. În vreme ce-mi împletește panglica de mătase neagră la loc, turuie despre meniu, programul de spălare, muzica de la

biserică; atunci când în sfârșit mă pune în pat, mă prefac că adorm repede, numai ca să plece.

În sfârșit singură, stau în pat într-o tăcere desăvârșită, dar nu e deloc liniște.

Se aud șuieratul jos al lămpilor de gaz pe hol și ticăitul statornic al ceasului cu pendulă de la baza scărilor. Uitându-mă la tavanul de un albastru pal, la bordura albă, mă întreb cum am ajuns aici. Cum de s-a întâmplat asta. Cu trei zile în urmă l-am pierdut pe Ryker și eram convinsă că voi mărșălui spre propria-mi moarte, iar acum sunt aici, în cutia asta ciudată și curată, căsătorită cu un bărbat care mi-e deopotrivă intim și un străin. Când îi aud pașii pe scări apuc cheia ca să încui ușa, dar ezit să răsucesc încuietoarea. În schimb, stau nemișcată, așteptând, ascultând, privindu-i umbra pe sub ușă. Se oprește și mă întreb dacă a apucat cumva mânerul, dacă va intra în cameră într-o secundă, dar trece mai departe, spre capătul coridorului, unde deschide o altă ușă și o închide în urma lui.

Continuăm așa săptămâni la rândul.

Știu că i-aș putea ușura suferința cu un singur cuvânt; în schimb, îmi țin răsuflarea.

Ce-am putea să ne spunem ca să îndreptăm lucrurile?

Dar cu fiecare zi ce trece, încep să mă destind.

Mă trezesc cântând o melodie în timp ce fac baie. Ba, chiar râd cu voce tare când îmi amintesc cum eu și Michael am căzut într-o noapte dintr-un stejar, speriindu-i de moarte pe Gill și Stacy pe pajiște. Încet, mă întorc în lume. La o formă oarecare a mea.

Uneori încerc să mi-l închipui pe Ryker, să îmi amintesc mirosul lui, atingerea lui, însă tot ce văd este aici. Tot ce simt este acum. Doar când îmi privesc burta umflată în oglindă îmi dau seama că-l voi vedea pe Ryker în fiecare zi. Nu în visele mele, ci în brațele mele. Michael mi-a oferit acest dar. Și, în pofida a tot, sunt recunoscătoare.

În scurt timp încep să mă îmbrac cu rochiile elegante croite anume pentru mine. Îmi împletesc părul și îl prind cu fâșia de mătase neagră. Stau la fereastră și mă uit prin perdelele umplute de soare cum viața merge înainte. Și când ceasul bate miezul nopții, mă aventurez la parter și stau în fața focului care vuiește în salon. Nu mă mai tem să mă holbez la flăcări. Ce n-aș da pentru un strop de magie în clipa aceasta! Reală sau închipuită.

Noapte de noapte îl simt pe Michael stând în pragul ușii din spatele meu, privind, așteptând un cuvânt blând, un gest simplu, dar se pare că nu reușesc să o fac.

Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă mi-ar fi spus mai repede ce simțea. Oare ne-am fi sărutat sub cerul înstelat, înainte ca anul de grație să se abată asupra noastră?

Dar nu ne putem întoarce în timp. Acum este șeful consiliului. Responsabil cu spițeria, adică locul în care se vând părți din trupurile fetelor care au murit în timpul anului de grație. Orice am fi însemnat cândva unul pentru celălalt, trebuie să nu uit că Michael cel pe care-l știam eu s-a dus. Acesta este domnul Welk.

*

După ce a trecut o lună, o perioadă respectabilă în care o fată se întoarce din anul de grație ca să-și revină din pragul nebuniei, sunt încurajată să ies din casă. „Încurajată“ este un mod blând de a spune că mă forțează să ies pe ușă și o încuie în urma mea. Asta așteaptă lumea de la mine. Dar, mai important de-atât, trebuie să le arăt că locul meu este aici. Să-mi consolidez noua poziție. Nu mai pot să îmi ascund burta nici de aș vrea.

Mă simt ciudat să mă plimb pe ulițele înguste. Văd cum bărbații își întorc privirile. La început mi se pare descumpănitor, dar apoi îmi dau seama cât de eliberator este. Femeile, pe de altă parte, mă privesc drept în ochi, cu ochii larg deschiși. Este o schimbare măruntă, pe care bărbații nu ar observa-o niciodată, dar eu o simt.

Femeilor nu li se permite să se adune în afara sărbătorilor aprobate, dar tânjesc după compania lor. Înainte de anul de grație evitam piața ca pe ciumă, dar acum mă trezesc că găsesc pretexte ca să merg acolo. Fiecare interacțiune, fiecare privire au un înțeles mai profund. Cineva își scoate o mănușă, dând la iveală un vârf de deget lipsă. Cineva își înclină bărbia ca să-și arate un lob al urechii ciopârțit. Toate avem răni, unele mai vizibile ca altele. Este un limbaj în sine, pe care încă nu-l stăpânesc. Dar învăț.

Pe lângă seră, cel mai des vizitez standul cu miere. Probabil că oamenii cred că îmi plac scandalos de mult dulciurile sau că mă îmbăiez mai des ca o zeiță greacă, dar de fapt merg ca să o văd pe Gertie. Schimbăm doar politețurile obișnuite, însă e uimitor câte subtilități poți insera într-un simplu „bună dimineața“. Îmi trec mâinile peste fuste, ca să-i arăt cât am crescut, iar ea în schimb zâmbește către o fată care lucrează lângă ea; fata îi

întoarce zâmbetul, îmbujorată, cu ochii luminoși, cu buzele ușor curbate într-un zâmbet, și mă întreb dacă Gertie a găsit fericirea. Extazul. Ceva mai bun ca litografia.

Am văzut-o pe Kiersten doar de câteva ori, mereu însoțită de slujitoarele ei, la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar când se uită la mine și îmi zâmbește, am impresia că se uită prin mine. Pare pierdută într-un vis. Poate că e mai bine așa. Pentru toate.

Mereu poți auzi câteva bârfe la piață… nu de la femei, care sunt mai prudente, ci de la bărbați. Poate că au limbile slobode de la whisky sau poate că vor să auzim despre nenorocirea altui bărbat, dar când trec pe lângă standul cu castane, aud că a fost un incendiu la spițerie. Nu pot să cred că Michael nu mi-a spus nimic despre asta, dar de ce ar face-o? Doar e o treabă de bărbați. Nu-mi place felul în care vorbesc despre el, de parcă s-ar fi întins mai mult decât îi e plapuma, dar când mă gândesc la spițerie, la ce se vinde acolo de pe rafturi secrete, recunosc că o mică parte din mine își dorește să fi ars din temelii.

În fiecare după-amiază mă plimb spre vest, trec de fosta mea casă, sperând să o zăresc pe mama, iar astăzi sunt în sfârșit recompensată.

Îmi doresc cu disperare să se uite în ochii mei, măcar o dată, dar pare să privească dincolo de mine.

Dau să trec mai departe, însă chiar atunci observ petunia roz închis pe care o răsucește între degete. Această floare poate însemna ranchiună, dar în limbajul vechi era un mesaj urgent. *Este nevoie de prezența ta.*

Știu că este periculos să zăbovesc așa, dar sunt convinsă că mesajul este pentru mine.

Când se îndreaptă spre vest, pe ulița care trece prin pădure, o urmez.

M-am furișat după tata de un milion de ori, privindu-l cum se strecoară în zona de trecere, dar nici prin cap nu mi-a trecut să-mi urmăresc mama, nu mi-am închipuit că ar avea și ea o viață proprie.

Când o văd cotind spre nord, grăbesc pasul. Vreau să mă asigur că păstrez o distanță sigură, dar mă tem că, dacă o pierd din vedere, nu o voi mai găsi niciodată.

Ajung la copacul în dreptul căreia a cotit și o caut peste tot, însă e în zadar. Aproape că-i aud vocea în minte. „Ai ochii larg deschiși, dar nu vezi nimic.“

Când trag adânc în piept aerul pădurii aud ceva, ca o șoaptă, probabil doar vântul care trece printre frunzele muribunde, dar îndeajuns cât să mă ademenească în față. Lăsându-mă îndrumată de simțuri, trec de o dumbravă de conifere, apoi printr-un paravan de lujeri înfrunziți, până ajung într-un luminiș mic și arid.

În centrul lui se văd rămășițele unui foc, iar în aer zăbovește miros de mușchi, chiparos și frasin negru.

Dinspre nord se aud voci, voci de femei, gălăgioase, dezlănțuite, și îmi dau seama că probabil mă aflu aproape de granița cu zona de trecere. Ar putea fi un loc de tabără folosit de vânători, dar în jurul focului se văd urme de flori de morcov sălbatic și valeriană. Îmi amintesc că am auzit despre adunări de la Ryker. E clar un loc pentru îndeletniciri de-ale femeilor.

– Ne întâlnim aici când e lună plină, zice mama. Vei primi o floare drept invitație, dar numai după ce se naște copilul.

Îmi întorc capul, o caut, dar se ascunde printre copaci. Uitându-mă mai bine în jur, pricep. Este locul din visele mele. Copacii sunt mai scunzi, lumina diferă și pământul nu este acoperit cu florile roșii misterioase, dar cu siguranță este același loc.

– Am visat locul ăsta, murmur.

– Pentru că ai mai fost o dată aici, când erai mică, îmi spune ea.

– Am fost? o întreb, încercând s-o găsesc cu privirea.

– Probabil că m-ai urmărit până aici, pentru că te-ai pierdut. Vocea ei pare să plutească peste tot în jurul meu. Doamna Fallow te-a găsit. Te-a adus acasă. Eram îngrijorate că vei vorbi despre ce-ai văzut aici, dar te-ai priceput mereu să ții secrete.

Mă străduiesc să-mi aduc aminte ce-am văzut. Flăcări, dans, femei care se țineau de mână.

– Vreme îndelungată am crezut că visele sunt reale, îi spun, căutând-o după cascada de lujeri. Am crezut că era un semn al magiei, dar de fapt eram eu, vorbind cu mine însămi, arătându-mi lucrurile pe care mintea mea subconștientă nu putea îndura să le numească.

O văd doar când iese din spatele unei tufe de sporul casei.

– Mamă, șoptesc. O pornesc în fugă spre ea, dar își ridică mâna și mă oprește.

Are dreptate. Nu mă pot lăsa dusă de val. Am uitat cum stau lucrurile aici. Cât de periculos este.

Ne ducem lângă un brad și vorbim una cu alta de pe părți diferite ale potecii din pădure. Fiecare dintre noi ascunsă în umbră.

– Surorile mele sunt implicate? o întreb.

– June, da, mă ajută mult, dar Ivy nu e făcută pentru astfel de lucruri.

– Cum știu cu cine e sigur să vorbesc? Cine face parte dintre noi?

– Nu vei ști. Începe cu cele care-ți sunt mai apropiate. Mici confidențe, ca să vezi în ce ape se scaldă, dar nimic care să ducă la o pedeapsă mai aspră decât biciuirea. Nu vrei să atragi atenția asupra ta.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu erai în spatele tuturor lucrurilor, îi spun, simțind cum lacrimile îmi încețoșează privirea.

– Nu am fost singură. Tatăl tău este un bărbat bun. Dar toți bărbații buni au nevoie de ajutor uneori. Cum ar fi Michael, cu focul de la spițerie.

– Ce-i cu el?

Îmi zâmbește.

– Ciudat cum un singur dulap a fost afectat de flăcări.

Mă holbez la rămășițele carbonizate ale focului de tabără, încercând să pricep ce vrea să spună; când îmi întorc privirea spre ea, ca să-i spun că nu am avut nimic de-a face cu incendiul, a dispărut deja. Mă răsucesc la timp cât să surprind capătul panglicii ei de mătase neagră dispărând pe uliță.

Îmi vine să fug, să-l strig pe Michael în piață, dar mama are dreptate: nu pot să atrag atenția asupra mea. Mă folosesc de fiecare fărâmă de înfrânare pe care o am în mine și scurtez pasul, încetinesc, până pare că am ieșit doar ca să iau o gură de aer proaspăt.

Opresc mai întâi la spițerie, dar e încuiată deja; semnul ÎNCHIS atârnă de un lănțișor de argint subțire.

În timp ce arunc o privire pe fereastră, îmi amintesc cum l-am surprins pe tata cumpărând o fiolă de la domnul Welk, dar acum se vede doar o umbră carbonizată în locul dulapului cu pricina.

– E adevărat, șoptesc. Michael a făcut-o pentru mine și nici măcar nu mi-a spus. Pe de altă parte, nici nu i-am oferit prilejul să o facă.

În ultimele câteva luni l-am ținut la distanță – și pentru ce? Mi-a salvat viața, a acceptat copilul altui bărbat drept al lui, fără să-mi ceară nimic în schimb. Cred că am făcut-o deoarece mă simt vinovată pentru că m-am purtat atât de îngrozitor cu el când mi-a ridicat voalul. Mă simt vinovată

pentru că l-am trădat îndrăgostindu-mă de un alt bărbat și mă simt vinovată pentru că nu am avut încredere că este așa cum l-am știut dintotdeauna: un om bun.

Îmi înăbuș emoțiile și mă îndrept spre casă cu pași lenți, măsurați, dar de îndată ce ușa de la intrare se închide în urma mea, îmi smulg pelerina de lână și o iau la fugă pe scări. Pe ultima treaptă mă izbesc de Bridget.

– Unde e? o întreb. Unde e domnul We… Unde e Michael?

– Întâlnire de consiliu, îmi răspunde, părând agitată. Va ajunge acasă târziu. S-a întâmplat ceva cu b…

– Nu... Nu... Nimic de genul ăsta, îi spun în timp ce-mi netezesc fustele. Nu s-a întâmplat nimic.

Mă cercetează cu privirea.

– Ce-ar fi să vă așezați și să vă odihniți, zice ea, ducându-mă spre dormitor. Și eu aduc de îndată cina.

Mă așez pe marginea patului, iar ea se apleacă și desprinde în tăcere scaieții de pe poalele fustelor mele. Ca aceia pe care-i găseam pe June.

Încerc să-mi dau seama dacă bănuiește ceva, dacă m-am dat cumva de gol, dar când pleacă, observ o schimbare măruntă: nu mai iese din încăpere cu spatele.

Când Bridget îmi aduce cina, ciugulesc din ea prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic, dar totul este diferit acum. Eu sunt diferită. Nu mă simt așa doar din pricina incendiului de la spițerie, deși pentru mine gestul înseamnă mai mult decât și-ar putea închipui el vreodată; are de-a face cu maturizarea, cu acceptarea răspunderii, a bunătății, a dragostei.

În timp ce intru în cadă, Bridget umple tăcerea turuind despre florile de la biserică. Mă trezesc că mă aplec peste marginea căzii și rup o petală de trandafir de un roz fad din aranjamentul micuț de pe tavă. Mama mi-a spus să văd în ce ape se scaldă cei care sunt cel mai aproape de mine. Cine e mai aproape de mine ca Bridget? A fost și ea în anul de grație, ca mine. Intenționat, dau drumul petalei în cadă și mă uit cum se rotește senzual în jurul gleznelor mele.

Bridget se oprește din vorbit. I se taie răsuflarea. Îmi ridic privirea spre ea, așteptându-mă s-o smulgă din apă și să dea fuga să-l înștiințeze pe stăpânul casei despre păcatul meu; în schimb, văd cum i se ridică ușor colțul gurii. Și știu că este un nou început. Pentru noi toate.

Când ceasul bate de miezul nopții cobor scările în cămașa de noapte de mătase, mă ghemuiesc pe divan și aștept. Michael abia de scoate un sunet când intră, dar știu că e acolo; îi simt apa de colonie cu ambră. Îmi potrivesc răsuflarea după a lui, încercând parcă să-l chem, însă el se răsucește și dă să plece, așa că-i spun în șoaptă:

– Te rog. Vino lângă mine.

Își drege glasul înainte să intre în cameră, de parcă ar vrea să se asigure că vorbeam cu el.

Se așază lângă mine, atent să nu se apropie prea tare, ca să nu mă sperie. Stăm așa vreme îndelungată, uitându-ne la flăcări, și îmi amintesc că Ryker mi-a zis că Michael părea a fi un bărbat de treabă. Cred că așa a zis, sau poate că asta trebuie să-mi zic singură ca să mă împac cu gândul. Trag adânc aer în piept și îi spun:

– Îți datorez o explicație…

– Nu-mi datorezi nimic, șoptește el. Te iubesc. Te-am iubit mereu. Te voi iubi mereu. Sper doar ca, în timp, să ajungi și tu să mă iubești.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

– Incendiul de la spițerie… Știu că tu ești răspunzător. Știu că ai făcut-o pentru mine.

Răsuflă apăsat.

– Pentru cineva care are dreptate în legătură cu atât de multe lucruri, când te înșeli, te înșeli spectaculos de tare.

Îmi ridic privirea spre el, încercând să înțeleg. Sprâncenele i s-au împreunat într-o expresie de concentrare.

– Am făcut-o pentru *mine*, Tierney. Toți anii pe care i-am petrecut împreună în copilărie, în care hoinăream prin ținut și încercam să găsim indicii despre anul de grație, au însemnat ceva pentru mine. Fata din visele tale… Și ea a însemnat ceva pentru mine. Am crezut mereu în tine, în ea, în schimbare, doar că tu nu ai crezut în *mine*.

Lacrimile mi se scurg fierbinți pe obraji.

Își așază șovăielnic mâna lângă a mea pe divan, iar eu, atrasă de căldura trupului lui, îmi întind degetele și-l apuc de mână. La început tresar când îi simt greutatea palmei, greutatea acestui moment, dar e o senzație plăcută. Nu mă simt ca și cum l-aș trăda pe Ryker, ci sunt senină, deoarece tocmai am înțeles că inima mea e destul de mare ca să iubească doi oameni deodată, în două moduri diferite.

Și așa începe, așa ne transformăm prietenia în ceva mai mult de-atât.

Mai mult decât m-am așteptat vreodată.

Peste iarnă, eu și Michael ne preluăm rolurile la care se așteaptă lumea de la noi, până ce nu ni se mai pare un rol. Mâncăm împreună, ne plimbăm prin piață, mergem la biserică, participăm la activități sociale, braț la braț. Din când în când mi se îngăduie să-l ajut în spițerie, lucru care-mi dă un scop, o ocupație, dar îmi și permite să le înțeleg pe femeile din ținut. E o negociere delicată, să încerc să-mi dau seama care dintre ele este dispusă să se schimbe și care ar prefera să-mi taie limba dacă i s-ar da prilejul. Dar toate acestea vor dura mult timp. Și am acceptat în sfârșit că dispun de timp.

Între timp, ne bucurăm reciproc de compania celuilalt. Nu mai tresar când mă atinge, ci mă sprijin eu de el, pentru alinare și căldură. Noaptea vorbim despre toate lucrurile de sub soare, dar niciodată despre anul de grație. Este singurul jurământ pe care nu-l voi încălca niciodată. Nu-i aparține.

Pe măsură ce se apropie a noua lună plină, simt tot mai acut niște emoții contradictorii: atât dorința de a persevera, cât și nevoia de a renunța.

Înainte îmi era groază de luna plină. Mi se părea un loc întunecat și sălbatic în care sălășluiește nebunia. Dar cred că luna plină ne dezvăluie de fapt cine suntem cu adevărat... Cine suntem meniți să fim.

În noaptea aceasta, când deschid ochii, o văd pe fată întinsă lângă mine. A trecut atât de mult timp de când am visat-o ultima oară, că mă sperii. Pare diferită... Îngrijorată.

– Totul va fi bine, îi spun, dar când mă întind ca să-i ating fața, mâna îmi trece prin ea.

Străbătută de un junghi de durere, mă fac ghem. Începe în partea de jos a abdomenului și se răspândește în membre. E atât de intensă, de bruscă, că țip ascuțit.

– Ce este? Michael sare drept în pat. Alt coșmar? Sunt aici. Ești în siguranță. Ești acasă.

Încerc să mă ridic, dar următorul val de durere mă izbește ca un mânz nărăvaș.

– Hoo, reușesc să îngaim.

– Ce pot să fac, Tierney?

Mă aplec în față, încercând să reduc presiunea, când observ fulgii care plutesc dincolo de geam.

– Zăpadă, murmur, uitându-mă prin despicătura dintre draperiile grele de damasc.

– Vrei să deschid fereastra? mă întreabă, plimbându-și mâna caldă peste șalele mele.

Încuviințez din cap.

Când o deschide, rafala de aer înghețat îmi amintește de tabără, de momentul în care l-am înfruntat pe Ryker pe lac. Mă cuprinde un nou val de durere, însă de data asta nu este fizică. Încerc să mă ridic, ca să văd zăpada mai bine, dar când mă dau jos din pat, Michael se bâlbâie:

– Tierney... Sângerezi.

Fără să-mi mut privirea de la zăpada care se cerne, îi răspund:

– Știu.

În timp ce el se repede afară din încăpere, urlând la slujitoare să se ducă după moașă, nu pot să nu mă întreb dacă nu este cumva un semn. O zăpadă târzie trimisă de Eve. Dar oare ce încearcă să-mi spună?

Un nou val de durere îmi taie genunchii.

Michael dă buzna în cameră, târând-o pe moașă după el. Pare încă pe jumătate adormită, dar își vine numaidecât în fire când vede în ce stare sunt.

– Copilă dragă, îmi zice, punându-și mâna pe fruntea mea.

Sunt lipicioasă de la sudoare și am febră, dar încerc să zâmbesc. Mă lovește un alt val de durere, care îmi smulge un geamăt.

În timp ce mă ajută să urc în pat ca să mă examineze, îmi văd pântecele mișcându-se nebunește în lumina lămpii. Coate și genunchi mici care se căznesc să iasă.

– Am nevoie de prosoape, apă caldă, gheață și iod! urlă ea la Michael. *Acum!*

– Ce s-a întâmplat? gâfâi eu. S-a întâmplat ceva cu bebelușul?

În timp ce Michael iese degrabă din cameră, răcnind la slujitori, îi pun moașei un milion de întrebări, dar mă ignoră și își scoate uneltele din geantă. Îmi aduce aminte de Ryker, de uneltele din trusa lui pentru ucis.

Se aude agitație la parter. Moașa mă proptește pe perne. Până și astfel de înghionteli mărunte sunt chinuitoare. Trebuie să mușc dintr-o cârpă ca să nu urlu.

Aud oameni urcând în goană scările; mama și cele două surori mai mari dau buzna în cameră. Clarei și lui Penny nu li se permite să fie de față, nu

înainte să sângereze.

În timp ce ele se învârt pe lângă mine, îl aud pe tata afară cum încearcă să-l liniștească pe Michael.

– Va fi în regulă. Tierney e foarte puternică. Va reuși.

Mama îmi apasă o cârpă rece pe cap.

– Mi-e teamă, îi spun abia auzit.

Se oprește, cu chipul pustiit de îngrijorare.

– *Frykt ikke for min kjærlighet er evig.*

– Nu te teme, căci dragostea mea este veșnică, murmur, simțind cum mă podidesc iarăși lacrimile.

Îmi amintește de când eram mică, ghemuită lângă mama în camera ei, după ce s-a născut Penny. Avea febră mare și mi-am dat seama după expresia tatei că se putea să fie ultima oară când aveam să o văd. În timp ce mă agățam de trupul ei moale și cald, îngropându-mi fața în așternuturile moscate, simțind în nări mirosul de sânge și frezii, mi-a zis să fiu puternică. Mi-a pus mâna peste inima ei și mi-a spus: „În noi se află un loc în care nu ne pot ajunge, pe care nu-l pot vedea. Ce arde în tine arde în noi toate".

În noaptea aceea am fugit în pădure și m-am ascuns în iarba înaltă. M-am ascuns de toate temerile mele.

De teama de a crește, de rușinea de a nu aduce pe lume fii. De rănile pe care femeile le ascundeau cu atâta grijă, că trebuiau să-și țină gurile închise de teamă să nu se dea de gol din greșeală. Vedeam durerea și furia din sufletul lor, care le făceau să se poarte aspru cu celelalte femei. Erau geloase pe fiicele lor. Geloase pe vântul care putea trece peste stânci, lipsit de griji. Credeam că dacă ne-ar fi tăiat cineva, ar fi găsit un labirint nesfârșit de lacăte și încuietori, baraje și fundături zidite cu cărămizi. O inimă cu ziduri atât de înalte, încât se sufocă lent, înecându-se cu propriile secrete. Dar aici, în camera asta, cu mama și surorile mele adunate în jurul meu, înțeleg că suntem mult mai mult de atât... O lume ascunsă în gesturile mărunte pe care nu le-am văzut înainte. Au fost acolo dintotdeauna.

Când mama se duce s-o ajute pe moașă, June și Ivy îi iau locul, ca să mă aline.

– Suntem aici, îmi spune June luându-mă de mână.

– E în regulă să țipi, mă asigură Ivy și mă ia de cealaltă mână. Eu am țipat cât m-a ținut gura cu micuța Agnes. E singura dată când ni se îngăduie s-o facem, așa că am putea să profităm din plin.

– Ivy, o ceartă June, dar nu se poate abține să nu zâmbească ușor. Putem țipa împreună, dacă vrei, adaugă ea.

Încuviințez din cap și zâmbesc ametită când le strâng de mâini.

Moașa mă apasă pe burtă și clatină din cap.

– Ce este? întreabă mama.

– Bebelușul e într-o poziție proastă. Trebuie să-l întorc.

Surorile mele mă strâng și mai tare de mâini. Toate am auzit poveștile. Nașterea este periculoasă și în cele mai firești circumstanțe, dar bebelușii scapă rareori cu viață când sunt în poziție inversă.

– Pregătește-te, îmi zice moașa în timp ce mă apucă de burtă cu o mână și pe cealaltă o introduce în mine.

La început durerea e sfâșietoare, dar se preschimbă rapid într-una mocnită și profundă. Gem gutural în timp ce mă forțez.

– Nu împinge, îmi spune ea.

Dar nu mă pot abține. Presiunea e insuportabilă. Sunt epuizată. Gâfâi. Sudoarea mi se scurge prin fiecare por, părul mi-e leoarcă, cearșafurile sunt năclăite de sânge. Nu știu cât mai pot îndura. În momentul acela îmi ridic privirea la zăpada care se cerne ușor și mă gândesc la Ryker. El nu m-ar lăsa niciodată să renunț. Nu m-ar lăsa niciodată să fiu slabă. Sau poate că eu nu aș vrea să par vreodată slabă în fața lui. Îmi strâng pleoapele închipuindu-mi că este aici, cu mine, și poate că delirez sau poate că am sângerat prea mult, dar jur că-i simt prezența.

Îi aud pe bărbați în afara camerei, ciocnind pahare, și simt mirosul fad de whisky care pătrunde pe sub ușă.

– Să fii binecuvântat cu un fiu! răcnește părintele Edmonds.

– Ar trebui să ne rugăm, zice Ivy, iar în ochi i se citește teama.

Mama și surorile mele se strâng în jurul meu și se iau de mâini.

– Doamne, folosește-mă ca pe un vas sfânt ca să Îți aduc pe lume fiul…

– Nu. Nu așa. Clatin din cap, cu răsuflarea întretăiată. Dacă simțiți nevoia să vă rugați, atunci rugați-vă pentru o fată.

– E blasfemie, șoptește Ivy și se uită spre ușă, ca să se asigure că bărbații nu au auzit.

– Pentru Tierney, zice mama.

Femeile se privesc unele pe altele și în încăpere se așterne o înțelegere nerostită.

Se iau iarăși de mâini.

– Doamne, folosește-mă ca pe un vas sfânt ca să Îți aduc pe lume... *fiica*…

În timp ce ele se roagă, eu împing.

– Tălpile, strigă moașa. Picioarele. Brațele. Capul. Dar tonul vocii îi devine mai sumbru. Copilul a ieșit.

– Pot să o văd? strig eu.

Moașa se uită la mama, care încuviințează sever din cap.

Când moașa așază copilul pe mine, mă podidesc lacrimile.

– E fetiță, murmur râzând ușor.

Dar nu se mișcă.

– Te rog să respiri... Te rog, șoptesc.

În timp ce-i șterg de sânge fața mică și perfectă, observ că are ochii mei, buzele mele, tenul lui Ryker, adâncitura mică în bărbie, dar una dintre pete nu se șterge deloc. Un semn mic în formă de căpșună sub ochiul drept.

Și în clipa în care își trage prima suflare împovărată, îmi dau seama că este ea: fata pe care o căutam.

Icnesc și suspin și o strâng la piept, sărutând-o ușor.

Magia este reală. Poate că nu așa cum cred ei, dar dacă sunteți dispuși să deschideți ochii, să vă deschideți inima, este peste tot în jurul nostru, în noi, așteptând să fie recunoscută. Fac parte din ea, la fel și Ryker, și Michael, și toate fetele care mi-au stat alături în piață, pentru ca momentul acesta să existe.

Fata ne aparține tuturor.

– Te-am visat toată viața, îi spun sărutând-o. Ești dorită. Ești iubită.

De parcă ar înțelege, mă prinde de deget cu degetele ei micuțe.

– Cum o cheamă? întreabă mama și observ că bărbia îi tremură.

Nici măcar nu trebuie să mă gândesc; mi se pare că am știut dintotdeauna.

– O cheamă Grace[1], șoptesc. Grace Ryker Welk. Și ea va schimba totul.

Mama se apleacă să-și sărute nepoata, iar mie îmi strecoară în mână o floare roșie cu cinci petale.

Îmi ridic privirea spre ea și șoptesc:

– Am ochii larg deschiși și acum văd totul.

În timp ce lacrimile îi șiroiesc pe față, mama își trece mâna peste cosița mea și mă eliberează de panglica neagră. Și de tot ce înseamnă ea.

Închid ochii și răsuflu la nesfârșit și mă trezesc că mă plimb prin pădure, ușoară, liberă.

Am mai fost aici. Sau poate că nu am plecat niciodată.

O siluetă umbroasă se ivește pe potecă în fața mea, cu giulgiul întunecat umflându-se în jurul său ca un fum. Cu fiecare pas pe care-l fac, îl văd tot mai clar.

Ryker.

Nu-mi dau seama dacă mă recunoaște sau nu, dar se îndreaptă direct spre mine.

Rămân nemișcată și aștept să văd dacă mă va lua în brațe sau va trece pur și simplu prin mine.

Grație, har, bunăvoință, îndurare (în limba engleză) (n.tr.)

MULȚUMIRI

Cu trei ani în urmă, ora 10:00, în gara Penn:

În timp ce mă holbez la tabelă și-mi doresc din răsputeri ca trenul pe care-l aștept să sosească odată, văd o fată în fața mea. Are vreo treisprezece sau paisprezece ani, este înaltă, zveltă și țopăie pe vârfuri, enervându-și cu desăvârșire părinții, bunicii și frații mai mici. Are acea energie agitată a unei fete pe punctul de a deveni femeie. De a se schimba.

Un bărbat îmbrăcat la costum trece pe lângă ea și o privește instinctiv, din cap până în picioare, cum se zice. Cunosc privirea aceea. Fata a devenit acum un vânat frumos. O pradă.

Apoi văd o femeie de vârstă mijlocie trecând pe lângă ea; e atrasă de aceeași energie, dar îmi închipui că din cu totul alte motive. Se uită la fată și privirea i se întunecă plină de tristețe, posibil și dispreț. Poate că-i amintește de tot ce a pierdut, de tot ce crede că nu va mai recupera vreodată, dar oricum fata îi este acum rivală.

Când se anunță trenul așteptat de familie, se năpustesc toți la poartă și își iau rămas-bun. Este evident că o trimit pe fată înapoi la internat. Le face cu mâna în timp ce coboară pe scările rulante – și nu pot să nu observ expresia de ușurare de pe chipurile părinților ei. Timp de încă un an va fi ferită de lume. În siguranță.

– Of, ce le facem fetelor, șoptesc eu cu jumătate de gură.

Mă îndrept ca prin ceață spre trenul meu și după ce mă așez încep să plâng. Pentru fata aceea. Pentru fiica mea, pentru mama mea, pentru sora mea și pentru bunicile mele.

Îmi deschid laptopul și, până să ajung la Washington, am elaborat deja toată intriga cărții. Am scris începutul și sfârșitul și știu că nu am de ales: trebuie să scriu cartea.

Mi s-a părut magic.

Le-am șoptit ideea câtorva prieteni, am lucrat izolată, în tăcere. Am trăit pe pielea mea disperarea alegerii, destrămarea căsniciei, bucuria uneia noi, iar la final m-am ales cu *Anul de grație.*

Dar nimeni nu întreprinde un astfel de demers de unul singur. Redactorul meu, Sara Goodman, a riscat mult cu mine. Și-a dat seama ce încercam să realizez și m-a îndrumat la fiecare ciornă cu dragoste exigentă și pasiune. M-a împins de la spate în cele mai bune moduri posibile. Îi sunt nespus de recunoscătoare și sunt mândră de munca pe care am făcut-o împreună. Este valabil pentru toți cei de la Wednesday Books/St. Martin's Press: de la coperta uluitoare până la planificarea atentă a distribuției, astfel încât această carte să ajungă la oameni, am câștigat lozul cel mare când vine vorba despre editură. Le mulțumesc lui Jennifer Enderlin, Kerri Resnick, DJ DeSmyter, Jessica Preeg, Brant Janeway, Anne Marie Tallberg, Natalie Tsay, Dana Aprigliano, Jennie Conway, Anna Gorovoy, Lena Shekhter și Elizabeth Catalano.

Agenta mea plină de energie, Joanna Volpe, mi-a fost alături pe tot parcursul, mereu disponibilă să discutăm povestea, să căutăm idei și să elaborăm strategii. M-a încurajat când aveam impresia că dau greș. De asemenea, este prima persoană pe care aș suna-o în cazul unei apocalipse cu zombi. Mulțumesc că m-ai luat de clientă. Mulțumesc că mi-ai schimbat viața.

În sensul acesta, trebuie să le mulțumesc mai multor persoane de la New Leaf Literary: Miei Roman pentru credința oarbă pe care o are în mine, Veronicăi Grijalva, lui Abbie Donoghue, Jordan Hill, Meredith Barnes, Kelsey Lewis, Devin Ross și în special Jaidei Temperly, care mi-a redat credința în acest domeniu. Voi fi veșnic recunoscătoare că ai intrat în viața mea.

Le mulțumesc lui Pouya Shahbazian, Elizabeth Banks, Alison Small, Max Handelman, Karl Austin, Marissa Linden și tuturor celor de la Brownstone Productions și Universal pentru că au crezut în Tierney și povestea ei.

Le sunt foarte recunoscătoare lui Kelly Link, Jasmine Warga, Sabaa Tahir, Libba Bray, Melissa Albert, Samira Ahmed, Sara Grochowski, Sami Thomason și Allison Senecal pentru că m-au sprijinit la început. A fost mai mult decât un sâmbure de bunătate; a însemnat enorm pentru mine.

Le mulțumesc confidentelor mele în ale scrisului: Libba Bray, Erin Morgenstern și Jasmine Warga.

Aceștia sunt oamenii pe care mă bazez cel mai mult. Indiferent că a fost vorba despre sprinturi de scris pe distanță lungă sau de ore interminabile în care am vorbit despre poveste și cărți și viață, ați fost o parte vitală a acestei călătorii. Aveți toată dragostea și tot respectul meu.

Kara Thomas, Alexis Bass și Virginia Boecker, vă mulțumesc pentru că mă faceți să râd în fiecare zi.

Le mulțumesc lui Nova Ren Suma, Lorin Oberweger, Holly Black, Maggie Hall, Jodi Kendal, Veronica Rossi, Gina Carey, Bess Cozby și Rebecca Behrens.

Arta inspiră artă, așa că jos pălăria în fața Laurei Marling și a lui Karilise Alexander.

Părinților mei, John și Joyce; surorii mele, Cristie; Ed, Regan și Evan, vă mulțumesc că mă sprijiniți mereu.

Partenerului meu, Larry. Mi-ai arătat ce înseamnă dragostea necondiționată. Ai crezut în mine în momente în care mi-a fost greu să cred în mine însămi. Ești o rază de lumină caldă în viața mea. Kim, Haley și Matt, vă mulțumesc că m-ați primit în familia voastră cu brațele deschise. Vă iubesc pe toți.

Fiicei mele, Madeline, și fiului meu, Rahm; sunt nespus de mândră să fiu mama voastră. Mă inspirați să fiu o persoană mai bună, să continui să lupt, să continui să aspir la mai mult. Voi faceți din lumea aceasta un loc mai bun, prin simpla voastră existență.

Și fetei din gară. Te văd. Nu ca pe o pradă sau ca pe o rivală. Ci văd speranță.